

Giới thiệu Hào Môn Khế Ước: Thảm Gia Ôn Nhu!

Nhân vật chính: Thảm Hạ Thiên - Cung Ân Thần

Một cuộc hôn nhân được kết hợp dựa trên quyền lợi của gia tộc, nhưng ẩn sâu bên trong là lòng thù hận của anh dành cho gia đình cô, càng hận thì anh lại càng yêu cô, sự dằn vặt đan xen của anh khiến trái tim cô tổn thương. Anh chọn cách đối xử tàn bạo đối với cô.

Trong mắt mọi người, cô và anh là đôi vợ chồng ân ái ái ái. Nhưng đâu ai biết được rằng cô và anh không hề giống như bọn họ.

Anh là một ông trùm Mafia trong thế giới ngầm.

Cô là tiểu thư của một tập đoàn lớn ở Singapore.

Lần đầu tiên gặp anh, cô đã yêu anh.

Vậy còn anh? Hận cả gia tộc cô.

Thế rồi, anh cưới cô. Trong tiếng chuông vang của nhà thờ trong lễ cưới, anh tàn nhẫn nói với cô: "Bà Thảm, chuẩn bị mà xem tôi hủy hoại Cung gia các người như thế nào!"

Đêm tân hôn, anh cuồng bạo chiếm lấy cô.

Cứ nghĩ giữa bọn họ sẽ chỉ có hận thù nhưng hoá ra lại không phải. Cô bị bắt cóc, anh cho người tìm cô. Còn tuyên bố hùng hồn: "Chỉ cần vợ gia có chuyện gì, gia róc sạch xương nhà bọn mày."

Cô ốm, cũng là anh ở bên chăm sóc. Còn dịu dàng nói: "Thảm phu nhân bị ốm nên Thảm lão gia phải chăm sóc rồi."

Cô mang thêm tia hi vọng, hi vọng anh có thể bỏ qua tất cả hận thù thế nhưng cô đã nhầm. Kỉ niệm một năm ngày cưới, anh tặng cho cô một món quà: tập đoàn Cung thị bị phá sản.

Cô uất ức, để lại cho anh đơn li hôn rồi bỏ đi.

5 năm sau, anh tìm đến cô. Còn hùng hăng nói, "Thảm phu nhân, thứ mà tôi còn chưa muốn bỏ thì đừng hòng bỏ trốn khỏi tôi."

Cô cũng lạnh nói: "Thảm tiên sinh, rác mà tôi đây đã vứt rồi thì đừng hòng tôi nhặt lại."

Tiểu hài tử kia thì ranh mãnh nói: "Thảm phu nhân, tiểu gia thích vị Thảm tiên sinh này. Gia đây quyết định gả Thảm phu nhân cho Thảm tiên sinh."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thảm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Kinh hoàng đêm tân hôn

Người ta nói rằng, hận thù chính là nguồn cơn của mọi tội ác thế nhưng họ lại không nói hận thù chính là mở đầu của tình yêu.

Thảm Hạ Thiên hận Cung Ân Thần không? Có, anh hận cô đến tận xương, tận tủy.

Thảm Hạ Thiên yêu Cung Ân Thần không? Có, anh yêu cô đến tận tâm liệt phế.

Vậy Cung Ân Thần có biết rằng anh ấy yêu cô không? Xin lỗi, cô ấy không hề hay biết.

"Thảm Hạ Thiên, anh có nguyện ý lấy cô Cung Ân Thần làm vợ, làm theo những lời dạy dỗ của Thánh kinh, cùng chung sống với cô ấy, trước mặt toàn thể mọi người kết làm vợ chồng, yêu thương cô ấy, an ủi cô ấy, tôn trọng cô ấy, bảo vệ cô ấy, yêu cô ấy như yêu chính bản thân mình, dù cô ấy ốm đau bệnh tật hay khỏe mạnh, giàu có hay nghèo đói thì vẫn thủy chung với cô ấy cho đến khi rời khỏi thế giới này không?" Tiếng cha xừ ầm ập nói.

"Tôi đồng ý!" Chú rể cười nói. Ý cười của anh ta khiến cho mọi người cảm thấy hạnh phúc thay cho cô dâu. Lấy được một người chồng vừa tài giỏi, vừa đẹp trai như vậy thì còn gì bằng.

"Cung Ân Thần, cô có nguyện ý lấy anh Thảm Hạ Thiên làm chồng, làm theo những lời dạy dỗ của Thánh kinh, cùng chung sống với anh, trước mặt toàn thể mọi người kết làm vợ chồng, yêu thương anh ấy, an ủi anh ấy, tôn trọng anh, bảo vệ anh, yêu như yêu chính bản thân mình, dù anh ấy ốm đau bệnh tật

hay khỏe mạnh, giàu có hay nghèo đói thì vẫn thủy chung với anh ấy cho đến khi rời khỏi thế giới này không?"

Vị cha xứ kia hỏi lại cô dâu.

Cung Ân Thần nhìn người đàn ông ngay trước mắt mình. Cô nhìn thẳng vào đôi mắt màu xanh đen thăm thẳm đang mang đầy ý cười nhìn cô. Cô cắn môi, run run nói: "Tôi đồng ý!"

"Ta tuyên bố hai con từ giờ trở đi sẽ là vợ chồng hợp pháp. Chú rể, con có thể hôn cô dâu."

Thẩm Hạ Thiên cúi người xuống, hôn lên đôi môi của Cung Ân Thần.

Tiếng vỗ tay rạo rực, tiếng chuông ngân vang cả nhà thờ. Trong con mắt của người ngoài nhìn vào, tất cả đều như một giấc mộng đẹp, tựa như thế giới cổ tích của một cặp trời sinh thật hoàn mỹ. Thế nhưng chỉ có hai người bọn họ mới biết được, rốt cuộc là như thế nào.

Thẩm Hạ Thiên nhìn Cung Ân Thần, khẽ thì thầm bên tai của cô: "Bà Thẩm, chuẩn bị mà xem tôi hủy hoại Cung gia các người như thế nào!"

Cung Ân Thần run lên. Địa ngục của cô đã mở cửa.

Bàn tay lạnh lẽo của hắn nắm lấy tay cô. "Bà xã, sao tay em lạnh như thế?"

Mọi người nhìn cử chỉ quan tâm của hắn dành cho cô thì đều vui mừng. "Thẩm tiên sinh thế mà cùng Thẩm phu nhân nhỉ?"

"Vợ gia, gia không thương thì chẳng lẽ để cho bọn đàn ông khác thương sao?" Thẩm Hạ Thiên cười. Nụ cười anh tuấn khiến cho Cung Ân Thần có chút ngây người.

Lần đầu tiên cô gặp hắn, cũng là chính nụ cười này thu hút cô. Khiến cho cô ngày đêm đều tương tư. Bây giờ hắn đã chính thức trở thành chồng của cô thế nhưng cô chỉ thấy trong lòng rét run.

Câu chuyện bắt đầu rồi, địa ngục của cô bắt đầu rồi. Từ giờ trở đi, cô sẽ trở thành Thẩm phu nhân.

Đêm hôm đó...

Cung Ân Thần lo sợ ngồi trên giường. Đêm nay chính là đêm tân hôn của cô. Cô đã từng nghĩ tới ngày này, chỉ tiếc nó lại không đẹp đẽ như cô tưởng.

Thẩm Hạ Thiên bắt chéo hai chân ngồi trên sofa uống rượu đỏ, hắn vẫn mặc trong người bộ vest. Ánh mắt của anh nhìn về phía cô nâng ly lên. Hắn nhếch môi lên, một đường cong hoàn hảo. Khuôn mặt hắn, góc cạnh tựa như được người họa sĩ tỉ mỉ chạm khắc ra vậy, thừa hưởng sự kết hợp hoàn mỹ giữa phương đông và phương tây, đôi mắt xanh thâm sâu đó làm cho người khác khó có thể nhìn ra được rốt cuộc thì nó sâu đến mức độ nào. Anh ta dường như đã quen với việc kiểm soát tất cả, nhất là ánh mắt, ngay cả đến nụ cười, dù chỉ là một cái nhếch môi gợi cảm, đôi môi đẹp và vô cùng có sức hấp dẫn, nhưng cũng rất bí hiểm.

Tim của Cung Ân Thần đập chậm đi vài nhịp, chỉ cảm thấy người đàn ông này quá hoàn hảo nhưng cũng quá nguy hiểm, bản thân chẳng qua giống như một con cừu nhỏ để mặc anh ta chém giết, không có một chút sức lực nào chống trả lại.

"Thẩm phu nhân, chẳng lẽ cô muốn cho chồng mình bơ vơ trong đêm tân hôn sao!" Anh vừa nói vừa vỗ vỗ vào chỗ ngồi kế bên mình.

Cung Ân Thần nhận ra được mệnh lệnh trong lời nói của Thẩm Hạ Thiên, rụt rè đi tới ngồi bên cạnh hắn.

""Cung Ân Thần, cô chẳng phải là sinh viên chuyên ngành y khoa của đại học Harvard danh tiếng sao? Cô có thể nói cho tôi biết khi một người đàn ông đang tràn trề sinh lực thì phải làm gì không?"" Thẩm Hạ Thiên hỏi. Hắn nâng cằm cô hướng về phía hắn.

"... "

"Hóa ra cô đi học cũng chỉ là dạo chơi, ngay cả vấn đề đơn giản như vậy mà cũng không biết. Vẫn là để tôi chỉ dạy cho cô."

Nói xong Thẩm Hạ Thiên đè Cung Ân Thần xuống, hắn xé rách chiếc váy ngủ trên người cô. Thân hình hoàn hảo với nước da trắng nõn lộ ra trước mắt. Cung Ân Thần khóc nức nở

"Làm ơn, xin dừng...!"

Bàn tay của Thẩm Hạ Thiên vuốt ve trên những đường cao tuyệt mỹ của cô. Hắn nhếch mép cười. "Thẩm phu nhân, cô thật đẹp."

Đôi môi hắn phủ lên môi của Cung Ân Thần. Lưỡi hắn giao du quấn quýt với lưỡi cô. Hắn hôn dọc xuống xương quai xanh. Nơi nào mà hắn đã đi qua đều lưu lại vết hôn. Đôi mắt tuyệt ngon căng tròn khiêu khích hắn. Hắn hôn xuống đỉnh anh đào.

"Làm ơn! Dừng lại đi..." Cung Ân Thần khóc lên.

Thẩm Hạ Thiên rời khỏi đình anh đào. Hấn nhìn khuôn mặt đỏ ửng của cô vì khóc. Cô thật sự rất đẹp. Đôi mắt đen long lanh nước mắt khiến cho hấn mê hồn. Hấn hưng hấn ôm lấy cô ném lên trên giường, không cho cô có bất kỳ cơ hội nào để phản kháng, một tay giữ chặt lấy cổ tay của cô, một tay còn lại thì lau nước mắt cho cô.

"Thẩm phu nhân, chúng ta tiếp tục thôi!"

Hấn cời đồ trên người mình ra. Cơ thể màu đồng khòe khoắn của hấn hiện ra trước mặt Cung Ân Thần.

"Thẩm phu nhân, cô hài lòng không?"

"..."

Hấn cời quần lót của cô, thứ đồ che chắn cuối cùng của cô đã mất. Cơ thể trắng trẻo của cô đối lập với ga giường màu đen khiến cho vẻ đẹp thanh khiết của cô thêm ma mị.

Hấn đưa tiểu đệ đệ vốn đã sưng tấy lên vì dục vọng của mình đâm thẳng vào hoa huy*t. Không có bất kỳ màn dạo đầu nào, cơ thể khô khốc của cô bị xé rách một cách tàn nhẫn, Cung Ân Thần đau đến nỗi muốn khóc thét lên nhưng không còn đủ sức, nước mắt cứ men theo hai bên má từ từ chảy xuống. Còn Thẩm Hạ Thiên tình lực rất dồi dào, trong cơ thể dường như đang có một ngọn lửa đang bùng cháy, tiểu đệ đệ bắt đầu kêu gào, anh chưa bao giờ một cảm giác sướng khoái to lớn đến vậy, mạnh mẽ đến đáng sợ, chỉ có thể dựa vào bản năng bên trong cơ thể, không ngừng nghỉ mà chiếm lấy cô. Từng đợt lại từng đợt, đến nơi sâu thẳm nhất.....

Làm xong việc, Thẩm Hạ Thiên đi vào phòng tắm, Cung Ân Thần tuyệt vọng nằm trên giường, cả người đau đớn. Lây chấn trum người, gắng gượng đứng dậy ra khỏi phòng.

Trong phòng tắm, Thẩm Hạ Thiên xả nước lạnh lên người. Tay hấn nắm chặt, gân xanh nổi lên. Vẻ mặt tràn đầy đau khổ, khác với sự hung bạo lúc này. Thống khổ, tuyệt vọng, khinh bỉ bản thân. Thay đồ, ra khỏi phòng thì thấy trên giường người đã chẳng còn đâu. Thẩm Hạ Thiên biết bây giờ cô đang ở đâu, hấn ra khỏi phòng ngủ, đi tới căn phòng bên cạnh, cô đang ở đấy.

Nhìn cánh cửa phòng, hấn do dự, mở hay không mở? Tay đã đặt lên nắm đấm cửa nhưng vẫn không vận nổi. Khi anh quyết định chiếm lấy cô thì đồng thời anh đã mất đi tư cách an ủi cô, anh chỉ có thể tàn nhẫn với cô.

"Tiểu Thần, cho anh xin lỗi vì đã làm tổn thương em!" Thẩm Hạ Thiên thống khổ.

Trong đầu hấn bây giờ chấp vá nhiều mảnh kí ức, của một thời đã qua. Ngày mà giữa anh và cô vẫn chưa có thù hận. Thẩm Hạ Thiên có một điểm yếu, chính là cô vợ mới cưới của mình. Khi mà anh cầu hôn cô, anh đã thực sự hi vọng cô không đồng ý, hi vọng cô tuyệt tình, anh không muốn cô trở thành quân tốt trong bàn cờ của mình nhưng cô lại chấp nhận, đeo chiếc nhẫn, nụ cười băng giá của cô đã khiến anh tê dại. Đến cuối cùng anh vẫn phải dùng sai cách để yêu cô.

Đôi chân hấn nặng nề bước đi, bóng dáng cô độc đến lạ thường.

Nước lạnh xối xả lên thân hình đầy dấu hôn của Cung Ân Thần. Nước mắt mặn chát rơi xuống. Cung Ân Thần ngồi co ro trong bể tắm. Cuồng bạo, tàn nhẫn... tất cả những thứ anh làm với cô đêm nay khiến cho cô đau đớn. Dẫu biết rằng khi chấp nhận trở thành vợ anh thì sẽ phải chịu nhiều cay đắng nhưng không ngờ lại đến mức này. Đó hoàn toàn không phải là Thẩm Hạ Thiên đã ở bên cô suốt những năm tháng tuổi thơ. Anh xa lạ, xa lạ đến kinh hãi. Lúc anh xâm chiếm cô, sự tàn bạo ấy khiến cô thống hận.

"Thiên ca ca, anh dạy em tập chơi đàn dương cầm nhé!"

"Được."

"Thiên ca ca, sau này anh lấy em nhé!"

"Hào."

"Thiên ca ca, anh hận gia đình em đến thế sao?"

"Đến cả địa ngục tôi cũng không hận bằng."

"Thiên ca ca, em chấp nhận lời cầu hôn của anh!"

"Chào mừng cô tới địa ngục, Thẩm phu nhân"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thẩm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Mẫu đơn mãi vẫn tàn

Sáng hôm sau...

Thẩm Hạ Thiên sau một đêm thức loạn, tâm trạng tối tăm đi. Trong đầu anh không ngừng hiện lên cảnh tối qua, những giọt nước mắt của cô, tiếng cầu xin. Nhưng bất chợt anh cảm thấy lạ, liệu cô có ổn không? Thẩm Hạ Thiên chạy vội lên tầng lầu, căn phòng kia vẫn đóng kín mít. Mở cửa, đập vào mắt anh là cảnh nước chảy từ phòng vệ sinh lênh láng khắp sàn đá cẩm thạch. Anh đi vào phòng vệ sinh, Cung Ân Thần cả người không mảnh vải nằm trong bồn tắm. Anh vội bế cô lên, nước lạnh ngắt, người nóng bừng.

"Chết tiệt!"

Anh lấy khăn tắm choàng lên người cô, vội vội vàng vàng bế ra khỏi phòng. Đưa về phòng mình.

"Lãnh Phong!" Thẩm Hạ Thiên hét toáng lên.

Lãnh Phong ở dưới tầng chạy lên, "Vâng!"

"Cả người cô ấy lạnh ngắt, xem có chuyện gì xảy ra không?" Thẩm Hạ Thiên nói.

Lãnh Phong chưa từng thấy lão đại lo lắng như vậy bao giờ cả, ngay cả khi bản thân bị bắn cũng không toát ra sự yếu đuối nhưng bây giờ, lại khác. Lãnh Phong đi tới chỗ giường, nhìn cô gái sắc mặt tái mét nằm ở đây, mặt đỏ lên. "Phu nhân...không mặc....!"

"Khám đi, táy máy tò mò gia đây cắt cổ!" Thẩm Hạ Thiên quát.

Lãnh Phong nhận lệnh, tập trung cao độ khám bệnh. Cả người phu nhân nóng bừng, chắc là do ngâm nước quá lâu. Lại nhìn vết thâm tím khắp cơ thể cô, tối qua vừa "vận động kịch liệt" đã tắm, chắc là bị sốt lên. Anh lấy nhiệt kế ra đo. Sau một lúc lâu, nhìn con số biểu thị, hãi hùng.

"Phu nhân bị viêm phổi do khí lạnh xâm nhập. Cộng với ngâm nước lạnh trong mùa đông quá lâu mà sốt cao quá, bây giờ trước hết là phải cho thứ gì vào bụng trước rồi mới uống thuốc, truyền dịch được."

"Nhanh báo nhà bếp làm đi!"

"Vâng!"

Lãnh Phong rời đi. Thẩm Hạ Thiên nhìn Cung Ân Thần, bàn tay anh nắm chặt tay cô. "Xin lỗi!" Tối qua nếu như anh mở cửa thì mọi chuyện chắc đã khác. Anh đi vào phòng thay đồ lấy quần áo mặc giúp cô. Nhìn những vết thâm tím trên cơ thể cô thì anh lại càng hận bản thân hơn.

Cung Ân Thần mơ màng, nhìn thấy Thẩm Hạ Thiên lo lắng cho mình thì khàn khàn nói, "Đây là...mơ sao?"

Thẩm Hạ Thiên nghe tiếng Cung Ân Thần thì vui mừng, ít ra cô vẫn còn có ý thức, "Tiểu Thần, nghỉ ngơi đi em!"

"Đúng là mơ rồi...Chỉ trong mơ thì Thiên ca ca mới...ôn nhu...vội...em như vậy!" Cung Ân Thần cười yếu ớt.

Thẩm Hạ Thiên nhìn nụ cười yếu đuối của cô, trong tim quặn đau. Phải rồi, đối với cô bây giờ anh chỉ là ác ma phá hủy đời cô. Là tự tay làm vỡ, còn dám trách kẻ khác sao?

Thẩm Hạ Thiên hôn nhẹ lên trán cô. Vậy hãy để anh mãi ở trong giấc mơ của em là hồi ức.

"Này anh, anh là hàng xóm mới tới đây phải không?" Cô nhóc với bím tóc hai bên chạy tới chặn đường Thẩm Hạ Thiên.

Thẩm Hạ Thiên nhìn cô nhóc, thật sự rất dễ thương.

"Are you a cold boy?" Cô nhóc chu chu cái miệng nói.

Thẩm Hạ Thiên đơ người, phì cười.

"Hóa ra anh không hiểu tiếng Trung. Anh là người Hoa hay người Tây hay cả hai vậy?" Cô nhóc cười.

"Nhóc con, anh hiểu tiếng Trung." Thẩm Hạ Thiên véo má cô bé.

"Thế sao em hỏi anh không trả lời vậy?" Cô nhóc ừm khua.

"Anh chưa kịp trả lời thì em đã ngắt rồi." Thẩm Hạ Thiên nói.

" Oh, I'm sorry." Cô nhóc kia cúi đầu.

"" Em có thấy ngôi nhà màu trắng kia không? Đây là nhà anh đấy." Thẩm Hạ Thiên chỉ tay về ngôi biệt thự cách mình tầm 200m.

" Anh có thấy ngôi nhà nằm bên cạnh nhà anh không? Đây là nhà em đấy."

"" Hóa ra chúng ta là next-door neighbor rồi." Thẩm Hạ Thiên nói, cô nhóc này rất thú vị, dám bắt chước lời nói của anh.

" Chúng ta thật có duyên!"

" Em tên gì vậy?" Thẩm Hạ Thiên hỏi.

" Cung Ân Thần. Anh gọi em là Tiểu Thần đi." Cô nhóc giơ tay về phía anh.

" Oh, Nice to meet you!" Thẩm Hạ Thiên lịch sự bắt tay với cô nhóc.

" Anh tên gì vậy?" Cung Ân Thần hào hứng hỏi.

" Thẩm Hạ Thiên. Em cứ gọi anh là Thiên ca ca." Thẩm Hạ Thiên nhẹ nói.

" Thiên ca ca!" Cung Ân Thần nhanh nhẩu gọi.

"" Tiểu Thần!"

" I like your eyes. They are very beautiful!" Cung Ân Thần cảm thán. Cô chưa từng nhìn thấy ai có đôi mắt đẹp như vậy, tựa như nước biển xanh thẳm, tựa như ngọc trai đại dương.

" Thanks!"

Mùa hạ của mười năm trước, Thẩm Hạ Thiên 19 tuổi gặp Cung Ân Thần 12 tuổi. Mùa hạ ấy, dưới hai hàng cây phong, sợi dây định mệnh giữa hai con người được gắn kết. Có lẽ cho tới mãi sau này, khi gặp biến cố, họ cũng chẳng bao giờ hối hận vì đã gặp nhau. Cung Ân Thần không hối hận vì ngày đó đã chặn Thẩm Hạ Thiên lại, cũng như Thẩm Hạ Thiên chẳng hối hận vì đã trả lời cô.

Cung Ân Thần sốt tậ 3 ngày, ngày nào Thẩm Hạ Thiên cũng ở bên cạnh chăm sóc cho cô. Lúc thì đắp thuốc, bón canh... Tất tần tậ việc gì anh cũng làm. Giúp việc trong nhà còn không thể nào nhận ra ông chủ lạnh lùng đạo trước đâu nữa.

Nhưng đến ngày Cung Ân Thần tỉnh dậy thì Thẩm Hạ Thiên đã không còn ở bên cạnh. Lúc cô tỉnh thì chỉ thấy thím Trương ngồi một bên trông coi cô. Vì vậy nên cô đã chẳng biết được những việc đã xảy ra trong ba ngày qua.

Cung Ân Thần ngồi ngẩn ngơ trong vườn hoa mẫu đơn. Bây giờ, lá đã rụng, chỉ còn thân cây gầy guộc, đâu ai hay rằng thân cây này chính là loài hoa cao quý, là mẹ của các loài hoa, khi hoa mẫu đơn nở khoe sắc thì các loài hoa khác không được phép nở. Nó giống như Cung Ân Thần vậy, nhìn sắc mắt của cô, họ chỉ thấy vẻ rầu rầu, đượm buồn nhưng họ lại chẳng biết trước cô cũng đã từng là cô gái cười tươi như mẫu đơn.

" Phu nhân, trời lạnh như thế này sao cô lại ra đây ngồi cơ chứ?" Thím Trương lo lắng chạy ra vườn, lấy chiếc áo lông phủ lên người cô.

" Cảm ơn thím!" Cung Ân Thần nhẹ nói.

" Ôi, bàn tay của phu nhân đã cứng rồi này." Thím Trương cầm lấy bàn tay cô.

" Thẩm Hạ Thiên, anh ấy chưa về sao?" Cung Ân Thần hỏi. Kể từ cái đêm kinh hoàng kia, cô đã chẳng còn gặp anh nữa.

" Cậu chủ bây giờ đang ở Ý. Hình như bên kia có chuyện gì đấy nghiêm trọng xảy ra." Thím Trương đặt tay sườ vào tay cô, ân cần nói.

" À, hóa ra anh ấy bận." Cung Ân Thần nhàn nhạt nói. Anh bỏ đi, cô phát sốt, anh cũng chẳng ở bên. Hóa ra mơ vẫn mãi là mộng. Thẩm Hạ Thiên không giống như trong giấc mơ, nhẹ nhàng, ân cần với cô.

Thím Trương nhìn vẻ mặt rầu rầu của cô, định nói cho cô nhưng rồi lại thôi. Cậu chủ đã dặn dò kĩ lưỡng, không ai được đề cho phu nhân biết chuyện.

" Thím Trương, nhờ bà thu dọn hành lí cho tôi được không? Kì nghỉ đông sắp hết rồi, tôi phải quay lại trường để tiếp tục học." Cung Ân Thần nhẹ nói.

" Nhưng cậu chủ..."

" Mặc kệ anh ấy, tôi trong anh ấy chẳng đáng bao đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thẩm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: Tình cũ tiếc nuôi

"Ân Thần, cậu mang nhiều như thế này làm gì cơ chứ!" Tiêu Tiểu Diệp vừa giúp Cung Ân Thần mang đồ lên kí túc xá vừa cản nhần.

"Đem đồ để tiện mà dùng!" Cung Ân Thần cười trừ.

"Lạy bà, lần sau có tiện thì cũng ít thôi." Tiêu Tiểu Diệp đưa được đồng đồ lên tầng thì thở hồng hộc.

"Ok." Cung Ân Thần cười. Có lẽ, chỉ khi ở bên Tiêu Tiểu Diệp thì cô mới có thể trở về như lúc trước.

Cung Ân Thần xếp đồ vào giường rồi bắt đầu lấy một bịch thuốc ra uống.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn đồng thuốc, đọc tên một hồi thì lo lắng, "Này, Ân Thần, sức khỏe có vấn đề hay sao mà toàn uống thuốc này vậy?"

"Mấy ngày trước không cẩn thận rơi xuống bể bơi của nhà, sốt lên." Cung Ân Thần bịa ra một cái lí do.

"Lớn thế rồi mà vẫn không cẩn thận." Tiêu Tiểu Diệp cản nhần.

"Cậu như mẹ tôi vậy!"

"Im đi."

Soạn sửa đồ xong thì cũng đã rất trưa rồi, Cung Ân Thần và Tiêu Tiểu Diệp lười ăn cơm căng-tin nên đành ra ngoài ăn. Đường phố tấp nập người qua lại, bây giờ cũng đã là giờ tan làm nên quán ăn đông như kiến.

Cung Ân Thần sau khi gọi món, trở ra thì nhìn thấy Tiêu Tiểu Diệp đang hướng ánh mắt về cái công viên phía trước. Cũng đã 2 tháng kể từ khi Tôn Niệm Hân và Tiêu Tiểu Diệp chia tay, tuy luôn luôn mỉm cười nhưng cô biết Tiêu Tiểu Diệp vẫn chưa quên được hẳn.

"Nhìn gì vậy?" Cung Ân Thần ngồi xuống, gọi hồn Tiêu Tiểu Diệp.

"Người đàn ông đó đã từng nói với tôi rằng cả một đời anh ấy chỉ yêu tôi nhưng bây giờ đã chẳng còn gì nữa!"" Tiêu Tiểu Diệp u buồn nói.

"Không yêu kẻ này thì yêu kẻ khác, chẳng phải thiếu đàn ông đâu!" Cung Ân Thần tươi cười.

"Vậy còn cậu, cậu yêu ai?"" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

Nụ cười của Cung Ân Thần tắt ngấm. Yêu ư, người mà cô yêu là Thẩm Hạ Thiên nhưng mà tình yêu ấy phải chăng quá xa vời.

"Người mà tôi yêu là gió và trăng là đêm thu mùa hạ." Cung Ân Thần nuối tiếc.

"Thôi đi, vãn về gì cơ chứ!" Tiêu Tiểu Diệp bĩu môi.

Cung Ân Thần cười trừ.

Có lẽ bữa ăn hôm ấy là bữa ăn vui nhất của cô, sau những vất vả, đau đớn, chỉ ít bên cạnh cô còn có một người bạn thân như Tiêu Tiểu Diệp.

Nhưng cô nào hay biết, ở ngoài con đường kia, có một chiếc xe im lặng bám theo cô từ khi rời trường tới giờ.

"Thẩm Hạ Thiên, cậu là một thằng hèn!" Bạch Niên Vũ nhìn Thẩm Hạ Thiên nãy giờ cứ nhìn chằm chằm vào hai cô gái kia, than thở.

"Hèn mà bảo vệ được người tôi yêu thì tôi tình nguyện hèn cả đời." Thẩm Hạ Thiên nói.

Bạch Niên Vũ lắc đầu, "Vậy sao còn muốn cưới cô ấy, cho dù biết như vậy thì sẽ làm tổn thương nhau?"

Thẩm Hạ Thiên im lặng. Bởi vì anh yêu cô, cũng muốn cưới cô làm vợ, thế nhưng vòng xoáy hận thù đã ngăn cản. Anh khiến cô hiểu lầm rằng anh lấy cô vì để trả thù nhưng thật ra anh chỉ muốn bảo vệ cô khỏi những người Cung gia chỉ biết lợi dụng kia.

"Biết bà Emma nói với tôi gì không, yêu là độc dược không thuốc giải. Con người dù thông minh đến mấy cũng đều ngu ngốc lao vào nó." Bạch Niên Vũ thờ dài.

"Sau này, tôi sẽ cưới Tiêu Tiểu Diệp, sẽ bắt đầu một cuộc hôn nhân không tình yêu. Còn cô gái mà tôi chờ đợi có lẽ cả đời này cũng chỉ là vô duyên."

Bạch Niên Vũ nói tiếp.

Thắm Hạ Thiên vỗ vai Bạch Niên Vũ, " Tôi nói cậu một điều, mưa dầm thấm lâu."

Bạch Niên Vũ hướng mắt về phía cô gái đang mỉm cười ngọt ngào kia, miệng nhếch lên. Cô gái này, 2 tháng trước còn khóc lóc kể lể thất tình thế mà bây giờ đã cười tươi như nắng, quả thực là rất thú vị nha. Tiêu Tiểu Diệp, ngày tháng còn dài, ta còn duyên nhiều.

***

Sau khi ăn xong, cả hai người cùng về kí túc xá.

Cung Ân Thần đột nhiên dừng lại, bởi cô nhìn thấy, bên cây phong trước kí túc xá, có người đang đứng đấy.

Người kia dường như cũng thấy cô, anh ta loạng choạng đi tới.

" Lisa, ba tháng nay anh vẫn không thể nào quên được em. Rốt cuộc là tại sao em lại chia tay anh hả?" Người đàn ông kia nắm lấy bả vai cô, đau lòng nói.

Tim của Cung Ân Thần nhói đau lên. Đối mặt với Justin bây giờ chính là điều mà cô lo sợ nhất. Cô cố đẩy anh ra. " Justin, buông tôi ra!"

Justin không hề buông, đã thế lại còn ôm chặt cô hơn. Mùi rượu tan ra trên người anh khiến cho Cung Ân Thần càng thêm đau đớn.

" Anh biết, từ đầu tới cuối, em chỉ xem anh như là kẻ thay thế, thế nhưng anh vẫn không thể nào để bản thân hết yêu em được. Lisa, quay trở lại được không? Anh mệt rồi." Justin ghì cô vào lòng, giọng anh khàn đặc.

Nước mắt chẳng hiểu sao rơi ra, từng giọt rơi trên áo Justin, Cung Ân Thần trong lòng nổi sóng, cô không muốn tiếp tục tổn thương anh, " Justin, xin lỗi. Em không muốn tổn thương anh. Nếu bây giờ em quay lại với anh thì hình bóng của anh ấy sẽ lại đeo bám em. Khi nhìn vào đôi mắt của anh, em lại thấy anh ấy. Em không muốn làm chuyện gì có lỗi với anh cả. Cảm ơn tình yêu của anh nhưng em yêu anh ấy. Nếu yêu em thì xin hãy chúc phúc cho em "

Cả người Justin cứng đờ lại, những lời nói kia như dao đâm sắc vào trái tim anh.

" Anh xin lỗi vì đã làm phiền em. Anh từng hi vọng, một ngày nào đó, trong trái tim em, cái tên Justin này sẽ khiến cho em vĩnh viễn khắc khoải, giống như tình yêu của em dành cho anh ta vậy. Anh lầm rồi, cho dù anh cố gắng đến mấy cũng chẳng thể nào xoá nhoà đi tình cảm của em với hắn." Justin buông cô ra, ánh mắt anh ôn nhu nói. Cho dù cô tổn thương anh tới như thế nào thì đối với anh, cô vẫn là tình yêu cháy bỏng của anh.

Justin bước từng bước nặng nề rời đi.

Cung Ân Thần nhìn theo bóng lưng anh, vết thương trong lòng bị cào rách. Cô chấp nhận Justin là bởi vì anh có đôi mắt màu xanh thẳm như biển khơi, giống với đôi mắt của Thắm Hạ Thiên. Cô ích kỉ, lợi dụng anh để rồi khiến anh tổn thương sâu sắc. " Justin, ngoài kia có nhiều cô gái tốt hơn em vạn lần, hi vọng anh tìm thấy."

Cô trở về phòng của mình. Tiêu Tiểu Diệp đối với chuyện của cô và Justin không nhắc đến một lời nào cả.

" Diệp Cầu, cậu muốn có tình yêu như thế nào?" Cung Ân Thần nằm xuống giường, hỏi.

Tiêu Tiểu Diệp suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng nói: " Chỉ cần anh ấy nói với tôi rằng: " Em ở bên ai cũng là khoảng trống trong anh" thì nhất định tôi sẽ yêu người ấy."

Cung Ân Thần không bằng lòng. " Vậy chỉ cần có người nói là cậu yêu sao? Dễ dãi thế."

Tiêu Tiểu Diệp cười, " Người đàn ông ở công viên mà tôi đã gặp 2 tháng trước ấy, chính anh ta đã khiến tôi tin vào đó." Cô nghĩ tới về mặt tiếc nuối của người kia khi nhìn mối tình đầu được người đàn ông khác chăm sóc còn anh ta chỉ có thể đứng ở bên đường thì cô lại liên tưởng đến câu nói này, thế nên cô đã xác định rồi, chỉ cần có người nói với cô như vậy thì cô sẽ yêu.

Cung Ân Thần khoé môi cười, " Tiêu Tiểu Diệp, đường duyên phận của cậu rất tốt." Bởi vì người đàn ông đó là Bạch Niên Vũ, là vị hôn phu của cậu.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thắm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Lỡ gặp nhau nơi chốn đào hoa

" Thắm Hạ Thiên, này giờ anh uống rất nhiều rồi đó!" Chấn Tường Dạ nhìn một đồng chai rượu trên bàn thì kinh ngạc, trâu bò vậy, toàn là rượu nặng nữa chứ.

Thẩm Hạ Thiên không nói gì, vẫn tiếp tục uống rượu.

"Bị gì vậy?" Chấn Tường Dạ dò xét nhìn Bạch Niên Vũ.

"Thấy vợ bị người ta ôm, máu ghen nổi lên!" Bạch Niên Vũ lười nhác nói.

"Ồ!" Chấn Tường Dạ ngạc nhiên.

Tường cái gì chứ hoá ra là ghen tuông, quá trẻ con, quá ngây thơ!

"Để tôi nói cho anh nghe này, đối với trường hợp như vậy thì anh phải đáp trả. Ôm cô gái khác đi trước mặt cô ấy, xem phản ứng." Chấn Tường Dạ bày mưu.

Thẩm Hạ Thiên vẫn im lặng, ánh mắt lơ đãng nhìn xuống dưới lầu, hướng về phía một cô gái.

Không bị ánh đèn hào nhoáng của quán bar cản trở, khí chất thanh thuần đẹp đẽ tỏa ra từ người cô gái, Cung Ân Thần.

Nhìn thấy dáng vẻ lo lắng của cô đối với một thằng đàn ông khác thì Thẩm Hạ Thiên đáy lòng nổi sóng. Bà xã hần chỉ mới hờ khỏi hẳn 2 ngày mà đã quần quýt bên kẻ khác, thú vị ghê!

***

Cung Ân Thần vội vã chạy tới quán bar tìm Justin. Cô nhận được cuộc điện thoại của bạn nói rằng Justin kể từ sau khi gặp cô thì lại lao đi uống rượu, khuyên thế nào cũng không được.

"Justin, theo em về!" Cung Ân Thần nhẹ nhàng nói với Justin.

Justin nhìn người đang đứng trước mặt anh, đáy lòng lại dâng lên cơn đau nhói, "Lisa, em tới đây làm gì hả?"

"Còn làm gì nữa, theo em về!" Cung Ân Thần lớn giọng.

"Lisa, đừng cho anh thêm hi vọng rồi lại bị đập tắt. Anh không muốn bản thân lại thêm yêu em." Justin cầm chai rượu lên, dốc hết.

Cung Ân Thần nhìn dáng vẻ khác lạ của Justin, anh ấy đối với cô luôn là chàng trai với nụ cười đẹp như gió xuân, vậy mà bây giờ lại trở thành say rượu tiêu tụy. Cô đoạt chai rượu từ trong tay anh, ném xuống đất. Tiếng vỡ lớn đã kinh động đến mọi người. Ai cũng hiếu kì nhìn.

"Justin, anh đừng khiến em ghét anh!" Cung Ân Thần bật khóc.

Giọt nước mắt đã kinh động đến Justin, anh ta vội ôm lấy cô, "Thực xin lỗi!"

Cung Ân Thần để mặc cho anh ôm, để mặc cho mùi rượu kia ám vào người cô. Đột nhiên, cô cảm nhận được ánh mắt của ai đó đang dõi theo cô, mang theo sự tức giận nặng nề. Là ảo giác hay sao? Tựa như là ánh mắt của anh ấy.

Cung Ân Thần đỡ Justin ra khỏi quán. Cô bây giờ mới nhớ là bản thân đã quên túi ở trong quán, vội vàng chạy vào. May mắn là túi vẫn chưa bị ai lấy đi, cô kiểm tra túi rồi mới đi ra. Trong lúc lơ đãng, bỗng nhiên bị va vào ai đó.

Cung Ân Thần ngã xuống, lùi húi đứng dậy, nhìn cái người vừa va phải mình. Trái tim cô bị bóp nghẹn.

Thẩm Hạ Thiên, là anh ấy. Bên cạnh anh là một cô gái rất đẹp, chiếc váy ngắn cũn cỡn toát lên sự gợi cảm chết người.

"anh có sao không?" Cô gái kia dịu dàng như nước ân cần hỏi.

"Không sao." Thẩm Hạ Thiên nhàn nhạt nói.

Cô gái kia trừng mắt nhìn về phía Cung Ân Thần, tức giận nói: "Cô có mắt để làm cảnh sao?"

Cung Ân Thần duy trì vẻ mặt lạnh lùng, nghe cô gái kia chất vấn bản thân thì miệng giễu cợt. Cô hoá ra lại rơi vào hoàn cảnh này, đường đường là vợ chính của anh ta vậy mà lại để cho kẻ tình nhân bên ngoài mắng chửi.

"Bị cảm sao?" Cô gái kia gắt lên.

"Xin lỗi!" Cung Ân Thần nói rồi đi thẳng ra khỏi quán. Không muốn, không muốn nhìn thêm cảnh gì nữa.

Nước mắt lại một lần nữa rơi xuống. Thẩm Hạ Thiên, anh quá tuyệt tình!

Chiếc áo khoác nhẹ đặt lên vai cô, mang mùi rượu đậm. Tuy rất khó chịu nhưng cô vẫn không đẩy nó xuống.

Justin nhìn bộ dạng nước mắt rơi của cô, trái tim không khỏi thất lại. Anh cuối cùng đã nhìn thấy tận mắt người mà cô yêu rồi, tên kia quả nhiên giống như những lời cô nói.

"Em từ bỏ quá nhiều!" Justin ôn nhu nói.

"Em tình nguyện cho nên không hối hận." Cung Ân Thần gượng cười.

Justin đột nhiên ôm lấy cô, "Anh cũng muốn thử xem em duy trì bộ dạng này tới bao giờ!"

Gió đông hiu hắt thổi, những bông tuyết trắng bắt đầu rơi, trong ánh sáng lấp lánh của đèn đường, hình ảnh hai người ôm nhau trở nên thật đẹp để thờ mộng biết bao.

Nhưng lại có người nhìn thấy cảnh này, ý nghĩ giết người nổi lên không biết bao nhiêu lần.

"Anh, anh sao vậy?" Cô gái bên cạnh không ngừng dờ cái giọng ghê tởm kia nói với anh.

Thẩm Hạ Thiên lấy một tờ séc đưa cho cô ta, "Cút!"

Cô gái kia tái mặt, cầm lấy séc rồi bỏ chạy.

"Hahaha... Cứ nghĩ là cái kế này sẽ có hiệu nghiệm thế mà hoá ra lại không được. Thẩm Hạ Thiên, anh nhục như con chó!" Chấn Tường Dạ nhìn thấy một màn này thì ôm bụng cười lớn.

Thẩm Hạ Thiên dùng ánh mắt hung ác trừng nhìn Chấn Tường Dạ.

"Nhìn gì mà ghê vậy? Có nhìn tôi nhiều như thế cũng chẳng kéo được vợ cậu về đâu!" Chấn Tường Dạ phớt lờ, bổ sung thêm vài câu châm chọc.

Bạch Niên Vũ vội bịt miệng của Chấn Tường Dạ lại, lôi cậu ta vào phòng. Đại tổ tông, không nên chơi với lửa!

Thẩm Hạ Thiên nhìn bóng dáng của đôi "tình nhân" kia rời đi, ánh mắt tiếc nuối vô vàn. Lấy trong túi áo bao thuốc lá, châm một điếu rồi thở dài.

"Ân Thần!" Miệng run rẩy bật lên cái tên của cô, đáy lòng chua xót.

Gió đông oi xin đừng thổi, nguội lạnh mất trái tim si tình rồi.

Tuyết trắng xin đừng rơi nữa, tôi lạc mất dấu chân cô gái tôi yêu.

Hắn say rượu thì em lo lắng vậy tôi say rượu thì sao em không lo? Sao em không quan tâm tôi như em quan tâm hắn?

Cái khó của tình yêu chính là ghen tuông. Nhìn thấy cô gái mà mình yêu say tình bên ai mà bản thân chỉ có thể đứng ở phía sau "chiếm giường" thì trong lòng như nổi bão đông vậy.

"Thẩm Hạ Thiên, có lẽ Chấn Tường Dạ nói không sai? Cậu nhục như một con chó!" Bạch Niên Vũ nhìn Thẩm Hạ Thiên, không khỏi thương cảm.

".."

Thẩm Hạ Thiên khoé môi nhếch lên một nụ cười, "Đến con chó tôi cũng chẳng nhục bằng."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thẩm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Cuộc điện thoại lúc nửa đêm

"Tại sao anh lại tránh mặt em suốt 2 năm qua.?"

"Vì anh yêu em."

Đưa Justin về kí túc xá thì cũng đã 12 giờ đêm. Tuyết phủ kín góc sân trường, vương trên mấy cành lá phong. Cung Ân Thần thở dài, hình ảnh Thẩm Hạ Thiên và người phụ nữ kia vẫn ám lấy cô. Cô biết, cô không có quyền đòi hỏi ở anh sự chung thủy, thế nhưng trái tim cô vẫn không thể nào thôi chảy máu.

Chuông điện thoại vang lên, cô cứ ngỡ là Tiêu Tiểu Diệp gọi.

"Tiểu Diệp, tôi sắp về rồi." Cô cố kìm con nấc, thản nhiên nói.

Đầu dây bên kia vẫn im lặng.

"Vậy..." Cung Ân Thần nghĩ là Tiểu Diệp đã nhận nên định cúp máy.

"Cung Ân Thần, em tại sao phải tự đẩy bản thân vào hố lửa vậy hả?" Thanh âm trầm ấm mang chút xót xa từ đầu dây bên kia phát lên.

Cung Ân Thần ngưng lại, giọng nói này, chỉ có thể là một người - Cung Tử Dương, anh trai không cùng cha mẹ với cô. Hay nói cách khác, đứa con ruột của Cung gia.

"Ở bên hấn ta thì em sẽ hạnh phúc sao? Em nghĩ hấn ta sẽ yêu em, sẽ bỏ qua cho những tội nghiệt mà Cung gia ta đã đổ lên ba hấn ư? Sao em ngốc thế hả?" Cung Tử Dương hỏi dồn dập, thanh âm đã bắt đầu nổi cao.

"Tại sao bây giờ anh lại ở đây chất vấn em hả? Lúc em yếu đuối nhất anh ở nơi nào, lúc em bị những người của Cung gia kia chèn ép bắt kết hôn với Thẩm Hạ Thiên thì anh sao không đứng ra giúp em?" Cung Ân Thần ủy khuất nói với Cung Tử Dương.

"..."

"Anh sẽ không bao giờ bảo vệ em nữa!"

"Tiểu Thần, em nhầm rồi. Bất cứ lúc nào anh cũng bảo vệ em, chỉ là...chỉ là anh có quá nhiều điều không thể." Cung Tử Dương vội giải thích.

Cung Ân Thần lặng người, "Tại sao anh lại tránh mặt em suốt 2 năm qua?"

"Bởi vì anh yêu em."

Câu nói ấy đã khiến cho Cung Ân Thần ngạc nhiên. Cô chưa từng nghĩ rằng người anh trai kính mến của cô lại có thể...

"Tút...tút...tút..." Điện thoại ngắt máy.

"Cung Ân Thần, mau về nhanh, quần giáo đi tìm cậu khắp nơi rồi kia!" Tiêu Tiểu Diệp hốt hải chạy tới.

Nhưng mà vừa thông báo xong thì đã thấy cái thân hình béo xệ của bà quản giáo xuất hiện.

"Sinh viên Lisa, em chết chắc rồi!"

***

Phòng làm việc đầy u ám, cô Trưởng khoa dùng cái ánh mắt như tia điện từ liếc Cung Ân Thần. Đôi mắt màu xanh dương của cô ta hơi nheo lại, nụ cười nhếch mép dâng lên.

"Lisa, tôi nhớ em đã vượt qua giờ giới nghiêm lén lút ra khỏi kí túc xá ba lần rồi." Giọng nói như hầm băng phát ra.

Cung Ân Thần im lặng.

"Thân là sinh viên của Trường đại học danh tiếng nhất nước Mỹ thế mà tại sao em lại ý thức kém vậy nhỉ?" Bà ta tiếp tục nói.

"Xin lỗi trưởng khoa, lần sau em sẽ không tái phạm nữa!" Cung Ân Thần thành thật nhận lỗi.

"Xin lỗi ư? Một lời là xong sao?" Bà ta không để ý thái độ thành khẩn, chỉ chăm chăm vào việc mĩa mai cô. "Tôi cần được gặp phụ huynh em."

"Nhưng họ không ở đây, họ ở châu Á." Cung Ân Thần vội nói. Bà ta đang xử cô sao?

"Ồ, tôi không quan trọng việc họ ở đâu cả, bây giờ tôi muốn gặp phụ huynh em. Tôi cho em nửa tiếng đồng hồ để gọi họ đến." Bà ta bỏ qua hết mọi lời giải thích, ánh mắt viên đạn hướng về phía cô.

Cung Ân Thần nắm chặt tay, gọi ai bây giờ... Đột nhiên, trong đầu cô hiện lên một cái tên. Hấn cũng là phụ huynh của cô nhỉ?

Rút điện thoại ra, ngón tay run run đánh số điện thoại.

"Có chuyện gì?" Người được gọi nhanh chóng bắt máy, thanh âm hờ hững trả lời.

"Cô Trưởng khoa muốn gặp phụ huynh." Cung Ân Thần lí nhí nói. Cô nói nhỏ vậy, hấn có nghe thấy không nhỉ?

"À, bây giờ mới nhớ tới tôi sao?" Hấn ta mĩa mai.

"Nếu anh không đến cũng chẳng sao cả." Cung Ân Thần vội nói.

"Nửa tiếng nữa tôi tới." Năm chữ đơn giản rồi tắt máy.

Cung Ân Thần ngậy người, hần thể mà lại đồng ý ư?

Nhưng mà cô nào hay biết, cái người cô vừa gọi này đang làm gì. Chính là đang tham gia cuộc họp lớn với các ông trùm xã hội đen.

Trên ghế chủ tọa, Thẩm Hạ Thiên day trán cất điện thoại vào trong túi áo. Anh nhìn về phía Chấn Tường Dạ, hàm ý là hần có việc, cần rời sớm. Chấn Tường Dạ gật đầu.

Thẩm Hạ Thiên trước những ánh mắt phán xét của đám người kia, lạnh lùng rời đi.

Thủ hạ nhìn thấy boss nhà mình ra sớm hơn dự tính thì có hơi ngạc nhiên song chẳng nói gì.

"Thưa ngài, chúng ta đi đâu ạ?" Anh ta hỏi.

"Harvard."

***

Cung Ân Thần nhìn đồng hồ đang điểm từng giây treo trên tường. Sắp nửa tiếng rồi.

"Lisa, có lẽ phụ huynh của em sẽ không...."

Trưởng khoa còn chưa nói xong thì cánh cửa phòng đã mở ra. Thẩm Hạ Thiên tiêu soái đi vào.

"Xin chào, tôi là Johasnh Lioen, phụ huynh của Lisa."

Bà Trưởng khoa tái mặt, khẽ nhìn sang Cung Ân Thần, tại sao Mr.Johasnh lại là phụ huynh của con bé này cơ chứ?

"Mr.Johasnh, rất vui được gặp ngài." Bà ta mừng rỡ nói.

Cung Ân Thần ngờ luôn, cô không hề biết rằng Thẩm Hạ Thiên chính là Johasnh Lioen, trong truyền thuyết, sao hần có thể là ông trùm kinh tế của nước Mỹ được chứ.

"Không biết Lisa đã làm việc gì mà lại khiến cho bà nhọc lòng vậy hả?" Thẩm Hạ Thiên giọng không nặng không nhẹ hỏi.

"À, Lisa vi phạm luật lệ nhà trường"

Thẩm Hạ Thiên nhíu mày nhìn về phía Cung Ân Thần. "Lisa, xin lỗi cô đi!"

Cung Ân Thần sững lại, bởi rất nhiều năm về trước, Thẩm Hạ Thiên cũng từng thường xuyên kéo cô đi xin lỗi thầy cô giáo như vậy.

"Trưởng khoa. Em xin lỗi!"

"Lisa, lần sau, tôi hi vọng em sẽ không tái phạm nữa!" Cô trưởng khoa dịu dàng nhìn cô.

Đấy chính là sức mạnh của phụ huynh, càng cao thì càng dễ được khoan hồng!

Ra khỏi phòng, Cung Ân Thần chỉ im lặng, không dám nói gì, cứ đi theo sau anh vậy!

Àm..

Cung Ân Thần mãi cúi đầu mà không biết ở phía trước có đặt một thùng sách, vấp, cả người lão đảo ngã về phía trước.

Nghĩ là chết đến nơi rồi, ai ngờ lại được một vòng tay ấm áp ôm vào ngực. Mùi hương từ cơ thể anh xộc vào mũi cô, kích thích khứu giác.

"Bé ngọc, đi có từng mà cũng ngã!" Thẩm Hạ Thiên đột nhiên cười.

"Ai bảo thùng sách nó vô duyên nằm ở đấy chứ!" Cung Ân Thần vội cãi.

Thẩm Hạ Thiên không nói gì, anh thừa biết cô cho dù có chết cũng không bao giờ thừa nhận bản tính hậu đậu của mình.

Cung Ân Thần đột nhiên ngậy người, Thẩm Hạ Thiên cười với cô, trêu chọc cô, liệu rằng...

"Nhanh nào, Thẩm phu nhân, chúng ta đi ăn gì đi, anh đói rồi!" Thẩm Hạ Thiên không nhận ra tia khác thường của Cung Ân Thần, vẫn duy trì nụ cười

trên môi ấy.

Cung Ân Thần nhìn nụ cười kia, nhói đau, ba chữ Thảm phụ nhân đã minh chứng cho việc anh ghét cô tới như thế nào rồi!

"Cung Ân Thần, cậu có bị cô trưởng khoa làm gì không hả?" Tiêu Tiểu Diệp bỗng từ đâu xuất hiện, rồi rít hỏi.

"Không sao cả." Cung Ân Thần nói.

Tiêu Tiểu Diệp chú ý tới cái người đàn ông ở phía sau Cung Ân Thần. Đẹp trai, cao ráo, còn lại chẳng có cái gì cả! Nhưng mà cô biết cái người này.

"Anh tới đây làm gì?" Tiêu Tiểu Diệp nghi hoặc.

"Chồng của Ân Thần." Thảm Hạ Thần nhàn nhạt nói.

Đoàng... đoàng... đoàng...

Tiêu Tiểu Diệp sững người, liếc Cung Ân Thần.

"Diệp Cầu à, có chuyện gì thì tới tôi về giải thích!" Cung Ân Thần xấu hổ, vội kéo Thảm Hạ Thiên rời đi.

Cô không biết cô lấy sức đâu mà kéo được một cái người cao to khoẻ mạnh như Thảm Hạ Thiên chạy được ra cổng trường.

"Làm Thảm phụ nhân em xấu hổ sao?" Thảm Hạ Thiên hỏi.

Cung Ân Thần thở hồng hộc không nói gì.

Một chiếc xe Maybach đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt hai người. Người lái xe bước ra, cẩn thận đưa chìa khoá cho Thảm Hạ Thiên.

Thảm Hạ Thiên nhận chìa khoá, kéo Cung Ân Thần vào trong xe.

Rose-Gold...

Đây là một trong những nhà hàng đắt nhất nước Mĩ. Một bữa ăn ở đây phải bằng một năm tiền lương của người thu nhập hạng trung lưu. Nói là đắt thế nhưng vẫn rất hút khách, đặc biệt đây còn là nơi tụ họp của các ông trùm từ bạch đạo đến hắc đạo.

Cung Ân Thần bị Thảm Hạ Thiên kéo vào một căn phòng VIP ở đây. Nhưng mà có cái gì đấy sai sai, một căn phòng VIP mà sao giống như khách sạn hạng sang vậy. Còn có cả phòng ngủ sang trọng nữa chứ.

Thảm Hạ Thiên đưa thực đơn cho cô, ý bảo cô chọn món. Cung Ân Thần đã ăn no rồi nên chỉ chọn chiếc bánh ngọt và nước quả.

Thảm Hạ Thiên cũng chỉ gọi rượu vang và bánh ngọt giống cô.

"Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi!" Thảm Hạ Thiên cầm ly rượu vang đung đưa, giọng nói lãnh đạm hỏi.

Hỏi gì cơ....

À... nhớ ra rồi....

"Tiêu Tiểu Diệp không nên biết." Cung Ân Thần nói.

"Tại sao hả?" Thảm Hạ Thiên hỏi lại, "Em sợ cô ấy biết em lấy ông trùm kinh tế của Mĩ thì sẽ sợ em sao? Cô ta thân phận còn hiển hách hơn anh nhiều."

Cô biết chứ, biết Tiểu Diệp là ai... Chỉ là nếu như Tiêu Tiểu Diệp biết cô lấy một người đàn ông phong lưu đào hoa thì nhất định sẽ không tha thứ cho cô. Cô đã nghe về câu chuyện của ba mẹ Tiêu Tiểu Diệp cho nên cô không muốn.

"Cô ta biết anh." Thảm Hạ Thiên cười. Đương nhiên là phải biết rồi chứ, bạn thân của em họ mà lại.

OMG...

Cung Ân Thần ngây người, Tiêu Tiểu Diệp biết hắn, như vậy chẳng phải sẽ biết được lịch sử tình trường của hắn sao.

"Reng... reng... reng..." Điện thoại của Cung Ân Thần rung lên, cô nhìn người gọi: Justin.

"Nghe máy đi!" Thảm Hạ Thiên cũng thấy rõ tên người gọi, giọng nói lạnh lùng cất lên.

"Không cần."

Đột nhiên Thẩm Hạ Thiên đứng dậy đi về phía cô, cầm điện thoại lên, nghe máy "Justin, cậu phải hiểu cô ấy là ai đúng không? Cho nên cút ngay cho tôi!"

"... " Bên đầu dây điện thoại vang lên tiếng vỡ, rồi cuộc gọi chấm dứt.

Cung Ân Thần không biết, Justin và Thẩm Hạ Thiên quen nhau.

Thẩm Hạ Thiên ném điện thoại của cô xuống, ánh mắt tà ác nhìn cô. Anh bế thốc cô lên đưa vào phòng ngủ, "Thẩm phu nhân, tôi phải cho cô hiểu nghĩa vụ của người vợ là như thế nào!"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thẩm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Nước mắt của em

Anh, lúc này em đang khóc, liệu anh có thấu?

Em, em khóc, tìm anh với!

Con đau dồn dập xối lên cơ thể cô, anh bạo lực, tàn nhẫn. Anh không nghe thấy lời cầu xin của cô. Anh mang dục vọng dồn vào cô, anh muốn khám cô vào tim để cô chẳng thể vương vấn bên ai cả.

Cung Ân Thần nước mắt chảy, gào thét. "Thẩm Hạ Thiên, tôi hận anh."

"Hận đi...hận đi...chúng ta chưa đủ thù hay sao?" Thẩm Hạ Thiên kích động, nghiến răng nói.

"Thiên ca ca..." Câu nói kéo anh ra khỏi bão tố.

Thẩm Hạ Thiên ngừng lại, nhìn cô, bàn tay gạt nhẹ nước mắt, thất thần. Chỉ vì ghen tuông mà anh đã đem hết mọi đau khổ nhảu chìm lên người cô.

Chết tiệt, Thẩm Hạ Thiên dừng lại, rút ra khỏi người cô. Anh tức giận đứng dậy, mặc quần áo vào, lạnh lùng nói với Cung Ân Thần.

"Cho dù cô là kẻ mà tôi hận nhất thì cô cũng phải nhớ kỹ thân phận của mình, cô là vợ của tôi."

Cung Ân Thần đau đớn, giẫy cọt cười, "Vợ ư? Anh lăng nhăng ngoại tình thì được cơ sao tôi lại không thể chứ!"

Thẩm Hạ Thiên chấn kinh, liếc mắt nhìn cô, con đau nhói trong tim lan trào, hóa ra, cô hiểu lầm anh nhiều đến như vậy, hóa ra cô hận anh nhiều như thế. Nếu như bây giờ có thể, thật sự anh rất muốn giải thích cho cô nhưng tình thế quá hiểm nguy. Anh cười khô, bước chân cao ngạo rồi đi.

Cung Ân Thần nhìn anh rời khỏi phòng, trái tim co thắt lại, tại sao, tại sao anh lại có thể như thế. Cô lấy đồ mình mặc vào, mỗi lần mặc là một lần đau đớn. Cơ thể nhức nhối, tím đỏ thất thường trên làn da. Cô nhặt điện thoại trên bàn ăn, bước chân hỗn loạn gắng gượng bước đi.

Hành lang lấp lánh sắc vàng, trái tim cô lạnh buốt. Cái nơi cao sang quý phái này chỉ khiến cô thêm ngột ngạt. Vệ sĩ nhìn thấy cô ra khỏi nhà hàng thì nhanh chóng lái xe đi tới.

"Phu nhân!" Anh ta kính cẩn.

Phu nhân, cái tên gọi này thật nhạt nhẽo làm sao!

"Cậu chủ nói tới đưa cô về!" Anh ta không nản lòng, tiếp tục nói.

Cung Ân Thần vẫn mặc kệ anh ta, chân vẫn cứng nhắc đi. Đột nhiên, cả cơ thể cô bị nhấc bổng lên, hương nước hoa nam tính xộc lên mũi cô, hòa lẫn vào đây là thoang thoảng mùi hoa cúc La Mã. Hai cái hương này chẳng liên quan gì đến nhau thế mà khi kết hợp lại tạo nên mùi hương đặc biệt, có cái mạnh mẽ của đàn ông, dịu dàng của hoa cúc. Cung Ân Thần ngước lên nhìn người đang bế mình, khuôn mặt nghiêng góc cạnh cuốn hút. Nhưng mà cái người này có chết cô cũng không ngờ tới, Cung Tử Dương, kẻ tối qua vừa tỏ tình với cô.

Hai năm rồi, cô mới gặp lại anh. Có anh rồi, lòng cô yên hơn, bên anh rồi, cô mới tốt hẳn.

"Tiểu Thần!" Anh dịu dàng nhìn cô, "Anh về rồi!"

Chỉ câu nói ấy thôi cũng đã đủ để cô ấm lòng rồi. Người thân yêu nhất của cô cuối cùng cũng về rồi.

"Nói với Thẩm Hạ Thiên, Cung Tử Dương tôi sẽ tự tay bảo vệ." Cung Tử Dương nói với vệ sĩ của Thẩm Hạ Thiên.

Nói xong, anh bế cô đi vào xe của mình.

"Lão đại, phu nhân đã được Cung thiếu gia mang đi rồi." Vệ sĩ nhanh chóng báo tin.

"..."

Cô không biết cô ngây ngốc trong lòng Cung Tử Dương rồi thiếp đi từ bao giờ, kể cả lúc anh đưa cô tới căn hộ của mình cô cũng chẳng biết.

Anh khẽ đặt cô lên giường, đau xót, Tiểu Thần, là anh về muộn rồi, không bảo vệ em chu toàn. Cung Tử Dương vuốt mái tóc mai xoa trước mặt cô, bàn tay dịu dàng vuốt lên má. Nụ hôn phớt nhẹ lên trán cô, "Tiểu Thần, có anh bên em, lạnh giá sẽ sớm qua thôi."

"Thiên ca ca..." Cung Ân Thần ngủ say, vô thức bật lên.

Cung Tử Dương cứng người, cười khổ, ngay cả khi Thẩm Hạ Thiên tổn thương em thì em vẫn yêu hắn.

Khi Cung Ân Thần tỉnh dậy thì trời đã sẩm tối, cô ngơ ngác nhìn xung quanh. Căn phòng này cô chưa từng thấy bao giờ. Mảnh kí ức vụn vặt qua trong đầu cô.

"Tử Dương..." Cô gọi lớn.

Cửa phòng mở ra, Cung Tử Dương đeo tạp dề bước vào.

"Tỉnh rồi sao?" Anh mỉm cười nhìn cô.

Cung Ân Thần chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng này của anh. Đối với đại thiếu gia được nuông chiều từ nhỏ thì việc vào bếp chính là việc kinh thiên động địa.

"Rửa mặt đi. Anh nấu cháo cho em, nhanh ra ăn nhé!" Anh nói xong thì nhanh chóng rời khỏi phòng.

Cung Ân Thần nghe lời, sửa soạn bản thân xong thì mới ra ngoài. Mùi cháo thơm phức kích thích vị giác của cô.

Cô ngồi ngay ngắn vào bàn, lấy chiếc muỗng xúc một miếng cháo.

"Tử Dương, không ngờ lại ngon thế này!" Cô tấm tắc khen, tay lại xúc thêm một muỗng cháo.

"Heo con!" Cung Tử Dương cười, lấy giấy lau bên khóe miệng giúp cô.

Cung Ân Thần ngừng lại, lời nói của đêm hôm ấy lại quay về cảnh tỉnh cô.

"Tiểu Thần..." Cung Tử Dương nhìn cô, nhẹ nói, "Lời nói của đêm hôm ấy, em hãy xem như là lời ước sao băng của năm nào đi."

Cung Ân Thần gật đầu, cô làm sao không hiểu được ý của anh cơ chứ, anh thừa biết cô yêu Thẩm Hạ Thiên cho nên anh hi vọng cô đừng để ý tới điều anh từng nói.

"Tử Dương, em muốn anh mãi là anh trai của em." Cung Ân Thần cười với anh.

"Được." Cung Tử Dương chấp thuận.

Dẫu rằng tình yêu của anh dành cho em nhiều như vậy nhưng lại chẳng thể khiến em quên đi được người đàn ông kia.

"Em đã kết hôn được chín tháng, đám cưới được mười ngày, em không hiểu rốt cuộc thì hôn nhân của mình là gì, Thẩm Hạ Thiên, anh ta đã chẳng phải là chàng trai của năm nào, em cũng chẳng còn cái tâm tình khi xưa nữa. Mười năm, em yêu anh ấy nhưng cuộc hôn nhân này đã cho em thấy kết quả." Cung Ân Thần gượng nói. Cô vẫn nhớ cái ngày của chín tháng trước, khi cô cùng Thẩm Hạ Thiên đi đăng kí kết hôn, chính là cái ngày mà cô biết được Thẩm Hạ Thiên hận cô như thế nào và cả cái thân thể đầy mực rửa của cô.

"Ân Thần, không ở bên em là lỗi của anh. Chẳng thể bảo vệ em cũng là sai lầm của anh." Cung Tử Dương thất thần, nếu như anh có đủ bản lĩnh, nếu anh không tham lam thì có lẽ bây giờ đã khác.

Cung Ân Thần tiếp tục ăn cháo, khóe mắt cô lúc nào đã ửng đỏ.

****

"Cung Ân Thần nếu như cậu không nói rõ sự thật cho tôi thì đừng bao giờ về kí túc xá nữa." Tiêu Tiểu Diệp lạnh lùng nói với Cung Ân Thần qua điện thoại.

"Tôi là vợ của Thẩm Hạ Thiên, chúng tôi đã cưới nhau được chín tháng rồi." Cung Ân Thần khai báo.

"Yêu ai không yêu, sao cậu lại yêu hắn cơ chứ? Cái chàng trai cậu chờ đợi mười năm ở đâu hả?" Tiêu Tiểu Diệp kinh ngạc.

"Vẫn luôn là anh ấy, Thẩm Hạ Thiên."

Cung Tử Dương lái xe, nghe thấy lời của Cung Ân Thần, trái tim nhói đau.

"Tại sao lại... Cậu về đây cho tôi!" Tiêu Tiểu Diệp tức giận tát máy.

Cung Ân Thần gượng cười.

"Cô bạn của em rất nóng tính." Cung Tử Dương nói.

"Cô ấy chỉ là lo lắng cho em thôi."

Đã đến trường, cô chậm rãi xuống xe, "Tử Dương, lúc nào em bắt lực, hãy cho em mượn tạm bờ vai."

"Anh vẫn luôn bên cạnh em." Cung Tử Dương mỉm cười, khẽ hôn lên trán cô.

Cung Ân Thần đi vào trường nhưng cô nào hay biết, cũng có người đứng ở cổng trường chờ cô.

Điều thuốc trong tay cháy tàn, khói trắng lượn lờ trong không khí. Thẩm Hạ Thiên ánh mắt nhìn về bóng hình kia, lòng thất lại. Tại sao cô lại là người của Cung gia, lại là con gái của bọn đề tiện đã hại gia đình anh tan nát.

"Hạ Thiên, nhớ cho kĩ, Cung gia, Tư Mã gia chính là hai gia tộc đã đẩy cho gia đình chúng ta rơi vào bước đường này."

Trong đầu anh chợt hiện lên mảnh kí ức năm nào, mẹ anh đứng trên tầng thượng nước mắt lưng tròng nhìn anh rồi thả mình xuống dưới, thịt nát xương tan.

Ba anh bị người ta đâm hơn năm mươi nhát dao vào người, chết không nhắm mắt.

Chị gái anh bị vũ nhục, hãm hiếp tới chết.

Em trai chỉ mới mười tuổi của anh, chìm chết trong hồ bơi.

Còn anh, bị bọn sát thủ ám sát nhưng may mắn sống sót, cuối cùng lại chứng kiến cả căn nhà của bọn họ chìm trong biển lửa.

Từ đó, anh đã thề, thề sẽ khiến cho tất cả những kẻ đã khiến gia đình anh thành ra như vậy chôn vùi trong đau đớn, thề nhưng anh lại tính nhầm, tính nhầm sự xuất hiện của cô.

Mười năm trước, tiếp cận Cung gia nhưng lại gặp phải cô. Hình ảnh cô bé nhỏ nhắn cố tình bắt chuyện với anh, lèo đèo theo anh suốt ngày đã khiến cho anh rung động.

Anh biết cô ở Cung gia bị đối xử không được tốt, bị bọn chúng chẳng coi ra gì nên mới đem lòng thương hại của bản thân giúp cô, cuối cùng lại rơi vào cạm bẫy tình yêu.

Cuộc hôn nhân này chẳng qua chỉ là cái cớ để Cung gia bọn họ lấy lợi từ anh, cố tình đưa cô tới làm cô dâu, anh đã định khước từ nhưng cô dâu lại là Cung Ân Thần, người anh yêu nên mới chấp thuận. Chín tháng trước, anh đã cho cô lựa chọn, cũng là mở lối thoát cho cô, chỉ là không ngờ cô vẫn lựa chọn kết hôn.

Trách số trời nghiệt ngã, xô đẩy hai con người vào vòng xoáy của thù hận, không lối thoát.

"Lão đại, ta đã nắm được toàn bộ bằng chứng phạm tội của Tư Mã gia, tiếp theo nên làm gì ạ?" Lãnh Phong đưa tập tài liệu cho Thẩm Hạ Thiên.

"Kéo bọn họ chìm xuống đi, còn nữa tối muốn năm đứa con của nhà Tư Mã kia chịu cảnh bị đối xử không bằng chó." Thẩm Hạ Thiên lạnh nói.

"Vậy còn Cung gia?" Lãnh Phong hỏi.

"..."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thẩm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Sự kiện xấu hổ

"Bây giờ cậu có thể nói." Tiêu Tiểu Diệp ngồi trên giường, mặt lạnh với cô.

Quan Nhi chẳng biết gì nhưng vẫn hóng hớt.

"Tôi và anh ta cưới nhau vì lợi ích gia tộc." Cung Ân Thần chỉ nói đúng một câu.

Tiêu Tiểu Diệp nhú mày, Quan Nhi thì há hốc miệng.

"Cậu vì gia tộc mà từ bỏ một chàng trai tỏa nắng như Justin ư? Sao cậu lại bán rẻ bản thân như vậy chứ, Cung gia kia có cho cậu cái gì đâu mà cậu phải hi sinh như thế." Quan Nhi tuôn ra một tràng.

"Cho dù họ chưa từng đối xử tốt với tôi nhưng ít ra vẫn có công nuôi tôi, cho tôi một cái danh phận." Cung Ân Thần nhỏ giọng. Đúng vậy, họ chẳng bao giờ đối xử tốt với cô nhưng họ lại mang đến cho cô một mái nhà.

"Nếu tôi là cậu thì tôi sẽ không làm như vậy, hạnh phúc của cậu là phải do tay cậu nắm chứ không phải phụ thuộc vào bất cứ ai cả. Còn nữa cậu thấy Thẩm Hạ Thiên kia ngoài giàu, đẹp trai ra thì có gì cơ chứ. Phàm là đàn ông thành đạt thì họ chẳng biết quý trọng tình yêu đâu." Quan Nhi lấy ra một đồng triết lí.

"Bà cô, từ từ." Tiêu Tiểu Diệp cắt ngang.

"Tôi không thể từ từ được, cậu xem cái ông bố giàu của tôi đi, bao nhiêu năm rồi ông ấy ngoài chu cấp tiền cho tôi thì chưa từng gọi tôi một lần nào." Quan Nhi tức giận.

"Thực ra thì cuộc hôn nhân này cũng nhanh kết thúc thôi. Một năm, xong một năm chúng tôi đường ai nấy đi." Cung Ân Thần cười.

Đùng... hai người kia lại choáng ngợp.

"Thế lại càng không được, chẳng ai chịu chấp nhận phụ nữ đã qua một đời chồng đâu." Quan Nhi lại tiếp tục.

"Quan đại tiểu thư, trật tự." Tiêu Tiểu Diệp bịt miệng cái bà cô lẩm cẩm này lại.

"Ồ...a...ho...ôi..!" (Bỏ ra cho tôi!) Quan Nhi ú ớ.

"Tôi biết hai cậu quan tâm tới tôi nhưng việc mà tôi đã làm tôi quyết không hối hận." Cung Ân Thần vỗ vai hai cô bạn của mình.

****

Cung Ân Thần vừa sáng sớm đã bị điện thoại của Thẩm Hạ Thiên thức dậy.

"Cho em mười lăm phút, cadillac!" Tiếng nói lạnh lùng của Thẩm Hạ Thiên kích thích từng tế bào của cô.

Cung Ân Thần cuống cuống chỉnh trang bản thân rồi chạy xuống. Chiếc xe cadillac màu đen nổi bật đỗ trước cổng trường, cô đi tới, mở cửa xe. Thẩm Hạ Thiên vẫn mặc âu phục, lạnh lùng đọc tài liệu, anh ngược mắt lên nhìn cô sau đó lại tiếp tục dán mắt vào đồng giấy tờ.

"Hôm nay chúng ta sẽ về Singapore." Anh từ tốn nói.

"Hôm nay em có tiết học và em cũng chẳng mang theo đồ hay hộ chiếu gì cả." Cung Ân Thần ngạc nhiên.

"Tất cả mọi chuyện tôi đều đã xử lí." Anh bình tĩnh nói.

Cô im lặng, bầu không khí trở nên trầm hẳn, mặc dù lúc nào nó cũng trầm. Không kịp được, cô len lén liếc nhìn anh, khuôn mặt anh góc nghiêng rất hoàn hảo, sống mũi cao càng khiến anh khí thế. Cô còn nhớ lúc trước, mỗi lần như thế này cô đều sẽ dùng ngón tay của mình vôn về trên không khí họa lại góc nghiêng của anh, vậy mà bây giờ, tất cả đều đã là quá khứ.

"Em đã ăn chưa?" Thẩm Hạ Thiên cất tài liệu, đột nhiên hỏi.

"Chưa." Cô lắc đầu.

"Lại bỏ bữa, chốc nữa lên máy bay ăn cũng được." Anh nói.

Cung Ân Thần hơi ngáy người, cô chưa tỉnh ngủ hay sao mà lại cảm thấy Thiên ca ca quay trở lại rồi nhỉ.

"David, dọn đồ cho người chuẩn bị một phần ăn." Anh nói với tài xế.

"Vâng." David nhận lệnh.

Thẩm Hạ Thiên thấy biểu hiện kinh ngạc của Cung Ân Thần, cũng chẳng nói gì thêm.

Cung Ân Thần quay mặt đi. Cô ảo tưởng rồi, người này vĩnh viễn không bao giờ còn là Thẩm Hạ Thiên của năm ấy.

Đột nhiên, bụng dưới của cô nhói lên khiến cho cô cau mày. Chết tiệt, hôm nay là đến kì... Như vậy chẳng phải là cô đang trong tình trạng "ABC" sao?

Con co thất từ cung làm cho cô tái mét.

Thẩm Hạ Thiên nhìn thấy biểu hiện lạ của cô, "Có sao không vậy?"

Cung Ân Thần xấu hổ, nhẹ nói, "Anh lại gần đây rồi em nói cho."

Anh hơi ngạc nhiên nhưng vẫn xích lại gần cô, cô ghé bên tai anh, thì thầm, "Em tới tháng rồi."

Vành tai của Thẩm Hạ Thiên đỏ lên, anh kinh ngạc nhìn cô.

Thẩm đại ca à, dù gì người ta cũng đang trong trạng thái xấu hổ, anh nhìn chằm chằm vậy thì ai mà sống cho nổi.

"Em có mang theo không?" Anh hạ giọng, hơi bối rối.

Cung Ân Thần lắc đầu.

Quả nhiên là cùng một giuộc với Bạch Niên Vũ, chỉ được cái mạnh miệng, lúc này còn bảo đã chuẩn bị hết rồi cơ mà...

Khụ khụ...

"David, Tony, cho xe chạy tới siêu thị nào đó đi." Thẩm Hạ Thiên nói.

"Vâng."

Anh nhìn cô, hôm nay cô mặc váy trắng cho nên nhất định là sẽ... Anh nghĩ tới thì đỏ mặt, cởi áo của mình, đặt ra phía sau lưng cô rồi buộc chặt lại.

Cung Ân Thần ngậy người trước hành động của anh.

"Che thế này chắc em đỡ hơn đúng không?" Anh nói.

Cung Ân Thần gật đầu.

Xe cuối cùng cũng dừng lại.

"Em ở đây anh xuống mua cho em." Thẩm Hạ Thiên xuống xe.

Đứng trước một dãy dài toàn băng vệ sinh, Thẩm Hạ Thiên chán nản.

Nhân viên nhìn thấy người đàn ông cao to đẹp trai đứng ở chỗ này thì đi tới.

"Thưa ngài, chúng tôi có thể giúp gì không ạ?" Cô nhân viên lịch sự. Người đàn ông này cực kì đẹp trai nha!

"Vợ tôi đến tháng." Anh nhàn nhạt nói.

Cô nhân viên hơi buồn, hoa đã có chủ.

"Vậy cô ấy thường dùng loại gì?"

"Tôi không biết."

"Vậy....." cô nhân viên làm một bài quảng cáo dài.

Thẩm Hạ Thiên nghe đến bù đầu, "Mỗi loại trên này lấy một cái đi."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thẩm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Hơi ấm từ anh

Thẩm Hạ Thiên trở lại tay mang một túi đồ lớn toàn băng vệ sinh. Cung Ân Thần nhìn xong thì méo mặt, chừng này chắc đủ cho cô dùng tới năm sau.

Cô nhận lấy đồ, lại phát hiện ra một điều rằng lúc này váy cũng đã bị bẩn, nếu mà cứ để như vậy thì cũng rất khó chịu.

"Thiên ca ca..." Cô lờ miệng gọi anh, ngại ngừng sửa lại, "Thẩm Hạ Thiên."

Thẩm Hạ Thiên vừa rồi nghe thấy cô gọi anh thì ngại người nhưng sau khi cô gọi lại thì đáy mắt có chút mát mát. Anh lạnh nhạt gật đầu.

"Anh có mang theo quần áo cho em không?" Cung Ân Thần hỏi.

Anh lúc này mới nhớ là váy cô cũng đã bị bẩn, nhưng mà quần áo thì bây giờ lại đang ở sân bay. Anh bối rối lắc đầu.

Cung Ân Thần xấu hổ, "Vậy thì đành phải vào đó mua vậy." Nói rồi cô mở cửa xe đi vào siêu thị, cái áo của anh là áo dạ dài nên cô mặc vào có thể che được phần nhạy cảm, chỉ có điều nó hơi rộng, cô như bơi trong áo.

Thẩm Hạ Thiên cũng đi với cô.

"Em đi mua đồ, anh đi theo rất ngại." Cung Ân Thần nhỏ giọng.

"Dù sao thì cái gì nên và không cũng đã thấy rồi, huống gì là mấy bộ quần áo." Thẩm Hạ Thiên bình tĩnh.

Cung Ân Thần sững lại, cô và anh cũng đã quan hệ rồi, cơ thể cô anh cũng đã nhìn thấy.

Vị nhân viên tiếp thị lúc này thấy Thẩm Hạ Thiên quay lại thì ngạc nhiên. Lần này bên cạnh anh còn có thêm một cô gái. Cả người cô ấy được chiếc áo choàng bao bọc trông rất đáng yêu. Cô đoán chắc chắn đây chính là vợ của anh.

"Ngài lại muốn mua gì cho vợ sao?" Cô tiếp thị cười thân thiện.

Cung Ân Thần khi nghe cô ta nhắc tới cô là vợ của anh thì hơi lúng túng.

"Cô ấy cần mua quần áo để thay, cô có thể giúp cô ấy được không?" Thẩm Hạ Thiên lịch sự.

Cô tiếp thị gật đầu rồi nhanh chóng dẫn Cung Ân Thần tới khu quần áo.

Thẩm Hạ Thiên đứng ở quầy thu ngân chờ cô. Anh nhớ ra một chuyện, hỏi cô nhân viên đứng ở đây.

"Phụ nữ các cô tới tháng thì cần những gì vậy?"

Một người đàn ông lịch lãm, đẹp trai, phong độ bỗng nhiên hỏi một câu thế này quả thực khiến cho người ta ngạc nhiên. Nhưng nhận ra là anh ta đang lo lắng cho vợ mình nên cô thu ngân rất tận tâm chỉ bảo, "Khi tới tháng vào những ngày đầu thường rất đau, vẫn là nên uống nhiều nước ấm. Hôn nữa phụ nữ còn rất dễ nổi nóng."

Thẩm Hạ Thiên nghe rồi ghi nhớ, "Ở đây là có đồ uống gì ấm không vậy?"

Cô thu ngân lắc đầu.

Thẩm Hạ Thiên gật đầu, thoáng thấy ở đầu kia có bán túi sưởi, anh chọn lấy hai cái lớn. Lúc đưa tới quầy thu ngân, vừa vặn Cung Ân Thần cũng đã thay đồ xong. Đồ của siêu thị thì đương nhiên không thể được như đồ ở các cửa hàng lớn. Cung Ân Thần đã sớm quen với mặc đồ hiệu nên có chút khác lạ nhưng mà tại thời điểm này thì đành phải vậy. Cô mặc quần tối màu, chiếc áo len màu trắng.

Thẩm Hạ Thiên nhú mày nhìn cô rồi quay sang nói với cô tiếp thị, "Lấy cho cô ấy thêm chiếc áo ấm đi."

Cung Ân Thần hơi khó hiểu, cô đã mặc rất dày rồi mà anh vẫn còn muốn thêm nữa sao?

Cô tiếp thị lấy ra một chiếc áo khoác dày. Khi Cung Ân Thần mặc xong, nhìn trước gương, bản thân cô bây giờ chẳng khác gì một cái bánh ú cả.

Nhưng Thẩm Hạ Thiên thì thấy như vậy là ổn, trả tiền rồi đưa cô ra xe.

Cung Ân Thần ngồi im lìm trên xe bởi vậy bây giờ bụng cô đang kêu gào. Cô ghét nhất là tới tháng, bởi vì nó là một cực hình. Đột nhiên một chiếc túi sưởi lớn bỗng đặt lên bụng cô, lại một chiếc nữa đặt trên tay cô. Cung Ân Thần ngại người, Thẩm Hạ Thiên thế mà lại quan tâm cô. (Anh lúc nào chả quan tâm)

"Đừng có nói gì cả. Ngoan ngoan ngồi đó đi." Thẩm Hạ Thiên lạnh lùng.

Cung Ân Thần không nói gì, im lặng cầm túi sưỡi. Lúc này cô mới để ý, chiếc áo dạ của anh đã bị cô làm bẩn, lại còn để quên trong phòng thay đồ của siêu thị. Rồi cô nhìn anh, cả người chỉ mặc độc bộ tây trang, đến cả vệ sĩ họ còn mặc áo ấm thể mà anh lại như vậy, có phải hơi bất công không?

Cô nhìn xuống mình, hai cái túi sưỡi cùng một lúc. Cô lấy chiếc trong tay mình đem về phía anh, ngại ngần, "Em dùng hai cái không tiện."

Thẩm Hạ Thiên sững sờ nhìn cô, trong ánh mắt dần ôn nhu, nhận lấy túi sưỡi. Thực ra thì anh không lạnh một chút nào, nam tử hán đại trượng phu ai lại vì chút giá rét mà kêu khổ. Chỉ là nhận được từ cô thì anh rất vui mừng, ít ra cô đã không còn bài xích anh như trước.

Cả hai rơi vào im lặng, tuy nhiên bầu không khí đã trở nên dễ chịu hơn, không trầm mặc như lúc đầu.

Khi đến sân bay, gió có lớn hơn chút. Thẩm Hạ Thiên tay cầm lấy tay cô, che chắn giúp cô.

Thư kí của anh nhìn thấy anh và phu nhân thì gật đầu chào. Cô ta đưa cho anh một bản tài liệu, nói một đồng dài bằng tiếng Ý. Cung Ân Thần nghe chẳng hiểu gì, ánh mắt cô vẫn nhìn chăm chăm vào bản tay ấm áp đang cầm tay mình. Rất lâu rồi anh chưa từng nắm tay cô, bản tay anh lớn có chút hơi thô nhưng lại mang tới cho cô sự mềm mại và ấm áp lạ thường. Cuối cùng thì cuộc hội thoại của hai người kia cũng đã kết thúc. Thẩm Hạ Thiên nhận chiếc áo dạ từ thư kí, nhanh chóng mặc vào.

Cung Ân Thần thấy cổ áo vẫn còn chưa ngay ngắn, cô vươn tay lên chỉnh giúp anh. Thẩm Hạ Thiên ngây người, anh nở nụ cười nhìn cô, "Cảm ơn."

Hai người đi chuyên lên máy bay tư nhân của anh. Không gian trên máy bay được trang hoàng rất đẹp. Thẩm Hạ Thiên vừa lên đã tiếp tục cầm tài liệu lên phê duyệt. Cung Ân Thần nhìn một đồng hồ đồng kinh tế thì giao ngân.

"Thưa phu nhân." Cô thư kí bỗng nhiên đặt một li trà trước chỗ cô rồi mỉm cười đi ra phía sau máy bay.

Cung Ân Thần nhìn li trà, nước đường đỏ, cái này chẳng phải là dành cho phụ nữ khi tới tháng sao?

Cô cầm li trà, uống một ít để làm dịu cơn đau trong người.

Cô thư kí lại tiếp tục xuất hiện, lần này là một tập truyện tranh. "Mr.Johasnh nói cô có thể đọc chúng để tránh buồn chán." Vẫn là nụ cười thân thiện ấy.

Cung Ân Thần nhìn sang anh, anh vẫn cầm cúi đầu vào đồng hồ giấy tờ ấy. Cô lấy một cuốn truyện, ung dung đọc.

Máy bay cũng bắt đầu khởi hành. Cung Ân Thần đọc gần xong một cuốn, trong truyện có tình tiết hài hước, cô cười. Thẩm Hạ Thiên dùng tay đang viết lại, ánh mắt dịu dàng nhìn cô.

Cung Ân Thần phát giác được, nghĩ cô làm phiền anh, "Xin lỗi, em làm phiền anh."

"Không, em cứ tiếp tục đi." Thẩm Hạ Thiên lắc đầu, tiếp tục viết.

Cung Ân Thần đọc một hồi lâu thì ngủ quên mất. Cuốn truyện trong tay rơi xuống sàn.

Thẩm Hạ Thiên là người rất để ý nên khi thấy cuốn truyện rơi xuống thì anh khẽ nhặt lên. Thấy tiểu cô nương đã say giấc, anh bế cô ra chỗ phòng nghỉ ở khoang sau, nhẹ nhàng đắp chăn cho cô. Đấy nhất hiện lên tia ôn nhu khác thường, nhìn không được, anh hôn nhẹ xuống môi cô rồi lại tiếp tục công việc.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thẩm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Nhấn cưới. 1

Cung Ân Thần không biết say giấc được bao lâu, khi tỉnh lại thì thấy bản thân đã nằm gọn ghẽ trong lòng Thẩm Hạ Thiên. Không chỉ thế cô còn ôm chặt anh nữa. Mà cái người kia thì cũng đã ngủ.

Sao lại như thành ra thế này rồi?

Cô đang định dịch người ra thì vòng tay của ai đó đã siết chặt lại, cô áp mặt vào vòm ngực của anh. Mùi bạc hà nhàn nhạt tỏa ra.

Cung Ân Thần trong lòng biến động, đã từng, cô đã từng thoải mái được anh ôm vào lòng, cô đã từng mỉm cười tự nhiên bên cạnh anh nhưng mà bây giờ, đã thay đổi.

"Em đừng có quậy." Tiếng nói nhàn nhạt vang lên trên đầu cô.

Thẩm Hạ Thiên đã tỉnh.

"Anh buông em ra được không?" Cung Ân Thần nhỏ giọng.

Vòng ôm buông lỏng, cô nhích người ra anh.

Thẩm Hạ Thiên nhú mày, thần sắc trong lòng tối lại. Anh mệt mỏi ngồi dậy.

"Bây giờ chắc cũng sắp tới rồi." Thẩm Hạ Thiên nhàn nhạt nói.

"Ừm." Cung Ân Thần gật đầu.

"Trở về rồi thì hãy cư xử cho đúng, hiểu chưa Thẩm phu nhân?" Anh rời giường, chỉnh sửa lại trang phục, thanh âm sắc lạnh nhắc nhở cô.

Cung Ân Thần trong lòng đau như cắt, ôn nhu chẳng bao giờ là mãi mãi. Người này cho dù có ôm cô, cười với cô, đối xử tốt với cô nhưng suy cho cùng vẫn là hận cô.

***

Máy bay xé rách tầng không đáp xuống sân cỏ của toà biệt thự. Thẩm Hạ Thiên lạnh nhạt cầm tay Cung Ân Thần đi xuống.

Cung Ân Thần nhìn toà biệt thự trước mắt, trong lòng ánh lên sợ hãi, đêm tân hôn kinh hoàng ấy, chính là tại nơi này.

"Phu nhân, tiên sinh, mừng hai người trở về." Thím Trương mỉm cười hiền hậu.

"Thím Trương, đã chuẩn bị đầy đủ chưa?" Thẩm Hạ Thiên hỏi.

"Chuẩn bị rồi, tiên sinh an tâm." Thím Trương gật đầu.

"Tối nay, tới Cung gia có tiệc." Thẩm Hạ Thiên nói xong dặn dò Cung Ân Thần xong thì nhanh chóng đi tới chỗ xe đã đỗ sẵn rồi đi.

Cung Ân Thần thoáng chút mất mát, tới Cung gia, như vậy thì cô sẽ phải đối diện với những người kia.

"Phu nhân, thần sắc cô không ổn chút nào." Thím Trương cầm lấy tay coi, thương xót.

"Không sao đâu." Cung Ân Thần mỉm cười gượng gạo.

Thím Trương lắc đầu, không nói gì.

"Phu nhân, Thẩm tiên sinh đã cho chúng tôi chuyển y phục dạ hội tới, phu nhân xem nên chọn cái nào cho tiệc tối." Nhân viên đưa một đồng váy dạ hội tới, lễ phép nói với cô.

Cung Ân Thần nhìn chúng, vẻ mặt miễn cưỡng.

"Tối màu lại, đừng hở quá!" Cung Ân Thần nói.

Nhân viên gật đầu hiểu ý, lựa chọn một chiếc váy phù hợp với những gì cô nói.

Cung Ân Thần gật đầu hài lòng.

Tiếp theo đó là tới phần chọn trang sức. Mấy bộ sưu tập nổi tiếng đều đặt trước mặt cô.

"Hình như những bộ này đều thiếu đi một thứ, vòng cổ." Cung Ân Thần quan sát, thường thì nữ trang, vòng cổ quan trọng nhưng bây giờ chỉ có hoa tai, vòng tay thôi.

"Thẩm tiên sinh nói rằng vòng cổ sẽ tự mình chọn." Nhân viên trả lời.

Hoá ra là vậy...

Cung Ân Thần thay đồ, để mặc cho nhân viên tùy ý vẽ bùa trên mặt mình, tranh điểm thay đồ xong, cô còn không thèm nhìn lên gương xem bản thân thế nào.

Một thân trang phục dạ hội ngồi buồn rầu trên ghế ở sảnh hành lang.

"Tiên sinh, ngài về rồi." Tiếng quản gia vang lên.

Cung Ân Thần bỗng nhiên tâm trạng trở nên gấp gáp, hai bàn tay nắm chặt vào nhau.

Thẩm Hạ Thiên vừa lúc bước vào, nhìn thấy Cung Ân Thần, cả người khựng lại. Chiếc váy dạ hội kín đáo mặc trên người tôn lên làn da trắng nõn. Tóc đen dài hơi xoắn buông thả tận eo. Khuôn mặt được trang điểm kĩ càng, đặc biệt là đôi mắt của cô, bình thường nó đã rất đẹp rồi nhưng khi trang điểm lại càng rực rỡ hơn, môi đỏ mím chặt lại. Đôi hoa tai kim cương lấp lánh. Cung Ân Thần như một cô búp bê sứ trắng muốt trong chiếc đầm màu xanh co-ban huyền bí.

Anh đi từng bước tới chỗ cô, "Thẩm phu nhân, em thực sự rất đẹp."

Bàn tay lưu luyến đặt lên má cô rồi từ từ di chuyển xuống đôi môi đỏ mọng.

"Anh..." Cung Ân Thần khẽ nói.

Khoé môi kéo cong lên, Thẩm Hạ Thiên đặt tay xuống ngực cô, "Nơi này, thiếu đi một chiếc vòng cổ."

Nói rồi anh lấy từ trong túi áo ra một chiếc hộp nhung, chậm rãi mở, chiếc vòng cổ, mỉm cười đeo lên cho cô.

Chiếc vòng cổ nổi bật với một viên hồng ngọc lớn được tạo hình trái tim,

kết xung quanh là 150 viên kim cương siêu hiếm khác được đính xung quanh viên hồng ngọc trên.

Cung Ân Thần nhìn chiếc vòng cổ, cái này cô biết, là chiếc vòng vừa được bán đấu giá 55 triệu USD khiến cho thế giới kinh hãi. Không ngờ bây giờ nó đã nằm gọn ghẽ trên cổ cô.

"The heart of queen (Trái tim nữ hoàng), quả nhiên không sai." Thẩm Hạ Thiên mỉm cười rồi đi lên phòng của mình.

Cung Ân Thần đi xuống chỗ chiếc gương lớn ở phòng khách, nhìn bản thân trong gương, quá kinh ngạc. Chiếc vòng cổ kết hợp với váy xanh hài hoà, dung nhan thiếu nữ diễm lệ, đôi mắt đen lấy ánh nhũ càng trở nên tuyệt sắc, cô biết cô cũng có tí nhan sắc nhưng không ngờ lại có thể như thế này.

Thẩm Hạ Thiên thay xong âu phục, nhìn cô gái đang ngây ngốc ngắm bản thân trước gương, khoé miệng cong lên.

"Này, giúp anh cài cái trâm cài áo này lên đi." Thẩm Hạ Thiên tới chỗ cô, nhẹ giọng nói.

Cung Ân Thần hơi giật mình, đỏ mặt quay lại. Nhận trâm cài rồi giúp anh. Chiếc trâm cài hình con rồng gắn kim cương cao quý, đặt lên màu đen của áo càng trở nên khí phách. Nam nhân trước mặt một thân tây trang lịch lãm, tuấn tú hiện ngang mỉm cười. Quả nhiên là cực phẩm quý ông.

"Em không thắc mắc về chiếc trâm cài sao?" Thẩm Hạ Thiên ép cô sát vào trong gương.

"Dẫu sao thì cũng chỉ là một món trang sức." Cung Ân Thần nhìn anh, trả lời.

"À." Thẩm Hạ Thiên mỉm cười.

Bàn tay anh di chuyển xuống tay cô, cầm lên, nhìn xuống ngón tay đáng lẽ nên có một chiếc nhẫn ở đây, nhíu mày, "Nhẫn cưới đâu?"

Cung Ân Thần lúc này mới nhớ tới, lúc trở về Mĩ, cô đã tháo nó ra rồi. Cô chột dạ nhìn anh.

"Thẩm phu nhân!" Anh nhàn nhạt nói.

Cô nhìn xuống tay anh, chiếc nhẫn cưới vẫn nằm ở ngón áp út.

"Nhẫn ở đâu?" Anh hỏi lại.

"Tháo rồi, để ở Mĩ." Cung Ân Thần nói.

Mắt xanh tối lại không che giấu nổi sự tức giận, "Cô biết không? Cung gia tồn tại được chính là nhờ chiếc nhẫn đó."

Cung Ân Thần hiểu rõ, số phận của Cung gia phụ thuộc vào cuộc hôn nhân của cô với Thẩm Hạ Thiên.

"Hừ." Anh thờ dãi.

"Lãnh Phong!" Anh gọi lớn.

Ngoài cửa đi vào, Lãnh Phong gật đầu.

"Nói với Cung gia chúng ta sẽ tới muộn." Anh lạnh lùng nói.

"Vâng." Lãnh Phong tiếp lệnh.

Nói xong anh cầm lấy tay cô, kéo ra ngoài xe.

Chương 10: Nhẫn cưới 2. Hạ gục tiểu tam

Cửa hàng đá quý Katy...

"Thảm Hạ Thiên, không ngờ cũng có ngày anh tới lấy nó đấy." Katy cầm ra một hộp nhẫn, đưa cho Thảm Hạ Thiên, còn cười rõ tươi.

Cung Ân Thần ngồi ở trong xe nên không biết chuyện gì cả

"Chắc, cô vợ nhỏ của anh nếu mà biết anh đã đặt nhẫn này thì chắc sẽ sướng cho điên. Nó gửi đây được bốn năm rồi mà." Katy nhìn ra phía xe, vẻ mặt ghen tị.

"Lo chuyện cô đi." Thảm Hạ Thiên lạnh nhạt.

Katy lắc đầu, "Trăm hoa lại chỉ thích mỗi một loài mẫu đơn, trăm người sao chỉ vẫn vương một người."

Thảm Hạ Thiên chẳng nói gì, cầm hộp nhẫn đi ra ngoài xe.

"Anh xong rồi sao?" Cung Ân Thần nhìn anh mở cửa vào.

"Ừ... đưa tay đây." Anh lạnh nhạt.

Cô đưa bàn tay cho anh, anh ngắm nghía một hồi rồi mở hộp nhưng ra, lấy chiếc nhẫn. Mẫu đơn đỏ tuyệt đẹp đính trên nhẫn khiến cô ngạc nhiên. Đây là chiếc nhẫn đẹp nhất mà cô từng thấy. Dưới ánh đèn mờ của xe, ngọc sáng lấp lánh.

Ngón áp út cảm nhận được sự lạnh lẽo của nhẫn khi đeo vào.

Cô trong tâm chợt nhói lên, nhẫn đẹp nhưng đáng tiếc, chẳng phải dành cho cô, chỉ sợ, bất cứ ai làm vợ anh cũng đều được tặng nó.

"Lần này đừng tháo ra, đeo vậy đi." Giọng anh trầm trầm.

"Vâng." Cung Ân Thần gật đầu.

Xe cuối cùng cũng di chuyển tới Cung gia. Tối nay, căn biệt thự ấy lung linh ánh đèn, bữa tiệc tổ chức ngoài trời nên được trang hoàng rực rỡ.

Thảm Hạ Thiên đi ra, cầm lấy tay cô đặt vòng qua tay mình. Nhiều người thấy anh, bắt chuyện.

Cung Dạ, ba của Cung Ân Thần thấy con rể và con gái về cũng ra tiếp đón.

"Làm tội hai đứa đi một quãng đường xa rồi." Ông ôn hoà nói, bên cạnh là Cung phu nhân. Ngoài mặt thì bà ta hiền hậu nhưng trong thâm tâm thì không biết như nào.

"Đâu có, ba mẹ vợ đã quá quan tâm." Thảm Hạ Thiên vẫn duy trì vẻ mặt khách sáo.

Cung Ân Thần cố gượng cười nhìn hai người kia, bọn họ chắc bây giờ hài lòng rồi đúng không?

Thảm Hạ Thiên tuy không nhìn cô nhưng anh biết cô rất căng thẳng, bàn tay cô nắm chặt lấy tay anh.

"Ba mẹ vợ, hai người cứ tiếp khách, con đi trò chuyện với các vị trước." Thảm Hạ Thiên lễ phép nói.

Cung lão gia và Cung phu nhân gật đầu.

Thảm Hạ Thiên cầm tay Cung Ân Thần hướng hai vị kia chào rồi rời đi.

"Tam tiểu thư lấy được người chồng tốt quá!"

"Thảm phu nhân thật may mắn."

Bao nhiêu lời khen, ghen tị nhưng trong lòng cô lại nhói đau. Thật ư? Cô hạnh phúc sao?

"Nếu em không muốn cùng anh thì em có thể đi tới chỗ khác, nhưng phải là nơi anh thấy được." Thảm Hạ Thiên tươi cười, ghé xuống thì thầm với cô.

Cô nhìn anh, ánh mắt lung linh, "Được."

Nói xong, cô thả tay ra, đi về phía bàn tiệc, chọn lấy cho mình một li rượu rồi lặng lẽ uống.

Phải rồi, mặt nạ là thứ đồ dễ dàng nhất để che giấu đi cảm xúc của bản thân. Miệng cười chưa chắc tâm đã ngọt, mắt khóc chưa chắc đã không vui.

Cô đưa mắt về phía anh, anh cao to anh tuấn, giữa những ánh đèn vàng nhạt, anh vẫn nổi bật. Khí chất anh mạnh mẽ, lạnh lùng.

Anh đã từng là giấc mộng đẹp đẽ, ngọt ngào nhất của cô, đã từng là người trao cho cô sự dịu dàng, chu đáo. Tình mộng lại, chỉ thấy người đàn ông lạnh lẽo, mang tới u ám cho cô. Rốt cuộc thì đâu mới là anh đây...

Thẩm Hạ Thiên, em phải làm sao để có thể níu kéo chúng ta đây?

"Cô nhìn như vậy, chỉ sợ mọi người lại nghĩ cô quyến rũ chồng đấy." Một giọng nói trầm trầm cất lên.

Cung Ân Thần nhìn người đứng bên cạnh mình. Tây trang lịch lãm, li rượu trong tay hờ hững nghiêng nghiêng.

"Bạch thiếu, có đôi lúc, tôi thực nghi ngờ, anh có phải là tình nhân của chồng tôi không?" Cô khinh bỉ nhìn Bạch Niên Vũ, cầm li rượu của mình cộng với li anh ta rồi dốc thẳng vào miệng.

"Tình nhân ư? Vậy chính thê có đồng ý để tiểu tam này chen chân vào không?" Anh ta mặt dày vô sỉ, tà mị nhìn cô.

Cung Ân Thần sắc rượu, cay đến phát khóc, đôi mắt đẹp ngấn ngấn nước.

"Điều bộ này chắc chắn là không cho rồi." Bạch Niên Vũ lắc đầu, rút cái khăn tay đưa cho cô lau.

Cung Ân Thần nhận khăn, lau nước trên mặt.

"Cho hỏi, mặt anh cấu tạo từ bao nhiêu lớp biểu bì vậy?" Cô vừa lau vừa hỏi anh ta.

"Cô hỏi làm gì cơ chứ? Bao nhiêu lớp thì liên quan gì tới cô." Bạch Niên Vũ bình nhiên nói.

"Sao có cái người mặt dày vậy chứ?" Cô thờ dãi.

"Mặt dày nhưng đẹp là được." Anh ta tự cao nói.

Cung Ân Thần nín nhịn cảm xúc của mình, tay đưa lên che mặt.

"À, cái nhẫn này..." Bạch Niên Vũ nhìn thấy đoá mẫu đơn trên tay cô, hứng thú.

"Sao?" Cô ngạc nhiên hỏi.

"Có một bí mật giấu trong đoá mẫu đơn, trong đoá mẫu đơn có một tình yêu, trong tình yêu có một cuộc tình, cuộc tình đó lại giấu kỹ thêm một bí mật."

Sắc...

Nói thẳng vấn đề đi lão tổ tông...

"Chắc chắn, chồng cô đúng là hoa mà, ong bướm gì đều đậu vào." Bạch Niên Vũ đột nhiên nói.

Cung Ân Thần theo phản xạ nhìn về phía Thẩm Hạ Thiên. Thần sắc tái nhợt. Cô gái mặc váy đỏ bó sát quyến rũ đang ôm lấy tay anh, khuôn mặt quyến rũ ấy, cô sao mà quên được.

"Bình tĩnh đi, mặt chồng thì cười đùa khác chứ, lo gì." Bạch Niên Vũ nhìn biểu cảm phong phú của cô, nhàn nhạt nói.

Cô tặng anh ta một cái lườm lạnh lùng.

"Được rồi, đi. Lúc này cô bảo tôi là tình nhân của chồng cô, tôi quả thật phải không phụ cái tâm lòng của cô được." Bạch Niên Vũ kéo tay cô đặt lên tay mình, mỉm cười.

Hai người đi về phía Thẩm Hạ Thiên.

Cô gái đứng bên cạnh Thẩm Hạ Thiên nhìn thấy hai người đi lại thì trong ánh mắt có chứa tia kinh ngạc. Cô nhìn sang người bên cạnh mình, anh ta vẫn lạnh lùng đẩy tay cô ra nhưng chỉ có điều đôi mắt xanh ấy lại nhìn về phía hai người kia.

"Tiểu Thần, lâu rồi không gặp." Cô ta vẫn nắm lấy tay của Thẩm Hạ Thiên.

Cung Ân Thần nhìn tay hai người, trong tâm như có ai đó cứa mình một nhát, rồi cô nhìn Thẩm Hạ Thiên, anh vẫn lạnh nhạt vậy.

"Bạch thiếu." Cung Ngọc Thần mỉm cười hướng về Bạch Niên Vũ.

"Cô là ai vậy?" Bạch Niên Vũ lạnh lùng hỏi.

Cô ta tái mặt, người đàn ông kia cư nhiên lại khiến cô xấu hổ, không chừa cho cô chút mặt mũi nào cả.

"Tôi là Cung Ngọc Thần, nhị tì của Tiểu Thần." Cô ta vẫn duy trì cái điệu cười.

"Ừ." Bạch Niên Vũ lạnh nhạt. "Nhưng mà cô không thấy cô rất vô liêm sỉ sao? Giữa thanh thiên bạch nhật, tự nhiên lại ôm tay em rề mình như chồng vậy?"

Cung Ân Ngọc vội rút tay lại, cô vốn dĩ chỉ định chọc tức Cung Ân Thần, ai ngờ được bên cạnh cô ta, lại có người lợi hại như vậy...

"Tiểu Thần, em tại sao lại có chồng rồi mà vẫn thân mật với người khác vậy? Mặt mũi Cung gia mình..." Cô ta chợt nhận ra một điều, giẫm môi nói.

Cung Ân Thần nhìn tay mình đang vòng qua tay Bạch Niên Vũ, định rút về thì lại bị ngăn cản.

"Người làm mất mặt, là tôi. Mà thứ trên đời này tôi không quan tâm nhất, chính là mặt mũi. Còn nữa, tôi có làm việc gì hổ thẹn với đời đâu mà phải sợ, trong lòng không có quỷ, sao phải trừ tà..." Bạch Niên Vũ nhìn cô ta, khinh bỉ.

Thẩm Hạ Thiên đứng bên cạnh im lặng này giờ, bên môi chợt hiện lên nụ cười. Anh nhẹ nhàng gỡ tay hai vị kia ra, đặt tay vợ lên tay mình.

"Bạch thiếu, cảm ơn đã lo lắng cho vợ tôi." Giọng anh ôn hoà nhưng ý tứ thì rất rõ ràng.

Bạch Niên Vũ chẳng nói gì, bình thân gạt đầu. Ánh mắt thâm sâu đầy ẩn ý, gia giúp chú giải quyết vấn đề rồi, nhanh chóng giao dịch cho gia. Anh tiêu soái rồi đi chỗ khác.

Thẩm Hạ Thiên cũng gạt đầu. Anh cùng Cung Ân Thần rời chỗ khác, để mặc Cung Ngọc Thần sắc mặt tối xanh đứng phía sau.

Con ranh Cung Ân Thần, tại sao cô mới là tiểu thư chân chính của Cung gia, vậy mà tất cả điều tốt đẹp nhất đều là cho cái con giả tạo kia chứ?

***

Cung Ân Thần đi theo anh, thấy anh vẫn lạnh nhạt như vậy, chẳng có tí cảm xúc gì cả.

"Tiểu Thần, anh không thích có sự đụng chạm thân mật từ người khác giới..." Thẩm Hạ Thiên bắt chợt nói.

Cung Ân Thần nghe xong, toan định rút tay về thì đã bị anh níu lại.

"Ngoại trừ em." Đôi mắt màu xanh quen thuộc nhìn cô, nụ cười từng có lại xuất hiện.

Cô ngây ngốc nhìn anh, sau đó hơi đỏ mặt.

Liệu rằng những âu yếm hôm nay là sự thật chẳng, hay chỉ là một tình tiết nhỏ trong vở kịch huy hoàng của anh...

"A Thiên."

Tránh vô dưa, gặp vô dưa...

Nếu như Cung Ngọc Thần là một nữ phụ ngu ngốc thì người vừa gọi cái tên này lại chính là một nhân vật mạnh.

Chiếc váy màu trắng hở vai tôn lên bờ vai trắng nõn và xương quai xanh quyến rũ. Dung nhan đẹp dịu dàng như hoa sen, khí chất hơn người. Đôi mắt đen láy hớp hồn, nụ cười rạng rỡ. Lạc Y, Lạc Y...

Bàn tay của Cung Ân Thần lại nắm chặt lấy tay anh. Đôi mắt cô nhìn về phía anh, chỉ thấy mày anh hơi nhíu.

"Dung phu nhân." Anh lạnh nhạt nói.

Nụ cười trên môi Lạc Y cứng lại.

"A Thiên." Cô ta nhẹ nói.

"Thực xin lỗi, ngoài phu nhân của tôi ra, tôi không thích ai gọi tôi bằng cái tên thân mật cả. Hay là Dung phu nhân cứ lịch sự gọi tôi đi." Thẩm Hạ Thiên lạnh nhạt, anh đưa tay lên đặt lên tay cô.

Cung Ân Thần ngây người, cô cứ ngỡ khi anh gặp lại người này, anh sẽ khác chứ, cô ta từng khiến anh một thời...

Hay lại là mượn cô dựng truyện nữa rồi.

"Thảm tiên sinh, vừa rồi đã thất lễ." Lạc Y nhỏ giọng.

"Ừ." Anh vẫn lạnh nhạt vậy.

Nói rồi anh cầm tay cô lướt qua.

Nhưng hận ý phía sau lưng, cô vẫn cảm nhận được.

Thảm Hạ Thiên, cô ấy chính là Lạc Y, là người năm ấy khiến anh đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thảm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Bà xã

Thảm Hạ Thiên đề phòng máy vị "ong bướm" gây khó dễ cho Cung Ân Thần nên lần này quyết định xách cô đi theo. Cung Ân Thần trong lòng mang tâm sự, cô vẫn không quên được năm ấy, Lạc Y và Thảm Hạ Thiên là đôi kim đồng ngọc nữ nổi tiếng, bọn họ từng yêu nhau thắm thiết, rồi lại chia tay nhau trong đau khổ. Bộ dạng chật vật của Thảm Hạ Thiên khi ấy, cô vẫn còn nhớ.

"Thảm phu nhân?" Tiếng gọi nhẹ nhàng kéo cô khỏi dòng suy nghĩ.

Cô gái đứng trước mặt cô mặc một bộ váy dạ hội màu tím dài chấm gối cánh tay dài. Làn da trắng, thật sự rất trắng, giống như chưa được tiếp xúc với ánh mặt trời nhiều năm vậy, khuôn mặt xinh xắn lại có khí chất thanh cao tựa như hoa sen chỉ có điều hơi nhợt. Tuy nhiên, nụ cười dịu dàng trên môi cô ấy khiến cho người đối diện xiêu lòng.

"Thảm phu nhân, tôi là Hạ Từ Ly." Giọng nói dịu dàng như nước.

"Hạ tiểu thư thực sự rất xinh đẹp." Cung Ân Thần cười đáp lại.

"Làm sao bằng Thảm phu nhân được." Hạ Từ Ly vẫn duy trì nụ cười thanh nhã ấy.

"A Ly." Một người đột nhiên đi tới bên cạnh cô, giọng nói cung chiêu.

Cung Ân Thần nhìn anh ta rồi ngậy người, anh ta chẳng phải là bạn thân của Tôn Niệm Hàn hay sao, Trịnh Tần.

"Học trưởng."

"Học muội."

Hai người đồng thanh lên tiếng.

"Thật trùng hợp." Hạ Từ Ly nhẹ nói.

Thảm Hạ Thiên bên cạnh vẫn im lặng.

"Thảm tiên sinh, quả nhiên giống như lời đồn." Trịnh Tần hướng về phía anh, lịch sự.

"Trịnh tổng quá lời rồi." Thảm Hạ Thiên khách sáo nói.

Bốn người bọn họ trò chuyện một chút rồi lại khách sáo tạm biệt nhau.

Tuy nhiên, một bóng người đã khiến cho Cung Ân Thần hoảng sợ. Khoác trên người bộ âu phục màu xám lịch lãm khác xa với vẻ năng động bình thường, thần thái lạnh lùng của một vị thiếu gia.

"Mr. Johasnh Lioen rất vui được gặp mặt." Bàn tay lịch thiệp hướng tới, Justin nho nhã nói.

Ánh mắt của anh ta hướng về phía cô.

Thảm Hạ Thiên bắt tay anh ta, lễ khí, "Đâu bằng được với anh, Mr. Markin."

Tên đầy đủ của Justin là Justin Markin. Anh ta chính là đứa con trai út được cưng chiều nhất của ông trùm khoáng sản Paul Markin, đế quốc thương nghiệp ấy phát triển lừng lẫy trên khắp thế giới. Đối thủ xứng ngang tầm với đế chế đó chính là chồng của cô, Johasnh Lioen.

Cuối cùng cô cũng hiểu vì sao đêm ấy Justin lại nói rằng anh thua xa người đàn ông trong tim cô.

Justin nhìn cô, nụ cười khách sáo rồi rời đi.

Thẩm Hạ Thiên đứng bên cạnh cô, thờ dài, " Bà xã à, em như vậy thật không tốt."

Hai tiếng bà xã ấy đã kéo cô về với hiện thực.

" Hấn là người em yêu nhưng lại là kẻ thù của anh. Nếu đứng trên thương trường, anh sẽ không nhượng tay với hắn. Còn nếu xã giao qua lại anh cũng sẽ không tiếp hắn, đơn giản, em là bà xã của anh."

Người đàn ông với đôi mắt xanh thâm sâu ấy dưới ánh đèn vàng lạnh lùng nói, nhưng ý trong câu lại là sự kiên quyết rõ rệt.

Anh nói anh hận cô nhưng ngoài đêm tân hôn buông lời cay nghiệt ra thì chưa từng làm điều gì ác ý.

Liệu phải chăng, trong tim anh, Cung Ân Thần này vẫn có chút tình cảm nhỏ nhoi. Ít ra, mười năm bên cạnh nhau cũng không phải là vô lãng.

Đáy mắt cô có chút kinh ngạc.

Tay của Justin nắm lại thành nắm, từ từ đi tới gần chỗ Thẩm Hạ Thiên, " Lioen, nhất định tôi sẽ dành lại cô ấy." Bước chân cao ngạo rời đi.

Thẩm Hạ Thiên chỉ nhếch môi cười nhạt, ánh mắt không rõ ý lướt về phía cô, " Xem kìa, tiểu thiếp mà đòi hạ bệ chính thất đấy."

MẶn, ai bỏ nhiều muối vậy...

Cung Ân Thần:....

Justin:....

Đêm hôm ấy, dạ tiệc kết thúc, Thẩm Hạ Thiên và Cung Ân Thần lên xe trở về biệt thự.

Không khí trên xe im lặng lạ thường, tựa như sự xuất hiện của người con người trên đó đều là phù du vậy.

Cung Ân Thần lâu rồi không đi giày cao gót, lúc này đứng lâu như vậy, giờ có chút bông rớt. Tay lần xuống gót chân, khẽ khàng nhích chân nhỏ lên. Vết phồng rộp vì ma sát đỏ lên, tay chỉ vừa lướt qua đã nhói.

Thẩm Hạ Thiên dường như cũng chú ý tới, anh nhìn cô xoa bóp chân một lúc lâu rồi mới lên tiếng, " Thực ra với chiều cao 1m65 của em thì dù có đi thêm giày cao gót cũng sẽ bị chiều cao của anh áp đảo."

Thực là nặn quá đi!

Cung Ân Thần lờm anh, " Thực ra thì anh không nói cũng không ai bảo anh vô hình."

Anh nghe xong thì đờ một lúc rồi mới ho khan mỉm cười, " Yên tâm, thân nhiệt 36 độ này sẽ không bị mất cảm giác tồn tại lắm."

Cung Ân Thần:....

Các bạn ạ, nếu các bạn muốn trang cãi với ai về điều gì thì trước hết hãy chắc chắn người đó không để quên não ở nhà.

Thẩm Hạ Thiên với tay kéo cô lại gần mình, sự tiếp xúc bất chợt này khiến cho cô ngạc nhiên.

" David, đưa lọ cao ra sau đây." Anh nói với vệ sĩ của mình.

David nhanh chóng lấy hộp cao ra cho anh.

Thẩm Hạ Thiên mở nắp, mùi bạc hà thoang thoang bay lên, anh cúi nghiêng người về phía trước, tay anh vuốt nhẹ lên mỡ cao rồi lần xuống chân cô.

Cái chạm vào đầu tiên khiến cô đau rất, chân cô rụt ra.

" Em lúc nào cũng vậy, mới đau một chút là đã không chịu được rồi." Anh bắt lấy chân cô, tiếp tục bôi cao.

Con đau dần bị thay thế bởi sự mát lạnh của cao.

Thẩm Hạ Thiên thả chân cô ra, đóng nắp cao lại rồi ném lên phía trên cho David. Hai tay khoanh lại, đầu quay sang phía cửa sổ, bộ dạng của tổng tài cao lãnh rõ ràng.

Cung Ân Thần cũng dịch về chỗ cũ, hai người đó lại tiếp tục duy trì bầu không khí lạnh lùng.

Ngoài trời dần đổ cơn mưa, hạt mưa long lanh dây trên kính xe.

Thẩm Hạ Thiên đưa ngón tay lên, viết trên mặt kính một chữ không khí. Anh viết xong, tay hạ xuống, khoé miệng cong nhẹ.

Cung Ân Thần lại không hay biết, vẫn im lặng đứng đung ngắm mưa. Trong đầu cô hiện về kí ức năm nào.

Ngày ấy, cô mới lên cao trung, ngày đầu tiên đi học đã quên đem ô, trời lại đổ mưa to. Đứng dưới hiên đợi mưa tạnh mãi, cuối cùng mới lấy hết can đảm gọi vào dòng số trong điện thoại.

"Thẩm Hạ Thiên, em quên ô rồi."

Đầu dây bên kia im lặng hồi lâu rồi mới trả lời lại, "Liên quan gì tới anh?"

"Ồ! Em bây giờ mặc đồ đồng phục mỏng, trời gió thổi lạnh, anh không thương em sao?" Cô không chịu thua, cắn răng giả bộ đáng thương nói.

"Xe của Cung gia đâu?" Anh hỏi.

"Hôm nay có buổi luyện cờ vua, em bảo chú lái xe đưa Cung Ngọc Thần về trước rồi tí em đi bộ về cũng được nhưng không ngờ tới việc trời lại đổ mưa." Cô lí nhí giải thích.

"Chờ tí rồi anh tới." Anh ôn nhã dặn cô.

Một lúc sau, Thẩm Hạ Thiên quả thật đã đến, trong màn mưa, người đàn ông cao ráo tao nhã cầm ô từng bước đi đến.

"Đại tiểu thư, chiều được em cũng thực mệt."

Anh hướng ô về phía cô, mỉm cười.

Ngày ấy, bao lâu xa rồi.

Bây giờ, Thẩm Hạ Thiên đã trở thành chồng cô nhưng sẽ không bao giờ mỉm cười với cô như trước.

Mười năm trước, Thẩm Hạ Thiên núp trong vỏ bọc của ôn nhã công tử.

Mười năm sau, Thẩm Hạ Thiên đã là vị vương giả dùng ánh mắt sắc lạnh để nhìn người.

Nụ cười của anh bây giờ không còn là sự vui vẻ mà chỉ còn cô độc lạnh lẽo.

Xe cuối cùng cũng đến nơi, vệ sĩ đi ra trước mở cửa xe.

Cung Ân Thần bước ra, đi thẳng vào trong sảnh.

Thẩm Hạ Thiên thì từ từ không vội.

"Phu nhân, uống chút nước ấm cho khỏi lạnh." Thím Trương vừa thấy cô vào thì đã rót một cốc trà nóng cho cô.

Cung Ân Thần nhận, uống một mạch.

Thẩm Hạ Thiên cũng nhận trà rồi uống.

"Hắt xì!" Cô bỗng nhiên hắt hơi.

"Cảm rồi sao?" Anh đưa tay đặt lên trán cô, giọng điệu lo lắng.

"Em..."

"Phụ nữ khi đến tháng khi gặp lạnh thường dễ bị cảm, lúc này chắc em bị cảm nhiễm rồi." Anh ngắt lời cô, nhẹ nói.

"Thím Trương, chuẩn bị thuốc cảm cho phu nhân đi." Anh quay sang nói với thím Trương.

"Vâng..." Thím Trương gật đầu rồi đi lấy thuốc.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thẩm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Vụng lén

"Em đừng mãi miết đi tìm ai nữa, anh ấy ở bên cạnh em, chưa từng rời đi."

***

Cung Ân Thần uống thuốc cảm xong rồi mới rón rén đắp chăn lên giường. Đêm nay, vẫn là cô giường đơn gối chiếc. Tân hôn làm xong việc cũng chưa từng ngủ với nhau, hẳn một phòng, cô một phòng, cách nhau chỉ một bức tường nhưng lại cứ ngỡ như cả dãy núi.

Bên kia, Thẩm Hạ Thiên cũng chưa ngủ, anh ngồi yên lặng ở ghế mây ngoài ban công ngắm mưa. Hơi thuốc lá đăng đăng phảng phất vương đầu môi.

Anh vẫn nhớ, năm ấy, cô cũng đã từng trong màn mưa che chung với anh một cái ô, nhỏ bé đứng dưới mái hiên chờ anh tới đón, lúc đó, anh nghĩ thầm, sao lại có cô gái ngốc nghếch như vậy, nếu anh không tới đón thật thì cô sẽ vẫn đứng ở kia co ro đợi anh sao?

"Thảm ca ca, rồi sẽ có ngày, anh cưới em đúng không?"

"Em nghĩ sao?"

"Nếu có thể thì khi em 18 tuổi hãy cưới em, tặng em một chiếc nhẫn thật đẹp."

Bao năm trôi qua rồi, vẫn chẳng thể xóa đi cái cảm giác ấy. Rất nhiều lần tự dặn bản thân là phải hận cô nhưng chỉ cần bắt gặp thấy cô thì không nhịn được mà muốn đối xử tốt với cô. Từ bao giờ, cái tên Cung Ân Thần ấy đã trở thành cái gai nhỏ trong tim, mỗi khi nghĩ tới là lại bị đâm cho đau nhói, muốn gỡ ra nhưng chẳng thể tìm được nó ở đâu.

Yêu và hận song hành cùng nhau, bởi lẽ, yêu là hận, hận là yêu. Nhưng mấy ai trên đời này hiểu được, nỗi hận ngút trời ấy chẳng qua chỉ là sự nguy biến cho tình yêu đã lỡ.

Thẩm Hạ Thiên lấy lý do hận Cung Ân Thần để đối xử tệ với cô nhưng lại không dám nói cho cô biết rằng anh vì yêu cô mà sẵn sàng kết hôn với cô, đặt một chiếc nhẫn suốt 4 năm mà chưa từng lấy. Và trồng một vườn mẫu đơn lớn chỉ vì cô nói cô thích mẫu đơn.

Điện thoại rung lên, anh nhú mồm nhìn tên người gọi một hồi lâu, khi tiếng chuông sắp ngắt đi thì mới nghe máy.

"Ba ạ." Tiếng Ý anh nói lưu loát, người bên kia gọi cũng chỉ chấp nhận anh nói tiếng Ý.

"Con vẫn muốn làm trái ý ta sao?" Giọng nói trầm lạnh từ bên phía đầu dây tràn đầy uy lực.

Thẩm Hạ Thiên cau mày, "Con đã 29 tuổi, biết mình nên ở đâu và làm gì."

"Con nên sớm kết thúc cái thứ ân huệ của con dành với đứa con gái kia đi. Thera mới xứng với con."

"..."

Thẩm Hạ Thiên ngắt máy, tâm trạng sầu não.

Anh đứng dậy, mở cửa rồi đi sang căn phòng bên cạnh.

Người ở trên giường đã ngủ say, nhịp thở đều đặn. Chiếc chăn mỏng che đi đáng ngủ co người. Mái tóc đen dài như suối phủ trên gối, góc nghiêng khuôn mặt hoàn hảo.

Bàn tay anh nhẹ chạm xuống má cô. Đây là người con gái anh yêu sâu sắc, là người khiến anh sẵn sàng đối đầu với ba ruột của mình chỉ để bảo toàn cho sự an bình của cô. Thế nhưng cô lại luôn bị vô giác của anh lừa dối, cô luôn nghĩ cô là chiếm lợi phẩm trong trò chơi giành quyền của anh.

Cung Ân Thần, tôi phải làm sao với em đây. Muốn tỏ cho em rõ lòng của tôi nhưng sợ khi em biết lại chẳng tin tưởng tôi.

Cung Ân Thần, nếu trong cái tên em có không mang chữ Cung kia thì tốt biết mấy, tôi sẽ không phải do dự tới bây giờ. Diệt hay để cũng chỉ vì em.

"Tiểu Thần, anh hi vọng cho dù anh có làm gì đi chăng nữa thì em vẫn sẽ mãi yêu anh." Thẩm Hạ Thiên hôn nhẹ xuống trán của cô, khẽ thì thầm.

Người trong lòng mày hơi nhú lại, khuôn trang nhỏ nhắn nép vào bàn tay anh.

Khoé môi Thẩm Hạ Thiên cong lên, anh hạ người xuống, nằm đối diện với cô, mắt nhắm lại.

Sáng sớm, không khí vẫn còn mang trong đó hơi ẩm của cơn mưa rào. Vạt vật nhún chìm trong hơi nước mờ ảo. Cung Ân Thần mở mắt dậy, thấy đầu giường mình xuất hiện một bóng dáng. Cô giật mình lùi lại phía sau.

"Anh....có chuyện gì sao?"

Thẩm Hạ Thiên mặc chiếc áo len cổ cao phối với quần tây màu đen đang ngồi trên ghế. Ánh mắt đầy u lãnh nhìn cô.

"Dậy rồi thì chuẩn bị đi, nửa tiếng nữa đi tới Ngọc Bích để gặp Cung gia." Anh lạnh nhạt nói rồi đứng dậy ra khỏi phòng.

Cung Ân Thần vẫn chưa kịp hoàn hồn, vẻ ngạc nhiên trên khuôn mặt hiện rõ. Một lúc sau cô mới phản ứng, đi về phía phòng tắm vệ sinh. Xong việc, thấy trên giường xuất hiện thêm một bộ váy màu đỏ. Cô mặc xong rồi đi xuống phòng khách.

Thẩm Hạ Thiên đang nói chuyện điện thoại với ai đó, vẻ tức giận hiện rõ trên mặt.

"Thera, trở về ngay." Anh lớn tiếng.

Thera? Là ai vậy?

"Đừng ép anh phải thô lỗ với em."

"...."

"Anh nhắc lại, trở về Ý đi." Anh nói xong câu này thì lập tức đập máy. Ánh mắt anh giao với mắt cô, vẻ tức giận nhanh chóng bị giấu đi, chỉ còn tồn đọng trong đó vẻ lạnh lùng.

"Em.."

"Đi thôi."

Cô định nói thì bị anh cắt ngang.

Gật đầu, cùng anh rời đi.

Căn phòng được trang hoàng đẹp đẽ, từng lớp vàng dát trên tường đều thể hiện sự xa hoa của mình. Chiếc bàn dài sang trọng nằm ở trung tâm, dưới ánh nắng tự nhiên, những li rượu vang trên bàn trở nên sống sánh.

Thẩm Hạ Thiên nắm chặt tay của Cung Ân Thần, đi tới chỗ của mình. Ngoài hai người bọn họ ra thì chỉ có một người đàn ông ngồi ở đó, Cung Tử Dương.

"Cung Tử Dương, lâu rồi không gặp." Thẩm Hạ Thiên cười khách sáo nói.

Cung Tử Dương ngẩng đầu nhìn hai người, cười nhẹ, "Em rể, cũng đâu có lâu, mới hai năm thôi mà."

"Quên mất, gian thương thì làm gì có quan tâm đến chuyện năm tháng chứ." Thẩm Hạ Thiên gật đầu, "Thứ mà những kẻ như chúng ta quan tâm chỉ là lợi nhuận sau mỗi ván bài thôi."

Cung Ân Thần nhìn Thẩm Hạ Thiên, một tia đau đớn hiện lên.

Có vẻ cũng hiểu được Thẩm Hạ Thiên nói gì. Cung gia dạo gần đây kinh tế bất ổn, nguồn vốn bị lung lay, họ phải dùng chính Cung Ân Thần để giao dịch với Thẩm Hạ Thiên để anh ta giúp gia tộc xoay sở được. Vậy hoá ra, cô từ đầu tới cuối chỉ là một lợi ích nhỏ nhoi mà Thẩm Hạ Thiên có được trong cuộc đấu thầu của mình.

Cung Tử Dương nghe xong, mặt cũng biến sắc, khớp tay nắm chặt.

"Thương nhân quan trọng nhất vẫn là lợi ích, còn việc có phải tổn hại cái gì đi chăng nữa thì đó cũng chỉ là phần phụ thừa thãi trong bản hợp đồng quan trọng." Thẩm Hạ Thiên vẫn duy trì sự lãnh đạm của một người đứng trên cao nói.

Cửa phòng đột nhiên mở ra, Cung phu nhân, Cung lão gia, Cung Ngọc Thần và Cung Thái An đi vào.

"Tiểu Thần, đã lâu không gặp." Cung Thái An, đại tiểu thư của Cung gia nhìn cô bằng ánh mắt trong như nước, dịu dàng.

Cung Ân Thần gượng cười nhìn đại ti của mình. Chỉ cần nghĩ tới Cung Thái An, sự khinh bỉ không khỏi xuất hiện trong cô.

"Thẩm Hạ Thiên!" Cung Thái An nhìn anh một cách dè dặt.

"Ồ." Thẩm Hạ Thiên chỉ lạnh nhạt gật đầu.

Không khí trong phòng trở nên tĩnh lặng lại mang theo chút khó xử. Tất cả mọi người trong căn phòng này đều biết được đã từng có chuyện gì xảy ra.

Chín tháng trước, người được Cung gia giao dịch với Thảm Hạ Thiên chính là Cung Thái An. Bọn họ đã đặt hẹn một ngày đẹp trời với ý nghĩ rằng người con gái xinh đẹp như Thái An sẽ khiến cho Thảm Hạ Thiên thích thú nhưng kết quả lại hoàn toàn trái ngược.

Cung Thái An bị đưa về trong tình trạng trên người chỉ mặc độc bộ váy ngủ đen tuyền ngân cùn cùn, vẻ mặt dần dựa nước mắt. Ai cũng nghĩ đêm định mệnh đã thành hiện thực nhưng họ đã lầm.

"Anh ta nói con là một con kĩ nữ." Cung Thái An nghẹn ngào nói.

Và khi Cung gia tưởng chừng như đã không thể cứu vãn được gì thì Thảm Hạ Thiên lại dang tay giúp đỡ với điều kiện, người được gả phải chính là Cung Ân Thần.

Một đứa con gái nuôi chỉ được cứu về "cải thiện nghịch mệnh" cho đại thiếu gia Cung Tử Dương lại lọt vào mắt xanh của Thảm Hạ Thiên. Nhà họ Cung lúc ấy bần quá, như cá gặp nước liền chấp nhận ngay lập tức.

Cung gia từ một gia tộc suy đồi đã vực dậy chỉ trong một đêm, lấy lại vị thế của mình trong thương trường nhờ vào việc "bán" đi một người con của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thảm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Đại tử-Tam muội

Bữa sáng hôm đó luôn được duy trì trong không khí gượng gạo. Mấy lần Cung lão gia cố ý nhắc tới điều gì để thay đổi không khí thì cũng đều bị thái độ lạnh nhạt của Thảm Hạ Thiên làm cho mất hứng.

Cung Ân Thần nửa đường đi vệ sinh, lúc tới phòng, trùng hợp gặp Cung Thái An. Chị ta đứng trước gương, tay cầm thoi son đang tô điểm cho làn môi của mình, nhìn thấy cô, ánh mắt hơi chuyển lạnh, khác hoàn toàn với sự dịu dàng lúc trước.

"Cô cảm thấy hầu hạ anh ta thế nào?" Chị ta đóng thoi son lại, miệng đỏ nhếch lên.

Cung Ân Thần không nói gì, im lặng lấy nước rửa tay chà lên lòng bàn tay của mình.

"Cung Ân Thần, cảm giác khi làm một con kĩ nữ hạng sang như thế nào?" Cung Thái An tắt nước của cô, giọng điệu trào phúng.

"Trở thành bà Thảm rồi đúng là quên mất gốc gác của mình. Cho dù mày có dát vàng dát bạc lên người thì cũng chẳng thể xóa đi sự bẩn thỉu trên người mày."

Cung Ân Thần nghe đến đây, miệng nhích lên, tay giáng thẳng một tát xuống mặt của cô ta.

"Mày..."

"Kêu đi, kêu mấy người họ Cung kia ra cứu cô đi. Đại tì, sẽ chẳng ai dám làm gì tôi đâu vì nhờ có tôi mà cô mới có thể dùng thoi son đắt tiền đó dát lên cái miệng dơ bẩn của mình." Cung Ân Thần bật nước lên, thông qua gương nhìn về mặt căm tức của Cung Thái An. "Mới mấy giây trước thôi, tôi còn cảm thấy xấu hổ với chị nhưng mà giờ tôi ghê tởm chị từ trong xương tủy. Bề ngoại đạo mạo nhưng bên trong thì thối rữa một cách kinh tởm. Cung Thái An, chị đúng là một con kĩ nữ."

Đôi mắt trong veo của Cung Thái An nhiễm sắc huyết, má phải nóng lên, "Cung Ân Thần, cô cứ tự miễn đi, rồi sẽ có ngày Thảm Hạ Thiên chơi chán cô rồi sẽ vứt cô như con kĩ nữ già thôi."

"Cho dù có bị vứt thì ít ra tôi cũng đã từng là Thảm phu nhân chứ không phải bị trả về trong đêm một cách nhục nhã." Cung Ân Thần sấy khô tay, nhếch mép nói rồi đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Cung Thái An thì nghiêng răng nghiêng lợi. Con tiện nhân này, trước đây nó luôn là kẻ phải cúi xuống hầu hạ cô vậy mà bây giờ tung cánh lên cành cao thì đã không còn xem ai ra gì. Cung Ân Thần, mày được lắm.

Cung Ân Thần trở về phòng ăn, bình tĩnh ngồi xuống bên cạnh Thảm Hạ Thiên. Đúng lúc ấy, phục vụ bắt đầu mang bánh tráng miệng lên. Từ thuở nào tới giờ, Cung Ân Thần luôn ghét nhất là bánh dâu tây, nay nhìn thấy nó, càng khó ăn. Bỗng nhiên, phần bánh trước mặt cô bị đổi đi, thay vào đó là bánh hạnh nhân.

"Bánh dâu tây em không thích, ăn tạm bánh của anh đi." Thảm Hạ Thiên đổi bánh dâu về mình.

Cung lão gia thấy thì ý cười càng đậm, con cá vàng này, ông thả không dễ nhưng bắt thì lại quá bình thường.

Cung Ân Thần nhận bánh.

Lúc này Cung Thái An mới đi vào, má phải đỏ ửng, hằn sâu bàn tay. Nước mắt lăn chã rơi xuống.

"Mặt của con bị làm sao vậy?" Cung phu nhân thấy con mình uỷ khuất, lo lắng hỏi.

Cung Thái An dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn về phía Cung Ân Thần sau đó lại nhìn mẹ mình mà lắc đầu.

Cung Ngọc Thần hung hăng chỉ về phía Cung Ân Thần, "Cô lại làm gì chị ấy hả?"

Thẩm Hạ Thiên nhú mày, nhìn về phía Cung Ân Thần đang thản nhiên ăn bánh.

Cung Ân Thần lấy giấy lau khoe miệng, cười thật tươi, nhìn thẳng về phía Cung Ngọc Thần, "Nhị tì, đại tì còn chưa nói gì mà, sao đã đổ về phía em?"

Cung Ngọc Thần cứng miệng, nhìn về phía Cung Thái An, "Đại tì, là nó đánh chị phải không?"

Cung Thái An gạt lệ, lắc đầu, "Không phải, Tiểu Thần chỉ là bất cẩn thôi."

"Cô còn chớ!" Cung Ngọc Thần điều ngoắt nói.

Thẩm Hạ Thiên nhìn cô, "Em vô tình đụng phải chị gái em phải không?"

Chỉ "Vô tình" anh nói rất mạnh như để khẳng định lại. Cung Ân Thần chỉ là đụng phải Cung Thái An, mà vô tình thì không thể trách tội.

"Ừ." Cung Ân Thần gật đầu.

Cung Thái An thấy Thẩm Hạ Thiên bao che cho Cung Ân Thần, nét mặt càng co cứng lại. Cung Ngọc Thần cũng chẳng khác gì.

Cung Tử Dương thì đã sớm quen với cảnh này nên chỉ im lặng thưởng bánh. Nếu như lúc trước, Tiểu Thần bị bắt nạt thì nhất định người bảo hộ cho cô chính là anh nhưng bây giờ, bên cạnh cô đã là một chỗ dựa vững chắc. Kể cả Cung Ân Thần thừa nhận mình đánh thật thì cũng chẳng ai dám làm gì cả.

"Đừng ồn ào nữa, về chỗ ngồi đi." Cung lão gia hắng giọng.

Thế là mọi chuyện dừng lại. Cung Ngọc Thần dù có bực đến đâu cũng chẳng dám ho he gì, Cung Thái An thì lặng lẽ rơi lệ.

Cung Ân Thần ngồi trong xe, ánh mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ.

"Lúc này không phải là em vô tình." Thẩm Hạ Thiên đột nhiên nói.

Cô nhìn anh, một người như anh sao có thể không nhận ra chứ.

"Ừ, chị ta xúc phạm em." Cô nói.

Thẩm Hạ Thiên gật đầu, "Lần sau đừng có làm như vậy."

Cung Ân Thần nhìn anh, anh nhìn lại cô, nhàn nhạt buông lời, "Bản tay."

Thẩm Hạ Thiên nói xong thì ánh mắt chuyển dời xuống điện thoại, dòng tin nhắn được gửi đến, anh chau mày.

"David, gọi xe khác tới sân bay đón Thera rồi đưa em ấy tới biệt thự ở ngoại ô."

Cung Ân Thần đã là lần thứ hai nghe tới cái tên Thera này, rốt cuộc là người nào có thể khiến cho Thẩm Hạ Thiên phải mất bình tĩnh như vậy?

Như bất giác ánh nhìn của cô, Thẩm Hạ Thiên bỏ máy vào túi áo rồi tựa tay vào thành xe, "Em đừng để tâm, đó chỉ là một người không mấy quan trọng."

Cung Ân Thần lúng túng gật đầu, dời ánh mắt sang chỗ khác.

Cuối cùng cũng về tới Thẩm gia.

"Em vào nhà trước đi, anh có việc cần đi gấp." Thẩm Hạ Thiên nói với coi.

Cung Ân Thần gật đầu, mở cửa xe rồi đi vào nhà.

Thẩm Hạ Thiên thì vẫn ở trong xe, ánh mắt đắm chiêu.

"David, hai năm nay, Cung Tử Dương ở đâu?" Anh hỏi.

"Theo điều tra thì hẳn tới Hắc đế." David trả lời.

"Hắc đế ư?" Anh nghi hoặc.

"Vâng."

"Hoá ra là vậy, chà trách...." Thẩm Hạ Thiên cười nhếch mép, "Đóng kịch giỏi thế."

Chiếc váy ngắn màu xám hở vai ôm lấy thân hình như ngọc của cô gái. Mái tóc màu nâu rượu cuốn hút uốn xoắn che đi chiếc cổ trắng ngần, chuỗi vòng kim cương lấp lánh trước ngực. Đôi mắt đen sâu đánh khối bí ẩn nằm ẩn dưới làn mi cong vút. Tư thế là lướt ngồi chéo chân trên ghế sofa trông thật quyền rũ. Bộ dạng phong lưu đủ khiến đàn ông mê mẩn.

"Hạ Thiên, đón tiếp em như này sao?" Môi đỏ nhếch lên, tay lâng lâng li rượu vang đỏ, ánh mắt quyền rũ nhìn người đàn ông ngồi đối diện.

Thẩm Hạ Thiên nhấp một ngụm rượu, chỉ phong nhã trả lời, "Em tự mình đến đây, đáng ra phải tự mình chuẩn bị mọi thứ chứ không phải anh phải đón tiếp em, Thera."

Thera bật cười, "Hạ Thiên, em là vị hôn thê của anh đấy."

"Xin lỗi, anh có vợ rồi, không cần phải bó anh vào một cái danh phận gì nữa." Thẩm Hạ Thiên lắc đầu, giọng nói trầm thấp không nhiệt độ.

Thera đứng lên, chân dài từ từ tiến về phía anh, "Cô ta ư? Một đứa con hoang được nhặt về để cái phận ấy mà xứng sao?"

"Cô ấy không cần xứng với ai cả, chỉ cần anh xứng là được."

Thera cười nhẹ, móng tay sơn đỏ chạm nhẹ vào cà vạt của anh, "Hạ Thiên, anh nghĩ liệu ông ấy có chấp nhận không đây? Ba ruột của anh là một kẻ độc quyền mà, chỉ cần anh làm trái ý ông ấy thôi...."

Thẩm Hạ Thiên gạt tay của cô ta ra, "Chuyện của anh là chuyện của anh."

"Oh, nhưng ông ấy là cha của anh, là người đã mang đến cho anh mọi thứ mà anh đang có. Và chính ông ấy cũng là người đã cứu anh ra khỏi ám ảnh của vụ thảm sát ấy."

"Đáng lẽ ông ấy nên xuất hiện sớm hơn, chứ không phải khi anh đang quần quai trong cái chết." Thẩm Hạ Thiên cười khẩy.

Thera uống cạn li rượu, "Hạ Thiên, anh không phải người của Thẩm gia. Anh chính là người thừa kế của Lioen. Thẩm gia chỉ là cái vỏ bọc che giấu cho anh thôi, từ khi anh được cứu sống thì Thẩm gia đã bị thiêu cháy hết rồi. Những người năm ấy chẳng qua chỉ là người thân trên danh nghĩa của anh."

"...."

"Hạ Thiên, anh yêu cô ta nhưng những gì anh sắp sửa làm đối với Cung gia sẽ khiến cô ta chấp nhận sao? Anh chẳng khác gì đang dùng dao cùn cắt cổ cô ta thôi."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thẩm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Đêm say

Ngày hôm ấy, Thẩm Hạ Thiên về rất muộn, Cung Ân Thần đã dặn lòng là không được để tâm tới nhưng ánh mắt vẫn không thể nào ngừng dõi qua ô cửa. Mười hai giờ tròn, chiếc xe tối màu sang trọng mới từ từ tiến vào cổng biệt thự. Thẩm Hạ Thiên vẫn mặc đồ lúc sáng chỉ có điều đã không còn chỉnh tề, áo khoác nhàu nhĩ, cà vạt buông lỏng, trên áo sơ mi có thấy vết rượu vang.

"Thiếu gia, ngài uống say quá rồi!" Thím Trương đỡ anh vào phòng khách rồi cau mày mắng.

Thẩm Hạ Thiên đầu vì men rượu mà đau như búa bổ, hai tay anh day trán. "Thím lấy tôi li nước."

"Để tôi lấy trà giải rượu cho ngài." Thím Trương e ngại.

"Nước!"

Thím Trương chỉ biết gật đầu chấp thuận nhưng lòng vẫn canh cánh. Thiếu gia tửu lượng không tốt, uống nhiều rượu thì sẽ bị đau đầu, hơn nữa còn đau rất nặng. Biết bản thân mình vậy rồi mà vẫn không chịu sửa.

Đầu nhức lên từng cơn buốt, Thảm Hạ Thiên nhắm mắt, mày kiếm cau lại, bỗng nhiên, như cảm nhận được điều gì, mắt lạnh mở ra. Dáng người nhỏ từ từ bước xuống cầu thang, mái tóc xoả dài ngang vai, váy ngủ ngắn chấm đùi. Có lẽ là do hơi men nữa nên thân anh nóng rực lên. Anh nhìn cô chăm chăm, cuối cùng chỉ buông lời lạnh nhạt, " Khuya rồi, sao chưa ngủ?"

" Em khát nước." Cung Ân Thần nhẹ nói.

Thảm Hạ Thiên gật đầu, mắt nhắm lại, cổ đàn áp cơn khó chịu.

Thím Trương vừa lúc cũng lấy nước ra tới nơi, thấy Cung Ân Thần thì bèn nói nhỏ nhờ vả, " Thiếu gia say rồi, phu nhân đưa trà giải rượu cho ngài ấy uống đi. Tôi mà bảo là ngài ấy sẽ không chịu đâu."

Chưa để cô phản ứng thì li trà đã đặt trong tay cô cùng với một viên ngậm bạc hà. Thím Trương ba chân bốn cẳng rời đi.

Cung Ân Thần tái mặt, thở dài. Đi tới gần chỗ anh, dưới ánh đèn chùm màu hổ phách, khuôn mặt của người đàn ông như được phủ lên một lớp hào quang rực rỡ. Đôi mắt nhắm chặt từ từ mở ra, đối diện với mắt cô, tia xanh lam sắc bén như dao gươm khiến cô e ngại.

" Trà giải rượu." Cô hướng li trà về phía anh, ánh mắt dời đi chỗ khác.

Người ngồi trên ghế chỉ cười nhẹ, lúm đồng tiền sâu bên má phải hiện rõ.

" Em bón cho tôi thì tôi sẽ uống."

Cung Ân Thần kinh ngạc, một bàn tay nóng như dung nham bỗng nhiên đặt xuống bắp đùi trắng nõn của cô, nóng hổi dần di chuyển lên cao.

" Thế nào hả, Thảm phu nhân?"

Cung Ân Thần chưa từng thấy vẻ mặt này trước đây của Thảm Hạ Thiên, kể cả khi mọi chuyện chưa từng bị lộ ra cũng vậy. Bộ dạng này giống như một vị khách làng chơi đang ngọt lời bảo hầu rượu.

Bàn tay đặt ở đùi cô bỗng nhiên nắm lấy tay cô, kéo mạnh khiến cả người cô ngã mạnh xuống lòng ngực cứng rắn của ai đó, nước trà đổ văng khắp người Thảm Hạ Thiên nhưng anh ta chẳng nói gì. Mùi rượu vang thoang thoảng bám trên áo quần của anh như vẫn còn lưu lại hơi men, chỉ cần ngửi cũng đủ say.

Bàn tay ai đó vẫn chậm chậm xoa nhẹ trên bờ lưng cô. Hơi thở đàn ông khiến cô không quen.

" Tiểu Thần, em có nhớ không? Những chuyện ở rừng hoa anh đào bốn năm trước?" Tiếng trầm thấp vờn trên đỉnh đầu, giọng nói không biết là say hay thật.

Cung Ân Thần nằm trên người anh không nói gì. Rừng anh đào, cô vẫn nhớ, nhớ như in, bởi lẽ đó chính là hồi ức đẹp đẽ cuối cùng của hai người bọn họ.

" Em nói là dù anh có như thế nào thì em vẫn sẽ mãi mãi bên cạnh anh." Thảm Hạ Thiên thăm thẳm, giọng càng ngày càng nhỏ, như thủ thi diệu êm.

" Ừ." Cô đáp lại, đẩy mắt hơi hoen đỏ.

" Em nói vậy rồi mà em vẫn không làm như em hứa." Tay anh vòng nơi eo cô, ôm chặt hơn. " Em yêu người khác."

Cung Ân Thần nằm trong vòng tay chỉ biết câm lặng, nghe nói chỉ khi say, đàn ông mới nói lời thật lòng. Cô đánh bạo một lần, ngẩng đầu lên, tay chạm vào gò má anh, anh như tìm được hơi ấm, cũng áp mặt vào tay cô.

" Thảm Hạ Thiên, anh vẫn còn yêu em đúng không?" Cô nhẹ hỏi.

Ngoài trời tiếng mưa rơi mỗi lúc một to, không gian dường như bị tiếng mưa quấy nhiễu. Người đàn ông im lặng không nói gì, đôi mắt xanh lam chẳng có chút tình cảm, chỉ hắt lên tia máu. Mặt anh vẫn áp lên tay cô, đôi mắt khao khát của cô vẫn dõi theo anh nhưng sự im lặng đến cùng cực ấy của anh dần khiến cô nguội lạnh.

Cô chống người dậy, đứng lên, lau đi vệt nước mắt.

" Yêu thì sao mà không yêu thì sao, cuối cùng cũng chẳng quan trọng." Anh đứng dậy, chỉnh lại trang phục của mình rồi lảo đảo đi lên lầu, trước khi đi lên cầu thang, anh dừng chân lại, trầm lãnh nói.

Cung Ân Thần đứng bất động, nước mắt vẫn rơi xuống theo tiếng mưa. Anh nói đúng, cô và anh đối với nhau cũng chẳng quan trọng. Chuyện hai người cũng như cánh hoa trong rừng anh đào vậy, hoà lẫn trong gió mây rồi cũng bị vùi dập bởi thời gian và sương gió. Thứ đọng lại, may mắn vẫn chỉ là nụ hôn phớt lờ dưới ánh bình minh.

Thẩm Hạ Thiên vào phòng, đi thẳng vào phòng tắm. Anh cời đi bộ đồ ám mùi rượu trên người, nhìn mình trước gương, cười khẩy.

Từ bao giờ, anh đã trở nên như này. Anh làm chủ cả một đế chế, anh có thể khiến hai giới rung chuyển nhưng khi đứng trước người con gái anh yêu vẫn chẳng thể thoát lên nổi lòng.

"Hạ Thiên, dám đánh cược với em không? Khi bàn tay anh dính lên máu của người thân cô ta, thứ anh nhận được sẽ chỉ là một lưỡi dao đâm vào lòng ngực." Trước đó, Thera đã mĩa mai nói với anh như vậy.

"Rồi khi cô ta biết được, bao năm nay, đôi tay dơ bẩn của anh đã luôn lắt sắp xếp mọi việc khiến cho Cung gia rơi vào ngày hôm nay thì sẽ thế nào?"

"Cô ta yêu anh nhưng hơn hết cô ta cần gia tộc. Và anh đã nhấn chìm nó."

Thẩm Hạ Thiên cười khẩy, nhìn đôi tay của mình, đúng vậy, tất cả mọi thứ từ đầu đến cuối đều do anh. Cung gia chết vật cũng do anh, những đứa con gái ruột của gia tộc đó cũng là do anh nhuộm đen danh tiếng. Duy chỉ có một người là cô, anh không tài nào can đảm đụng tới, cô giống như một lời nguyên cấm kị, nếu anh phạm vào thì nhất định sẽ sống không yên. Bạch Niên Vũ từng nói với anh rằng khi muốn yêu một cô gái, điều đầu tiên cần biết là cô ấy có thù hận gì với anh không? Nhưng mà với cô, chỉ là cô chưa biết, nếu cô biết rồi thì tất cả đẹp đẽ trước kia sẽ đổ vỡ, cũng giống như lời hứa dưới hoa anh đào.

"Thẩm Hạ Thiên, nếu em là cánh hoa anh đào, anh có nguyện làm gió để cùng em đi khắp muôn nơi không?"

Xin lỗi, Tiểu Thần, anh không thể là gió của em được. Gió thổi, hoa bay, rồi hoa cũng rơi xuống đất. Đẹp đẽ đến bao thì cũng sẽ bị đất bản chà lên.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thẩm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Vị hôn thê chưa kịp cưới

Trời bây giờ đã khuya lắm, gió lạnh bắt đầu thổi mạnh. Thera mặc chiếc váy ngủ màu đen tuyền đứng trước cửa sổ, bên tay là điều thuốc lá hút giờ vẫn còn ánh lửa đỏ. Cô đặt điều thuốc lên miệng, một hơi thật dài rồi nhả khói. Lúc này Thẩm Hạ Thiên uống say hết cả một chai rượu thể nhưng tự chủ vẫn không mất, khi cô tới đỡ anh ta, anh ta vẫn biết đường gạt tay rồi cầm áo loạng choạng đi về. Cô cười khổ, lí do khiến anh ta uống say cũng rất là nực cười.

"Hạ Thiên, chúng ta chơi một trò chơi. Anh phải chơi cùng em, không được phép cự tuyệt." Khi ấy, cô bỗng nhiên nảy ra ý tưởng.

Thẩm Hạ Thiên ngồi trên sofa mát lạnh nhìn cô, không tỏ ý từ chối hay chấp nhận.

Cô xem như không để ý, tay cầm lấy chai rượu trên bàn, rót ra li thật đầy.

"Em hỏi anh, anh phải trả lời. Anh không muốn trả lời thì phải uống rượu." Khi li rượu đã tràn đầy, cô dừng tay, nhướng mắt phượng nhìn anh ta.

"Dựa vào đâu?" Anh ta lúc này mới nhả tiếng.

"Dựa vào việc em là vị hôn thê chưa kịp cưới của anh và quan trọng hơn là dựa vào việc Cung Ân Thần kia đang nằm trong lòng tay của ông già." Cô nhếch mép cười, ánh mắt tràn đầy sự tự tin.

Thẩm Hạ Thiên cau mày, nhiều năm rồi, Thera luôn biết cách khống chế người khác. Phàm là điều mà cô ta muốn thì nhất định sẽ nắm được đầu chuỗi của nó để rồi từ dụ nó vào tròng. Có thể, anh không sợ mình bị cô ta bắt thóp thế nhưng anh lại sợ ông già kia chơi trò giỡn hoặc với anh. Cho nên anh gạt đầu.

"Em là vị hôn thê chưa kịp cưới của anh thế nhưng anh vứt bỏ em để đến với một kẻ mà anh sắp sửa báo thù, nói xem, anh đã nghĩ gì?" Câu hỏi đầu tiên đã vào thẳng vấn đề.

Thẩm Hạ Thiên nhìn xuống chiếc nhẫn cưới của mình, đáy mắt toát lên nhu tình rồi ngay tức khắc biến mất, "Yêu ai, cưới ai thì đâu có quan trọng. Đơn giản, tôi không cưới cô là vì cô không phải là Cung Ân Thần. Hơn nữa, cô chưa từng là vị hôn thê của tôi, từ năm tôi 20 tuổi, nơi ngón áp út này đã bị một cô gái níu chặt lấy."

"Ồ." Ý cười nhạt nhẽo hiện lên nơi khoé mắt cong cong của Thera.

"Anh đoán xem, nếu như người thừa kế của gia tộc Markin- thẳng thóc Justin, một ngày nào đó sẽ chen chân vào kế hoạch của anh thì sao. Hẳn rất là yêu vợ anh, hoặc có thể là hẳn thể hiện hẳn yêu vợ anh. À, còn cả Cung Từ Dương nữa, hừm, sát thủ của Hắc Đế. Vợ anh cũng thật giống như thời nam châm." Thera nói.

Tay của Thẩm Hạ Thiên nắm chặt lại, "Thera, em quả nhiên là nguồn tin tức rộng lớn."

Thera bật cười, "Đương nhiên. Nhưng em vẫn còn thắc mắc một chuyện, cô vợ của anh, thật đúng là con ngốc. Anh ở bên cạnh, bảo hộ cô ta kĩ càng thì cô ta đối với anh một mực đề phòng. Còn những kẻ lợi dụng cô ta thì cô ta lại ngã vào lòng họ. Tuy nhiên, ai cũng thích những người ầm áp chứ không phải kẻ mặt mang băng."

Thẩm Hạ Thiên bật cười, anh chính là đang cười cho bản thân mình. Anh làm tất cả vì cô nhưng đối lại cũng chỉ là sự sợ hãi. Trách gì đây, thân bất do ki, nợ này đền kia.

"À, Hạ Thiên, anh có biết vợ anh và Justin quen nhau thế nào không?" Thera như nhớ ra gì, hỏi anh.

Anh nhún mày, không nói gì. Đầu bắt đầu đau, anh biết, từ lượng anh không tốt, chỉ uống một chút cũng bắt đầu say.

"Nghe nói, hai năm trước, trong kì nghỉ đông ở Nhật Bản, vợ anh đã gặp phải bảo tuyết, hôn mê suốt ba ngày, may nhờ cậu ta cứu được nên hai người đó mới yêu nhau."

Nhật Bản... Bảo Tuyết...

Thẩm Hạ Thiên như nhớ ra gì, đôi mắt kéo lên một đường cong.

"Nhưng, ai mới là người cứu cô ta thật?" Ánh mắt tỏ ý nghi ngờ nhưng thâm tâm đã biết rõ, "Anh hiểu ý em mà."

Hoá ra là vậy, năm ấy, nếu anh không...thì có lẽ bây giờ, giữa hai bọn họ đã không có một vách tường.

Anh cứ vậy uống liền mấy li rượu, đầu cùng lúc càng đau, một đôi tay bỗng đặt trước ngực anh, đôi mắt màu hạnh nhân nhìn anh, đôi môi đỏ căng mọng dần tiến về phía anh.

"Hạ Thiên, bên anh vẫn có em mà, đúng không?"

Lí trí kéo anh tỉnh lại, anh vội gạt tay Thera, đứng loạng choạng rồi đi. Trước khi đi, anh như nhớ ra điều gì, lấy từ túi áo ra một chùm chìa khoá ném về phía Thera.

"Xe, hệ thống nhà, những gì em muốn."

Thera bắt lấy chìa khoá, mỉm cười quyến rũ với anh.

"Thẩm Hạ Thiên, anh cứ thế này thì làm sao em bỏ anh được."

"Thera, từ khi anh ấy chết, em thay đổi rồi."

"Thế ư? Em không thể yếu đuối mãi được, nợ máu phải trả máu."

"Nếu như Kay chưa chết thì liệu em có khác không?"

"Kay chết rồi!"

Thẩm Hạ Thiên không nói gì, đi ra khỏi cửa.

Nụ cười trên môi Thera tắt ngấm, ánh mắt sắc lạnh.

Nghĩ lại, Thera cũng cảm thấy buồn cười. Cô đường đường là tiểu thư đất giá nhất nước Ý vậy mà lại phải cúi đầu trước một người đàn ông. Đàn ông, có bao kẻ mong ước cô, vậy mà cô lại cứ phải níu lấy hắn. Cô thừa nhận, cô không yêu Thẩm Hạ Thiên, hoặc đúng hơn là không muốn yêu. Thứ cô muốn ở Thẩm Hạ Thiên chính là tờ giấy hôn thú. Chỉ cần cô trở thành vợ của anh ta thì cô sẽ có tất cả, và cái chết của người kia sẽ không là vô nghĩa, cô có thể khiến cho những kẻ máu lạnh đó biết được thế nào là tồn cực của đau khổ khi chứng kiến người mình yêu chết. Thế nhưng, lại lỡ mất kế hoạch vì một đứa con gái của gia tộc đã lui bại. Cô biết rất nhiều, biết cả những bí mật thâm kín của Thẩm Hạ Thiên cho nên cô cũng chẳng lo ngại gì với Thẩm phu nhân kia. Thôi thì không làm vợ cũng được, cô chắc chắn một điều, chừng nào Thẩm Hạ Thiên chưa trả được thù thì chừng đó cô vẫn có giá trị. Cho nên cô không cần phải sợ, cũng chẳng lo ngại.

Cô mỉm cười tự hỏi, giống tổ lớn như vậy, Thẩm phu nhân có chống đỡ được không? Khi những màn kịch đối trá sắp sửa bị bóc trần.

Thera lại rót thêm một li rượu, miệng cười nhạt. Trong đầu hiện lên hình bóng một người, trái tim không khỏi đau đớn.

"Thera, anh không thể ở bên em mãi, cho nên hãy tự chăm sóc bản thân."

Kay, em trở nên như này, anh có ghét em không?

Kay, anh vẫn sống hay là đã chết?

Má Tuệ Anh: các bạn có nhớ Kay là ai không?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thắm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Bão tuyết trong mộng

Cung Ân Thần đêm nay mất ngủ, gần tờ mờ sáng mới ngủ được, nhưng vừa chợp mắt ngủ thì một giấc mơ cũ kỹ năm nào đó thỗi về trong kí ức. Có tuyết, có đau đớn, có cả nước mắt và sự tuyệt vọng, hình như là hai năm trước, là lần đầu cô quen Justin.

***

"Tokyo bão thế này, biết thế đã chẳng thêm đi, cứ ngủ trong phòng đây có phải hơn không?" Quan Nhĩ đứng trước cửa sổ gỗ nhìn tuyết dày ngoài trời, miệng than trách.

Tiêu Tiểu Diệp ôm cái máy tính, chỉ nhìn trời một chút rồi lạnh nhạt nói: "Tuyết vậy mới là mùa đông Nhật Bản chứ."

Quan Nhĩ quay lại, miệng cười bí ẩn, "Đương nhiên rồi, mấy người có tình yêu thì đâu nề hà gì lạnh chứ. Phải không, Tiểu Thần?"

Cung Ân Thần nãy giờ nhìn cây anh đào trồng trước viện đến xuất thần, nghe thấy tiếng Quan Nhĩ thì mới giật mình, "Tôn sư huynh lo cho tiểu tình nhân của mình như vậy, chả trách bằng sơn ma nữ như Diệp cầu cũng phải tan chảy. Hơn nữa, có ai đó đang vội vã bay từ Mĩ tới Nhật để thăm người yêu, mấy người chúng ta sao mà bì được."

Tiêu Tiểu Diệp đỏ mặt, "Hừ, toàn lũ ranh dẻo miệng."

Quan Nhĩ cười khúc khích, "Quên mất, nãy giờ gọi trà gừng để giải cảm cho Tiểu Thần nhưng quên xuống lấy, Tiểu Thần, chờ tôi chút." Nói rồi đẩy cửa phòng, lộc cộc guốc gỗ chạy đi.

"Diệp cầu này, cậu thật sự muốn nghiêm túc với Tôn sư huynh thật sao? Anh ta đào hoa số một mà." Cung Ân Thần hỏi Tiêu Tiểu Diệp.

Tay bấm trên bàn phím chột dừng lại, Tiểu Diệp nhìn cô, mỉm cười nhẹ, "Ừ, nghiêm túc. Thực ra tôi sớm biết là anh ấy sẽ không yêu tôi mãi được nhưng tôi vẫn muốn thử. Bởi vì Harvard cũng là nơi tình yêu của ba mẹ tôi bắt đầu, đầu sau này có đổ vỡ nhưng tôi biết, mẹ tôi không hề hối hận. Tôi cũng như vậy, tôi không muốn vì sai lầm của ai đó mà từ bỏ tất cả ý niệm của bản thân."

Cung Ân Thần không nói thêm gì nữa, cô cũng hi vọng Tiêu Tiểu Diệp có một tình yêu trọn vẹn, bây giờ xem như đã yên tâm rồi.

Ai cũng hạnh phúc, chỉ riêng cô, vẫn ôm mãi hình bóng của người năm nào. Rừng hoa anh đào, tất cả đều đã tan vào dĩ vãng.

"Cậu định lúc nào đi? Bên Ý vẫn chưa xong việc mà." Ngoài hành lang vang lên tiếng nói chuyện của người đàn ông khác.

Căn nhà gỗ này có vẻ cách âm không tốt, tiếng của các du khách nói ở bên ngoài hành lang vẫn còn nghe rõ. Biết sao được, đây chính là chỗ trọ duy nhất bọn họ thuê được, lúc đầu địa điểm của bọn họ không phải ở đây nhưng vì bão tuyết nên bắt buộc phải ghé tạm nơi này.

"Chắc ngày mai, vẫn còn một hộp khăn, lần này tới đây dự định gặp bọn Sakitoro nhưng lại mắc kẹt con bão tuyết này, hi vọng sớm tạnh để về kịp Ý." Tiếng người đàn ông khác trả lời, tuy cách một vách tường nhưng giọng nói trầm lãnh ấy vẫn thu hút Cung Ân Thần, cả người cô như đờ cứng lại, giọng nói quen thuộc này, chỉ có duy nhất một người.

Tiếng bước chân từng chút một lướt qua.

"Thảm Hạ Thiên, vụ ở Pháp anh lo cẩn thận." Tiếng người khác xen vào.

Cung Ân Thần vừa nghe thì đã bật dậy, chạy vội mở cửa ra, người ở hành lang đã không thấy đâu nhưng tiếng giày vẫn còn, cô chạy về cuối hành lang.

"Thảm Hạ Thiên!" Cô hét lớn lên.

Cuối hành lang, thân ảnh cao lớn của hai người đàn ông đứng sững lại, từ từ quay người.

Cảm giác vui mừng vừa rồi của cô bị đẩy xuống tuyệt vọng, hai người này không có ai là anh cả. Nhưng giọng nói, cái tên, làm sao có thể không phải được, chắc chắn đó là anh.

"Cô gái, có chuyện gì sao?" Người đàn ông với đôi mắt màu hổ phách nhíu mày nhìn cô.

"Lúc này tôi nghe thấy một người tên là Thẩm Hạ Thiên." Đôi mắt cô hoe đỏ, giọng hơi nghẹn. Chắc chắn, là anh.

Chàng trai bước tới bên cô, mỉm cười lịch sự, "Tôi là Thẩm Hạ Thiên, chúng ta quen nhau sao?"

Giọng nói này, không giống lúc này nhưng anh ta lại là Thẩm Hạ Thiên, không phải người cô tìm, có lẽ, cô đã bị ám ảnh rồi.

"Xin lỗi, tôi nhận nhầm người." Nói rồi cô quay lưng chạy đi, nước mắt lướt qua gò má.

Hai người đàn ông kia vẫn dõi theo cô, nhưng từ bên kia hành lang, một người đàn ông khác bước ra.

"Thẩm Hạ Thiên, tiểu mỹ nhân vừa rồi là ai vậy? Anh lại gieo đào hoa nơi đâu để cho cô nương nhà ta chạy tới tìm rồi khóc trong nước mắt thế." Người đàn ông với đôi mắt hổ phách nhìn đầy ẩn ý với người vừa bước ra từ hành lang.

"Có phải chính là ánh trăng trong lòng anh suốt mấy năm qua không?" Người lúc này tự xưng là "Thẩm Hạ Thiên" đi về chỗ hai người kia.

Người đó vẫn không trả lời, chỉ im lặng nhìn về phía cuối hành lang, cuối cùng mới lạnh nhạt buông lời, "Đi thôi."

Lúc ba người bọn họ rời đi, tình cờ gặp Quan Nhĩ đang lĩnh kinh bùng cốc trà gừng. Quan Nhĩ có máu mê trai, vừa nhìn thấy ba đại nam nhân soái khí ngồi ngồi, chỉ số nhan sắc cao, tây trang cao cấp giá trên trời, không nhìn đúng là tội con mắt. Mắt cô không tự chủ mà nhìn thêm mấy cái, Tokyo nổi bão, đúng là may mắn.

"Các cậu không biết tôi vừa gặp một cảnh kinh điển thế nào đâu." Quan Nhĩ đẩy cửa, hí hửng nói.

"Chuyện gì?" Tiểu Tiểu Diệp hỏi.

Cung Ân Thần thì chỉ ngồi trong góc ngắm tuyết.

"Lúc này ở ngoài hành lang, tôi gặp cùng lúc ba anh soái ca. Ba người thần thái lạnh lùng, đúng chất tổng tài trong ngôn tình, đặc biệt, ba màu mắt. Một anh thì đen sâu như biển đêm, nhìn vào thấy bị thu hút cả hồn. Một vị thì hổ phách ngang tàn, có chút tư soái lạc hồn con nhà người ta. Còn anh còn lại, chỉ nhìn thôi là đã như muốn chìm trong cái màu xanh lạnh của biển khơi. Trên đời này sao lại có cực phẩm..." Quan Nhĩ vẫn chìm đắm trong dòng hồi tưởng của mình, nhưng đột nhiên nơi bà vai bị giữ lại, Cung Ân Thần với khuôn mặt ngăn nắp nhìn chăm chăm cô.

"Cậu nói có ba người, trong đó có người mắt xanh ư?" Cô gấp gấp nói.

Quan Nhĩ gật đầu, có chuyện gì vậy...

Cung Ân Thần thả vai cô ra, chạy vội đẩy cửa ra khỏi phòng.

Đáng lẽ cô nên để ý chứ, cuối hành lang không có nghĩa hết đường, Thẩm Hạ Thiên quả thực đã ở đó. Cô xuống sảnh, vội dùng tiếng Anh để hỏi cô lễ tân.

"Lúc này có ba người đàn ông tới đây, họ đâu rồi?"

"Cả ba vị đó đều vừa trả phòng, xe riêng của vừa tới đón." Cô lễ tân mỉm cười đáp lại.

Cung Ân Thần hấp tấp chạy ra ngoài, ba chiếc xe chỉ vừa xuất phát, cô chạy đuổi theo. Chân không kịp đi giày, dẫm lên tuyết buốt giá, áo khoác không mặc, chỉ có chiếc áo len giữ ấm.

"Thẩm Hạ Thiên, anh quay lại đây cho em!" Cô vừa chạy vừa hét lên, khí lạnh xộc vào cổ họng tê buốt nhưng cô vẫn cứ đuổi theo.

Chân cô đã đỏ bừng lên, mắt dần cảm giác, nhưng cô vẫn nhìn, chạy vội theo.

"Thiên ca ca, anh đừng bỏ mặc em nữa..."

Mắt cô dần mờ đi, đôi chân vô lực ngã xuống tuyết, miệng vẫn gọi. Trước khoảnh khắc đôi mắt khép lại, cô dường như thấy anh chạy tới ôm lấy cô, khuôn mặt anh tuần quen thuộc, đôi mắt biếc xanh ấy nhìn cô, giọng khàn, có chút thương tâm, "Ngốc!" Cô nhắm mắt lại, nép mình trong lồng ngực anh.

"Thiên ca ca, đừng bỏ em!"

Khi cô tỉnh lại, đã là hoàng hôn của ngày hôm sau, cô vội bật dậy, bên cạnh là Tiểu Diệp đang kiểm tra nhiệt độ cho cô.

"Âm 8 độ mà vẫn chân trần chạy ngoài, cảm mạo trong người chưa khỏi mà đã xông ra ngoài bão tuyết, cậu cho là mình quá khỏe sao?" Quan Nhĩ vừa thấy cô tỉnh thì đã tức giận.

"Anh ấy đâu rồi?" Cung Ân Thần không để ý, vội hỏi.

" Anh nào?"

" Người đưa tôi về đây." Cung Ân Thần nói.

Cửa phòng mở ra, một người đàn ông đi vào, giọng nói rất dễ nghe, " Cuối cùng cũng tỉnh rồi, cô gái, em khiến tôi phải bế về cả một đoạn đường đấy, nếu lúc đó không gặp tôi thì có lẽ em đã bị chôn vùi trong bão tuyết rồi."

" Là anh cứu tôi sao?" Cung Ân Thần thất thần, không đúng, lúc đấy, cô vẫn nhớ kỹ, rõ ràng là Thẩm Hạ Thiên...

" Thế em cho là ai? Chưa thấy ai gan như em, trời thì bão to mà vẫn mặc mảnh mai chạy ra đường." Chàng trai kia gật đầu.

Cung Ân Thần cắn chặt môi, lại tưởng, lại tưởng, Thẩm Hạ Thiên, anh vẫn không thể tha thứ cho em sao?

Bỗng nhiên bên cạnh cô có một người ngồi xuống, " Anh cứu em một mạng rồi, chia sẻ thông tin nhé, chào em, anh là Justin, sinh viên trường Harvard."

" Trùng hợp thật, bọn em cũng là sinh viên trường Harvard, ngành Y, Kelly Vicber, Bella Quin và Lisa Chung." Quan Nhĩ cười mở nhanh chóng giới thiệu.

" Ô, thật hân hạnh." Anh mỉm cười, đôi mắt chăm chú nhìn về Cung Ân Thần.

Đúng lúc Cung Ân Thần cũng nhìn thẳng về phía anh, đầy mắt hai người chạm nhau. Cô nhìn đôi mắt xanh biếc thăm sâu trước mặt mình, nó quá giống với đôi mắt của anh ấy, chà trách, cô cứ tưởng là anh ấy.

" Ai nói với em chưa, rằng đôi mắt em rất đẹp!" Justin mỉm cười để lộ hàm răng trắng bóc.

" Đôi mắt anh giống với một người."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thẩm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Gặp Thera

Cung Ân Thần giật mình tỉnh dậy, mồ hôi tứa khắp người nhưng có một sự ngạc nhiên, đó chính là bên cạnh cô, từ bao giờ đã có một người bên cạnh, tay anh rắn chắc đặt ngang qua eo cô, nửa người trên trần lộ cơ bắp và cả những vết sẹo mờ dưới ánh vàng nhạt của đèn ngủ. Anh tới phòng cô từ lúc nào? Rõ ràng tối qua sau khi gặp nhau ở phòng khách rồi cô về phòng, làm gì có bóng dáng anh đi theo. Mắt cô lại nhìn về anh. Nửa mặt anh kề xuống gối, góc nghiêng cuốn hút với sống mũi cao vút. Anh yên tĩnh ngủ, cô nhìn anh. Cô vẫn thắc mắc, đêm tuyết năm ấy, rõ ràng cô cảm nhận được người cứu mình là anh nhưng sao khi tỉnh lại lại là Justin. Nhưng cô chẳng dám suy đoán, bởi cô hiểu, cô đối với anh cũng chỉ là tờ giấy hôn thú đầy máy móc.

Tay cô rụt rè chạm xuống má anh, cảm giác nóng bỏng khiến cô giật mình, sao người anh lại nóng như vậy?

Đột nhiên mi quang anh rung động, đôi mắt xanh biếc từ từ mở ra, anh từ từ trở mình, tay đưa lên dụi mắt, rồi mới cất tiếng, " Mấy giờ rồi?"

Cô nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường, nhẹ nói, " Tám giờ sáng."

Anh bỏ tay che mặt xuống, ngồi dậy, lúc này Cung Ân Thần mới nhìn thấy, từ trên bả vai chạy xuống của anh có một vết sẹo dài, trước phần ngực có vết đạn bắn, dường như đã lâu rồi. Trong kí ức của cô trước đây, anh luôn luôn mặc áo dài, kể cả mùa hè, đầu nắng như nào thì anh cũng mặc áo phông tay dài, sau này, gặp lại đều là tây trang kín đáo, chỉ là không ngờ, khi cởi ra lại là một thân đầy sẹo như này. Dường như anh nhận ra được ánh mắt của cô, tay gãi đầu rồi lấy chiếc áo vứt bên bàn mặc vào.

Điện thoại đặt trên bàn cũng đột nhiên đổ chuông, anh vươn tay lấy máy, nghe nhanh, " Nói đi."

Không biết đầu dây kia nói gì nhưng về máy chau lại của anh đã biểu hiện rằng anh không hào hứng với cuộc gọi này.

" Chuyển kho hàng ở Nga tới cho anh ta." Anh nói xong thì tắt máy, ném thẳng nó lên ghế sofa.

Cung Ân Thần nhìn anh, cuối cùng cũng đem sự tò mò của mình nói ra, " Anh làm cách nào mà vào được phòng em vậy?"

Thẩm Hạ Thiên nhìn lại cô, im lặng hồi lâu, tưởng như anh sẽ không trả lời mà chỉ dùng ánh mắt xanh ấy thiêu cháy con người tò mò của cô thì không, anh xoa đầu cô, miệng giao hoạt, " Em nghĩ tôi còn có thể vào bằng cách nào."

Cung Ân Thần ngơ ngác, mẹ nó, biết thì bà còn hỏi anh à. Nhưng sự tức giận này chỉ nói trong lòng, sao dám mắng ra ngoài.

Điện thoại lần nữa lại rung, Thẩm Hạ Thiên chán nản, cầm máy lên nghe.

" Đến thì cứ đến đi."

Ngần ngừ như vậy rồi đập máy. Thảm Hạ Thiên neoh mắt nhìn cảnh sắc ngoài trời, anh rót một cốc nước uống rồi quay người lại nhìn Cung Ân Thần.

" Tầm nửa tiếng nữa sẽ có một người tới đây, là phụ nữ. Cho dù cô ta có nói điên nói dại gì thì em cũng đừng có nghe và đặc biệt là đừng tin những gì cô ta nói. Nếu em làm tốt thì cái danh xưng Thảm phu nhân sẽ rất xứng đáng, còn nếu không thì.... em sẽ bị cô ta cướp đấy."

Một tràng dài nói nhanh như vậy xong thì liền đi, để lại Cung Ân Thần ngơ ngác.

Cổng của biệt thự đã mở. Một chiếc xe ngang nhiên chạy với tốc độ cao đi vào, màu đỏ dưới ánh nắng trở nên chói chang hơn bao giờ hết, tiếng động cơ kích thích thính giác cuối cùng phanh gấp, đỗ ngay trước lối vào. Cửa mở, chân dài trắng đi cao gót màu bạc lấp lánh, tiếp sau đó là cả người đi ra, trời sinh bản tính mỉa mai, chiếc váy màu đen khoét lưng khoe khéo lưng trần trắng nõn, vòng cổ nam ngọc đặt trước khuôn ngực đầy đặn lại càng thêm dụ hoặc. Nếu như cô gái này nói bản thân mình không đẹp thì trên đời chắc không ai dám nhận mình đẹp. Ở cô hoà lẫn giữa nét đẹp phương Đông và phương Tây, từng nét trên khuôn mặt, vóc dáng đều toát ra sự sang trọng khó cưỡng. Cung Ân Thần trước giờ luôn được xem như mỹ nhân của Harvard nhưng khi gặp người này thì giống như hoa hồng gặp mẫu đơn vậy, so bì vẫn là có chút kém hơn.

Cô ta từng bước đi tới gần chỗ cô, chiếc kính bản to được gỡ xuống, một đôi mắt đẹp màu hạnh nhân hút hồn, môi tô son đỏ càng thêm quyến rũ.

" Xin chào." Cô ta nói tiếng Trung, phát âm chuẩn, không hề có chút lơ ngơ của người phương Tây.

Cung Ân Thần nhìn cô ta, cười nhẹ, " Xin chào."

Đôi mắt hạnh trong như hồ thu nhìn cô, thắm đánh giá, cuối cùng chỉ thấy bên môi vương nụ cười bí hiểm, " Hoá ra đây chính là Thảm phu nhân trong truyền thuyết. Xin chào, tôi là Thera, người suýt nữa thì thành Thảm phu nhân."

Cung Ân Thần kinh ngạc, người này...

" Không cần dùng vẻ mặt như vậy, dù gì thì mắt cũng đã mất rồi, chúng ta hảo hảo làm bạn tốt. Nếu không có gì thay đổi thì cô chính là chị dâu trên danh nghĩa của tôi." Mới vừa rồi là vợ chưa kịp cưới, bây giờ lại thành em chồng, mẹ nó.

Cung Ân Thần vẫn duy trì vẻ mặt cười nhẹ, " Vậy thì xin chào, em dâu."

Đáy mắt Thera hần lên ý cười, " Thật là một người thú vị." Nói rồi quay sang nhìn Thảm Hạ Thiên, nói bằng tiếng Ý, " Vẫn là con thỏ non chưa trưởng thành."

Thảm Hạ Thiên cười khách sáo, đáp lại bằng tiếng Ý, " Có anh bên cạnh thì sẽ khác."

Cung Ân Thần không hiểu hai người này nói gì cả, dường như là nói về cô, hoặc cũng có thể không.

" Mời em vào nhà đi chứ." Thera lại đổi tiếng, nhìn Cung Ân Thần.

Căn phòng khách vốn được trang hoàng tông trắng nên khi bước vào sẽ cho người ta cảm thấy một chút gì đó hơi nhạt nhòa. Người phụ nữ ấy thân nhiên ngồi xuống ghế sofa, hai chân vắt chéo để lộ bắp đùi trắng nõn, " Ngôi nhà này giống như đám tang vậy. Cách trang trí ở căn nhà anh cho em đẹp hơn nhiều."

Cung Ân Thần nghe xong thì cả người như run lên, đôi mắt cô nhìn thẳng vào đôi mắt của người phụ nữ trước mặt, cô thấy trong con ngươi màu hạnh nhân đẹp đẽ ấy là sự khiêu khích đến cùng cực. Rốt cuộc người phụ nữ này là ai?

" Nơi này đang đợi tay của nữ chủ nhà trang trí, còn mấy căn nhà khác thì thích làm gì thì làm." Thảm Hạ Thiên đáp lại bằng một câu sắc lạnh.

Thera nhếch mép, bờ môi kéo giãn ra một tiếng dài.

" Thôi được rồi, hôm nay em đến đây không phải là để gây chuyện." Nói rồi cô ta lấy từ trong túi xách của mình ra một chiếc hộp nhung đỏ, đặt trước mặt Cung Ân Thần. " Ông già dặn tôi mang cái này tới cho cô, đây là vật tượng trưng cho các thế hệ người của gia tộc Lioen chúng tôi. Mặc dù trên mặt tinh thần, ông già không hề mong muốn có một người con dâu như cô nhưng trên luật pháp thì đành phải bắt buộc phải chấp nhận."

" Ông già?" Cung Ân Thần thắc mắc hỏi.

Thera như hiểu ra gì, bật cười, " Thảm Hạ Thiên, hóa ra anh vẫn chưa nói gì cho cô ta biết về người bố vĩ đại của chúng ta rồi."

Thảm Hạ Thiên vẫn giữ nét mặt lạnh tanh, " Chưa phải lúc để nói."

Nhưng Thera đâu phải là người thích nghe lời, " Cung Ân Thần, cô có biết Mouray Lioen không?"

Cái tên này, Cung Ân Thần đã từng nghe nói, đó là một huyền thoại của giới kinh tế thế giới, giữa những năm khủng hoảng tài chính thế giới, người đàn ông này đã vực dậy cả một đế chế tương như sụp đổ của mình, không những thế, ông ta còn chi phối cả nửa ngành công nghiệp của nước Ý. Bên cạnh là một vị doanh nhân, tỉ phú có tầm ảnh hưởng thế giới, người này còn là kẻ nắm quyền của đại gia tộc Lioen nổi tiếng nước Mỹ trong thế giới ngầm, nghe

nói phân nửa Mafia Ý nằm dưới quyền của ông ta.

"Biết."

Thera mỉm cười, "Mouray Lioen là cha của chúng tôi, là người đã cứu mang chúng tôi từ địa ngục trở về với nơi này."

Đó là một tin sốc đối với Cung Ân Thần, Thẩm Hạ Thiên là con của Mouray Lioen. Cô kinh hãi nhìn về phía anh, chẳng trách, chẳng trách ba cô lại muốn cô dựa vào hắn, không tiếc bán rẻ đi con gái của mình để được thăng tiến.

"Haha, rất sốc phải không? Tôi đã nói rồi mà, ông già của chúng tôi là một người chỉ nghe tên đã thấy sợ." Thera càng cười nhạt nhẽo.

"Thera, đủ rồi." Thẩm Hạ Thiên bỗng đứng quát lớn.

Thera lia mắt lạnh nhìn anh, "Sao, sợ ư? Sợ để cô ta nghe tiếp phần sau ư? Anh biết mà, em rất thích làm phá hỏng tâm trạng người khác, anh nói xem khi cô ta biết được anh thật sự là người như thế nào thì lúc đó, đoán xem, một dao cô ta cũng chẳng đủ để giết anh."

Thẩm Hạ Thiên mặt tái đi, "Tất cả đã là quá đủ, em định gây rối thêm nữa sao?"

"Haha" Thera nhìn Cung Ân Thần, "Cô biết không, cô đang được sống trong một tòa lâu đài yên bình, thanh tĩnh mà nào ngờ đâu bên ngoài tòa lâu đài ấy chính là những con quái vật chỉ làm le xé nát người cô thôi.""

Cung Ân Thần ngạc nhiên, vội hỏi, "Ý cô là sao?"

Thera không có ý muốn trả lời câu hỏi đó, kẻ một cách mơ hồ, "Nàng công chúa ngủ yên trong tòa lâu đài, bên ngoài là những rừng hoa hồng gai to lớn, chàng hoàng tử đơn độc chiến đấu với quái vật, máu đã sắp rút cạn rồi. Con quái vật ấy đã thắng, nàng công chúa bị xé tan."

Cung Ân Thần không thể kìm chế được nữa, "Nói rõ ràng đi."

Thera lắc đầu, "Cô phải tự mình tìm hiểu đi, nếu tôi nói ra thì trò chơi của ông già còn gì vui nữa."

Cung Ân Thần chuyển hướng sang Thẩm Hạ Thiên, "Tất cả mớ lộn xộn này là gì hả?"

Thẩm Hạ Thiên chỉ nhìn cô bằng ý mắt lạnh tanh, bỗng nhiên anh quay lại gọi vệ sĩ, "Đưa phu nhân lên lầu."

Vệ sĩ tuân lệnh, tỏ ý mời Cung Ân Thần, nhưng cô không chịu, dường như có một bí mật gì đó liên quan tới cô, tới Cung gia ở đây. Vệ sĩ bất đắc dĩ lắc đầu, "Đắc tội rồi phu nhân.", sau giây truyền lên cảm giác đau nhói, đôi mắt mơ hồ nhắm lại.

Phòng khách bây giờ chỉ còn hai người, Thera vẫn duy trì vẻ mặt đầy thoải mái trái ngược hẳn toàn với Thẩm Hạ Thiên.

"Như vậy đã là đủ?" Anh cau mày lạnh nói.

"Chưa bao giờ là đủ." Thera lắc đầu, ngón tay lắc nhẹ.

Thẩm Hạ Thiên luôn tự nhận mình là kẻ biết kiên nhẫn nhưng khi đối mặt với Thera thì tất cả đều biến mất. Cô ta từ lúc nhỏ đã là một cô gái láu cá đầy ngang ngược, trên đời này, kẻ duy nhất chịu được tính cô ta chỉ có người đó. Nhưng kể từ khi anh ta ra đi, Thera đã thay đổi, mọi lời nói của cô ta đều như có dao tia độc. Đến cả Mouray cũng phải lắc đầu trước cô ta.

"Em chỉ muốn cho nàng công chúa của anh tỉnh giấc mộng, sáng mắt lên mà xem anh đang phải chịu những đau đớn gì." Thera nói.

"Là muốn tốt cho anh hay đang muốn phá hư kế hoạch của Mouray hả?" Anh hỏi vặn lại.

Thera nhếch mép, "Cả hai thì sao?"

"Em biết Mouray..." Thẩm Hạ Thiên đang định nói thì đã bị Thera ngắt lời.

Dường như lửa giận đã bùng lên trong Thera, giọng nói đã không còn như trước.

"Ông ta tốt, ông ta làm tất cả vì em, ông ta chỉ muốn em hạnh phúc ư? Cảm miệng đi."

"Anh quên Kay chết như nào ư? Quên năm đó Kay đã vì ai mà chết ư? Nếu không phải vì em, vì anh thì anh ấy sao có thể bị hơn mười mảy phát đạn vào người hả? Mouray, Mouray... Ông ta chỉ là kẻ độc tài nghĩ mình nắm cả thế giới. Nhưng chính em, đứa con mà ông ta luôn tin yêu này sẽ phá hủy cái giấc mộng hảo huyền ấy của ông ta. Em sẽ khiến cho con quái vật ấy phải bị dăng xé trong bụi hoa hồng gai, để ông ta chịu những đau đớn mà Kay đã phải chịu."

Chẳng hiểu sao, trong đôi mắt hạnh phúc giả của cô ánh lên một giọt lệ. Thẩm Hạ Thiên nhìn thấy, trái tim cũng co thắt lại, anh vẫn còn nhớ, năm ấy, trước khi chết, Kay đã luôn luôn dặn anh: "Thera là một con nhóc bướng bỉnh, trông nó thường ngày ghê gớm thể thôi nhưng rất mau khóc, Anh không còn thời gian bên con bé nữa, Hạ Thiên, giúp anh chăm sóc Thera, đừng để nó rơi một giọt nước mắt nào. Giúp anh lần này, xem như là lời nhờ vả cuối cùng của anh dành cho cậu." Bao năm qua, bao nhiêu lần Thera phản nghịch, đều là anh dang tay che chở nhưng lần này, con bé đã không còn như mọi lần

trước. Nếu như chuyện nó làm bị phát giác, nhất định Mouray sẽ giết chết con bé như ông ta đã từng làm với Kay. Bỗng nhiên một tia phát giác hiện lên trong anh...

"Thera, em muốn Mouray giết chết em đúng không? Tất cả mọi việc em làm tưởng như bí mật nhưng đầy lỗ hổng, một kẻ thông minh như em sẽ không làm việc một cách ngu xuẩn như vậy, em chỉ là đang cố ý để ông ta biết. Em điên rồi."

Thera cười lớn, "Chẳng phải ông ta rất nghiêm khắc trong việc dạy dỗ chúng ta sao? Kay đã chết để làm gương cho ta, rồi sẽ đến lượt em và cuối cùng là anh. Mouray luôn tự hào về ba người chúng ta nhưng lần này, ông ta sẽ phải tự tay giết hết niềm kiêu ngạo của ông ta. Những đứa con mà ông luôn hãnh diện, tự tay ông ta cắt cổ chúng." Nói xong thì đứng dậy, từng bước từng bước rời khỏi phòng khách, tuy nhiên đến cửa, cô ta chợt dừng lại, lau đi vết nước mắt trên má, quay lại nhìn Thẩm Hạ Thiên, "Thực ra em cũng không muốn mình trở thành người như này, anh ấy luôn muốn em là nàng công chúa xinh đẹp, chỉ tiếc là em lại trở thành mụ phù thủy. Thẩm Hạ Thiên, anh phải hiểu cho em."

Lần này, bóng lưng yêu kiều cứ thế rời đi. Tiếng động cơ xe gào rú trên mặt đường, để lại sau lưng, làn bụi và những giọt nước mắt mặn đắng.

Thẩm Hạ Thiên cứng đờ người, tất cả đều đã không còn như cũ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thẩm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Những đứa trẻ từ địa ngục

Cung Ân Thần từ trong hôn mê tỉnh dậy, vội vàng tìm lấy trong túi xách của mình, chiếc vòng cổ hình mỏ neo. Rồi lại chú ý tới chiếc hộp nhung trên bàn, hình khắc trên hộp thật nổi bật. Cô thần thờ nắm chặt chiếc vòng, một lúc sau, đôi mắt đã nhuốm trong màu buồn.

Có một điều Cung Ân Thần luôn luôn giấu. Cô không phải là con gái ruột của Cung gia, ai cũng biết. Tuy nhiên, họ chỉ biết rằng năm đó quý tử nhà họ Cung ốm một trận suýt chết, Cung phu nhân đi tới chùa bói quẻ thỉnh cầu, ba lần xóc quẻ đều là: "Quý nhân phù trợ.", Cung phu nhân tin tưởng, khi vừa ra khỏi cổng chùa thì thấy một đứa trẻ người đầy máu ngồi thất thần dưới cổng chùa, chiếc váy trắng trên người đã nhẵn nhúm. Con bé nhìn Cung phu nhân, đôi mắt ngây dại, "Cháu nhìn thấy vì sao, xoẹt ngang qua bầu trời, nhưng hôm nay là ban ngày, chắc là Thiên Dương." (Thiên Dương: ánh nắng của trời.) Lúc ấy Cung phu nhân ngỡ ngàng, định nhìn đây chính là quý nhân của con trai mình nên đã nhận nuôi con bé, nhưng con bé lại chỉ nói mình tên là Ân Thần. Quả nhiên bệnh tình của Cung Thiên Dương đã tốt hơn hẳn, bà ta quyết định đặt tên con bé, Cung Ân Thần. Từ đó, cô ba nhà họ Cung đã xuất hiện.

Tuy nhiên Cung Ân Thần biết chính xác mình là ai, năm năm tuổi, máu đã nhuốm đỏ đôi mắt cô, cô vẫn nhớ, ngày ấy, ba bảo cô là hãy trốn sau trong căn hầm ở phòng ba, nhắm mắt lại, khi nào ba bảo mở thì mở, đây là một trò chơi ú tim. Cô bé ngoan ngoãn nghe lời ba, nhắm mắt lại. Nhưng chờ mãi, chờ mãi vẫn chẳng nghe thấy tiếng ba, cô bé bèn tự ý mở mắt, ra khỏi phòng tìm ba nhưng trước mắt chỉ là vũng máu, ba nằm ấy, đôi mắt không nhắm lại, trên tay vẫn nắm chặt chiếc vòng cổ có hình chiếc mỏ neo. Lúc nhỏ, ba vẫn thường ôm cô vào lòng và nói với cô, "Con yêu, chiếc mỏ neo này chính là kỉ vật của mẹ con. Nó là đại diện cho gia tộc của cô ấy."

"Gia tộc mẹ là gì vậy ba?" Cô ngây thơ hỏi ba.

"Bây giờ chưa phải lúc con biết."

Nhưng lúc này, trong chiếc hộp hồi môn mà Thera mang tới, bên ngoài

khắc hình chiếc mỏ neo. Đó là biểu tượng, là đại diện cho một gia tộc, vậy nên điều mà ba giấu cô năm ấy, phải hay không chính là: Dấu ấn mỏ neo này chính là đại diện cho gia tộc Lioen.

Cung Ân Thần run run mở chiếc hộp ra, khoảnh khắc ấy, cả người cô như chết lặng. Một chiếc vòng cổ hình mỏ neo. Khoé môi cô bật lên tiếng rên rỉ, nước mắt chảy tràn xuống.

"Ba, tại sao chúng ta không trở về gia tộc của mẹ?"

"Không thể nữa rồi."

"Tại sao vậy?"

"Nếu như trở về đó, cả ba và con đều sẽ.... đều sẽ không còn trên đời này nữa."

Cửa phòng đột nhiên mở ra, Thẩm Hạ Thiên đi vào, đôi mắt xanh ngạc nhiên nhìn thân thể người con gái đang quỳ sụp dưới sàn, đôi mắt đỏ hoe.

"Hạ Thiên, nói em nghe về câu chuyện của anh được không?" Đôi mắt của cô nhìn thẳng mắt anh, khoé môi cô run rẩy nói.

Anh chẳng nói gì, bế cô lên giường, tay cô nắm chặt tay anh, "Nói với em đi."

Thẩm Hạ Thiên thờ dài, "Được."

Anh cũng giống như Cung Ân Thần, vốn chẳng phải là con ruột của Thẩm gia. Năm anh mười tuổi, mẹ ruột của anh đã mang anh từ Ý đến Trung Quốc, gửi gắm anh ở nhà họ Thẩm, anh vẫn nhớ, trước khi dứt đôi tay khỏi hơi ấm của mẹ, mẹ đã nói, "Thiên, nhớ kĩ điều này, quên tất cả mọi chuyện ở Ý đi, quên cả ba con đi. Từ giờ trở đi, con là Thẩm Hạ Thiên, không phải Lioen nữa."

Anh gật đầu đáp ứng mẹ. Hình bóng mẹ yếu ớt rời bỏ anh đi trong màn mưa tối giờ vắng mãi khiến anh ám ảnh.

Từ đó, anh bắt đầu gọi những người xa lạ kia thành người thân của mình. Anh có ba Thẩm, mẹ Thẩm, chị Tiểu Lan và em trai Bách Kính. Mọi thứ đều thật hạnh phúc, kí ức của anh cũng dần xoá đi khuôn mặt của mẹ. Anh chỉ nhớ, mẹ anh là một người phụ nữ Trung Quốc rất đẹp, và người từng được gọi là ba anh là một người Ý với đôi mắt sâu màu đại dương xanh thăm thẳm giống với anh.

Năm năm, tưởng như tất cả mọi thứ đều bình yên cho đến một ngày, trước đôi mắt anh là máu, ba nằm trong vũng máu, chị gái anh, không mảnh vải che thân, khắp người cũng đầy vết thâm tím và máu, trong hồ bơi, Bách Kính nằm ở đó, nó vẫn mặc chiếc áo phông đỏ mà anh tặng sinh nhật nó. Rồi mẹ, mẹ đứng trên lầu cao, đôi mắt đầm lệ, nhìn anh, rồi thả mình xuống. Mẹ nằm yên giữa thảm cỏ, từng đoá hồng nhưng kề cạnh chỗ mẹ nằm.

Bọn họ nói, "Thẩm gia đã diệt, Cung gia nhất định sẽ an tâm tồn tại, trở thành mãnh hổ."

Anh đứng đó, nhìn bọn họ, bọn họ mỉm cười, một phát súng bắn thẳng về phía anh. Anh gục xuống, giây phút ấy, hình ảnh người mẹ mà anh tưởng đã lãng quên trở về, anh nhớ ra rồi. Mẹ rất đẹp nhưng đôi mắt mẹ không thể nhìn rõ, mẹ thích cười nhưng nụ cười lại rất kịch, mẹ thường nói với anh, "Thiên, ba con là một con quái vật, mẹ không muốn con sống với ông ta."

Rồi Thẩm gia bốc cháy, anh nằm trong đống lửa, anh nghĩ, kết thúc rồi sao? Đôi mắt anh chậm chậm khép lại, dường như có rất nhiều người xông vào, có ai đó đi tới mang anh ra khỏi ngọn lửa, bên tai anh là giọng nói tưởng rất xa lạ nhưng lại quá đỗi quen thuộc, "Con của ba."

Rồi đường chân trời rạch ngang, chiếc máy bay hạ xuống đưa anh trở về với nước Ý, để anh quay lại nơi mà mẹ đã từng dắt tay anh chạy trốn.

"Chào anh, em là Thera." Cô bé với mái tóc màu đỏ rượu cười với anh, là người ngoại quốc nhưng nói tiếng Trung rất sõi.

Còn một người nữa, cũng trạc tuổi anh, cũng là người ngoại quốc biết nói tiếng Trung, "Xin chào, anh là Kay. Chúng ta đều là những đứa con của Mouray Lioen. Chỉ khác một điều rằng, anh và Thera là những đứa trẻ được nhận nuôi, còn em là cậu chủ thực thụ của đế chế này."

Từ đó, cuộc sống của anh lại bắt đầu. Nhưng đã không còn như lúc trước, thứ anh được dạy là cách quản lí một gia tộc hắc đạo và cách sử dụng thủ đoạn để áp chế người khác.

Năm 17 tuổi, anh tới MIT để học, tại đây, anh đã quen với những người bạn giống như anh, đều là kẻ thừa kế ngai vàng trong thế giới ngầm. Từ đó, mối quan hệ gắn kết đã được thiết chặt. Năm 18 tuổi, anh tới Singapore, tại đây, anh đã gặp một người, đây đưa với anh suốt mười năm.

Câu chuyện dừng lại ở đó, Cung Ân Thần ngược đôi mắt lên nhìn anh, "Chúng ta đều là những đứa trẻ bước ra từ địa ngục."

Thẩm Hạ Thiên chẳng nói gì, anh chú ý tới hai chiếc vòng trên tay cô, đôi mắt ngạc nhiên, "Sao lại có hai cái?"

"Một cái là của một người bạn tặng cho em, một cái là của ba anh tặng em." Cung Ân Thần nhìn mặt dây chuyền mỏ neo nằm gọn ghẽ trong lòng bàn tay mình.

Thẩm Hạ Thiên nhú mày, "Bạn em rút cuộc có lai lịch như thế nào?"

"Em không biết, đây chỉ là món quà nho nhỏ."

"Dây chuyền này chính là biểu tượng của nhà Lioen. Sẽ không lạ gì nếu mặt mỏ neo xuất hiện trên mọi mặt hàng nhưng chất liệu để tạo nên nó mới là quan trọng. Chỉ có những người trong nhà Lioen mới được tặng nó."

"Thẩm Hạ Thiên, nó chỉ là một chiếc dây chuyền bình thường." Cung Ân Thần thờ dài, đáy mắt đầy vẻ miễn cưỡng.

Thẩm Hạ Thiên nhìn cô, không hỏi gì nữa.

"Hạ Thiên, Thera, cô ấy là người như nào?" Cung Ân Thần đột nhiên hỏi.

Thẩm Hạ Thiên nhìn cô, "Con bé đã có thể là người tốt nếu như người nó yêu không bị giết. Thu mình trong lớp da xù xì của phù thủy nhưng thật ra lại yếu đuối như một nàng công chúa. Thera cũng giống như em, chỉ có đôi mắt của nó không đơn thuần như đôi mắt em."

Cung Ân Thần nhớ tới dung mạo của người con gái tuyệt sắc ấy. Cô ta luôn mang tới cho cô cảm giác nguy hiểm tới lạ nhưng cứ mỗi lần vô ý nhìn vào đôi mắt hạnh nhân của cô ta thì lại bất giác cái gì đó gọi là... bi thương.

Thẩm Hạ Thiên đứng dậy, định rời đi thì tay bị giữ chặt lại, Cung Ân Thần hỏi anh câu cuối cùng, "Ở gia tộc Lioen, có ai tên là Nam Cung Ngự không?"

Thẩm Hạ Thiên lắc đầu, "Anh không biết. Ba chưa từng nói anh nghe."

Cung Ân Thần gạt đầu, buông tay anh ra, " Anh đi đi, em mệt rồi."

Thắm Hạ Thiên thuận theo cô, rời khỏi phòng, trước khi đi, vẫn nán lại nhìn cô một lát.

Tiếng cửa phòng đóng lại, Cung Ân Thần thở dài nhìn xuống chiếc vòng cổ. Ba, suy đoán của con có phải là đúng không?

Lãnh Phong nhìn Thắm Hạ Thiên đang ngồi đăm chiêu trên ghế, bàn tay vẫn vuốt ve mặt đồng hồ khắc hình mỏ neo của mình.

" Thiếu gia, cô Thera lúc này đã có mặt tại sào huyệt của Bạch Lang." Anh nhanh chóng báo cáo thông tin mình vừa nhận được.

" Cừ cừ người quan sát từ xa đi." Thắm Hạ Thiên nhàn nhạt nói.

Điện thoại trên bàn đột nhiên rung lên, Thắm Hạ Thiên nhìn tên người gọi đến, tay ý chỉ Lãnh Phong ra khỏi phòng rồi nhấc máy lên nghe.

" Con dâu của ta đã nhận được món quà ấy chưa?" Người bên kia giọng trầm thấp nhưng lại tràn đầy uy nghiêm.

" Nhận được rồi."

" Nếu không vì con khẳng định sẽ kết thúc cuộc hôn nhân này trong vòng ba tháng nữa thì đừng mơ ba tặng cho cô ta ấn vật của Lioen."

" Ba, trong gia tộc Lioen, có ai tên là Nam Cung Ngự không?" Thắm Hạ Thiên bỗng nhiên hỏi.

Đầu giây bên kia im ắng một hồi lâu, tưởng như sẽ không có tiếng trả lời thì một tiếng khàn trầm cất lên, " Sao con biết cái tên đó?"

Thắm Hạ Thiên là người thông minh, đương nhiên hiểu được thanh ý bên trong lời nói của ba mình. Cái tên Nam Cung Ngự kia không đơn thuần rồi.

" Trả lời câu hỏi của con đi."

" Nam Cung Ngự chính là chồng cũ của mẹ con."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thắm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Trúng độc

Bàn tay cầm điện thoại của Thắm Hạ Thiên khựng lại.

" Ông ta chính là chồng cũ của mẹ con. Mười mấy năm trước đã chết rồi, bị chính mẹ con cho người tới ám sát." Đầu giây bên kia vẫn nói bằng giọng trầm thấp.

" Tại sao mẹ lại giết ông ta?"

" Đến cả ta cũng không biết nữa. Sau khi ám sát ông ta, tâm trí mẹ con cũng dần không ổn định, trở thành bộ dạng như ngày hôm nay." Bên đầu giây là giọng điệu đầy buồn bã của ba anh. Bao năm rồi, trước mắt mọi người, ba luôn luôn là Thần nhưng trước mắt mẹ anh, ba lại chỉ là một người đàn ông già.

" Bà ấy vẫn ổn chứ?" Thắm Hạ Thiên bỗng nhiên hỏi.

" Vẫn ổn, thỉnh thoảng hay phát bệnh, lúc nào cũng gọi tên con."

Thắm Hạ Thiên im lặng.

" Thiên, sắp xếp về Ý một chuyến. Thăm mẹ."

Tiếng di động tút tút một đường dài. Thắm Hạ Thiên vẫn nắm chặt máy trong tay. Trước mắt anh lại hiện lên bộ dạng của mẹ. Đầu tóc rối tung, đôi mắt mờ đục, da dẻ trắng xanh chạy tới nắm tay anh, " Thiên, sao lại về đây, chạy đi, con quái vật ấy đang đến tìm con. Hắn ta sẽ giết con."

Anh không dám về Ý thăm mẹ là bởi vì mỗi lần nhìn thấy anh, bệnh của mẹ sẽ tái phát.

Đột nhiên cửa phòng bỗng nhiên bị mở ra. Lãnh Phong hốt hoảng nhìn anh, " Không hay rồi, thiếu phu nhân trúng độc."

Thẩm Hạ Thiên không còn bình tĩnh, vội chạy ra khỏi phòng.

Vu Trạch nhìn kết quả xét nghiệm máu, đôi mày màu trắng co lại. Anh ta nhìn người đang nằm trên giường, tặc lưỡi thờ dài.

"Còn nhớ vụ năm xác chết của sát thủ Hắc Đế cách đây một tuần ở Anh không?" Anh ta hỏi Thẩm Hạ Thiên.

"Có."

"Hôm ấy tôi đi làm giám nghiệm, biết gì không, trong máu của bọn chúng, có chất độc này. Mà thứ độc này thường chỉ dùng cho bọn sát thủ của Hắc Đế, là công cụ để chúng tự tử thể hiện lòng trung của mình." Vu Trạch đưa ra mấy mẫu xét nghiệm mà mình thu hoạch được.

"Không thể thế được. Độc mà bọn chúng ăn chết trong tức khắc, còn độc trong người cô ấy...." Thẩm Hạ Thiên rối loạn.

Vu Trạch bật cười, "Anh nhầm rồi. Bọn sát thủ của Hắc Đế sẽ nhận nhiệm vụ trước một tuần và kể từ thời gian chúng nhận nhiệm vụ thì chúng sẽ phải uống loại độc đó. Nếu chúng hoàn thành nhiệm vụ, trở về bản doanh của chúng, nhận thuốc giải. Còn nếu không hoàn thành, độc sẽ giết chúng từng ngày từng giờ. Thời gian kể từ khi độc phát tác cuối cùng sẽ chỉ có đúng hai ngày."

Thẩm Hạ Thiên nắm chặt tay lại, rõ ràng, mấy ngày nay, anh đã canh chừng rất cẩn thận, sao lại có kẻ thừa cơ.... Đột nhiên, cả người anh run lên. Chẳng lẽ là người đó.

"Cũng lạ thật, dưới vòng tay của anh mà vẫn có khả năng hạ độc được." Vu Trạch tỉ mỉ quan sát sắc mặt của Thẩm Hạ Thiên, như nhận ra điều gì, "Kẻ hạ độc phải chẳng rất gần."

Ngoài bầu trời, sấm rạch ngang, che khuất đi ánh duren, mây đen kéo đến, nhấn chìm thế giới vào màn mưa.

Khi Thera bước chân vào nhà hàng thì đã được phục vụ đưa tới bàn đặt sẵn. Ngồi nhâm nhi li rượu vang một cách bình thản chính là Cung Tử Dương. Thera đẩy ghế ra, tự mình ngồi xuống, đôi chân vắt chéo đầy dụ hoặc.

"Chủ nhân, cô có phải đến hơi muộn không?" Cung Tử Dương chú ý tới người con gái khoác lên mình bộ cánh đầy khiêu gợi đối diện, giọng nhàn nhã hỏi.

Thera đá mắt đầy dụ hoặc, môi đỏ nhếch lên, "Xử lí bọn Bạch Lang."

Phục vụ đi tới đặt trên bàn một li vang đỏ, Thera cầm li lên nhìn màu đỏ sẫm sánh trên pha lê.

"Có lẽ đã sớm phát độc rồi." Cô nhẹ nhàng ném thử rồi mỉm cười nói với Cung Tử Dương.

Cung Tử Dương cười lạnh, "Cô hạ độc bằng cách nào?"

Thera bình thản, "Tôi bôi phấn độc lên mặt dây chuyền."

Người đàn ông trước mặt vẫn duy trì ánh mắt đầy tia lạnh.

"Chỉ là không ngờ, một người như anh cũng có thể nhẫn tâm hạ độc với người con gái mình yêu đấy." Thera đặt chiếc li xuống bàn, thanh âm pha lê chạm đá cũng thật kích thích. "À, tôi quên mất. Anh là sát thủ ra từ cái lò luyện Hắc Đế mà, mấy cái tình cảm nữ nhi tình trường ấy sao để vào mắt được phải không?"

"Chủ nhân, cô cũng thật để ý tôi." Cung Tử Dương sững mắt hơi run, ngón tay gõ trên thành li.

Thera bật cười, "Tám tỉ đô của tôi sao có thể tiêu trong hoang phí. Ở cuộc đấu giá sát thủ của Hắc Đế, chính anh là người đã khiến tôi móc túi một số tiền khổng lồ như vậy thì làm sao có thể biến nó trong ván bài đỏ đen được."

Cung Tử Dương nheo mắt nhìn cô ta, anh nhận ra cô ta giống với một kẻ, cách hành xử của cô ta giống hệt hắn. Người mà hắn đang nghĩ tới chính là ông trùm đầu mỏ châu Âu - Kay Ktash. Anh đã từng là sát thủ dưới trướng anh ta nên vẫn nhận ra Thera giống như bản sao nữ của hắn. Tuy nhiên điều khiến hắn ấn tượng hơn về cô Thera này chính là đôi mắt, hắn từng bắt gặp đôi mắt màu hạnh nhân này trong bức tranh treo ở nhà Kay. Nếu nhìn kĩ thì sẽ dễ ý, hai con ngươi trên giấy và trên khuôn mặt của người con gái này sẽ hoà làm một.

"Thera, cô có biết người này không?"

"Ai?"

"Kay Ktash."

Tay đang nắm li của người con gái ấy bỗng nắm chặt lại, sóng mắt hơi biến chuyển nhưng rất nhanh đã quay về trạng thái cũ. Phải là người rất tinh ý mới nhận ra được điều này. Khoé môi Cung Tử Dương cong lên, cô chủ nhỏ này của anh thật thú vị.

"Người anh nói là ông trùm dầu mỏ châu Âu ư?" Thera đánh mắt lên hỏi anh ta.

"Đúng vậy."

"Quả thật tôi biết một người tên Kay nhưng không phải là nhân vật phong vân mà anh nhắc tới."

"Ồ."

"Nhưng tại sao anh lại nhắc đến tên anh ta?"

"Chắc là vì cô cho tôi cảm giác giống với hần."

"Cậu thật nhàm chán."

"Chủ nhân, chúng ta vẫn là nên vào công việc chính." Cung Tử Dương rót đầy rượu cho Thera.

Khi Thera lái xe về tới nhà thì thấy trước cửa đã có hai chiếc xe đen sang trọng dừng sẵn ở đó. Không cần phải nghĩ cũng biết là ai, nhanh thật.

Xe thể thao màu đỏ dừng trước nhà chính, Thera ung dung đi vào. Người nào đó ngồi trên ghế đang lạnh lẽo nhìn cô.

"Anh đến sớm hơn em dự tính." Thera cởi chiếc áo choàng vứt lên ghế, ngồi thoải mái xuống lớp nệm êm ái rồi rót cho mình một li rượu.

"Tại sao lại làm như vậy?" Thẩm Hạ Thiên tay nắm chặt, đôi mắt lạnh nhìn cô.

"Trước đây em làm cái gì cũng chỉ vì một lí do mà." Thera uống cạn li rượu, hơi men dần khiến cô hưng phấn.

Thẩm Hạ Thiên bỗng đứng dậy, vứt một đồng ảnh xuống cho cô. Trong đó đều là những thi thể bị giết một cách dã man. Xung quanh hiện trường chỉ toàn thấy máu. Thera nhặt một tấm hình lên. Người trong đó tay chân bị bẻ gãy không còn hình thù, khắp người đầy vết dao đâm. Cô nhích môi, "Anh cho em xem mấy cái này là để em hối cải về tội ác của mình ư?"

Thẩm Hạ Thiên không kìm nổi sự tức giận, "Sao em lại trở nên như vậy?"

"Tại sao ư?" Ngón tay trắng nõn sơn màu vuốt trên mái tóc màu đỏ rượu, đôi mắt màu hạnh ngân bây giờ không rõ biểu tình, ác độc có, kiêu ngạo có....bi thương cũng có. "Giết người còn cần lí do."

Thái độ không coi ai ra gì của Thera đã thành công chọc giận Thẩm Hạ Thiên. Anh rút súng ra, chĩa thẳng về phía cô ta, "Được, em giết ai anh cũng không quan tâm nhưng sao lại là cô ấy hả? Cung Ân Thần chưa từng đối với em..."

"Cô ta chưa từng đối với em ác độc như lũ các người nên em không có quyền giết cô ta sao?" Thera ngắt lời của Thẩm Hạ Thiên, hét lên. Dòng lệ chảy xuống từ đôi mắt đã đập tan sự kiêu ngạo của người con gái.

"Em hận ông ta, hận anh, hận cả gia tộc Lioen. Vì cái gì, vì cái gì mà Kay phải bán mạng cho các người để cuối cùng bị đối xử tàn bạo như vậy chứ? Thẩm Hạ Thiên, anh nói đi, chẳng phải anh là ông chủ của đế chế dơ bẩn kia sao, anh nói cho em biết, tại sao thẩm đồ dưới chân các người là được nhuộm từ máu của Kay." Giọng của người con gái ấy, xé rách màn mưa ngoài trời, hoà cùng tiếng sấm như lời than khóc.

Đột nhiên một loạt phát súng bỗng bắn lên, trên bức tường đã xuất hiện mấy lỗ thủng. Thẩm Hạ Thiên ném mạnh khẩu súng, thanh âm va chạm vang lên cùng với tiếng thuy tĩnh vỡ.

"Ngày mai, đem thuốc giải đến." Thẩm Hạ Thiên dường như đã bình tĩnh hơn, giọng đã quay trở về như lúc đầu. Bước chân anh nặng nề rời đi.

Nhưng chưa ra khỏi cửa, tiếng người con gái phía sau đã vang lên, tựa như kim đâm vào da thịt, "Dựa vào cái gì mà chỉ mình anh mới có thể làm tất cả vì người anh yêu mà em thì không thể?"

Thẩm Hạ Thiên đứng lại, "Dựa vào việc anh không yêu một cách mù quáng như em."

Thera đột nhiên bật cười lên như một kẻ điên, "Rồi anh sẽ thấy, cái thứ tình yêu của anh nó đê hèn như thế nào. Sau này, khi anh trở về Ý, anh sẽ hiểu được cảm giác của em, yêu mà không thể đến với nhau."

Thẩm Hạ Thiên quay lại nhìn cô, thờ dài, "Thera, Kay chưa chết, anh ấy vẫn sống."

Tiếng sấm đánh rạch ngang trời, tiếng cười đã ngừng bật.

"Anh nói cái gì?" Thera bật dậy, chạy tới nắm tay Thẩm Hạ Thiên.

Thẩm Hạ Thiên vùng tay ra, "Ngày mai đem thuốc giải đến rồi anh sẽ cho em tung tích để tìm hần ta." Nói rồi anh liền rời đi.

Khi vệ sĩ đón anh vào trong xe, điện thoại rung lên, " Thiếu gia, phu nhân mất tích rồi."

Thẩm Hạ Thiên dây thần kinh căng thẳng lên, anh ném mạnh điện thoại xuống đất, " Lũ ăn hại."

Trong toà biệt thự kia, người con gái đang quỳ rạp trước cửa bỗng nhiên khoé môi cong lên, tiếng cười lại lần nữa hoà cùng tiếng sấm. Đôi mắt ngân hạnh tuy vẫn ướt nước mắt nhưng đã nhuộm đầy tia độc ác.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thẩm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Bắt cóc

" Kê đột nhập vào nơi này không phải tầm thường. Hắn có thể phá hỏng hệ thống an ninh của chúng ta rồi giết nhiều vệ sĩ như vậy, kỹ năng này chỉ có thể là sát thủ của Hắc Đế." Vu Trạch khám xét các thi thể vệ sĩ, thấy mỗi phát súng đều bắn rất chuẩn xác vào các vị trí nguy hiểm trên cơ thể, viết báo cáo rồi nói với Thẩm Hạ Thiên.

" Làm thế nào có thể căn chuẩn như vậy chứ? Mọi thứ đều quá chuẩn xác giống như...." Lãnh Phong cau mày, nói đến đây đột nhiên sống lưng ớn lạnh.

" Giống như được sắp xếp từ trước." Vu Trạch tiếp lời.

" Trúng độc rồi bị bắt cóc, làm gì có cái nào trùng hợp hơn." Thẩm Hạ Thiên bật cười, " Không cần tìm, tôi biết người gây ra những việc này là ai rồi. Lãnh Phong, đánh sập toàn bộ tài chính của Cung thị đi, tôi nghĩ, bọn họ sống đủ lâu rồi."

Lãnh Phong gật đầu, nhanh chóng rời khỏi phòng, Vu Trạch cũng cầm bản báo cáo xin đi về trước, chỉ còn lại Thẩm Hạ Thiên ngồi im lặng, vẻ ngoài trông anh rất bình tĩnh nhưng thật tâm thì đang nổi bão. Anh sợ, cô xảy ra chuyện, lúc đó không biết sẽ còn gây ra chuyện gì.

Anh dẫn đo một hồi, cuối cùng cũng nhắc máy lên gọi vào một số điện thoại. Tiếng tút vang lên rồi dừng, giọng nam bên đầu dây dường như thắm một mối.

" Thiên, ở Anh bây giờ là mười một giờ đêm."

" Tôi biết." Thẩm Hạ Thiên nói.

" Gọi có chuyện gì?" Người bên kia giọng vẫn còn ngái ngủ.

" Tôi Ý một chuyện." Thẩm Hạ Thiên nói chuyện rất ngắn gọn.

Bên đầu dây im lặng hồi lâu, một tiếng thở dài xuyên qua đường dây, " Chú biết anh bây giờ đã mang thân phận gì rồi mà cứ muốn về Ý là về được hả? Cho anh một lý do đi."

" Thera phát điên rồi, vì anh mà trở thành một người không còn....không còn như trước nữa." Thẩm Hạ Thiên bắt lực nói, bộ dạng của Thera bây giờ khiến anh kinh sợ, mà người cứu rồi được cô chỉ có thể là người này.

" Anh đã không còn là Kay Lioen nữa." Giọng đáp trả mang đầy băng tuyết.

" chẳng lẽ anh muốn Thera bước một chân vào địa ngục sao? Đừng tưởng tôi không biết anh vẫn cho người theo dõi mọi nhất cử nhất động của Thera. Chắc chắn không chỉ tôi mới nhận được những bức ảnh về thi thể đó đúng không? Tôi biết, Kay anh chính là người đã đứng đằng sau dọn dẹp mọi rắc rối của Thera. Anh sắp xếp Cung Tử Dương bên cạnh Thera để làm gì tôi cũng biết." Thẩm Hạ Thiên không còn nói những lời bình giãn như trước nữa mà đã chuyển sang công kích.

Người bên kia bỗng cất lên tiếng cười nhẹ, " Đúng là không thể xem thường cậu mà. Cách nhau nửa bán cầu nhưng tôi hắt xi bao cái một lần cậu cũng đều biết."

Thẩm Hạ Thiên không nói gì.

" Thực ra cậu chỉ muốn tôi cứu vợ cậu thôi đúng không?" Người thông minh đương nhiên hiểu lý lẽ.

" Không cần đến tay anh, tôi cũng có thể cứu được. Chẳng qua tính tình tôi vốn không tốt, lại không biết phân biệt máu mủ ruột rà gì nên sẽ không nương tay. Tôi chỉ nói cho anh cũng để anh biết đường mà lựa. Kéo ngày nào đó lỡ tay, anh lại từ Anh tới Ý đặt tôi quả bom thì cũng không hay." Thẩm Hạ Thiên giọng điệu mỉa mai nói.

Tiếng cười bên kia rất vang, " Cậu thay đổi rồi. Được thôi, ba ngày nữa tôi sẽ tới Ý nhưng cậu không được tiết lộ cho Thera biết bất cứ điều gì. Con bé

đó rất hăng, ngựa non háu đá nhưng rất dễ chế ngự."

"Kay Ktash, anh luôn không khiến tôi thất vọng."

"Hừ, thằng nhãi như cậu trị khó quá. Cậu như cái nhọt sau mông tôi vậy."

"Anh có thể đừng chà đạp thân phận tôi thế không hả?"

"Thói quen rồi."

"Nhưng mà Kay, chẳng lẽ cả đời này định làm bóng sau lưng thôi ư?"

"...."

"Tôi biết anh không cam tâm, nếu chín tháng trước tôi cưới Thera thì không biết giờ xương tôi đã dạt tới biển nào rồi."

"Haha."

"Haha."

"Đừng lo xa vậy, thời cơ lộ diện chưa đúng thôi."

"Ồ."

"Còn nữa, cậu có quen tên nhóc thái tử nhà họ Hứa không?"

"Sao?"

"Hắn vừa đốt cháy bảy kho hàng của tôi."

"Tên nhóc đó tôi vẫn chưa thân quen lắm. Bản lĩnh cũng không tồi."

"Hắn làm tôi nhớ đến cậu của năm nào, háo thắng, thích chứng minh sức mạnh của mình."

"Ồ."

"Thôi vậy, tôi buồn ngủ rồi. Yên tâm, vợ cậu, tôi sẽ bảo đảm."

"Ồ."

Cung Ân Thần từ trong cơn mê tỉnh dậy, thấy mình đang nằm ở một cái phòng kho cũ kỹ, ánh điện còn nhấp nháy. Cả người cô không cử động được, như bị tê dại đi. Chắc chắn là có ai đó đã cho cô chơi thử loại thuốc gì rồi. Đột nhiên cửa phòng kho mở, một người đi vào, vóc người cao lớn, dường như vừa tắm mưa về, đồ ướt sạch. Anh ta nhìn về phía cô, thấy cô tỉnh, cũng chẳng thể hiện cảm xúc gì. Xuyên qua ánh sáng nhấp nháy của nhà kho, khuôn mặt của người đó cô cũng dần nhìn rõ. Đó là một người đàn ông châu Á, ngũ quan bình thường.

Hắn ngay trước mặt cô cởi áo, Cung Ân Thần hai mắt tròn tròn. Nửa thân trên của anh ta hiện lên, cơ bắp đầy, nhưng mà nhiều sẹo, có vết dài chẳng chịt, có vết lại lồi lên như lỗ đạn, còn có một vết vẫn còn mới nằm ở bắp tay trái, máu chảy xuống. Anh ta sơ cứu một cách cẩn thận, rửa bông còn đang hoang.

"Nếu anh không khâu vết thương lại thì nó sẽ dễ bị nhiễm trùng đấy." Cô nằm dưới đất nhìn ngược lên nói với hắn.

Bàn tay đang sơ cứu của hắn dừng lại, đôi mắt xéch có phần hơi gian tà nhìn chằm chằm vào cô, bạc môi cong lên, "Đúng là lương y như từ mẫu, không phân biệt kẻ thù nhĩ."

Khi vừa nghe giọng của hắn, cả người cô chấn kinh, thanh âm này quá quen thuộc, nếu không phải vì dung mạo đã hiện ra trước mắt cô thì cô sẽ tin đó là anh. Cô bình tĩnh lại, nở nụ cười méo mó, "Bệnh nghề nghiệp."

"Ồ." Hắn lấy băng gạc quấn quanh vết thương của mình, vừa làm vừa nói chuyện với cô, "Cô không sợ sao, vừa bị trúng độc, tỉnh dậy đã thấy mình ở một nơi xa lạ?"

Nhắc tới trúng độc, Cung Ân Thần mới nhớ ra, khi cô vừa mới đặt chiếc vòng cổ về hộp thì đột nhiên trái tim như bị bóp nghẹt lại, mạch máu trong người như bị đông cứng, không lưu thông được. Cô đau đớn ngã trên sàn, cố gượng hết sức bò trên sàn cố gắng ra khỏi phòng. May mắn thím Trương vừa đúng lúc mang cháo tới cho cô đã kịp thời phát hiện, gọi người tới. Trước lúc nhắm mắt, cô chỉ nhớ vẫn còn nằm trên sàn co quắp vậy mà bây giờ tỉnh lại đã lại bị vác tới một nơi quỷ quái.

Thấy vẻ im lặng đến sững sờ của cô, tên sát thủ kia đột nhiên bật cười.

Cô khó hiểu nhìn anh ta, " Anh cười gì?"

" Cô sợ đến nhữn người rồi sao?" Tên đó thu dọn bông băng, giọng vẫn đều đều.

" Ai nói với anh như thế?" Cô tức tối háng giọng.

Hắn đóng hộp cứu thương một cách thận trọng, lấy cái thứ nước gì đó đổ lên vết máu của mình trên sàn, đột nhiên trên sàn nổi bọt trắng xoá, vết máu mờ đi, như nước mưa đọng trên sàn.

Cô há hốc miệng, đừng nói với cô đó là loại dung dịch huỷ diệt thi trong truyền thuyết đấy. Cô không nhìn được, nuốt nước bọt.

Tên sát thủ đó cuối cùng cũng mặc đồ vào, đi tới ngồi xổm trước mặt cô. Hắn nhìn chăm chú về mặt tái mét của cô, khoé môi vẫn cong cong.

" Tỉ nữa độc phát, cô chết rồi, tôi cũng sẽ huỷ thi như vậy đấy." Hắn nói bằng cái giọng không thể mờ ám hơn.

Cung Ân Thần hai mắt ngân ngấn nước, miệng méo xệch, " Đại ca, đừng làm vậy với tôi."

Không biết có phải bộ dạng này của cô đã động đến hắn hay không mà trong đôi mắt của tên kia có sóng nước rung chuyển, nụ cười của hắn bỗng cứng ngắt. Tưởng hắn hoá tượng rồi ai ngờ hắn bỗng dung rút từ trong túi áo ra một lọ thuốc nước màu tím.

Cung Ân Thần lo ngại, nước mắt gì cũng rơi đầy mặt, cuộc đời cô sao chịu nhiều bất hạnh vậy.

Đột nhiên bàn tay của tên sát thủ kia bỗng đặt lên má cô, lau nước mắt, thanh âm không ấm không lạnh có chút chán ghét, " Lớn già đầu rồi còn khóc lóc."

" Anh có thấy ai tuổi xuân đang phơi phới thế này vậy mà giờ phải chết không khóc không hả?" Cô hét lên với hắn. Bàn tay lạnh ngắt thoáng mùi còn sát trùng vẫn vương vấn trên mặt cô. Rồi véo cô một cái rồi đau, cô nghiêng răng.

Hắn mở nắp bình nước tím đưa cho cô, " Uống đi."

" Không uống." Cung Ân Thần phụng phịu.

" Đây là thuốc giải."

" Không..." Cô phát hiện ra điều gì, ánh mắt thăm dò, hắn có phải chấp mạch không?

Như nhận ra nghi vấn viết trên đôi mắt to tròn của cô, tên sát thủ nói một cách thần nhiên, " Không uống cũng chết, uống cũng chết, đại gì không thử một lần. Tội nghiệp thì hai một chết mà may mắn thì tám mười. Chẳng có gì phải ngại."

Đầu trang tư tưởng một hồi cuối cùng Cung Ân Thần cũng chấp nhận uống. Tên sát thủ đổ một mạch vào miệng cô. Cái thứ nước này nhìn màu tím nguy hiểm thế thôi chứ uống thì cứ như nước lọc.

Vừa uống thuốc được năm phút thì mí mắt cô trĩu nặng, con buồn ngủ lại che mờ lên đôi mắt của cô. Cuối cùng mộng đẹp cũng kéo cô vào giấc ngủ say.

Tên sát thủ nhìn bộ dạng ngủ ngon hết như đứa trẻ không đề phòng của cô thì ánh mắt dịu đi. Tay hắn vuốt mái tóc mềm của cô, khoé môi run rẩy, " Cung Ân Thần, anh phải làm gì với em đây."

Đột nhiên túi áo rung nhẹ, hắn cầm điện thoại lên, nhìn người gọi, ánh mắt chuyển sang nghiêm túc. Anh đứng dậy, đi ra ngoài nhà kho nghe.

" Cung Ân Thần đang ở bên cạnh anh?" Người gọi đến chính là chủ nhân cũ của hắn, Kay Ktash.

" Ồ." Anh lạnh nhạt trả lời.

" Thera bảo anh làm cái trò điên khùng này ư?"

" Ồ."

" Thẩm Hạ Thiên đã biết ai bắt cóc rồi, hắn vừa mới lung lay Cung thị của cậu xong, Cung Tử Dương, không biểu tình sao?"

" Cung thị không quan trọng." Cung Tử Dương nhìn mưa ngoài trời, tiếng nói cất lên đầy lạnh lẽo.

" Thật không hiểu nổi. Chăm sóc người cẩn thận."

" Biết rồi."

Cung Tử Dương tắt máy, bên tai anh vẫn còn nghe câu Cung thị sắp đổ. Cũng tốt, tất cả đều thuận ý anh. Hai năm sống trong hận thù, cuối cùng cũng chờ được ngày này. Anh sống chết trong Hắc Đế là để có ngày hôm nay, chờ đợi, cuối cùng cũng sắp đạt được.

Sấm vẫn rạch ngang bầu trời, Cung Tử Dương lấy bao thuốc lá từ bầu áo ra, ướm sững cả rồi, hừ, anh vurt vào bụi rậm bên cạnh.

Chân lại lần nữa bước vào nhà kho, thấy người con gái kia vẫn ngủ một cách hăng say, anh tới gần, đột nhiên đáy mắt tối sầm, chiếc váy trắng của cô đã bị nhuộm đỏ một góc ở phía sau. Anh nhớ lúc cô đi đã bao bọc cô rồi, hơn nữa lúc đến cũng đã kiểm tra, không có vết thương nào, sao giờ lại có máu.

Đột nhiên tay của người con gái bỗng nhiên ôm tròn trước bụng, miệng cô mấp máy kêu đau. Anh vội bế cô chạy vội trong màn mưa. Anh sợ, lơ như, trong bụng cô, có...

Anh chạy tới gõ cửa một căn nhà dưới thôn gần đó, một người đàn bà tầm đã qua sáu mươi tuổi, mái tóc đã xen lẫn xám trắng, bộ dạng ngái ngủ đi ra, nhìn thấy trước mặt mình là một chàng trai trẻ đang bế trên tay một cô gái dầm mưa tới. Bà vẫn nhớ chàng trai này, lúc chiều có ghé qua chỗ bà mua thuốc. Bây giờ lại tới nữa, lại cùng với một cô gái.

Bà ta ngạc nhiên, " Có chuyện gì vậy?"

" Cô ấy cứ ra máu không ngừng, còn kêu đau bụng." Anh vội giải thích.

Bà nhìn một hồi, bắt lấy cổ tay của Cung Ân Thần, đột nhiên nét mặt giãn nở ra, mỉm cười, " Vợ cậu đang tới kì sinh lí, lại dầm mưa lạnh, đau là đúng."

Cung Tử Dương thờ phào, cái này anh cũng nghĩ đến, chỉ là anh sợ, lơ may, cô có bầu, lại phản ứng với thuốc giải mà xảy ra chuyện gì nên mới vội vàng chạy tới nhà của người phụ nữ làm trung y này.

" Đưa vợ cậu vào đây, tôi rửa ráy cho." Bà vẫy tay bảo anh bế vào, " Thanh niên đúng là cái gì cũng bé xé ra chuyện."

Cung Tử Dương gật đầu, bế cô vào, theo chân của bà già bế cô vào nhà tắm. Bà cù đuối anh ra, anh bèn đứng ở ngoài chờ. Một lúc sau thấy bà cù đi ra rồi lại quay lại với một bộ quần áo và một cái bao đen. Anh nhìn thấy cũng liên tưởng tới cái gì rồi, bèn ho khan, quay đầu đi.

" Cậu thanh niên, vào bế vợ cậu ra này, xong rồi." Tiếng bà cù khàn khàn gọi anh.

Anh đi vào bế cô ra, cô đã được thay bộ đồ mới, tuy kiểu dáng có phần thô sơ nhưng cũng chẳng sao.

" Tóc con bé ướt, cậu chờ tôi lấy cho máy sấy rồi mà sấy tóc cho vợ kéo ướt đầu rồi ốm ra. Bé con bé theo tôi, chờ trời tạnh rồi hai người hăng đi sau. Mưa gió này, đừng lặn lội gì ngoài."

Anh lại bế cô leo đèo theo bà. Bà đưa anh tới một gian phòng riêng, " Đây là phòng cũ của vợ chồng con trai tôi nhưng gia đình bọn nó chuyển đi nơi khác rồi nên cũng bỏ trống. Đồ của vợ cậu mặc cũng là đồ của con dâu tôi bỏ quên ở đây. Hai người cứ tự nhiên ở đây, hăng đi sau không vội." Chiếc máy sấy bỏ trong ngăn tủ cuối cùng bà cũng tìm được.

Anh nhận máy sấy từ bà, nhanh chóng sấy khô tóc cho cô. Hơi nóng phả ra trên tay anh và tóc cô, anh dịu dàng xoa nhẹ tóc.

Bà lão nhìn anh, cười hiền, lại lấy ra một bộ đồ nam cho anh thay, " Cậu người cũng ướt như chuột lột, thay đồ đi."

Anh nhận đồ từ tay bà, nói cảm ơn.

Bà lão gật đầu rồi đi ra khỏi phòng.

Căn phòng đơn sơ giờ chỉ còn nghe tiếng máy sấy kêu ù ù.

Trong đêm mưa hôm ấy, Cung Ân Thần không bao giờ biết, đã từng có người con trai cõng cô chạy gần một cây số chỉ vì tưởng cô bị sẩy thai, từng có người con trai sấy tóc một cách cẩn thận cho cô để cô an nhiên giấc ngủ. Đến cả mãi sau này, khi người con trai đó nằm trong lòng cô, hơi thở yếu ớt, mỉm cười kể cho cô rằng " Anh đã từng vì em mà không quần ngại mưa gió, chỉ vì sợ em đau." Cô vẫn chẳng biết.

Má Tuệ Anh: Các người lại quên má rồi, không còn đề ý tới má nữa, (T-T)

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thắm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Tới ý

Cung Tử Dương đêm qua chỉ chợp mắt một chút vì theo thói quen của sát thủ, bọn họ không thể ngủ say, ngủ nhiều. Lúc tỉnh lại hừng đông vừa mới hừng, sau cơn mưa, đọng lại mấy giọt nước long lanh và khói bếp chòn vòn nhà ai vừa mới thổi. Đây là một vùng quê ở phía Tây Singapore, không khó

để tìm giữa cái mảnh đất nhỏ xíu này. Anh đi ra trước cửa, bà lão hình như cũng trên đường tới tìm anh, vừa gặp anh, đôi mắt in hằn mấy nếp nhăn lại cong lên.

"Tôi tới đưa đồ vệ sinh cho cậu." Bà đặt vào tay anh hai chiếc bàn chải còn nguyên hộp, tuýp đánh răng, hai chiếc khăn bông và một túi đen.

Anh cảm ơn bà.

"Tí nữa tôi phải lên núi hái thuốc, ở nhà có cháo trắng, cậu và vợ cứ thoải mái lấy ăn." Bà lão cầm cái giỏ dưới chân rồi khoác lên lưng, tay chỉ về phía nhà bếp.

Cung Tử Dương gật đầu, "Bà thật tốt."

"Hà hà, hai vợ chồng trẻ các người thật khiến bà già này đau đầu." Bà lại cong đôi mắt lên.

"Làm phiền bà quá rồi." Cung Tử Dương gãi đầu.

"Thôi, ta đi đã. Khi nào hai cô cậu đi nhớ khép giùm ta cái cổng." Bà lão bước từng bước ra khỏi nhà, vẫy vẫy tay rồi bóng lưng còng dần chìm vào nét trời đặng đông.

Cung Tử Dương vẫn nhìn chằm chằm theo hướng bà lão đi. Rồi chân dòi đến nhà vệ sinh. Khi anh trở lại, tiếng động từ trong phòng khiến anh cảnh giác. Mở cửa đi vào, Cung Ân Thần nằm chồng vó dưới sàn, tóc tai bù xù. Cô từ nhỏ đã có tướng ngu xuẩn, lại hay lẫn lộn nên không cần nghĩ cũng biết.

"Ui da." Cô hét lên.

Anh nhìn một màn trước mắt này, miệng không khỏi bật cười.

"Cười gì! Mẹ nó, nếu không phải vì anh thì lão nương sao số khổ thế được." Cung Ân Thần bò dậy, xoa xoa cái mông nhỏ của mình, như phát giác ra điều gì, tay chân cô cử động được, hơn nữa đồ trên giường đã được thay mới. Còn cần cần cái gì giữa đống quần.

Cô tròn tròn mắt nhìn Cung Tử Dương, mấp máy hỏi, "Đều...là anh làm ư?"

Cung Tử Dương ngược mắt nhìn cô, "Thế cô nghĩ còn có thể là ai?"

Cung Ân Thần nuốt nước bọt, "Ngay đến cả chồng tôi còn chưa một lần nào tự thay đồ cho tôi, vậy mà anh..."

Cung Tử Dương vừa nghe thấy hai tiếng "chồng tôi" thì đáy mắt đã sa sầm lại, anh bực tức ném phía cô gói bọc đen, bàn chải và khăn mặt. "Muốn sống thì làm nhanh lên."

Cô hiểu cái tên chấp mạch này tâm tính bất thường nên ngoan ngoãn nghe theo, tuy nhiên vừa ra khỏi cửa thì đã dừng lại, đây không phải là nhà kho kia nữa, đây là một cái tử huyệt cũ, cô ngoái đầu lại, "Đại ca, nhà vệ sinh ở đâu?"

Cung Tử Dương đau đầu, dẫn cô đi.

"Anh đừng có táy máy tò mò đấy!" Cung Ân Thần vừa đóng cửa thì đã hét lên cảnh cáo.

"Chỗ nào trên người cô tôi cũng thấy rồi."

"...."

Cung Tử Dương đứng trước cửa chờ cô, từ mái ngói cũ chảy giọt xuống từng dòng mưa. Anh đề ngốc nhìn mãi, chợt, anh nhớ một câu chuyện anh từng nghe khi làm nhiệm vụ ở Pháp.

"*Bạn đã từng vì ai mà yêu cả thế giới chưa?*"

"*Chưa.*"

"*Thật sao?*"

"*Tôi chỉ vì cả thế giới mà yêu một người.*"

"*Khó tin quá.*"

"*Vì cả thế giới của tôi vẫn luôn là người ấy mà.*"

Cung Tử Dương nhớ lại, lúc đó, anh cho đó là sến sảm nhưng bây giờ, chẳng hiểu sao lại thấy ngọt ngào. Vì cả thế giới này là cô nên anh vẫn nguyện yêu mãi một người.

Cửa bên mở ra, cuối cùng cô cũng xong, thấy anh đứng ngoài.

"Anh sợ tôi chạy trốn sao?" Cô ngạc nhiên hỏi, khuôn mặt vẫn còn lấm nước, tóc mai ướt dính trên da thịt trắng nõn, khuôn mặt cô tựa như búp bê thủy tinh vậy.

"Cô tuổi gì." Cung Tử Dương cố tỏ ra lạnh lùng nói.

Cung Ân Thần giờ ngón tay giữa lên chỉ vào mặt anh, "Anh... xem thường tôi."

Cung Tử Dương nhếch mép, để lại tiểu gia hoả phía sau đang phát rồ.

Cung Ân Thần biết mình không thể đã động tâm tưởng của hắn nên bèn lui thui đi theo. Hắn dẫn cô tới phòng ăn, trên bàn đã để sẵn nồi cháo trắng. Hắn múc ra cho cô một bát lớn rồi tìm trong tủ ra một chai dầu mè, cho một ít vào bát cô.

Cung Ân Thần bất ngờ, cô có thói quen ăn cháo cùng dầu mè, sao cái tên này lại trùng hợp mà làm vậy. Không những thế, hắn còn chỉ bỏ vào riêng bát của cô, còn bát hắn thì không.

"Anh quen tôi sao?" Cô nhìn hắn, đắm chiêu suy nghĩ.

Cung Tử Dương biết mình vừa rồi đã lộ sơ hở nhưng vẫn cố trấn tĩnh, "Không."

"Sao anh biết tôi thích ăn cháo cùng dầu mè." Cô hỏi gặng lại.

"Bạn gái tôi thích ăn cháo cùng dầu mè, chỉ là thói quen thôi." Anh trả lời rất tự nhiên.

Cung Ân Thần thấy mặt mình tê cứng, "Khụ..."

Cô lấy muỗng xúc một thìa ăn, cháo trắng nhưng nêm nếm vừa phải, lại thêm cái bụng đói nữa nên một loáng là cô đã chơi xong.

"Ngon thật." Cô xoa xoa cái bụng của mình.

Cung Tử Dương nhìn cô, "Chưa thấy ai bị bắt cóc mà sung sướng như cô đâu."

Cung Ân Thần giờ mới nhớ ra mình đang bị bắt cóc, nỗi sợ lên dâng lên đỉnh đầu, thấy tên sát thủ vẫn còn rất ung dung dọn dẹp rửa chén đĩa, cô bất giác khó hiểu, cô cũng chưa từng thấy tên bắt cóc nào dễ tính giống như hắn.

Cô rót một chén trà uống, đầu óc suy ngẫm nên trốn khỏi hắn ra sao thì đột nhiên nghe thấy tiếng rung ở đâu. Vừa lúc tên sát thủ kia cũng rửa xong bát, tay ướt lấy điện thoại ra nghe.

"Tôi không làm phiền hai người đúng không." Giọng nói bên kia đầy quyến rũ nhưng lại giả tạo, vừa nghe cũng biết là ai.

"Có chuyện gì vậy, chủ nhân của tôi?" Anh trả lời một cách thoải mái, không cố kị cái tai thỏ của Cung Ân Thần phía sau.

"Người tới rồi, chuẩn bị đưa cô ta tới." Thera vẫn duy trì cái giọng nói ngọt ngào ấy.

"Biết rồi." Anh nhìn đồng hồ, "Mười phút nữa."

"Tôi qua ở cạnh nhau có làm được gì không?"

Ba vạch đen chạy theo trán anh rơi xuống.

Bên kia truyền lên âm thanh cười đang sáng khoái.

"Cúp máy đây." Anh lạnh nhạt nói rồi tắt máy.

Quay người lại thấy phía sau Cung Ân Thần bộ dạng hóng hớt lộ liễu.

"Đi thôi." Anh xách cô như xách một con gà lên, miệng bật cười.

"Anh...anh..." Cung Ân Thần tức tối. Đang định chửi thêm vài câu thì đột nhiên có cái viên gì đó đã chui tọt vào miệng. Cô còn chưa kịp nhả ra thì nó đã tan thành nước.

"Anh cho tôi ăn cái gì đó hả?" Đôi mắt toé lửa nhìn hắn.

Cả người bỗng dưng nhẹ tênh, tứ chi lại trở nên vô dụng như trước, cô trừng mắt nhìn hắn, "Vô si."

Cung Tử Dương nhìn cô, từ xách đã chuyển thành bế công chúa. Cô nằm trong vòng ôm ấm áp của anh bỗng thấy gì đó quen thuộc.

"Đi đâu đây?" Cô hỏi anh.

" Xuống địa ngục." Anh trả lời. Từ đằng xa đã nghe thấy tiếng trực thăng cất gió.

" Không phải chứ." Cô run lên. Lại nhớ tới thứ thuốc huỷ thi diệt xác kia.

Cung Tử Dương đưa cô tới điểm hẹn, trực thăng chờ đó, vừa nhác thấy bóng anh, người từ trực thăng đã nhảy xuống, " Chủ nhân lệnh tôi tới đón anh đi Ý."

Cung Tử Dương gật đầu. Bế cô một đường lên trực thăng.

Cung Ân Thần nghe rõ mồn một, đi Ý sao?

Cô lại nhìn xung quanh, tầm khoảng ba bốn người ở trực thăng, bọn họ đều trang bị vũ khí đầy đủ, ánh mắt họ cũng nhìn cô, tuy nhiên chỉ có lạnh giá.

" Đây chính là Thảm phụ nhân trong truyền thuyết sao?" Một người mở miệng nói trước, giọng có chút ồm ồm.

" Vậy là mục tiêu lần này của chúng ta không dễ rồi." Người khác lại tiếp lời.

Cung Ân Thần nằm trong lòng ngực của anh ta mà lòng thì như lửa đốt, cầu trời khẩn phật.

Thảm Hạ Thiên đứng trên phi trường chờ trực thăng, thư kí vẫn đưa cho anh một loạt giấy tờ.

" Mr.Lioen, những gì ta đã điều tra được từ cô Thera đã phần nào chỉ cho ta hướng đi sắp tới của cô ấy. Cô ấy mang phụ nhân tới Ý là để trình diện gia tộc." Tiếng thư kí vẫn đều đều bên tai anh, còn anh mất vẫn chăm chú nhìn vào các tư liệu giao dịch.

" Thera dùng số tiền lớn thế này chỉ để mua một hòn đảo ở Bắc Á ư?" Anh chợt dừng lại, dùng tới con số rất lớn.

Thư kí nhìn hợp đồng chuyển kê giao dịch, " Hòn đảo này được cô ấy mua từ tháng Tam năm ngoái, cô ấy cũng đã cho người cất công xây dựng ở đó một căn biệt thự."

Thảm Hạ Thiên gật đầu.

Đột nhiên bộ đàm trong tay anh vang lên tiếng gọi của Lãnh Phong, anh bật bộ đàm.

" Thừa ngài, cô Cung Thái An đang làm loạn ở dưới."

Thảm Hạ Thiên nghe tới Cung gia là máu nóng đã bốc lên đỉnh đầu. " Cho người đuổi cô ta đi."

" Nhưng cô ta nói rằng cô ta biết một chuyện bí mật của phụ nhân, nếu ngài không nghe cô ấy nói thì sau này sẽ hối hận."

Thảm Hạ Thiên nhìn đồng hồ, cuối cùng nhú mày chấp nhận, " Cho cô ta 15 phút."

" Vâng."

Một lúc sau người con gái với chiếc váy màu vàng chanh xuất hiện, cô ta vẫn đẹp, giống như cái tên của cô ta - Thái An.

Thảm Hạ Thiên đang ngồi ở bộ bàn ghế vừa chuẩn bị sẵn ở phi trường, người đàn ông ngồi giữa bao la đất trời, gió mạnh thổi nhưng không thổi được khí chất cao ngời của anh ta. Cung Thái An đi tới, ngồi trước mặt anh. Thư kí mở một nụ cười xã giao đẹp mắt rồi rút cho cô một li trà.

" Nói đi." Thảm Hạ Thiên lạnh nhạt.

" Mười bảy năm trước mẹ tôi đi chùa cầu an cho anh trai tôi đã nhặt được Cung Ân Thần, lúc đó vì nghĩ cô ta là quý nhân phù trợ cho anh trai tôi nên đã nhận nuôi cô ta. Sau này, mẹ tôi vì cẩn thận nên đã điều tra trước thông tin của cô ta. Cung Ân Thần thực ra chính là con gái của tên tội phạm bị truy nã của nước Ý." Nói đến đây cô ta dừng lại, ánh mắt quan sát về băng lãnh của người đàn ông phía trước, không hề có chút biểu cảm gì là kinh ngạc. Đôi mắt xanh nhìn cô, " Kể tiếp đi."

" Hai mươi năm trước, tập đoàn Lioen bị lộ một phần lớn thông tin mật về giao dịch. Điều đó đã làm thất thoát đi khoản tiền rất lớn. Sau một thời gian điều tra, bọn họ cuối cùng cũng điều tra ra người làm lộ thông tin, kẻ đó chính là Kevin Brus, hay nói đúng hơn là một người Hoa tên là Nam Cung Ngự, ông ta chính là ba của Cung Ân Thần." Cung Thái An kể tiếp.

Ngón tay vốn đang vờ về miệng li trà của Thảm Hạ Thiên bỗng dừng dừng lại, cử chỉ nhỏ này đã tiết lộ ra tâm trạng bị lay động của anh. Khoé môi anh nhếch lên. " Cứ tiếp tục."

" Ông ta bỏ trốn tới Singapore và còn kết hôn với một người đàn bà mù nữa. Bọn họ đã sinh ra một đứa bé, đó chính là Cung Ân Thần. Nhưng mười bảy năm trước, khi mẹ tôi tới nhà cũ của cô ta để xem thì phát hiện Nam Cung Ngự đã chết được mấy ngày, bị bắn chết. Người dân quanh đó nói Nam Cung Ngự vốn là kẻ lập dị, bị bắn chết chắc là đắc tội với ai đó." Nói tới đây, cả người Cung Thái An bỗng rung lên bởi vì đôi mắt xanh của anh ta từ

tĩnh lặng như nước đã trở nên gai góc, mỗi tia sáng trong mắt anh ta đều đâm vào da thịt cô tựa như mũi kim.

"Câu chuyện đến đây hết ư?" Bạc môi cong nói một cách đầy chán nản.

"Anh... Chẳng lẽ anh không...?" Cung Thái An lắp bắp, sợ hãi nói.

"Vợ tôi là con gái của một tên tội phạm. Tôi cũng tiết lộ cho cô biết một điều nhé, tay tôi, dùng máu rửa đây, sắp tới có thể là Cung thị các người." Thẩm Hạ Thiên đứng dậy, một nụ cười lạnh nhưng ánh mắt lại không cười.

Hai mắt Cung Thái An đỏ lên, cô ta đã làm như những gì người phụ nữ kia nói, sao lại không giống như cô ta đã bảo với cô.

"15 phút đã hết. Anna, tiễn Cung đại tiểu thư." Thẩm Hạ Thiên chỉ vào chiếc đồng hồ đất tiền của mình, cùng lúc đó trên bầu trời xanh cao xuất hiện tiếng động ừ ừ, một chiếc trực thăng xuất hiện.

Thư kí nhỏ nhả tiễn Cung Thái An đi. Cô ta không cam lòng, hét lớn, "Thẩm Hạ Thiên rồi anh sẽ thấy kết cục giữa anh và Cung Ân Thần chỉ có thể chìm trong máu."

Người đàn ông ấy cao ngạo đứng giữa gió, một ánh mắt cũng không dành cho cô. Anh ta là cực phẩm, là quyền quý, là kẻ tạo ra thế giới riêng đầy ám ảnh của anh ta. Cho nên mọi giông gió đều không thể cản được anh ta.

Hai dòng lệ chảy từ hốc mắt xinh đẹp của Cung Thái An, đôi môi thoa son đỏ của cô ta bị cô ta cắn mạnh, có mùi máu tươi trong kẽ răng, "Thẩm Hạ Thiên, tôi nguyện rửa anh và cô ta."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thẩm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Đẳng sau tấm mặt nạ

Chiếc trực thăng một lần nữa lên cao ẩn trong màn mây, ở phía dưới đất, một người phụ nữ mặc bộ đồ đồ đang lấy tay che nắng nhìn theo. Khoé môi cô ta kéo lên một đường cong hoàn mỹ, "Anh trai và em gái, một câu chuyện tình hoàn mỹ." Đôi guốc cao kiêu ngạo bước đi, cô ta đi tới một chiếc xe cao cấp, mở cửa, bên trong đã có người.

"Tôi đã nói như những gì cô nói với tôi rồi. Làm ơn, hãy cứu lấy gia tộc chúng tôi." Người con gái trong đó vừa nhìn thấy cô đã giọng điệu van xin.

Đôi mắt hạnh đầy chán ghét, cô cau mày, "Cung Thái An, ngoan ngoãn một chút có khi lại được quà đây."

Cung Thái An nhìn người phụ nữ trước mắt mình, cô ta toát lên từ cơ thể, thần thái của mình một thứ gì đó rất cao sang, một cái nhú mày cũng khiến cô cảm thấy bí ẩn. Người phụ nữ này và Thẩm Hạ Thiên giống nhau, đều là những người sống cùng một thế giới sai khiến kẻ khác.

"Cung Thái An, cô có biết tại sao, cô và Cung Ngọc Thần đều không toát lên sức hút giống như Cung Ân Thần không?" Thera nhìn người con gái đã khép nép ngồi bên cạnh mình. Giờ thì cô đã hiểu vì sao mấy gã kia đều không thoát khỏi ma lực của cô nhóc thô trắng kia.

Cung Thái An im lặng nhưng ánh mắt đã thay lời nói.

"Vì các người bụng dạ nghĩ gì, đôi mắt đã tâm cơ như thế. Và điều đó khiến đàn ông mất đi khả năng muốn chinh phục. Cung Ân Thần mặc dù nhìn vào mắt cũng biết cô ta nghĩ gì nhưng khác với các cô, những thứ ta đọc được từ mắt của cô ta chỉ là những gì cô ta muốn cho ta thấy còn nội tâm của cô ta, mò kim ba bể vẫn không tìm ra."

Cung Thái An nhìn cô ta, "Cung Ân Thần giống cô sao?"

Thera bật cười, ngón tay son đỏ chạm lên má của Cung Thái An, "Không đâu. Đôi mắt tôi chỉ có duy nhất một người hiểu, ngoài người đó ra, những kẻ khác chỉ thấy trong mắt tôi sự khinh miệt và ý cười."

Cung Thái An thoáng thất kinh, người con gái trước mắt này khiến cô liên tưởng tới... Một con rắn độc.

Chiếc xe dần lăn bánh, bàn tay của Cung Thái An nắm chặt vào nhau, vắn vo, mồ hôi chảy đầm. Cô ta đang căng thẳng, lo lắng, sợ hãi. Trái lại với cô, Thera lại bình tĩnh tới lạ.

Người lái xe chờ Cung Thái An dừng lại trước cửa Cung gia. Thera chỉ tay về phía cửa sổ, "Đến nơi rồi."

Cung Thái An gật đầu, đang định hỏi thì nụ cười trên môi của Thera đã khiến cô im bật.

"Yên tâm, mọi chuyện của Cung thị cứ để tôi lo." Thera nói.

Cung Thái An mở cửa xe, bước ra, đóng cửa lại, chiếc xe sang trọng ấy lướt qua trước mặt cô như con gió. Cô ta bất thoảng rùng mình, cô đã gặp gỡ kẻ nguy hiểm nào đây.

Thera ngồi trong xe, đôi mắt hạnh đã chuyển sang màu u tối.

"Chủ nhân, Mr.Justin đã đợi sẵn ở nhà." Tài xế nói với cô.

Thera gật đầu. Tay cô chống cằm nhìn ngắm phong cảnh phía ngoài, từng hàng cây mọc dài uốn theo từng lối đi, mặt hồ yên ả, thỉnh thoảng có mấy con chim bồ câu sà xuống, ló ngó bên bờ hồ. Thật là yên bình, ước gì thế giới của cô cũng như vậy.

Một lúc lâu sau, chiếc xe cuối cùng cũng dừng, cô bước xuống, trước cửa biệt thự, một người đàn ông cao lớn với mái tóc màu nâu đã ngồi sẵn ở chiếc ghế mây thường trà ở vườn trước, áo phông xám tùy tiện, chiếc quần jean ôm lấy đôi chân dài và một đôi giày thể thao thoải mái. Bộ dáng này chính là bộ dáng của mấy cậu sinh viên đại học. Tuy nhiên, Thera lại không nghĩ thế. Anh chàng Justin này cũng là một con sói xám nguy hiểm. Quần jean, áo phông không có nghĩa cậu ta trẻ trung như độ tuổi của mình. Anh chàng hai tư tuổi này đã một tay hạ bệ chiếc ghế chủ tịch tập đoàn của ba mình, đuổi cùng giết tận kẻ ám sát tranh ngôi thừa kế trong gia tộc Markin của mình.

Vừa thấy cô bước ra khỏi xe, cậu trai trẻ đó đã giơ tay lên, điệu bộ lười biếng, "Chào."

Thera mỉm cười.

"Nói tôi nghe, tôi được gì nếu bắt tay với cô." Anh ta ngồi trên ghế mây trắng, tay vẫn nhâm nhi tách trà, bộ dạng như một chủ nhân thực sự.

Thera ngồi đối diện với anh ta, "Chúng ta đều biết ta được gì mà."

Justin nheo đôi mắt ánh xanh của mình, cười một cách vô tâm, "Tôi dạo này đang bắt tay với một vị trong thế giới ngầm, lợi ích nhiều quá, tạm thời chưa nghĩ ra tôi được gì khi bắt tay cô."

Thera biết, thế giới ngầm đã nổ ra một cuộc chiến tranh giành quyền lực. Đỉnh đầu hai cán cân bây giờ chính là Tứ đại gia tộc và những ông trùm của phương Tây. Hoá ra tên nhóc này đã một chân chạm vào đất chiến.

"Anh là ngồi cùng thuyền với vị hoàng tử Anh quốc kia ư?" Thera hỏi.

"William đúng là một đối tác phù hợp." Justin gật đầu.

"Ồ. Tuy nhiên, chúng ta phải gạt đi chuyện đó mà đi vào câu chuyện của chúng ta. Tôi biết mỹ nhân thì anh không thiết nhưng mảnh đất Ý thì anh sẽ không buông đúng không?"

"Quả nhiên là một trong những đứa con Tử thần của Mouray Lioen." Justin mỉm cười, ngón tay của anh ta chạm lên mặt bàn, gõ gõ theo nhịp.

"Đâu thua gì anh."

"Được thôi. Tuy nhiên, có một điều cô nghĩ sai rồi, mỹ nhân tôi vẫn cần, địa bàn tôi cũng thiết."

Thera sòng mắt đầy hiểu ý, "Anh hùng khó qua ải mỹ nhân."

Justin lắc đầu, "Cô nhầm rồi, tôi chỉ là muốn xem vợ của anh trai tôi thì có gì hay."

Thera nhìn đôi con ngươi màu xanh sắc nhọn của Justin rồi cùng với đôi con ngươi của Thẩm Hạ Thiên trong tâm tưởng. Cô chợt bật lên tiếng cười, "Mouray quả nhiên đã tạo ra hai kiệt tác, cả cậu và anh trai cậu đều kinh khủng như nhau. Johasnh Lioen và Justin Markin cứ tưởng là hai kẻ ở chiến tuyến khác nhau nhưng ai ngờ lại đang chấu chung một dòng máu."

"Cho nên cuộc tranh giành quyền lực giữa tôi và anh trai của tôi chỉ mới bắt đầu thôi." Justin nhếch một mày lên, ánh mắt đầy nguy hiểm.

"Cậu tiếp cận Cung Ân Thần cũng vì lý do như vậy. Suýt nữa thì nhiều kẻ đã tin cậu yêu cô ta thật lòng."

"Không. Đến cả tôi cũng tưởng mình yêu cô ta thật lòng nhưng đường đến ngai vàng sao lại dễ mỹ nhân cản đường."

"Rồi ta chờ xem"

Trước vườn hoa hồng đẹp đẽ, một người đàn ông đã ân cần chăm sóc một người phụ nữ. Bà ta tựa như một đứa trẻ, liên tục cầm những bông hoa hồng vẫy vẫy.

"A." Đột nhiên bà ta kêu lên, miệng méo máo, "Gai... gai đâm"

Người đàn ông bên cạnh nhanh chóng lấy ngón tay bị thương của bà ta bỏ vào miệng. Giọng đầy âu yếm, "Không sao cả, Tịch Tịch, không sao cả." Sau

đó thối lên vết thương cho bà.

Người phụ nữ kia vẫn nhìn ông, ánh mắt chăm chú nhưng con ngươi đục ngầu. Tay kia cũng bà bỗng dưng đặt lên má ông, "Ông là ai vậy?" Câu hỏi ấy đầy phần khó hiểu.

Người đàn ông kia chỉ có thể cười khỏ, "Tôi là Mouray, chồng của bà. Chúng ta bên nhau cũng sắp ba mươi rồi." Lại mất trí nhớ.

"Vậy tôi là ai?"

"Bà là Nhan Tịch, vợ của tôi." Nói rồi Mouray chỉ vào ngón tay áp út của bà nơi có chiếc nhẫn vàng đơn giản bọc quanh ngón tay ấy.

Nhan Tịch nhìn xuống tay mình, "Tôi là vợ ông, ông là chồng tôi."

Mouray gật đầu, đứng rồi.

Tiếng xe đẩy cốt kết ma sát với mặt đất, người quản gia đang đẩy xe đồ ăn ra. Có bánh, có trà, đều được trưng bày rất đẹp.

"Cảm ơn." Mouray nhận tách trà từ tay người quản gia.

Nhan Tịch thì lại khác, vừa thấy bánh bà đã vội cầm lấy một cái ăn như đứa trẻ.

Mouray ánh mắt đầy bi thương nhưng giọng điệu lại hết mực dịu dàng, "Ăn từ từ, không ai dành của bà cả."

Nhan Tịch vẫn ăn một cách ngấu nghiến, chẳng mấy chốc đĩa bánh cũng dần vơi đi.

Người quản gia nhìn về phía người đàn ông đầu hai thứ tóc kia thờ dãi, "Ông chủ, cậu Thiên một lát nữa sẽ bay tới đây ạ."

Mouray gật đầu, "Tôi biết rồi."

Người phụ nữ kia đột nhiên ngừng ăn bánh, đôi mắt trắng đục kinh hoàng, như nghe thấy gì, hét lên, "Thiên, con của mẹ. Con đâu rồi?"

Mouray thất kinh. Bát đĩa trên bàn đều bị bà ta vứt xuống đất, tiếng sứ vỡ tan giòn. Mouray vội chạy tới ôm bà, "Tịch Tịch, Thiên đang đi học, chờ một tí, nó sắp đi học về rồi."

Nhan Tịch ngừng la hét, đôi mắt giàn dụa nước, "Thật ư?"

"Thật." Mouray đáp lại.

"Bao giờ Thiên về?" Nhan Tịch lại hỏi.

"Một tiếng nữa."

"Vậy tôi phải đi chuẩn bị cacao nóng cho Thiên, thằng bé nếu đi học về mà không thấy cacao nóng thì sẽ rất buồn." Nhan Tịch tự mình đứng thẳng dậy, chạy nhanh đi vào nhà.

Mouray đứng bất động phía sau nhìn theo bóng của bà, đôi mắt xanh dương sâu như biển khơi ấy ửng đỏ, "Là báo ứng phải không?"

Người quản gia chỉ biết im lặng. Nhìn trên sàn, mảnh sứ vỡ tung toé, có mảnh còn dính máu. Còn chiếc áo trắng của người đàn ông kia thì nơi góc tay áo cũng lấm đỏ, từ tay ông giọt xuống vài giọt máu.

"Ông chủ, tay ông bị thương." Người quản gia đau lòng, giọng khàn khàn.

Mouray lúc này mới chú ý tới vết cắt trên tay mình, "Nhẹ thôi mà."

Người đàn ông từng tung hoành trên hai giới, gây giông tạo bão, có vết thương nào ông chưa chịu được. Năm tháng dần qua, mái tóc đen cũng dần điểm bạc, đôi mắt xanh thẫm cũng ánh lên nỗi buồn. Vết thương trong lòng ông, vẫn luôn mưng mủ. Ông bước từng bước chậm vào nhà. Đi tới nhà bếp. Thấy Nhan Tịch đang đun nóng sữa. Hình ảnh này đã bao lâu rồi ông chưa từng thấy lại, mấy chục năm, vợ ông sống trong điên loạn, những con xa cách. Ông chẳng còn gì ngoài những vết cắt trong tim.

"Mouray, nhanh lên, bảo tài xế đi đón Thiên, nó sắp đi học về rồi." Nhan Tịch cẩn thận rót sữa ra cốc rồi lại tiếp tục chuẩn bị một cốc cacao. Dáng vẻ này đến cả người hầu trong nhà cũng kinh ngạc, bà chủ vốn thần trí điên loạn, hôm nay giống như trở lại bình thường.

"Tôi biết rồi." Mouray bước ra khỏi phòng bếp, nơi khoé mắt ông chảy xuống một dòng lệ.

Trong phòng bếp tiếng của Nhan Tịch vẫn truyền ra.

"Chuẩn bị một ít bánh mì đi, Thiên thích ăn bánh mì lắm."

"Cà súp gà nữa, đó là món nó khoái khẩu."

"Đừng nấu cái gì hư đấy, thằng bé là đứa kén ăn."

Đèn chùm toả ánh sáng vàng xuống bóng hình người đàn ông trung niên. Căn phòng ấm áp như vậy nhưng chỉ khiến ông thêm đau khổ.

Khi Thảm Hạ Thiên đến Ý, bầu trời đã ngả sang màu tím. Anh lên xe chuẩn bị sẵn, điện thoại vừa lúc cũng rung lên, anh nghe máy.

"Thiên, con đã đi học về chưa?" Tiếng của người phụ nữ quen thuộc như bóp nghẹt tim anh, bao lâu rồi, anh chưa nghe tiếng mẹ, nó vẫn ấm áp, thân thương như thuở nào, tuy nhiên anh biết, chẳng qua mẹ là đang không tỉnh táo, vì khi tỉnh lại, mẹ sẽ chỉ khóc với anh, trách anh sao không nghe lời mẹ, trở về đây làm gì.

"Con đang trên đường về." Anh cố bình tĩnh đáp lại mẹ.

"Mẹ đã chuẩn bị cacao và sữa nóng cho con rồi, con nhớ uống hết nhé." Vẫn vang bên tai thanh âm dịu êm của mẹ.

"Vâng ạ."

"Hôm nay mẹ nấu rất nhiều món con thích, con nhất định phải ăn bằng hết cho mẹ nhé."

"Vâng ạ."

"Thiên của mẹ thật giỏi."

Anh tắt máy, vẻ căng thẳng vẫn in hằn trong đôi mắt của anh.

Lãnh Phong nhìn anh, mạnh dạn lắm mới dám lên tiếng, "Cậu chủ, ta đã dò ra được tin tức của phu nhân. Nửa tiếng trước một chiếc trực thăng tư nhân đã đáp tới đây, theo điều tra thì đó là chiếc Tiger 08 của cô Thera."

"Ừ." Thảm Hạ Thiên gật đầu.

"Chúng ta có nên..."

"Chưa vội, bọn họ sẽ không làm gì cô ấy đâu." Thảm Hạ Thiên nói.

"Cứ tiếp tục theo dõi tình hình đi."

Lãnh Phong gật đầu, "À, Bạch thiếu nói với chúng ta là bên cạnh phu nhân đã có người của anh ấy."

"Là tên sát thủ mà hần mới thu nhận sao?"

"Vâng."

"Ừ, như vậy càng tốt."

"Còn nữa, tiếp tục bám theo dấu của Thera xem cô ta tiếp tục làm gì."

"Vâng."

Ánh mặt trời leo lắt cuối ngày từ từ biến mất. Trả lại đất trời cho bóng đêm. Nước Ý cũng dần khoác lên mình tấm áo hoa lệ, những chiếc mặt nạ dần được kéo xuống. Giờ phút con người dối trá đã bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thảm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Xin chào Tiểu Thần

Cung Ân Thần tỉnh lại, trước mắt đã chẳng thấy gì, tay chân vẫn mất cảm giác. Tuy nhiên thính giác cô vẫn rất tốt, cô nghe rõ tiếng người xung quanh mình đang nói gì, tuy nhiên cô lại không hiểu vì tiếng Ý cô chưa từng học. Có tiếng đóng cửa phòng lại, hình như người đã đi rồi. Cung Ân Thần cố định hình xem mình đang ở đâu. Cô đang nằm trên một cái gì đó rất mềm, quanh người còn được đắp chăn, đôi mắt thì bị một tấm vải cột lại. Chẳng thấy gì.

Dường như có tiếng bước chân ai đó đang tiến lại gần cô, rồi mảnh vải trên mắt bị kéo xuống, ánh sáng ngay lập tức đánh vào đôi mắt khiến cô cau mày nheo mắt lại. Một lúc sau mới quen với ánh sáng. Đây là một căn phòng rất sang trọng, đồ trang trí xung quanh đều đậm chất cổ điển. Cô lại nhìn mình, bộ đồ thờ trên người đã được thay bằng chiếc váy màu tím cúp ngực. Sao lại thế này?

Bên cạnh cô đột nhiên vang lên tiếng cười khẽ, một người đàn ông phương Tây điển trai với đôi mắt màu xám tro đang nhìn cô, anh ta khoác lên mình bộ âu phục màu đen tuyền rất sang trọng, chiếc cài áo hình bông hồng ở trước ngực ánh sáng lấp lánh.

Anh ta khiến cho cô cảm thấy rất lạ, sợ hãi và hoang mang.

" Xin chào Tiểu Thần." Anh ta dùng Tiếng Anh để nói với cô.

Cô cứ nhìn vào đôi mắt xám ấy, có cảm giác như bị cuốn vào vòng xoáy của tâm thức.

" Quên mất, chưa giới thiệu, tôi là Kay Ktash, kẻ mang năng lượng tới cho phần nửa châu Âu." Anh ta nở một nụ cười đầy lịch thiệp.

Cô vẫn nhìn hẩn song không nói gì. Cô đã từng nghe rất nhiều lời đồn về vị trước mặt cô này. Anh ta có rất nhiều lời đồn, người ta nói anh ta là chàng thợ mỏ đào trúng giếng dầu, cũng có người nói anh ta là kẻ quẩn vàng từ trong tã sinh ra. Hậu thuẫn gia đình vững chắc đã giúp anh ta nắm lấy một vùng kinh tế lớn. Dầu mỏ luôn là thứ thiết yếu trong cái kỉ nguyên đầy máy móc này, cho nên cơ đồ anh ta xây dựng đã trở thành ngọn đồi khó phá.

" Tiểu Thần thật là, sao lại lạnh lùng với tôi như thế, đáng lẽ nên cảm ơn tôi vì đã cứu cô chứ." Giọng anh ta chuyển sang một âm vực khác, cô rợn người, sao trên đời này có kẻ lật mặt nhanh như vậy.

" Thôi được, cô không nói với tôi cũng chẳng sao, tuy nhiên nếu cô muốn sống sót trở về với vòng tay của chồng cô thì cô phải nghe theo tôi." Hắn ta lại mỉm cười, nụ cười của anh ta có thể rất đẹp nhưng lại khiến cho người khác cảm thấy ghê tởm vì sự bí ẩn trong nụ cười ấy.

Kay dựng cô ngồi dậy, ngón tay đeo găng đen vuốt mái tóc đen dài của cô. Rồi tay anh ta lấy từ trong hộp sắt ở túi áo ra một viên thuốc, cho vào miệng cô. Chỉ vừa mới chạm lưỡi, đã tan chảy ra, dần dần, cơ thể cô như lấy lại cân bằng, tay chân cũng bắt đầu co duỗi được. Tuy nhiên cô chẳng dám mạnh động gì.

Tay Kay vuốt đầu vai trắng nõn của cô rồi bắt lấy một lọn tóc, cuộn trong ngón tay của anh ta. Cung Ân Thần cảm thấy tầng tầng lông tơ của mình đã dựng lên.

Kay buông lọn tóc trên ngón tay ra, anh ta vẫn nhìn chăm chăm cô, " Cô chính là phu nhân của Johasnh Lioen, hừm, một đối tượng rất dễ để trao đổi đấy. Tuy nhiên, tôi không hứng thú với mấy vụ quyền thừa kế nên tạm thời sẽ không gây tổn hại gì cô."

Cung Ân Thần trái tim như thờ phào.

Đột nhiên anh ta đi tới bàn, lấy cho cô một chiếc bánh, đưa cho cô, " Ăn đi."

Cô cầm lấy, ngoan ngoãn cắn một miếng.

Kay nheo mắt, tay xoa xoa đầu cô, " Thế mới ngoan chứ, The..."

Cô tròn mắt nhìn anh ta, dường như anh ta vừa gọi cô bằng cái tên gì đó. Anh ta cũng nhận ra mình đã nói gì, khoe môi nhếch lên, " Mẹ kiếp, đúng là cái gì cũng không nên quá quen mà."

Cô nuốt một miếng bánh trong sự khó hiểu.

Kay lúc này lại nhìn cô, " Mrs.Lioen, chúng ta có kế hoạch như thế này. Tí nữa, ta sẽ xuống tầng dự một bữa tiệc. Ở đó sẽ gặp mặt chồng cô. Nhưng tôi không hi vọng cô sẽ chạy oà tới chỗ anh ta đâu. Cô luôn phải ở bên cạnh tôi, từ đầu tới cuối, kể cả có gặp chồng cô ngay trước mắt cũng không được hé ra điều gì. Nếu ngoan thì rất nhanh cô sẽ trở về bên cạnh anh ta, nếu hư, thì cô hiểu đấy."

Cung Ân Thần gật đầu.

Kay hài lòng với biểu hiện của cô, " Có câu hỏi gì không?"

" Anh là người đã bắt cóc tôi ư?" Cung Ân Thần cuối cùng cũng mở miệng.

" Không, tôi chỉ là thuận đường cướp cô từ tay người khác thôi." William lắc đầu.

" Cái gì?" Cô tròn mắt ngạc nhiên.

" Đối tác của tôi dường như định mang cô đi đâu đó nhưng tôi hứng thú quá bèn bắt cóc cô đi trước." Kay rót một li nước quả đưa cho Cung Ân Thần.

" Đối tác của anh là ai?"

" Justin Markin. Cậu ta trẻ đấy nhưng rất có tài."

Cả người Cung Ân Thần như chết lặng. Tại sao Justin lại xuất hiện ở đây, hơn nữa còn dây dưa với những kẻ như thế này. Quan trọng hơn sao anh lại bắt cóc cô?

Tất cả biểu hiện kinh ngạc trong mắt cô đều bị Kay thu lại. Khoé môi mỉm cười, thầm nghĩ, Thiên, tôi đã giúp cậu hạ bậc đối thủ tranh quyền một bên rồi đây. Thực ra anh là cướp Cung Ân Thần thật nhưng mà cướp này lại khác. Lúc nhóm sát thủ kia vừa xuống khỏi trực thăng thì kẻ mà Bạch Niên Vũ cài vào đã hành động, gây ra nội chiến. Tuy nhiên trình của sát thủ Hắc Đế sao có thể tầm thường, cho nên cuối cùng chỉ còn lại Cung Tử Dương và tên sát thủ. Đầu mỗi một hồi, Cung Tử Dương vì còn vướng Cung Ân Thần nữa nên đã bại, bị thương khá nặng. Sát thủ của Bạch Niên Vũ đã cứu được cô ta nhưng mà tình hình bên Thâm Hạ Thiên lại đang khó khăn nên anh đã nhận nhiệm vụ chăm sóc bà cô này. Anh cố ý nói Justin bắt cóc cô ta là chẳng phải để tình cảm giữa Cung Ân Thần và Thiên được hâm nóng vì đã chặn đường một kẻ nguy hiểm sao.

"Tất cả đều OK rồi chứ?" Kay nhìn cô.

Cung Ân Thần gật đầu.

Kay đang định đứng dậy chuẩn bị thì như nhớ ra điều gì.

"Tiểu Thần, có muốn xem mặt mình một chút không?"

Cung Ân Thần ngạc nhiên.

"À, thì có một thay đổi lớn trên mặt của cô rồi." Kay gỡ đầu rồi di chuyển chiếc gương tròn trên bàn về phía cô.

Người trong gương này có đôi mắt híp đen lay láy, hai bên má bầu bệu, khuôn môi nhỏ nhắn. Nhìn đi nhìn lại, sao lại giống người Nhật Bản thế này.

Cô kinh ngạc, "Anh đã làm gì với mặt tôi thế hả?" Đi tới trước gương, tay chạm vào mặt.

"Đừng có đụng lắm, mặt nạ da người. Chẳng lẽ bây giờ cô xuất hiện bên cạnh tôi mà lấy cái khuôn mặt của Thâm phu nhân sao? Cô coi thường tầm ảnh hưởng của mình ở Ý rồi."

Cung Ân Thần không đụng vào mặt nữa, "Mặt nạ này quả thật được làm rất tinh vi."

"Đương nhiên, sẽ có thể khiến cho cả thiết bị nhận dạng bằng cảm ứng nhiệt cũng phải khó khăn đấy."

"Khoan đã."

"Sao nữa?"

"Ai đã thay đồ cho tôi vậy?"

"Tôi."

Cung Ân Thần:.....

Phòng tiệc được trang hoàng đẹp đẽ, dưới ánh đèn pha lê rực rỡ, từng ánh vàng rờn rờn trên bức tượng đúc vàng trở nên cao quý hơn bao giờ hết. Trên bàn tiệc trải thảm trắng, những chiếc li cao ngất với sắc đỏ của rượu vang như thể hiện đẳng cấp của bữa tiệc.

Cung Ân Thần khoác tay Kay bước vào sảnh, có rất nhiều người đã ở đó, ai cũng khoác lên mình bộ âu phục đắt tiền và bộ váy lộng lẫy. Trang sức kim cương, ngọc bích, ruby cứ ánh lên lấp lánh dưới ánh đèn màu cam nhạt.

"Mr.Ktash, hôm nay thật vinh dự khi gặp ngài ở đây." Một người đàn ông lịch lãm đi tới chỗ hai người, cúi mở chào hỏi.

"Mr.Hiavity, rất vui được gặp ngài." Kay nắm lấy tay của người đàn ông đó thân thiện bắt tay.

Ánh mắt của người đàn ông kia chuyển dời sang Cung Ân Thần, "Vị này là...?"

"Cô ấy là bạn gái của tôi, Namaki." Kay nhìn sang cô, ánh mắt không thể tình hơn.

Hiavity gật đầu, cầm lấy tay của Cung Ân Thần, cúi người, hôn nhẹ xuống, "Thật vui mừng khi gặp, quý cô Namaki"

Cung Ân Thần mỉm cười đáp lễ.

Rồi rất nhiều người, tới bên Kay để chào hỏi, ai cũng có cái nhìn ẩn ý về Cung Ân Thần.

Đột nhiên Cung Ân Thần cảm thấy như có một ánh mắt nóng rực đang chiếu thẳng vào lưng mình. Cô quay người lại, cả thân hình sững sờ. Thâm Hạ Thiên vẫn tây trang quen thuộc, chiếc cài áo kim cương hình con rồng và bên cạnh chính là Thera. Cô ta khoác lên mình bộ váy khoét ngực sâu tôn lên làn da trắng bóc, đôi chân dài nương theo đường xẻ của váy lộ ra, sau lưng trần còn điểm tô thêm một hình xăm hoa sen đỏ thật khiến người ta không

nhìn mà cảm thán. Đó là một người phụ nữ như độc dược. Hai người đó đứng cạnh bên nhau giống như ngọc bích.

"Chà chà, không tệ." Kay từ lúc nào cũng chú ý theo hướng của cô.

Cô quay sang nhìn hắn, "Ý anh là gì?"

Kay cười mỉm, nụ cười gian mãnh tới lạ, tiếng anh ta thì thầm bên tai cô, "Nhớ những gì ta đã thoả thuận rồi đấy. Ngoan thì được thưởng, không ngoan thì phạt."

Cô ánh mắt toé lửa nhìn hắn.

Còn Kay vẫn duy trì nụ cười của mình, hắn không còn ghé sát vào tai cô nữa, chân dài di chuyển, kéo cô tới chỗ Thảm Hạ Thiên.

"Mr.Lioen." Anh ta gọi to.

Cung Ân Thần tim roi một nhịp, đối diện với anh, vẻ lạnh lùng ấy như đóng băng trái tim cô. Thera thì lại mỉm cười nhìn cô, đôi mắt màu hạnh nhân của cô ta như muốn róc sạch thịt cô.

"Mr.Ktash."

Kay gật đầu, "Tôi nghĩ người bên cạnh anh chắc là Mrs.Lioen."

Thera khoé môi cong liễu nhếch lên, ngón tay sơn màu đỏ chót đặt lên mặt che đi nụ cười đó, tiếng cô ta trầm nhẹ như bán du dương, khiến người ta bị cuốn vào từng thanh ngữ, "Không, anh lầm rồi. Tôi là người suýt nữa thì mang danh phận Mrs.Lioen thôi."

Kay miệng cười nhưng ánh mắt đầy trầm ý, "Phải không?"

"Đương nhiên rồi." Thera vẫn duy trì điệu cười đầy quyến rũ của mình. "Tôi lại hứng thú với cô bạn gái của anh đấy."

Kay nhìn sang phía Cung Ân Thần, tay di chuyển lên nắm lấy bàn tay cô, "Cô ấy là Namaki."

Thera gật đầu, "Chào Namaki."

Cung Ân Thần cũng mỉm cười với cô ta, "Xin chào."

Đôi mắt hạnh kia lại bắn tia lửa xuyên vào người cô, cô bắt giác rung mình.

Đột nhiên có tiếng nói đã đến giờ vào dự tiệc. Bọn họ nhanh chóng đi vào trong hội trường.

Nên nói trùng hợp hay là trớ trêu nhưng mà chỗ ngồi của cô và Kay là chung bàn với Thera và Thảm Hạ Thiên. Bọn họ ngồi đối diện nhau. Đúng là chẳng có gì vui hơn khi những kẻ nguy hiểm tụ họp một chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thảm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Justin lioen

Cung Ân Thần khuôn mặt chán nản nhìn những người ngồi cùng bàn mình, bọn họ đều toát lên từ ánh mắt sát khí đằng đằng. Cô cầm lấy chiếc ly rượu vang trên bàn, nhấp môi uống. Vừa lúc ấy, phục vụ cũng mang đồ ăn ra. Vừa nhìn món khai vị là soup vị cá, cô đã rợn tóc gáy. Cô không thích ăn cái này một chút nào, cứ nghĩ tới có một con cá mập đã chết để nấu ra một bát soup này là cô đã ón lạnh. Cô đánh mắt nhìn xung quanh, không có một ai ăn cả. Cô ngạc nhiên.

Thảm Hạ Thiên đưa tay lên gọi phục vụ, chàng thanh niên trẻ mỉm cười, khi nghe thấy những lời anh nói thì gật đầu, dọn đĩa của anh và Thera. Kay cũng đưa tay nói phục vụ dọn đĩa anh, Cung Ân Thần cũng dọn nốt đĩa mình.

"Bàn chúng ta thật ảm ỹ!" Thera vừa uống rượu vừa cười.

"Tôi không thích cá mập cho lắm." Kay cụng ly rượu.

Thảm Hạ Thiên vẫn duy trì bộ mặt lạnh, tuy nhiên ánh mắt thì chiếu thẳng về phía cô.

"Tôi thì đã chứng kiến có người bị cá mập cắn chết nên nếu mà ăn thịt cá mập chẳng khác gì ăn thịt đồng loại." Thera thản nhiên nói.

Tiếng của cô ta không to không nhỏ vừa vắn đủ cho cả bàn nghe, Cung Ân Thần tay chân sồn hết cả lên.

Thảm Hạ Thiên lúc này mới lên tiếng, " Không phải lúc nói chuyện này."

Thera nheo mắt cười rồi nhìn cô, " Vậy Namaki, tại sao cô không ăn?"

" Tôi là thành viên của tổ chức bảo vệ động vật ở trường." Cô đáp lời.

" Ô, trường nào vậy?" Thera vẫn tiếp tục hỏi.

" Harvard."

Lúc này, chẳng hiểu sao, Thera bỗng nhiên cười một cách đầy hàm ý, quay sang phía Thảm Hạ Thiên, " Thiên, Namaki cùng trường với vợ anh đấy."

Cơ mặt Cung Ân Thần đơ cứng.

" Thật trùng hợp." Kay cũng gật đầu, ánh mắt đầy lửa tình nhìn cô, tay anh ta chuyển lên đặt nơi đầu vai của cô, ngón tay thon bắt đầu xoắn từng lọn tóc, " Em có biết Lisa Chung không? Cô ấy là vợ của ngài Lioen đấy."

Cung Ân Thần không biết nên phản ứng sao cho vừa.

" Vợ tôi là một cô gái rất dễ thương và hoà đồng, tuy nhiên lại vô tâm và không chịu thấu hiểu cho tôi." Thảm Hạ Thiên nhấc li rượu lên, uống một ngụm rồi từ tốn nói.

Cung Ân Thần nhìn thẳng vào đôi mắt xanh của anh, cô như thấy trong đó là một đại dương rộng lớn, bơ vơ, cô độc. Nét mặt cô cứng lại, có con sâu nhỏ đang dần ăn mòn vào trái tim cô.

" Chắc chắn, như thế là không được." Kay ẩn ý nhìn Cung Ân Thần rồi tặc lưỡi. " Đối với tôi, vợ là...."

Chẳng biết có chuyện gì xảy ra nhưng giây phút anh ta chuẩn bị nói thì đèn điện tắt, tiếng chuông báo động kêu lên. Khắp nơi vang lên tiếng súng, tình hình càng thêm nguy hiểm. Ai đó đã nắm chặt lấy tay cô. Cô kinh ngạc định rút ra thì nghe thấy âm thanh quen thuộc, " Là anh." Cô an lòng hơn, đột nhiên anh kéo cô chạy di chuyển, bọn họ chạy theo đường lên sân thượng.

Cô cứ thấy một đường anh kéo cô chạy rất lạ, xen qua đám đông hỗn loạn, anh nắm chặt tay cô. Tiếng súng nổ vẫn vang vọng. Có ai đó xen ngang nhằm làm cô và Thảm Hạ Thiên lạc nhau nhưng tay anh vẫn gắng gượng giữ lấy tay cô. Đột nhiên cô cảm nhận có một chất lỏng nóng ẩm chảy nơi tay hai người đang giữ chặt nhau.

" Hạ Thiên, anh bị thương." Cô hét lên.

Người phía trước kéo cô đi vẫn im lặng, tuy nhiên khi vừa đi ra tầng thượng thì có ai đó đã mạnh tay lôi kéo Cung Ân Thần, tay hai người dứt ra. Thảm Hạ Thiên quay người lại, dưới ánh đèn đỏ báo động, con người anh đầy kinh ngạc. Cung Ân Thần bây giờ đang nằm trong tay ai đó, nơi hông cô có một vật cản đặt, không cần nghĩ cũng biết là súng. Hai người dần lùi ra sau, trực thăng quạt gió thổi mạnh.

" Mr. Lioen, quý ngài của tôi muốn đàm phán, hẹn ở Thái Lan. Phu nhân sẽ an toàn cho đến khi ngài tới." Tiếng nói đầy lạnh lùng của tên sát thủ, hần nói tiếng Trung.

Trong thanh âm hỗn loạn, từng tiếng thét của Thảm Hạ Thiên đầy chắc nịch, "Chỉ cần vợ gia có chuyện gì, gia róc sạch xương nhà bọn mày." Rồi cả người anh ngã xuống, cô chợt nhớ ra anh bị thương, có lẽ vết thương ấy là cố tình, chắc chắn đã có thuốc gì đó.

Cung Ân Thần nước mắt rơi là chỗ, từ bao giờ, cô lại trở thành đối tượng hàng đầu của giới Mafia vậy? Sau gáy bị đánh mạnh, cô hai mắt lờ mờ, khoảng khắc cuối ấy là hình ảnh Thảm Hạ Thiên đứng trước mặt cô, thề nguyện chắc nịch. Rồi cô chìm trong hôn mê, cô không biết mình đã bị đưa đi như thế nào nhưng giây phút cô tỉnh lại đã ở Thái Lan, nơi rừng núi hoang sơ, trời trọc giữa thiên nhiên. Bên cạnh cô là người đã lâu không gặp, Justin.

Anh ta không mặc áo, để trần, phía dưới mặc quần thể thao, tay anh chống trên bàn trà, đôi mắt xanh nhìn cô, khói thuốc lá bay trong không khí.

" Lisa, em tỉnh rồi sao?" Justin nói bằng giọng vô cảm, anh ta đứng dậy, rót một li nước cho cô.

Cung Ân Thần không muốn uống nhưng đã bị bàn tay rắn rỏi của hần bóp cầm đồ nước vào. Cô bị sặc, nước chảy ướt xuống cổ. Chiếc váy tím vẫn chưa thay, nước sóng sánh trên thêm ngực. Justin như bị cuốn hút bởi những hạt ngọc trên cổ cô, nhìn ngây một hồi rồi mới bình thường lại.

Cung Ân Thần không biết mình nên đối phó với Justin như thế nào cả. Anh ta lấy chiếc áo phông xám trên ghế bành, mặc vào, lại châm thêm một điếu thuốc, đặt lên miệng.

" Anh không phải là Justin Markin, anh là Justin Lioen." Tiếng anh cất lên khiến đôi mắt Cung Ân Thần tràn đầy bàng hoàng.

" Mẹ anh đúng thật là vợ của lão già Markin kia thật nhưng bà ấy lại giao trái tim mình cho Mouray Lioen. Hai người bọn họ đúng là đã xảy ra những chuyện không hợp luân lý. Khi biết mình có thai, mẹ anh đã rất hoang mang bởi không biết rốt cuộc anh là con của ai. Lúc anh sinh ra, đôi mắt xanh đã làm rõ mọi chuyện. Mẹ anh đã tới cầu cứu Mouray nhưng chỉ đổi lại cái liếc nhìn vô tình. Lão già Markin đương nhiên biết chuyện, ông ta đã tra tấn mẹ

anh không bằng chết. Đến hơi thở cuối cùng của bà ấy, ông ta cũng không để yên. Xác mẹ bị nghiền nát, vớt xuống biển cho cá." Nỗi đau mất xanh của Justin vẫn chưa hạt lẹ.

" Anh đã được Mouray cứu về tuy nhiên mục đích của ông ta không phải là để cứu anh khỏi địa ngục mà là đẩy anh tới một địa ngục khác. Vợ ông ta, Nhan Tịch năm đó xảy ra chuyện, bà ta mang đứa con của mình giấu đi, còn bà ta thì biến mất đầu suốt bốn năm, khi trở lại, đôi mắt gần như sắp hỏng, tâm trí luôn hoảng loạn, lúc nào cũng gọi cái tên " Thiên, Thiên của mẹ." Mouray đón anh về là để trở thành "Thiên" của Nhan Tịch. Bà ta đối xử rất tốt với anh, xem anh là Thiên thật. Tuy nhiên khi bà ta phát bệnh, bà ta sẽ dùng dao rạch lên người mình rồi giờ ngón tay máu của mình chỉ vào anh hết lớn, " Con quái vật, chạy mau.""

Cung Ân Thần như thấy được hình ảnh một đứa trẻ núp trong góc tường đối diện với một người phụ nữ đầy máu. Lúc ấy, phải chăng rất sợ.

" Tuy nhiên, Thiên chân chính đã trở về, người anh trai của anh. Nhan Tịch mỗi khi thấy Thiên đều sẽ hét lên, khóc lóc, phát bệnh rồi sau đó lại chạy tới ôm anh, nói với anh rằng Thiên của bà ta đã bị quỷ dữ ăn thịt. Anh sống suốt mấy năm trong sự điên khùng của bà ta. Nhưng em hiểu không, Thẩm Hạ Thiên bỏ mặc tất cả, hẳn ta học cách trở thành một gia chủ, trở thành kẻ đứng đầu quyền lực. Còn anh bị bỏ mặc lại trong thứ tình mẫu tử giả dối. Năm mười bảy tuổi, hẳn ta tới Mĩ. Còn anh thì được Markin tới xin nhận về vì nhà ông ta chẳng có đứa con nào cả, những đứa kia đều chỉ là cái cớ để ông ta trụ vững, nhưng trụ được bao lâu, hơn nữa vị trí của ông ta sắp bị thay đổi bởi anh em cho nên mới làm liều đón anh về. Tuy nhiên ông ta nào hay biết Mouray cũng sớm đoán ra được điều này nên đã biến anh thành một Thẩm Hạ Thiên thứ hai và lập kế hoạch cho anh chiếm lại gia tộc Markin. Và bây giờ chẳng phải mọi thứ đều hoàn mỹ sao, bây giờ anh chỉ còn một ý nguyện đó là chiếm lấy Lioen, an ủi cho xác mẹ giữa biển khơi."

Cung Ân Thần kinh ngạc nhìn anh, đây không phải là người mấy năm qua cô quen biết. Justin trong kí ức cô luôn là chàng trai với nụ cười rạng rỡ và ánh mắt lúc nào cũng ngời sáng tựa như ánh mai. Nhưng người đứng trước cô này là ai, cô chỉ thấy nguy hiểm, lạnh lẽo trong đôi mắt xanh ấy. Nó rất quen thuộc, bởi cô từng thấy nó trong đôi mắt của Thẩm Hạ Thiên.

" Anh kể với tôi làm gì?" Cô gắng giọng nói.

Justin quay đầu lại nhìn cô, điều thuốc nơi môi bỏ xuống, " Để em biết được tôi sẽ huỷ diệt Thẩm Hạ Thiên như thế nào!"

Cô sợ hãi, lùi lại về phía sau, " Justin, anh điên rồi."

Justin nở một nụ cười lạnh, " Đúng vậy, anh điên rồi." Chân dài anh ta đi tới chỗ cô, tay bắt lấy bắp chân của cô kéo mạnh, cô vùng vẫy nhưng không thể nào thoát khỏi được. Tiếng vải bị xé rách tàn nhẫn. Trên giường, mọi thứ đều hỗn loạn, làn da trắng nõn của mỹ nhân trần trụi phơi bày trước mắt của Justin. Một ngọn lửa bùng lên trong người anh, anh cúi xuống thô bạo hôn môi cô. Mùi máu hoà trong hơi thở, tanh ngọt, chất lỏng ấy như kích thích mọi chỗ nhạy cảm của người đàn ông. Môi lưỡi chạm nhau nhưng không phải ngọt ngào, chỉ thấy tàn nhẫn.

Tay Justin vuốt ve thân thể của Cung Ân Thần. Từng xúc cảm nơi lòng bàn tay truyền tới khiến anh cảm giác như chạm vào tơ lụa thượng hạng. Đột nhiên, thứ nước gì đầy đắng chát hoà trong miệng anh. Anh ngẩng đầu lên, người dưới thân anh nước mắt đầm đìa, đôi mắt của cô đầy hận ý. Ánh nhìn tang thương ấy như tổ cáo tội ác của anh. Anh giật mình, trước đây, cô luôn duy trì một nụ cười đầy tươi tắn với anh, cô thích ngậy người ngắm đôi mắt anh giống như tìm kiếm bóng hình ai đó. Anh biết, cô tìm ai, cô tìm tay anh trai đáng ghét của anh, anh biết hết. Anh vẫn vờ như không nhận ra, anh chỉ tùy ý thỉnh thoảng hỏi cô em đang tìm ai trong anh vậy, khi đó, cô sẽ có biểu cảm đậm nỗi buồn. Cô hi vọng anh kéo cô khỏi địa ngục của nỗi nhớ còn anh hi vọng mình đừng chìm vào ánh mắt của cô. Cuối cùng anh thua. Anh buông cô ra, đứng dậy, cô co ro ôm lấy thân mình. Tiếng cô cất lên đầy yếu ớt và bị thương, " Justin, anh....từng nói...anh sẽ bảo vệ em"

Justin như bị rút cạn nguồn sống, đôi chân lê thê rời đi, cửa đóng chặt lại, ngoài trời, hoàng hôn dần chìm xuống. Anh nói với người bên cạnh mình, " Tìm đồ thay cho cô ấy."

Bóng anh đổ dài trên từng vạt nắng, lần đầu tiên trong cuộc đời, vỏ bọc của anh bị đào xới tới mức thâm thẳm, anh ngẩng đầu nhìn lên ngọn cây cao cao, tự hỏi bản thân, tất cả đều ổn phải không?

Cung Ân Thần ngồi bó gối co mình lại, cửa mở ra, cô cảnh giác nhìn, một cô gái tuổi tầm rất trẻ bước vào, trên tay cầm theo một bộ quần áo được gấp gọn.

" Cô nên thay quần áo." Cô bé kia nói tiếng Trung hơi lớ ngớ nhưng cô vẫn hiểu.

Cô nhận quần áo, mặc nhanh gọn. Cô thấy mái tóc dài rối của mình, ý nghĩ phiền chán. " Ở đây có kéo không?"

Cô bé kia ngạc nhiên với câu hỏi của cô, ánh mắt không giấu khỏi tia cảnh giác.

Cung Ân Thần mỉm cười, " Đừng hiểu lầm, tôi chỉ muốn cắt tóc."

Cô bé kia cuối cùng cũng thở phào. Đi ra ngoài, chắc là để lấy kéo.

Cung Ân Thần nắm lấy lọn tóc của mình.

" Lisa, anh thích nhìn em để tóc dài."

" Tại sao vậy Justin?"

" Anh thấy em như vậy rất xinh."

" Hừm, nhạt nhẽo quá."

" Đừng cắt tóc ngắn nhé!"

" Được thôi."

Cô bé kia đem kéo vào, Cung Ân Thần đi vào nhà tắm, nhìn mái tóc dài mình giữ gìn bao lâu, kéo đưa lên ngọn tóc, tiếng kéo kêu sắc nhọn, mái tóc vốn dài tới lưng bây giờ đã ngắn tới bờ vai. Tóc cứ thế rơi, xong rồi, tất cả đều xong rồi.

Cô xong việc, trả kéo cho cô bé, cô bé kia vẫn dùng đôi mắt ngây thơ nhìn cô.

" Em tên gì?" Cô hỏi.

" Kika." Cô bé kia bẽn lễn trả lời.

" Chị là Tiểu Thần."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thảm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Người quen tưởng lạ

Thẩm Hạ Thiên tỉnh lại, cả người nặng trĩu, tiếng con gái bên cạnh khiến anh ngạc nhiên.

" Hoá ra chưa tận mệnh." Thera ngồi trên ghế bành vừa ăn nho vừa nói.

Anh cau mày rút kim trên tay, đứng dậy, " Em có nhúng tay không?" Anh lạnh lùng hỏi cô ta.

" Đoán xem." Cô ta mỉm cười.

Bàn tay anh nắm lại thành quyền, vằn đỏ trong máu hiện rõ, " Nói."

Thera lắc đầu, " Không phải do em."

Thẩm Hạ Thiên không nói gì.

" Tên Kay Ktash kia rốt cuộc là ai?" Thera bỗng nhiên đi về phía giường anh, ánh mắt chăm chú.

Thẩm Hạ Thiên nhìn cô, khoé môi điều lên, " Nếu anh nói đó là Kay của em thì sao?"

Cả người Thera cứng lại, đôi mắt màu hạnh như khắc lên đó tia bi thương, cô gần giọng với anh, " Anh từng nói Kay chưa chết."

Anh đối mắt với cô, " Anh từng nói như thế nhưng anh không phải là người thích nói thật. Giống như em, ngang nhiên giết người của anh rồi bắt cóc vợ anh đi đấy thôi."

Thera bật cười lên, " Đúng vậy. Chúng ta không thể tin tưởng ai cả."

Anh đứng dậy, đi ra mở cửa phòng tắm, " Thera, Kay thật sự vẫn sống." Cửa phòng đóng lại, bỏ lại sau cái nhìn thất thần của Thera.

Thẩm Hạ Thiên đứng trước gương nhìn vết rách dài vừa mới khâu lại trên cánh tay, đôi mắt đầy tia máu. Anh bật nước, để sự lạnh giá quán trên thân thể mình. Cung Ân Thần bây giờ đang ở Thái Lan, mà người bắt cô nhất định sẽ không làm hại cô, điều ấy anh tạm an tâm nhưng tình hình này, anh không thể tới Thái Lan được. Nếu chân anh vừa rời Ý thì nhất định sẽ có biến động. Nhưng anh không đi, thì cô sẽ xảy ra chuyện. Đột nhiên anh nhớ tới một người, hẳn nhất định sẽ giúp được. Anh lấy khăn tắm che người lại, đi ra ngoài, Thera đã sớm không còn ở đó. Anh lấy điện thoại trên bàn, gọi tới một số.

" Nghe nói cậu đang ở Thái Lan để tìm băng đảng buôn ma túy."

" Sao, chuyện gì?"

" Tới một nơi giúp tôi, nơi đó sẽ giúp cậu."

"Ồ, gửi địa chỉ đi. Cả biển lửa sẽ nổi lên."

"Được."

"Còn gì nữa?"

"Cứu giúp tôi một người."

"Ai?"

"Cung Ân Thần."

Thẩm Hạ Thiên gọi điện cho Lãnh Phong gửi địa chỉ mà bọn sát thủ để lại cho anh tới chỗ của người vừa rồi. Anh thở dài, hi vọng mọi chuyện vẫn ổn. Ngoài cửa vang lên tiếng gõ, "Cậu chủ, tới giờ ăn rồi."

Anh mặc chiếc áo phong và quần thể thao lên, đi ra ngoài, tay vẫn nắm chặt điện thoại, anh sợ một phút anh lơ là thì cô sẽ xảy ra chuyện.

Dưới phòng, Nhan Tịch và Mouray đã ngồi sẵn ở đó, Thera cũng trùng hợp xuống cầu thang với anh. Nhan Tịch vừa thấy anh đôi mắt đã sáng lên, "Thiên, nhanh lại đây. Hôm nay có cá tuyết đấy."

Anh đi tới ngồi xuống, nhìn đĩa cá tuyết ngon lành đặt trước mặt, cả người anh run lên. Anh không ăn được cá tuyết nhưng mẹ anh lại nói anh thích ăn nhất. Mẹ, bà lại nhớ nhầm rồi, người thích ăn cá tuyết chính là Justin. Nhưng khi nhìn thấy đôi mắt chờ mong của mẹ, anh vẫn lấy dao cắt một ít, bỏ vào miệng.

"Ngon không?" Nhan Tịch chờ mong hỏi anh.

"Ngon." Anh vô cảm nói.

"Vậy thì ăn đi." Nhan Tịch chỉ chỉ vào đĩa thức ăn.

Khoé môi anh nhếch lên, đôi mắt ngẩng cao, nhìn Mouray. Ông ta cũng nhìn anh bằng ánh mắt đau đớn.

"Tuồng anh không ăn được cá tuyết." Thera bỗng nhiên châm lửa vào.

Nhan Tịch ngẩn ngơ, nhìn sang anh, miệng run run, "Thiên, con ăn được cá tuyết mà, trước đây con thường hay đòi mẹ ăn mà."

Thẩm Hạ Thiên im lặng, tay vẫn cầm dao cắt miếng cá.

Đột nhiên đĩa trên bàn rơi xuống sàn, tiếng sứ vỡ khiến người ta kinh động. Nhan Tịch ôm lấy mặt mình, lẩm bẩm, "Thiên rất thích cá tuyết.... Không, nó ghét ăn cá." Cứ nói đi nói lại rồi hét lên, bà ta bỏ tay xuống, nhìn anh, đôi mắt đỏ hoe, "Thiên, sao con lại về đây, mẹ đã bảo con đừng về mà!"

Thẩm Hạ Thiên trái tim bị bóp nghẹt, anh đứng dậy, rời khỏi bàn.

Còn Nhan Tịch phía sau đã bị đánh ngất nằm trong lòng Mouray.

Thera là người thân thiện nhất, vẫn ung dung ăn mà chẳng quan tâm.

Điện thoại trong tay rung lên, Thẩm Hạ Thiên nhìn thấy tên người gọi thì bất giác.

"Không ngờ đại lễ lại lớn thế đấy. Anh sao lại muốn diệt Dung Dĩ vậy?"

Thẩm Hạ Thiên ngạc nhiên, không ngờ người đang đương dao với mình lại là Dung Dĩ.

"Chắc chắn là Dung Dĩ chứ?"

"Sao anh không tin tôi thế, người sở hữu quả đồi thuốc phiện kia chính là Dung Dĩ mà hai hôm trước, cậu em trai của anh vừa mới đáp máy bay tới đó."

Cả người Thẩm Hạ Thiên như đông cứng lại.

"Sao? Giờ muốn như thế nào? Cứu bao nhiêu người?"

"Chỉ một. Còn những kẻ khác thì tùy vào tốt số."

"Được."

Thẩm Hạ Thiên ngắt điện thoại, ánh mắt anh nhìn ngoài ô cửa sổ đang lấp ló ánh nắng. Một nụ cười lạnh ngắt dương lên, vì sao cứ phải như vậy chứ!

"Lãnh Phong, chuẩn bị mọi chuyện ở Ý hoàn tất đi, chúng ta sẽ sớm tới Thái Lan."

Cung Ân Thần ngồi trước căn nhà gỗ, đôi mắt xa xăm nhìn sang đồi thuốc phiện. Loài hoa tội ác ấy vương mùi trong gió, phảng phất cám dỗ. Người trồng nên đồi hoa này cũng không phải kẻ tầm thường bởi vì nơi Tam giác vàng cứ điểm này vẫn ngang nhiên gieo lên hạt mầm ác ma, hẳn chắc chắn là kẻ không đơn giản. Mà cô đã hỏi Kika, cô bé nói Justin không phải ông chủ ở đây, hẳn chỉ là kẻ giao dịch, còn người thật sự làm chủ ở nơi này hiện đang trên đường tới đây.

"Kika, tại sao em lại ở đây?" Cô thờ dãi nhìn Kika đang ngồi bên cạnh ngắm nghía chiếc nhẫn mẫu đơn của cô.

Kika ngẩng đầu lên, cười tươi tắn, "Ba mẹ em vì một khoản tiền mà bán em tới đây."

Cung Ân Thần nhìn thấy trong đôi mắt của cô bé không một chút đau thương, cứ như, cứ như mọi đau đớn, bi thương đã chìm sâu vào trong làn mắt trong veo ấy.

Cô gạt đầu, đột nhiên một chiếc xe Jeep dần tiến tới chỗ cô, từ trên xe bước xuống, gã đàn ông lực lưỡng râu quai nón khiến người ta ròn rợn. Cung Ân Thần nhìn anh ta xong thì chết lặng.

"Tiểu Thần, sau mấy năm cuối cùng cũng gặp được nhau." Dung Dĩ miệng vẫn ngậm thuốc lá mỉm cười, giọng ồm ồm đầy chói tai.

Người thứ hai từ xe bước xuống, chiếc váy trắng không hợp với không khí nơi này, dáng người bé nhỏ trắng nõn đi bên cạnh Dung Dĩ. Miệng của Cung Ân Thần méo xệch.

"Lạc Y, sao cô lại ở đây?" Cô hỏi.

Lạc Y nhìn cô mỉm cười, "Đây là chỗ của tôi mà."

Cung Ân Thần cứng người.

Dung Dĩ vẫn im lặng cầm điếu thuốc hút, trong tiếng gió thổi, mùi thuốc lá quện vào lan mọi nơi. Lạc Y trước đây là người như thế nào, thiên thần có lẽ là từ ngữ đúng nhất. Chiếc váy trắng luôn hợp hồn người khác, nhưng bây giờ, chẳng thể nào nghĩ tới, thiên thần cũng gieo rắc nỗi ám ảnh cho con người.

Lạc Y mỉm cười rất tươi, "Tôi thành ra như thế này chẳng phải vì cô sao?"

Cung Ân Thần không hiểu.

"Nếu không vì A Thiên yêu cô thì làm sao tôi lại trở nên như này?" Đôi mắt cô ta trong sáng nhưng sao lại găm đầy dao.

"Anh ta chưa từng yêu tôi." Cung Ân Thần thờ dãi. Yêu ư? Lúc đấy cô chỉ mới mười lăm tuổi, ngày ngày chứng kiến tình yêu đẹp đẽ của Thẩm Hạ Thiên và Lạc. Lúc ấy, trái tim cô bao nhiêu lần vỡ nát.

Lạc Y lúc này đột nhiên cười phá lên, "Đáng lẽ từ giờ phút anh ấy đặt chân đến Singapore thì Cung gia đã bị diệt rồi nhưng vì cô, mà suốt mười năm qua cái gia tộc ấy vẫn sừng sững ở đó. Anh ấy nói vì không muốn làm mất đi nụ cười của cô nên mới dùng tay nhiều năm vậy. Chỉ vì tôi kể cho cô biết mối hận của anh ta nên anh ấy mới, mới chia tay tôi, không muốn nhìn thấy mặt tôi nữa. Tất cả là vì cô."

Đột nhiên tiếng vỗ tay xuất hiện, có một người đứng tựa bên thân cây đang dùng ánh mắt rất chăm chú để nhìn.

"Anh trai tôi đúng là yêu tình mà." Justin vừa nói vừa đi tới.

Lạc Y nhìn Justin với ánh mắt bàng hoàng, "Sao anh lại..."

"Có đôi mắt giống với người yêu cũ của cô như vậy sao?" Chưa để cô ta nói hết thì Justin đã ngắt lời.

Justin đi tới bên cạnh Cung Ân Thần, thoải mái ôm cô tới sát vào lồng ngực mình, "Như thế nào?"

Lạc Y mặt tái xanh.

Dung Dĩ xem trò vui này giờ cuối cùng cũng lên tiếng, "Ôn hết chuyện rồi phải không? Đi ăn thôi, này giờ suýt muộn quá rồi."

Justin kéo tôi đi lên chiếc xe Jeep kia. Hầu như chỉ có Dung Dĩ và Justin nói chuyện với nhau còn hai người còn lại là cô và Lạc Y đều im lặng. Khi bọn họ tới quán ăn, đó là một nhà hàng nhỏ bình thường nhưng lạ thay có điều gì ấy khang khác. Bề ngoài là quán ăn mộc mạc nhưng bên trong là một khu rất lạ. Ở đó có khói trắng, có giấy bạc, có những thứ bột lân lóc trên bàn. Justin vẫn nắm chặt lấy tay Cung Ân Thần còn hai người kia thì hết sức tự nhiên đi tới một cái bàn đặt riêng. So với những chiếc bàn khác thì mọi thứ ở đây đều sạch sẽ hơn và có chút sang trọng hơn.

Phục vụ bàn đi tới, nói bằng tiếng Thái uốn lượn, Dung Dĩ đưa thực đơn cho mọi người chọn. Cung Ân Thần không chọn, Justin bảo mình kén ăn còn Lạc Y thì chọn rất nhiều, Dung Dĩ để mặc cô chọn. Phục vụ ghi món xong rồi rời đi. Sau đó có người mang một chai rượu vang tới. Rót 4 li, Cung Ân Thần nhìn li rượu của mình, không muốn đụng.

Justin bỗng nhiên gọi phục vụ tới, gọi một lon coca cho cô.

Dung Dĩ nhìn một hồi rồi nói, " Chắc, không ngờ cậu cũng chú ý tâm lý phụ nữ gớm đấy nhỉ."

Justin mỉm cười, " Thói quen ấy mà."

Cả người Cung Ân Thần như có một luồng điện chạy qua.

Lạc Y tao nhã uống rượu, " Cậu được anh bây giờ vớt cả em luôn hả?"

Cung Ân Thần chỉ nhìn cô ta bằng ánh mắt nhàn nhạt.

" Ai bảo thế, cô ta đã bao giờ vớt được tôi đâu." Justin cụng ly rượu với cô ta rồi nói.

Cung Ân Thần biết mọi ân ái trước đây đều là giả dối nên vẫn duy trì bộ mặt lạnh tanh. Trên bàn thức ăn cuối cùng cũng đem ra. Cung Ân Thần ăn rất ngon lành, mặc kệ bên tai là tiếng bàn chuyện của ba người bọn họ.

Một toán người bỗng nhiên xuất hiện, bọn họ không hợp với nơi này cho lắm. Người đàn ông đi đầu để tóc đầu đinh, khuôn mặt tuấn tú sắc nét, ánh mắt rất lạnh, mặc trên người bộ đồ âu lại thêm chút ngang tàn. Đôi mắt anh ta quét khắp mọi nơi rồi cuối cùng dừng lại trước bàn của bốn người. Hắn đi tới. Bắt tay với Dung Dĩ.

Dung Dĩ hỏi anh ta, " Tiền mang tới chứ?"

Anh ta đưa tới chiếc vali, mở ra, những xấp tiền được xếp ngăn nắp đầy hộp.

Dung Dĩ nhận tiền rồi đưa cho anh ta một chiếc thẻ trắng. Anh ta rời đi.

" Đó không phải là kẻ giao dịch chính." Justin vừa cắt thịt vừa nói.

" Đương nhiên rồi, đó chỉ là tay chân." Lạc Y lấy vali về phía mình.

" Đạo này hàng trắng được chuộng nhỉ?" Cung Ân Thần cuối cùng cũng mở miệng.

Dung Dĩ bật cười, " Tiểu thư, con người ta thích những thứ tạo cho mình ảo ảnh."

" Thế ư?" Cô nhưong mày. " Và cả những thứ mang tới cho mình tiền tài nữa."

Dung Dĩ gật đầu, " Tôi nên suy nghĩ lại ấn tượng về cô. Tôi cứ nghĩ cô góc ghech cơ chứ."

Cung Ân Thần nhếch mép, " Tôi đi vệ sinh."

" Cứ tự nhiên." Dung Dĩ chỉ về cuối hành lang nơi thẳng tới nhà vệ sinh.

Cô gật đầu, đi tới đó. Khi cô vừa bước vào nhà vệ sinh nữ thì có một người đàn ông đã đứng đó. Về mặt chính là chờ đợi, mà người đó là cô.

" Cô là Cung Ân Thần." Hắn nhưong mày, đôi mắt màu trà sắc lạnh.

" Anh là người của ai?" Cô bật nước lên rửa tay.

Anh ta mỉm cười, " Tôi trước giờ không hề có người của ai mà chỉ có ai là người của tôi thôi. Thẩm Hạ Thiên nhờ tôi tới cứu cô."

" Ha." Cô tắt nước, đưa lên máy sấy khô. " Vậy bao giờ anh cứu tôi ra khỏi đây?"

" Chưa phải bây giờ." Hắn gõ nhíp tay trên thành đá. " Nếu cứu bây giờ thì nhất định sẽ có huyết chiến, có còn thể ảnh hưởng tới người vô tội."

" Cho nên?"

" Hai ngày nữa."

" Được."

Anh ta đi tới đưa cho cô một con chip nhỏ, " Đây là thiết bị liên lạc, cẩn thận mất."

" Được."

Anh ta mở cửa nhà vệ sinh, đột nhiên Cung Ân Thần hỏi, " Anh tên là gì?"

" Hứa Luật Khôi."

" Tôi sẽ nhớ kĩ tên anh."

"Ồ. Trong hai ngày tới, cẩn thận. Còn nữa để ý kĩ những người xung quanh mình, đừng để bị lừa."

Người đàn ông đó rời đi. Một cô gái với ánh mắt kinh ngạc đi vào.

" Cô có thấy tên đàn ông kia vừa ra khỏi đây không? Đẹp trai kinh khủng nhưng chỉ tiếc lại bị bóng." Cô ta vừa đi vào đã nói liến thoắng

Cung Ân Thần: zzzz

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thắm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Trở trâu

Từ khi nghe được tin từ Hứa Luật Khôi, Cung Ân Thần tâm trạng đã tốt hơn. Mặt mày không còn ủ rũ. Khi cô trở về, Kika đang đứng trước nhà đợi cô. Cô mỉm cười xoa đầu cô bé, cô bé đưa cho cô một cốc nước.

"Nước gì vậy?" Cô ngửi thử, có mùi thơm nhẹ bốc lên, rất dễ chịu.

"Trà hoa lài." Cô bé nói.

Cô gật đầu, uống thử một ngụm, trà vừa vào miệng thì hương đã toả ra. Cái dịu dàng cùng với thanh khiết hoà quyện nơi đầu lưỡi. Trong cái thơm dịu ấy lại lẫn vào một loại hương khác, rất lạ.

Khi thấy cô đã uống, ánh mắt của Kika dường như có chút khó hiểu. Cô nhìn cô bé, "Em bỏ độc vào trà sao?"

Kika như giật mình, lúng túng lắc đầu, Cung Ân Thần tuy trong lòng suy tính nhưng cũng không nói gì thêm. Nhưng lời của Hứa Luật Khôi cô vẫn nhớ, cảnh giác với tất cả mọi người xung quanh mình, cô đưa chén trà vẫn đây trả lại cho Kika. Còn mình thì bước vào phòng. Cầm con chip trên tay, cô suy nghĩ việc sẽ bỏ nó vào đâu, một ý nghĩ le lói lên, cô gắn nó vào dưới tóc của mình. Con chip này vừa chạm vào da đã xuất hiện những chiếc kim đâm thẳng vào da đầu, mặc định gắn vào đầu cô. Đúng lúc này, cửa lại lần nữa mở ra, Kika bước vào, đưa cho cô một bộ quần áo mới.

"Chủ nhân bảo đây là quần áo ngày hôm nay."

Cô gật đầu.

"Ngài ấy còn nói cô nên đi tắm sớm kéo tí nữa lạnh."

Cô hiểu ý, cầm quần áo lên, đi ra khỏi phòng. Nhà tắm là một nhà riêng biệt nằm ở xa chỗ cô bị nhốt. Muốn tới nhà tắm thì phải đi qua vườn hoa thuốc phiện. Cô đi trên lối con đường, đột nhiên có âm thanh kích thích cô. Cô dừng chân lại, khi nghe thấy âm thanh đó là gì thì cả mặt nóng lên. Có ai lại làm chuyện ấy giữa thanh thiên bạch nhật thế này không?

Cô cố gắng không để ý nhưng có giọng nói lại khiến cô cứng lại.

"Lạc Y, không ngờ nhìn cô trong sáng vậy mà những lúc thế này lại lẳng lơ không ngờ." Giọng nam trầm khàn này Cung Ân Thần rất quen, vì đó là Justin. "Đúng là bản tính hồ ly câu người."

"Ha, thế mà anh cậu ngủ với tôi vẫn vô tình ra đi đấy thôi." Lạc Y vừa nói vừa rên rỉ.

Sau đó là một loạt âm thanh nhuộm đầy nhục dục.

Cung Ân Thần chết lặng, nhanh chóng rời đi. Cô lúc này đã hiểu ra chuyện gì rồi. Khi cô đi tới nhà tắm thì đã thấy Dung Dĩ đứng sẵn đợi ở đó. Anh ta đang hút thuốc, nhìn thấy cô thì mỉm cười, "Cảm thấy món quà vừa rồi thế nào?"

Cô biết ngay mà, hần làm gì có ý tốt nhắc nhở cô đi tắm sớm.

"Tôi tự hỏi là anh thấy vợ mình ngủ với người khác mà không ghen sao?" Cô trưng mắt nhìn anh ta, ngữ khí lạnh nhạt.

Dung Dĩ rút điếu thuốc trong miệng xuống, mắt lạnh nhìn cô, "Một tờ hôn nhân thôi mà. Hơn nữa tôi không thích loại con gái như cô ta, làm tình với người này nhưng lại thích gọi tên kẻ khác."

" Lạc Y có giọng rất hay, lúc rên rỉ càng quyến rũ hơn, trên giường cũng rất biết cách làm đàn ông thỏa mãn. Chỉ có điều lúc lên đỉnh, cái miệng nhỏ khi nào cũng mị hoặc gọi tên: A Thiên."

Cung Ân Thần đột ngột nắm chặt lại. Dung Dĩ đi tới trước mặt cô, " Người đàn bà của tôi lúc lên giường thích gọi tên người khác, không biết người đàn bà của Thẩm Hạ Thiên lúc lên giường hay gọi tên ai." Nói đến đây đột nhiên Dung Dĩ tóm lấy tay của Cung Ân Thần, ép cô vào tường. Quần áo trong tay cô rơi xuống. Mùi đàn ông xa lạ ám lấy người cô. Môi cô đột nhiên bị người khác cuồng bạo hôn. Hai tay cô cố đẩy hắn ra thì lại bị tay hắn như gọng kìm giữ chặt lại, hai chân muốn phản kháng thì bị ép cho không cử động được. Tránh thế nào cũng không thoát được nụ hôn của hắn. Nhân lúc cô khó thở mở miệng, lưỡi của hắn đã len vào. Hương đàn ông nam tính cuốn lấy đầu lưỡi, mùi thuốc lá vẫn trong khoang miệng. Cô cắn lấy môi hắn, vị mặn chát tanh nồng của máu dần chảy trong miệng cô. Dung Dĩ dừng lại, liếm vết máu nơi khoé môi, đôi mắt bùng lửa. Hắn không dừng lại, hôn trên cổ cô. Từng vết cắn như muốn nghiền nát cô. Cung Ân Thần đột nhiên bật khóc, không dây dựa nữa, mặc hắn cắn mút trên cổ mình. Đột nhiên trong đầu cô xuất hiện hình ảnh người đàn ông ấy, cũng trong đêm tân hôn tàn bạo với cô, hắn cũng chưa bao giờ nhẹ nhàng với cô cả. Đôi môi cô bất giác gọi lên một cái tên. Không còn đau đớn nữa, Dung Dĩ bây giờ đầu vẫn áp vào hõm cổ cô, miệng lẩm bẩm, " Lại là hắn."

Cung Ân Thần nước mắt đã thấm ướt khuôn mặt, Dung Dĩ rời khỏi người cô. Cả thân hình cô xụi lơ trượt xuống ngòai bệt trên đất.

Dung Dĩ châm một điếu thuốc mới, " Rốt cuộc Thẩm Hạ Thiên đã bỏ bùa mê gì các người hả? Lúc nào cũng bật ra cái tên đó." Hắn vừa nói vừa khó khăn bật lửa, động tác hắn tràn đầy tức giận. Một tiếng " cạch" vang lên, chiếc bật lửa đã bị ném vỡ trên đất. " Cả cô và cô ấy tại sao cứ phải say mê hắn?"

Cung Ân Thần nhìn theo bóng hắn, miệng run rẩy, " Tôi cũng muốn biết...tại sao yêu anh ấy là đau... mà vẫn cứ đắm đuối vào yêu."

Dung Dĩ nhìn cô, đột nhiên đi tới, bế thốc cô lên, đập cửa nhà tắm, ném cô vào trong bồn nước lạnh. Cái lạnh đánh ập đến khiến cô tái xanh, muốn rời khỏi bồn thì lại bị anh ta nhấn lại vào.

" Tôi phải khiến cho cô bớt ngu đi mới được." Hắn lạnh nhạt, hai tai ghi cô xuống nước lạnh.

Cung Ân Thần vùng vẫy, hắn muốn chìm chết cô. Hơi thở sắp đứt đoạn thì đột nhiên bị kéo lên, Dung Dĩ một bộ mặt đầy hài lòng nhìn cô, " Có phải rất đau khổ không?"

Cô liếc hắn, tay vùng lên đánh một cái tát lên khuôn mặt của hắn. Cô hét lên, " Dựa vào đâu? Dựa vào đâu mà các người xem tôi là công cụ để trả thù nhau hả? Thẩm Hạ Thiên, Justin và cả anh, Dung Dĩ, dựa vào đâu? Có bản lĩnh thì tự mà ra tay đi, sao cứ phải lấy tôi ra để hứng đạn hả?"

Dung Dĩ thấy bên má mình bỏng rát, còn cô gái trước mặt mình thì khuôn mặt đỏ bừng, đôi mắt tuyệt đẹp đầm lệ. Chiếc áo phông trên người cô bị nước kéo trễ xuống, chiếc cổ trắng ngăm hiện lên với những vết cắn vẫn còn đỏ, có vết còn chảy máu. Anh nhìn thấy bóng mình trong đôi mắt ấy, nó như tố cáo hành vi sai trái của anh đối với cô. Lần đầu tiên trong đời, anh sợ đôi mắt của một người tới vậy. Anh cố trấn tĩnh, đứng dậy, không nói gì. Anh chinh vùi xả nước ấm vào bồn, rồi rời đi. Phía sau lưng anh vang lên tiếng thút thít. Đúng vậy, anh dựa vào đâu, cuộc chiến của bọn họ, sao lại đem một cô gái như vậy vào....

Cung Ân Thần bo mình bật khóc, cô cố gắng chà xát hơi thở đàn ông xa lạ trên người mình. Da bắt đầu ửng lên, có nơi còn tấy đỏ. Cửa vang lên tiếng đập, " Chị Tiểu Thần, chị đã tắm xong chưa? Em đưa quần áo mới tới cho chị." Là Kika.

Cung Ân Thần lên lau nước mắt, đi ra khỏi bồn, mở cửa ra, nhận đồ từ Kika. Thay đồ xong, cô xuất hiện, đôi mắt vẫn còn đỏ song thần thái lại lạnh lùng. Kika nhìn cô, ánh mắt chiếu lên những vết hôn trên cổ cô, không nói gì.

Một đường trở về, chỉ trong im lặng. Vườn hoa thuốc phiện cũng không nghe thấy âm thanh gì nữa. Tất thảy dựa như chưa từng có gì xảy ra. Cô trở về phòng, thấy trước cửa, có một bóng hình đứng sẵn ở đó.

Dung Dĩ thấy cô, ánh mắt khó xử, đối diện với cô, một hồi lâu mới nói, " Xin lỗi."

Cung Ân Thần im lặng, đi ngang qua anh ta rồi mở cửa vào phòng. Cô nằm trên giường tóc ướt, cô muốn rời khỏi nơi này, không muốn dính dáng tới ai nữa. Đột nhiên cô nhớ Tiêu Tiêu Diệp và Quan Nhĩ. Bọn họ bây giờ chắc là vẫn còn bình thân đi học hoặc cùng nhau dạo phố chứ không như cô. Giả như cô chưa từng quen những người kia, có thể cô đã hạnh phúc và vui vẻ hơn rồi.

Milan, Italy...

Thẩm Hạ Thiên có một dự cảm không lành. Nơi trái tim anh co rút. Mấy ngày nay, tâm trạng anh lúc nào cũng căng thẳng cực độ. Anh ngồi trong xe, nhìn đồng tài liệu trong tay của mình. Những con chữ khiến anh đau đầu hơn, bất giác anh nghĩ tới Cung Ân Thần, không biết cô có ổn không?

Lãnh Phong nhìn đôi mày cứ cau lại của Thẩm Hạ Thiên, có chút lo lắng, " Cậu chủ, lần này, chúng ta rời Ý sớm như vậy nhất định phe của cậu Justin sẽ thừa cơ mà phá đám."

" Tôi biết." Thẩm Hạ Thiên vớt tài liệu xuống bên cạnh, tay xoa xoa trán, " Vốn dĩ bắt Cung Ân Thần rời đi khỏi tôi là để có mục đích ấy mà."

" Lần nào ngài cũng nương tay với Justin, ngài không sợ hắn sẽ được nước lấn tới sao?" Lãnh Phong khó hiểu. Cứ lần nào bọn họ sắp cắt được một khúc của phe Justin là cậu chủ lại thả ra, chính vì vậy nên thế lực Mafia của Justin ngày càng mạnh, uy hiếp tới thế lực của bọn họ.

Justin không nói gì. Do dự là bởi vì đối với anh, Justin vẫn là em trai. Dẫu nó là đứa luôn tìm cách giết anh nhưng nếu giết nó, mẹ nhất định sẽ hoá điên hơn trước. Đối với mẹ, Thiên của bà là Justin chứ không phải là Thẩm Hạ Thiên. Anh không muốn....

Anh mệt mỏi tựa đầu, nốt ngày hôm nay nữa thôi, anh sẽ tới cứu cô.

Đột nhiên điện thoại hiện lên tin nhắn, anh nhìn nội dung, thần sắc u tối.

[Mr.Lioen, chúng tôi đã có kết quả xét nghiệm. Có một bản fax đã được gửi tới văn phòng của ngài và một bản được gửi tới hòm thư điện tử. Ngài có thể truy cập ngay bây giờ để nhận kết quả.

Bệnh viện Harking St.]

Thẩm Hạ Thiên nhú mày, " Lành Phong, cho tôi mượn máy tính của cậu." Lành Phong đưa máy tính cho anh.

Anh vào hòm thư của mình, thấy tin nhắn, ấn vào, một bản báo cáo được gửi tới. Những con chữ trên máy tính khiến đôi mắt anh thất thần, anh không tin được. Cả người anh sững sờ, nhìn một hồi lâu, cả người tê dại. Anh không thể tin được, sao có thể như thế chứ....

Lành Phong thấy vẻ mặt càng ngày càng tối lại của Thẩm Hạ Thiên thì càng ngạc nhiên. Thẩm Hạ Thiên vùi đầu vào trong tay của mình. Chiếc máy tính rơi xuống dưới chân. Lành Phong nhặt lên, nhìn thấy thông tin trên máy tính, ánh mắt kinh hoàng. Không thể nào, cậu chủ và phu nhân lại là anh em ruột.

[Cung Ân Thần và Johasnh Lioen có quan hệ huyết thống 87.8888888%]

Mấy hôm trước anh thấy cậu chủ ra lệnh là tới phòng mà phu nhân ở ở biệt thự Singapore tìm tóc còn sót lại rồi xét nghiệm ADN. Lúc ấy anh còn khó hiểu, hoá ra như vậy, vậy chẳng phải là....

Anh nhìn Thẩm Hạ Thiên, xuyên qua kẽ tay, dường như anh thấy những giọt nước mắt. Ônh trời đúng là trời trêu mà. Người yêu nhau lại chẳng thể yêu nhau.

Chiếc xe vẫn đi trong màn đêm vô tận, trườn lên đó bóng tối của cô đơn. Ông trời thật khéo se duyên, cho hai kẻ cô đơn yêu nhau để rồi lại khiến họ đau đớn trong tuyệt vọng.

Đôi chân của Thẩm Hạ Thiên chưa từng nặng tới như vậy, anh đi từng bước tới phòng mẹ, nhìn người đang ngủ say trên giường. Anh nắm lấy đôi tay của mẹ, hết như một đứa trẻ.

" Mẹ, nói với con rằng tất cả chỉ là giả dối đi." Từng giọt nước mắt chảy xuống đôi tay trắng xanh của Nhan Tịch.

Thẩm Hạ Thiên đầu áp vào tay mẹ, " Cô ấy là người con yêu nhất trên đời. Là bầu trời sao của con. Nhưng những gì trên tờ xét nghiệm đây lại phá tan tất cả. Mẹ có thể tỉnh dậy nói cho con biết được không?"

" Nói cho biết rốt cuộc Tiểu Thần có phải là con mẹ không?"

Dường như người trên giường đã tỉnh, cảm nhận được những giọt nước ấm áp trên tay mình, bà lặng lẽ nhìn.

" Thiên?" Nhan Tịch đột nhiên hỏi.

Thẩm Hạ Thiên ngẩng đầu lên, nhìn mẹ. Anh sợ, sợ mẹ thấy anh thì sẽ lại phát bệnh. Anh định đứng dậy rồi đi thì đột nhiên tay đã bị nắm lại.

" Là con đúng không?" Thanh âm ấy chưa từng chân thật như vậy.

Anh nhìn mẹ, sợ một giây tiếp sau mẹ sẽ phát bệnh nhưng kì lạ thay mẹ lại rơi nước mắt, nắm chặt tay anh, " Thiên của mẹ, cuối cùng cũng về rồi."

Giây phút này anh tin là mẹ anh hoàn toàn tỉnh táo, mẹ ôm anh chặt vào lòng mẹ. Đã rất nhiều năm rồi anh chưa từng được mẹ ôm như thế.

" Mẹ, người tỉnh táo?" Anh hỏi.

" Sao con lại hỏi thế?" Mẹ anh giọng nghẹn hỏi lại.

" Là thật rồi." Cuối cùng cũng có thể ôm mẹ rồi. Tay anh vòng ra ôm lấy mẹ.

" Mẹ, có thể trả lời con một chuyện được không?"

" Chuyện gì vậy con?"

" Mẹ và Nam Cung Ngự có phải đã từng có con với nhau?"

Chương 27: Lửa, khói, máu

Đêm ấy, trước khi đi ngủ, cô đã cẩn thận kiểm tra con chip trên da đầu mình, nó vẫn nằm yên đó. Cô nhắm tính hi vọng, rất nhanh thôi, cô sẽ thoát khỏi nơi này. Nhưng cô tự hỏi, khi trở về, cô sẽ làm gì? Tiếp tục là Thẩm phu nhân ngày ngày lo sợ bị giết hay trở lại làm cô sinh viên ngây ngô thuở nào. Không chút do dự, cô chọn đáp án một bởi vì thứ nằm trên vai cô đâu phải tự do mà nó là bình an của một gia tộc. Mặc dù Cung gia đối xử với cô không tốt nhưng chắc chắn cô vẫn sẽ giúp họ bởi vì chính họ đã tạo ra cô của ngày hôm nay, hơn nữa, cô muốn được gần anh. Một tiếng thờ dài cất lên, cô trần trọc mãi, đầu vì lúc này vẫn còn ẩm ướt nên bây giờ đau như búa bổ, cô cố gắng xoa bóp mi tâm của mình. Đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, cô khó chịu, nhìn qua lỗ mèo, là Justin. Anh ta đứng ngoài với bộ dạng đầy lôi thôi lếch thếch. Cô không muốn mở cửa, cảnh tượng lúc chiều vẫn hằn trong tâm trí cô. Tiếng đập cửa ngoài vẫn vang lên dữ dội. Cung Ân Thần vốn đã đau đầu bây giờ lại bị tiếng ồn làm khó chịu. Cô cau có mở cửa, "Anh muốn gì?"

Justin đứng trước cửa nhìn cô, nơi mặt anh có vết thâm nhẹ, "Hắn đụng tới em?" Khoé môi cất ra từng tiếng gần đây gần đây.

Cung Ân Thần biết "hắn" mà Justin nhắc tới là ai, ngữ khí cô cũng không dễ chịu, "Liên quan mẹ gì đến anh!?"

Justin nheo mắt lại, giận dữ túm lấy tay cô, "Lisa, em đối với tôi lúc nào cũng trung trinh liệt nữ lắm mà, sao lại sẵn sàng trao thân cho Dung Dĩ nhanh vậy. Em khiến tôi mờ mịt đấy, nếu ông anh của tôi mà biết thì như thế nào hả?"

Cung Ân Thần cố dằn tay ra, "Anh điên rồi."

"Tôi điên? Đúng, tôi điên. Vì em mà trở thành người điên." Hắn càng giữ chặt tay cô hơn, hét lớn với cô.

"Buông ra." Con đau nhức từ tay khiến cô cau lại, hắn dùng lực quá mạnh với cô.

"Không buông." Justin ngoan cố.

"Anh dựa vào đâu mà bắt tôi phải nghe anh hả? Anh là gì của tôi? Về vai về lúc này anh đáng lẽ phải gọi tôi một tiếng 'Chị dâu', anh lấy tư cách gì mà đòi tôi này nọ hả? Định dùng danh nghĩa bảo vệ hôn nhân cho anh trai anh sau? Bất cứ ai cũng có thể nói câu đó nhưng anh thì không thể, bởi vì anh là kẻ thối tha nhất thế gian. Tôi biết anh và Lạc Y đã làm gì ở vườn thuốc phiện. Lạc Y dám ngủ với người khác thì tại sao tôi không thể hả?" Cô bực tức, hét lên với hắn. Chẳng hiểu sao càng nói thì trái tim cô càng nặng. Bọn họ luôn xem cô là con quay trong lòng bàn tay, luôn ép cô phải xoay vòng theo ý họ mà chẳng bao giờ quan tâm cô. Dựa vào đâu vận mệnh của cô lại phải bị kẻ khác thao túng.

Bàn tay nắm chặt tay cô đột nhiên buông thõng ra, khuôn mặt Justin tái xanh, "Em đã thấy ư?"

"Đúng, tôi đã thấy. Giữa trời cao trong xanh, âm thanh ghê tởm của các người lọt vào tai tôi hết." Cổ họng đã khản đặc nhưng cô vẫn cố giọng nói.

Ánh mắt của Justin đột nhiên di chuyển xuống những vết xanh tím trên cổ cô. Vết tái xanh lại hồng trở lại, nói đúng hơn là đỏ gay, hắn nắm chặt tay thành quyền, "Là hắn làm ư?"

Cô để ý ánh mắt của hắn vẫn đang chiếu vào vết trên cổ cô, cô im lặng.

Đột nhiên, một ngọn lửa bỗng nhiên sáng lên, nơi phía nhà chính bốc cháy. Justin nhìn sang, khoé môi dương cao, "Có vẻ như em sắp được cứu rồi."

Cung Ân Thần nhìn ngọn lửa đang phừng phực cháy đó, bọn cảnh vệ tìm cách dập lửa nhưng từ phía vườn hoa thuốc phiện lại nổi lên một biển lửa nữa. Cô bỗng nhiên hiểu ra, Hứa Luật Khôi đã tới.

Justin nhìn chằm chằm đám lửa, ánh mắt xanh lam như nhuộm sang màu cam, "Tôi vốn thích nơi này."

Quả nhiên, một đám người từ đâu xuất hiện, tiếng súng vang lên, rồi lại từng người ngã xuống. Quân đột kích vẫn chẳng tổn hại, còn trên đất, xác cảnh vệ đã bắt đầu tăng.

Cung Ân Thần là lần đầu tiên thấy những cảnh này, đáy mắt đầy kinh sợ. Đột nhiên tay cô bị kéo đi, Justin dường như đã chuẩn bị trước, kéo cô chạy ra phía sau nhà. Cô không biết, hoá ra có một con đường đất chạy băng vào rừng ở phía sau chỗ cô bị giam giữ. Cô nhớ ra điều gì, "Kika, con bé vẫn còn ở đó."

Justin không ngoảnh lại nhìn cô nhưng âm thanh anh cô vẫn nghe rõ, "Em tin nhầm người rồi. Kika là sát thủ, cô ta được phái tới để giám sát em. Một mình cô ta có thể xử hết rất nhiều vệ sĩ đấy. Cô ta là người đi ra từ lò luyện Hắc Đế, giá thành đổi ra bằng cả căn nhà mấy chục tầng."

Cung Ân Thần ngẩn người, cô không ngờ, cô bé với nụ cười tươi và đôi mắt trong ấy lại là người đáng sợ như vậy. Nhưng chẳng phải ngày thường, cô bé vẫn rất....rất tốt với cô sao....

Cô không biết đã chạy bao lâu nhưng phía sau lưng vẫn nghe thấy tiếng đuổi theo. Đột nhiên Justin dừng lại, ánh mắt cảnh giác, "Ra đi."

Cô chưa kịp hiểu hắn đang nói với ai thì một thân ảnh đã từ trên cây cao nhảy xuống, đó là người đàn ông cao lớn, trên tay cầm một khẩu súng.

Cứ ngỡ sẽ hết nhưng Justin lại lên tiếng, "Cả cô nữa."

Rồi từ phía sau lưng bọn họ, thân ảnh mảnh khảnh xuất hiện, khuôn mặt dưới ánh trăng mờ hiện ra. Là Kika. Vẫn là dung mạo ấy nhưng ánh mắt đầy xa lạ. Ngay giờ, cô ta vẫn luôn đuổi theo bọn họ.

Cung Ân Thần nhìn Kika, hoá ra đây mới là bộ mặt chân chính của cô bé. Cô đã bị lừa, cô cứ ngỡ, cô bé ấy là người tốt.

"Cung Tử Dương, anh bên phe nào?" Kika đột nhiên lên tiếng, thanh âm lạnh lẽo như băng tuyết.

Một lưỡi dao vô hình đâm vào tim Cung Ân Thần, cô quay đầu lại, chú ý tới người đàn ông kia, đó là người đã bắt cóc cô ở Singapore, hắn là tên sát thủ ấy. Nhưng Kika lại gọi anh ta là Cung Tử Dương. Sao có thể... Chiếc mặt nạ da người trên mặt của tên sát thủ đó bị gỡ ra. Đó là Cung Tử Dương. Chẳng trách, lúc trước cô khi ở bên cạnh hắn vẫn luôn thấy lạ, có cảm giác người này rất thân thuộc nhưng giờ mới vỡ lẽ. Rốt cuộc cô đã bị kéo vào mớ hỗn độn gì đây.

Một con dao sắc phi tới, Kika nhanh chóng tránh được.

Cung Tử Dương rút thêm một con dao mới.

Justin kéo cô tránh khỏi mặt trận của bọn họ, hắn ghé tới tai cô, thì thầm một câu, "Vẫn còn một người nữa."

Quả nhiên, một chiếc đèn pin bỗng nhiên chiếu tới, bộ đồ chiến mặc trên người chẳng hợp với phong thái thiếu gia của anh ta một chút nào. Mái tóc đầu đinh đầy ngang ngược nhưng kết hợp với khuôn mặt anh ta lại thêm phần nam tính. Anh ta ung dung đi tới, "Chào, có phiền nếu thêm một người không?"

Cung Ân Thần nhìn anh ta, là Hứa Luật Khôi, điều bộ anh ta vẫn rất ngông nghênh. Đáng đi thẳng thốn, chiếc đèn pin trong tay chiếu khắp nơi.

Kika cảnh giác lùi sang bên phải.

"Chà, tôi là lần đầu tiên thấy nhiều sát thủ của Hắc Đế như thế này đây." Hứa Luật Khôi quan sát, "Này, Cung Tử Dương, hôm trước tôi có tham gia buổi đấu giá, lúc đấy tôi định mua anh nhưng con ả Thera kia giàu quá, đánh không tới. Ồ, còn cả Kika nữa, nghe đồn cô là người đứng đầu lừa sát thủ vừa rồi, còn nhỏ mà giỏi võ nhỉ, có thời gian thì đến tập cùng mấy tên thuộc cấp của tôi với. Đạo này họ giết nhiều sát thủ Hắc Đế quá, lại bảo sát thủ quá tầm thường, không xứng. Cô tới giúp bọn họ luyện khớp với." Cái đèn pin trong tay hắn cứ chiếu lung tung.

Kika đột nhiên hét lên, "Là mày. Mày là tên đã giết Ron."

Hứa Luật Khôi bộ dạng đầy hoang mang rồi đột nhiên oà lên, "À, có phải cái thằng đầu không có tóc mà bị cụt một ngón tay phải không? Tao đang nghĩ trư thể là hắn vo ve như muỗi, tao dùng mẹ thuốc diệt côn trùng diệt một cái là đã chết ngay."

Kika tay nắm chặt súng, hai hôm trước, cô nhận được tin Ron vì ám sát thất bại một kẻ nào đó mà kết cục bị hắn ta một dao cắt đứt yết hầu. Hoá ra là kẻ đang đứng trước mắt này. Hận ý trong mắt cô hiện lại, súng trong tay lên đạn, chĩa thẳng về hắn bắn. Nhưng người trước mắt đâu phải dạng thường, hắn tránh đạn như tránh giấy. Kika chưa từng thấy người nào thân thủ mạnh như vậy. Đột nhiên ánh sáng bất chợt chiếu vào mắt cô ả, hai giác mạc bị chói sáng, đau nhói. Tuy nhiên, chưa để cô ta kịp phục hồi thì bàn tay cầm súng đã bị một dao đâm vào, súng rơi xuống. Máu chảy ồ ạt.

Cung Ân Thần nhìn thấy rõ ràng cảnh vừa rồi. Khi Hứa Luật Khôi vừa chiếu đèn vào mắt của Kika thì Cung Tử Dương đã dùng dao phi tới đâm thẳng vào tay cô ta. Cô nhớ đôi tay ấy rất nhỏ, đây vết chai nhưng nhìn tình cảnh bây giờ, lưỡi dao đã cắm sâu trong lòng bàn tay. Nhưng cô còn chưa kịp định thần thì Kika đã sử dụng dao của cô ta chặt đứt bàn tay của mình. Bàn tay nhỏ ấy nằm trên đất, máu chảy lênh láng. Từ dạ dày truyền đến vị chua đắng.

"Chưa thấy người nào nhịn đau giỏi như cô em đây." Hứa Luật Khôi tắt đèn, lôi ra một cây dao quân đội Đức, lưỡi dao xung quanh là răng cưa nhưng nhìn độ sắc bén thì lại khiến người ta rợn da gà. "Này, muốn thêm động lực không? Chính thanh dao này đã cắt đứt cổ họng của tên Ron hay Run gì đấy đây."

Kika quên cả đau đớn nơi tay, hét lên, lao về phía hắn. Tay trái nắm tay phải, nhỏ bé đọ cao lớn, tuy nhiên kỹ thuật lại không thể so sánh. Ai cũng ra những đòn hiểm, lưỡi dao cắt không khí nghe sắc ngọt.

Cung Ân Thần cả người mềm nhũn, trong mắt cô chỉ toàn thấy màu máu. Đột nhiên, Cung Tử Dương phi một dao tới chỗ Justin. Mặc dù này giờ anh ta xem kịch vui nhưng tinh thần vẫn luôn cảnh giác, một dao đó, anh ta tránh được. Cung Tử Dương hét dao, chỉ có thể dùng súng. Sát thủ luôn không thích dùng súng, bởi nó khiến con mồi chết quá nhanh và không thể có thể tấn công tốt, cho nên dao luôn được chọn là công cụ số một. Justin đẩy mắt lúc này cũng tràn đầy vẻ hứng thú, "Lên nào! Xem ai sẽ giành được mỹ nhân về nhà trước."

Rồi tiếng súng lại nổ ra, Cung Ân Thần bị Justin kéo ra núp đằng sau lưng mình. Đạn vẫn cứ bay xuyên trong không khí. Khói trắng từ những đám cháy dần lan tới, phảng phất trong khói hương hoa thuốc phiện. Cung Ân Thần mãi sau này vẫn không quên cảnh tượng ấy, những người mà cô thân yêu tự tay hướng dao tàn sát lẫn nhau. Máu tươi và ánh dao, khói trắng và tiếng đạn, luôn luôn ám ảnh cô trong những đêm ác mộng.

Justin tuy có thể ngang sức với Cung Tử Dương nhưng vì Cung Ân Thần nên cơ hội tấn công rất khó, anh vừa tránh đạn vừa cố gắng giúp cô không dính

đạn. Còn Cung Tử Dương, anh ta chẳng vương bận, đôi mắt giăng đầy sát ý. Xuyên qua khói mờ anh vẫn có thể hạ sát ngay bên Justin, nếu không phải cô thì trận chiến này sẽ nhanh hơn hẳn.

Rồi một tiếng kêu đau đớn cất lên, Kika ôm lấy bụng của mình, ánh mắt đầy đau đớn. Hứa Luật Khôi rút lẹ con dao, nhìn cô ta, dừng tay lại.

"Sát thủ Hắc Đế đúng là càng ngày càng kém." Hắn lau máu trên dao, ánh mắt không giấu diếm vẻ chán ghét.

Cung Ân Thần nhìn cảnh đó, nước mắt dâng lên. "Các người dừng tay lại. Đó là mạng người.", cô hét lên. Tiếng đạn đã dừng hẳn. Justin và Cung Tử Dương hạ súng xuống. Cung Ân Thần đi tới ôm lấy Kika, máu của cô bé nhuộm hết người cô. Đôi mắt Kika nhìn cô, vút hết mọi lạnh lùng, sát khí, đôi môi đầy máu tươi mấp máy, "Xin...lỗi... Tiểu... Thần. Em...vẫn...không....muốn....như vậy. Quảng...thời gian ở....bên chị, rất vui."

Cung Ân Thần nước mắt chảy xuống, "Đừng nói, đừng nói gì cả."

"Sau...này...chị...sẽ hối....hận vì....đã khóc cho em...ngày hôm...nay." Khoé môi yếu ớt thốt lên câu cuối sau đó mím chặt, đôi mắt lơ đãng rồi nhắm nghiền, đầu gục trong người Cung Ân Thần.

Cô thét lên, "Không, Kika!"

Hứa Luật Khôi nhìn tình cảnh trước mắt. Nói không cảm xúc cũng không đúng nhưng hắn chỉ thấy sốc, vốn dĩ đường dao ấy của hắn, với một sát thủ như Kika thì tránh dễ như chơi nhưng chẳng hiểu sao cô ta lại không tránh, để mặc dao cắm sâu vào người mình. Rõ ràng...cô ta cố ý. Nhưng anh không hiểu, vì sao cô ta lại làm như vậy. Anh vốn không muốn bắt cô ta chết, cũng lắm chỉ là bị thương thôi, anh cần cô ta còn sống nhưng cô ta lại một đường muốn chết. Anh nhìn người vừa bị dao mình đâm xong, anh nghĩ anh hiểu rồi, lời nói cuối cùng của cô ta. Đúng là, hi sinh cả mạng mình chỉ vì, chỉ vì một mệnh lệnh của người khác ư? Đáy mắt anh lạnh toát nhìn về Justin, con cáo già.

"Justin, tử sĩ chết rồi, hắn là đạt được mục đích!" Khi nói câu đó, anh nghiêng răng rất mạnh.

Justin nhìn anh, khoé môi giễu lên, "Chẳng qua chỉ là thêm một người chết. Trước nay giờ đâu phải chưa thấy!"

Đoàng...

Một viên đạn bắn thẳng về phía Justin, trúng người anh ta. Justin cảm nhận nỗi đau đang dần chiếm lấy thân thể mình. Đôi mắt anh nhìn thẳng về người vừa mới dương súng bắn mình, "Lisa, bắn thế này chưa chết được."

Cung Ân Thần tay run run cầm súng. Hận ý trong mắt cô căng tràn, trong đầu cô chỉ lặp đi lặp lại một suy nghĩ, "Giết hắn." Rồi cô lấy súng của Kika, hướng về phía hắn. Viên đạn bay thẳng, bắn vào bụng của Justin, đúng ngay chỗ mà Kika bị đâm. "Ác ma!"

Tay cô run run, đôi mắt dần mờ đi. Bên tai cô nghe thấy tiếng ai đó, nói rất gấp, "Cung Ân Thần, bình tĩnh!"

Cô không nghe gì hết, tai ù đi, tay cô không biết đã làm thêm hành động gì, chỉ mưng mưng nghe thêm một tiếng nổ. Đầu óc cô dần trở lại, trước mặt cô là cả người đang khụy xuống Hứa Luật Khôi, anh ta ấn chặt vết thương nơi bắp tay mình, miệng bật máu, đôi mắt cười khổ nhìn cô, "Đã bảo cô bình tĩnh rồi mà."

Cung Ân Thần chết lặng, cả người cô nặng trĩu. Mắt cô lại mờ đi một lần nữa rồi cuốn cô vào bóng đêm. Cô muốn mãi chìm trong khung cảnh tối tăm ấy. Bởi vì bên ngoài sáng có quá nhiều đau khổ.

Hứa Luật Khôi nén đau nhìn Cung Ân Thần đã ngất đi. Vừa rồi, cô đã định dùng đạn bắn vào chính bản thân mình, may mà anh ngăn kịp. Hậu quả là cô ta không chết nhưng anh ăn đạn. Anh nhìn sang, Justin đã được Cung Tử Dương dìu đi, biến mất rồi. Anh cười khổ, thôi kệ, xem như tên điên kia may mắn.

Lúc này, anh đi tới, ôm lấy cơ thể yếu ớt của Cung Ân Thần rồi đi. Khi anh ra khỏi nơi này, thuộc cấp đã hoàn thành nhiệm vụ. Bắt giữ một đồng người đang quỳ trên mặt đất. Vừa thấy anh bọn họ đã nghiêm trang chào nhưng ánh mắt lại chú ý tới cô gái anh mang về. Anh chuyển cô sang cho Tử Dẫn, "Đưa cô ấy tới quân y."

Tử Dẫn tuân lệnh, ôm Cung Ân Thần, nhanh chóng lên xe Jeep gần đó, rồi khởi động xe, tăng tốc tới chỗ quân y gần đó.

"Quân trưởng, tay ngài bị thương." Phó Kinh nhìn vết thương đang chảy máu của anh, cái lỗ tròn này ai nhìn cũng biết.

"Cứ từ từ." Hứa Luật Khôi chẳng để ý. "Báo cáo đi."

"Tuân lệnh, báo cáo Quân trưởng, trong trận truy quét tổ chức ma túy P vừa qua, chúng ta đã thành công hạ được bốn mươi ba tên, hai mươi hai tù binh, thu được hàng loạt chất cấm và ma túy, thuốc phiện. Tuy nhiên không tìm được dấu vết của Dung Di và vợ hắn, có thể đã chạy trước. Quân khu không xảy ra thương vong nào, tổng số vẫn 32/32,. Báo cáo hết." Phó Kinh nghiêm chỉnh báo cáo.

Hứa Luật Khôi gật đầu, "Cho người bắt bọn này tới nhà giam đi."

"Tuân lệnh."

Đoàn người bị áp giải lần lượt lên xe.

Hứa Luật Khôi đi tới vẫy tay với Phó Kinh, "Phía sau gian nhà này có con đường, ở đó có một người đã chết. Anh cử người đưa cô ấy về nhà xác, sửa soạn rồi an táng cho cô ấy."

"Tuân lệnh."

Anh cảm thấy vết thương nơi tay không thể chịu được nữa rồi, "Nhanh đưa gia đi lấy đạn. Mẹ nó, ngứa đủ rồi."

Phó Kinh định hô "Tuân lệnh" thì đã bị Hứa Luật Khôi lườm cho sắc lạnh, nhanh chóng ngậm miệng, đỡ một bên Hứa Luật Khôi đi tới xe.

"Quân trưởng, em vẫn thắc mắc tại sao anh lại không cho bọn em đi theo hộ tống vào chỗ lúc này."

"Đó không phải chuyện của cậu."

"Nhưng cô gái mà anh đưa ra..."

"Câm miệng."

"Nhưng mà, cô ấy không giống với người trong ví và tủ đồ của anh."

"Tôi hạ lệnh cho cậu câm miệng."

"Tuân lệnh Quân trưởng."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thảm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Nghiện

Hứa Luật Khôi nhìn người hôn mê trên giường, bên cạnh Hàn Trục vẫn đang điều chỉnh ống dẫn.

"Anh nói là cô ấy bị sốc thuốc ư?" Anh khó hiểu hỏi.

Hàn Trục gật đầu, viết cái gì đó vào giấy rồi đẩy gọng kính lên. "Dạo gần đây chẳng phải xuất hiện một loại ma túy mới sao? Chỉ cần hoà vào nước thì nhất định sẽ có công hiệu rất tốt. Bệnh viện ở đây đã tiếp nhận mấy chục ca thanh niên bị sốc thuốc vì sử dụng loại đó. Mà cô gái này lại khác, cô ta tiếp xúc với chất kích thích thường xuyên, trong xét nghiệm máu còn dương tính với ma túy. Có thể nói, cô ta đã nghiện."

Hứa Luật Khôi cảm thấy không ổn, tay cầm điện thoại cũng toát mồ hôi, bây giờ nếu báo cho người kia biết thì nhất định anh sẽ sống không tốt, mà nếu không báo thì anh sẽ càng sống không tốt hơn. Anh do dự, cuối cùng bấm vào một dãy số. Tiếng "tút...tút..." bên tai khiến anh ức chế nhưng rất nhanh đã được nổi máy.

"Bạch đại ca!"

"Có chuyện gì mà chú gọi cho anh đây?"

"Em cứu được vợ của Thẩm Hạ Thiên đây rồi."

"Tốt đấy, sao không gọi cho anh ta báo tin?"

"Nhưng mà, cô ta có vấn đề."

"Vấn đề gì?"

"Cô ấy bị dương tính với ma túy, trong thời gian bị bắt cóc có lẽ cô ấy đã bị bỏ thuốc."

Bên kia đầu dây im lặng, đột nhiên có tiếng thở dài, "Anh biết rồi. Bây giờ các người vẫn ở Thái đúng không? Chờ anh."

Hứa Luật Khôi thở phào, may quá, anh nhanh trí báo cho Bạch Niên Vũ, như vậy người thông báo tin sốc cho Thẩm Hạ Thiên sẽ không phải là anh. Phù!

Anh trầm tư một lúc lâu thì điện thoại lại vang lên, anh nuốt nước bọt, nghe máy, "Thẩm ca!"

"Cậu đưa cô ấy tới Ý đi." Thẩm Hạ Thiên từ đầu dây bên kia không thể lạnh hơn được nữa.

"Ok."

Cuộc gọi kết thúc trong vòng 21 giây, Hứa Luật Khôi vẫn còn nghi ngờ, Thẩm Hạ Thiên bình tĩnh thế sao?

Chiều hôm ấy, chiếc trực thăng tư nhân đã từ Đại sứ quán của Trung Quốc tại Thái Lan đã rời đi. Lộ trình của nó chính là đáp tới Milan, Ý. Từ đầu đến cuối chuyến bay, Cung Ân Thần đều được Hàn Trục tiêm thuốc an thần nên vẫn hôn mê từ khi rời đất cho tới lúc đáp đất.

Bãi cỏ mà trực thăng hạ cánh chính là một sân golf rộng trong một khu nhà rộng rãi, mà đã có người đợi sẵn ở đó. Anh ta mặc áo sơ mi màu sữa cùng quần âu màu xám, đứng bên cạnh anh ta là một người đàn ông mặc vest đen. Hai người ấy một là Thẩm Hạ Thiên, hai là Lãnh Phong.

Hứa Luật Khôi ôm Cung Ân Thần từ trực thăng bước xuống, trao tận tay cho Thẩm Hạ Thiên. Hàn Trục theo sau đưa cho Lãnh Phong một xấp giấy.

"Đây là toàn bộ báo cáo về sức khỏe của cô ấy. Trong đó tôi đã chỉ rõ cách cai nghiện. Thẩm tiên sinh phải hiểu một điều: cai nghiện, khó ; không cai, chết." Hàn Trục đẩy gọng kính, nói bằng giọng vô cảm.

Thẩm Hạ Thiên gật đầu. "Tiếp theo hai người định đi đâu?"

Hứa Luật Khôi nhìn đồng hồ, "Đồ xăng cho máy bay rồi rời khỏi Ý. Cái nơi này tôi chẳng bao giờ thích."

"Ừ."

Hứa Luật Khôi quay đầu lại, định đi thì nhớ ra điều gì, "Thẩm Hạ Thiên, Justin, Lạc Y và Dung Dĩ đã thoát được. Tôi chắc chắn một điều, cô à Thera kia đã bắt tay với Justin, Cung Từ Dương chính là người đã cứu anh ta. Còn nữa, vợ anh bị trầm cảm nặng, anh cố gắng mà chiều chuộng cẩn thận. Mấy vết hôn trên cổ cô ta rất khó coi, anh cũng nhanh chóng mà tẩy kịp đi."

Thẩm Hạ Thiên chẳng nói gì.

Rời trực thăng một lần nữa lại cất cánh, bãi cỏ vốn phẳng lặng bây giờ lại tràn đầy gió.

Thẩm Hạ Thiên ôm cô trong tay, nơi đáy lòng đau đớn. Ngày tháng sau này, sẽ chỉ là thủy tinh, bất cứ lúc nào sơ sẩy cũng đều có thể vỡ tan tành.

"Mẹ và Nam Cung Ngự đã từng có con chưa?"

"Rồi, một đứa con gái. Tuy nhiên, nó đã chết rồi."

"Thẩm Hạ Thiên, anh đừng dằn vò em thế này nữa được không? Đau lắm!" Tiếng hét khàn đặc từ căn phòng cuối hành lang cứ vang lên, bên ngoài, một bóng dáng cao lớn đứng đó đầy thê lương, tay anh ta nắm chặt.

"Thẩm Hạ Thiên, nếu không vì anh thì tôi sao lại đến lúc này."

"Mở cửa!"

"Anh mở cửa cho tôi!"

Cung Ân Thần ở bên trong phòng vẫn dấn mạnh vào cửa. Một tuần nay, cô đã chịu đựng sự dằn vò đau đớn này. Cứ mỗi lần con thêm thuốc xuất hiện là cô lại nhớ tới Kika, cô bé ấy mỗi ngày sẽ chuẩn bị một loại trà cho cô, chỉ là không ngờ, lại thêm ma túy vào. Thẩm Hạ Thiên vì muốn cô cai nghiện nên mỗi khi cô lên con thì nhất định sẽ nhốt cô lại trong căn phòng trống không này. Mặc kệ cô gào thét thế nào cũng không mở. Người cô tràn đầy cảm giác đau đớn, bứt rứt, thiếu thốn, cô cào từng đường móng tay trên người mình, máu bắt đầu chảy ra. Nhưng dù có thay thế nỗi đau này bằng nỗi đau khác thì cô cũng chẳng thể khá hơn. Trong lòng cô dâng tràn lên nỗi hận. Đáng lẽ ngay từ đầu không nên, không nên quen biết, không nên sa vào, không nên lún sâu. Tiếng khóc cô bật lên. Bên ngoài cửa, người đàn ông ấy nơi khoé mắt cũng chảy xuống từng hàng lệ.

"Đó là lí do vì sao ta không muốn con cưới Cung Ân Thần. Vì con yêu nó nên nó sẽ trở thành viên đạn bạc sắc bén nhất để giết con. Ta đã khuyên con đừng lấy con bé, vì một khi con lấy con bé, kẻ bị đặt lên đầu ngọn giáo không ai khác chính là Cung Ân Thần. Thiên, con hối hận chưa?" Mouray đứng nơi cầu thang, đôi mắt trầm sâu nhìn con trai của mình, giọng ông nói cũng ngấm đầy nỗi lo lắng.

Thẩm Hạ Thiên ngẩng đầu lên, miệng cười nhạt chứa, "Đúng vậy, có lẽ ngay từ lúc đầu, con nên nghe lời ba. Lấy Thera, trả lại cho Cung Ân Thần một cuộc sống bình yên. Năm nay cô ấy hai mươi hai tuổi, ở cái tuổi ấy, cô không nên phải chịu những nỗi đau này. Nhưng vì con, mà cô ấy đã bị đẩy vào biển lửa."

Không phải anh chưa từng suy nghĩ tới, mà đã hàng triệu lần anh hình dung dáng vẻ của cô khi không kết hôn cùng anh. Đôi môi cô vẫn sẽ tươi tắn, cô sẽ dành thời gian để đi chơi cùng bạn bè, sẽ hẹn hò cùng những chàng trai trẻ chứ không phải bị chôn vùi trong những âm mưu, máu lửa. Có thể không có được cô, anh sẽ đau khổ nhưng có được cô rồi lại phải đối lấy những tổn thương kia thì anh không muốn. Có lẽ, anh sai rồi.

"Cuộc đời ta đã là một sai lầm. Cưới người ta yêu và làm tổn thương người yêu ta. Đến cuối cùng nhận lại toàn bi kịch, bởi vì ta đã quá tham lam khi muốn quá nhiều." Mouray nhìn phía bên ngoài ô cửa sổ, khi vạt nắng chiều vẫn còn gay gắt, sắc vàng ấy chiếu trong đôi mắt xanh như những thanh gươm

sắc nhọn. Mỗi lần ông nhớ tới những việc làm sai trái của mình, trái tim ông sẽ co quắp lại.

Thắm Hạ Thiên tựa đầu nơi cánh cửa, " Tiểu Thần, cố gắng chịu đựng, rất nhanh thôi, anh sẽ trả tự do cho em."

Trả tự do cho cô đồng nghĩa với việc cuộc hôn nhân của bọn họ kết thúc, và từ nay, tất cả mọi ân oán của họ sẽ đều chôn vào mảnh tối của quá khứ.

Ánh hoàng hôn le lói dần biến mất, cánh cửa phòng mở ra. Cung Ân Thần lúc này đã mệt lử, gục đầu ngủ trong góc phòng. Thắm Hạ Thiên đi vào, bế cô dậy, nhìn thấy trên tay là những đường móng tay dài, có nơi còn xuất hiện máu. Nhìn cô, anh càng thấy đau lòng. Anh đưa cô trả về phòng, cẩn thận đặt cô vào bồn nước ấm. Chiếc váy trắng cời ra, để lộ thân hình mỹ lệ của người con gái nhưng trong mắt của người đàn ông, anh chỉ thấy những vết cào, tổn thương của cô. Giúp cô tắm rửa, rồi cẩn thận mặc đồ cho cô, anh bế cô lên giường. Thắm Hạ Thiên cẩn thận cắt móng tay cho cô, anh cắt gần như cụt ngắn, vì anh sợ cô sẽ dùng nó để làm tổn thương mình. Cắt xong, anh lại lấy bông rửa qua vết thương, vì chất còn rất rát nên mỗi lần lướt qua vết cào, đôi mày của cô sẽ không nhịn được mà cau lại, anh cố gắng làm nhẹ nhàng. Sau khi làm xong, cô vẫn say ngủ. Anh nhìn ngắm dung nhan khi ngủ của cô, đôi môi không nhịn được hôn lên vầng trán.

" Tiểu Thần, anh phải làm sao với em đây?"

Điện thoại chợt rung lên, anh đi ra ngoài nghe điện thoại.

" Hứa Luật Khôi, có chuyện gì không?"

" Tìm được tung tích của Dung Dĩ rồi."

" Hấn ở đâu?"

" Ở chỗ cô ả Thera nhà anh."

"..."

" Nói thật chứ tôi nghĩ trùm cuối là Thera đấy. Bất cứ chuyện gì xảy ra cũng đều dính líu tới cô ta cả."

"...."

" À mà, anh biết tin gì chưa, đòn ra tay của anh mạnh quá, Cung gia không chịu nổi được nữa, bắt đầu rao bán hai cô con gái của nhà họ rồi đấy. Đúng là, vì tiền đồ mà cái gì cũng dám."

" Ủ. Cậu cứ lo chuyện của cậu đi."

" Rồi rồi. Vợ anh ổn chưa?"

" Vẫn đang cai nghiện."

" Hàn Trục nói chất ma túy đó còn có thể tạo ra ảo ảnh khiến con người bị trầm luân. Mà ảo ảnh tạo ra thường là những tổn thương trong lòng, có nhiều người đã tự sát vì không chịu được. Cẩn thận với vợ anh đấy."

" Được rồi."

Thắm Hạ Thiên tắt điện thoại, trở lại phòng, người trên giường vẫn nằm ngủ nhưng bên khoé mắt từ bao giờ chảy xuống giọt lệ. Ngón tay thon dài của anh đưa lên lau giọt lệ ấy, bỗng nhiên, đôi mắt của Cung Ân Thần mở ra, nhìn anh, " Thắm Hạ Thiên, chúng ta sai ở đâu?"

Anh giật mình khi nghe thấy tiếng cô nói, anh vẫn ngồi bên giường song không hề lên tiếng.

" Em mơ một giấc mộng, trong đó, chúng ta sống rất hạnh phúc, không hề bom đạn khói lửa. Nhưng mở mắt ra, em lại phải thất vọng. Hạ Thiên, nói em nghe, ta sai ở đâu?" Tiếng cô nức nở.

Thắm Hạ Thiên đưa tay vuốt má cô, " Em không làm gì sai cả, người sai là anh."

Cung Ân Thần vẫn chìm trong nước mắt. Cô đã thấy bao nhiêu người chết rồi, ba, Kika, họ đều là người thân yêu nhất đối với cô nhưng cuối cùng, cô đều phải tự mình đối mặt với cái chết của họ.

Cửa phòng đột nhiên mở ra, một người phụ nữ đi vào.

" Thiên, tới giờ ăn rồi."

Cung Ân Thần nhìn bà ta, một cảm giác đau đớn đánh ập lên trái tim cô, khuôn mặt này chôn sâu trong tầng tầng kí ức, là nỗi nhớ nhung nhiều năm chưa từng nguôi. Cô nhớ bức ảnh gia đình chụp vào năm cô năm tuổi, người này đã đứng bên cạnh cô mỉm cười.

" Tiểu Thần của mẹ, sinh nhật vui vẻ!"

Cô run rẩy bật lên thanh âm đã phủ kín nhiều năm, " Mẹ!"

Người đi vào cũng giật mình khi nhìn thấy cô, đôi mắt bà ta phù lệ, " Tiểu Thần!"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thâm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Tôi không phải mẹ cô

Thâm Hạ Thiên nhìn tình cảnh này, thờ dài, điều gì tới cũng phải tới.

Cung Ân Thần nhìn Nhan Tịch, trong đôi mắt cô hiện lên tình cảnh năm ấy, cô nhớ ba cô đã ôm lấy cô, khi nghe cô hỏi mẹ đâu, cô nhớ lúc ấy ba cô nói, " Tiểu Thần, bà ấy đi rồi, cho dù ba có cố giữ lấy."

Nhưng giờ bà ấy đứng trước mặt cô, không giống trong quá khứ, đôi mắt bà ấy đượm buồn đau, còn mắt mẹ cô luôn ánh lên tia hạnh phúc.

" Con đẻ mẹ và cô ấy nói chuyện." Thâm Hạ Thiên tự giác rời khỏi phòng.

Trong căn phòng chỉ còn hai người phụ nữ. Nhan Tịch nhìn Cung Ân Thần, trí nhớ của bà luôn chập choạng, lúc rõ lúc không, nhưng bà vẫn biết, bà đã từng có một khoảng thời gian không sống chung với Mouray mà đi kết hôn với Nam Cung Ngự.

" Tôi không phải là mẹ của cô." Nhan Tịch đối diện với đôi mắt của cô, bình thản nói.

Cả người Cung Ân Thần như chết lặng. Bà ấy nói, bà ấy không phải mẹ của cô.

" Cô là con gái của Nam Cung Ngự và Bích Đồng."

" Bích Đồng là ai?" Cô run run hỏi.

" Bích Đồng ư? Bà ta là người đã đẩy tất cả chúng ta rơi vào bi kịch ngày hôm nay."

Cung Ân Thần ngạc nhiên.

" Tôi sẽ kể cho cô nghe toàn bộ câu chuyện năm đó."

Nhan Tịch tên thật là Thâm Nhan Tịch, từng một thời là đệ nhất hoa khôi Singapore. Năm ấy, Thâm gia thịnh vượng, làm ăn phát đạt cũng là nhờ công của người con gái tài sắc này. Bất cứ người nào đã từng gặp Thâm Nhan Tịch đều bị hấp dẫn bởi dung nhan kiêu hãnh của cô, đặc biệt là đôi mắt trầm buồn, long lanh đầy tuyệt mỹ. Thuở ấy không ai là không biết câu, " Say rượu không bằng ngắm Tịch dương." Người ta từng tò mò, liệu ai sẽ thu phục được trái tim kiều ngao của Thâm Nhan Tịch, họ đồn đoán rất nhiều, có thể là ông chủ lớn, thiếu gia, quan chức nhưng điều không ngờ, vào năm cô ấy hai mươi ba tuổi đã gả cho Mouray Lioen, chàng thiếu gia từ nước Ý xa xôi vừa bị đánh bật khỏi cuộc chiến tranh giành quyền thừa kế trong gia tộc. Không biết chàng trai mắt xanh ấy đã tặng gì cho Nhan Tịch nhưng chỉ biết vì anh ta, Nhan Tịch đã từ bỏ họ của mình, từ đó, trên đời này, Thâm gia không tồn tại người con gái ấy nữa.

Ngày rời Singapore tới Ý, Thâm gia đã cho người tới đòi đưa Nhan Tịch về nhưng những người ở sân bay năm đó không ai không kinh hãi bởi vì cô tiểu thư ấy đã kẻ dao dưới cổ mình nói, " Bất kể Thâm gia có thù đoạn gì đi chăng nữa thì tôi vẫn sẽ tới Ý, các người tiến một bước, dao sẽ cứa tôi một chút. Đến khi nào họng tôi bị cắt toạc ra thì các người sẽ có quyền đưa tôi về."

Bất lực, Thâm gia đành nuốt nước mắt để "hòn ngọc" của bọn họ rời đi trước mắt mình. Lúc ấy Nhan Tịch cứ nghĩ mình làm tất cả vì yêu là đúng nhưng sau này, chính bà đã cảm thấy quyết định ngày nào của mình là ngu xuẩn. Chỉ vì con dao ngày ấy mà từ đó, trong cuộc đời của người con gái tài sắc ấy đã bị cứa từng nhát đau đớn.

Gia tộc Lioen khi đón nhận cô con dâu này, ai nấy đều cười khinh bỉ. Thâm gia có tiếng ở Singapore nhưng nơi Ý đầy rẫy quyền lực này, chẳng qua đó chỉ là một ngôi nhà nhỏ trong toà lâu đài. Mouray cưới một cô tiểu thư tầm thường, liệu sẽ trở lại được cuộc chiến sao.

Kể đến đây, đôi mắt của Nhan Tịch đã ửng đỏ, " Cô biết không? Năm đó, tôi vì một người rữ bỏ hào quang cuối cùng chỉ đổi lấy một đời bất hạnh."

Cung Ân Thần nhìn bà, do dự hồi lâu, cuối cùng cũng hỏi, " Năm ấy Mouray đã dùng cách gì để níu lấy trái tim của bà vậy?"

" Lần đầu tiên ta gặp ông ấy, ta đánh rơi chiếc mũ, ông ấy chạy đuổi theo ta một đường dài để trả mũ cho ta. Lần thứ hai gặp lại là trong đêm vũ hội, ông ấy nho nhã khoác lên mình bộ âu phục sang trọng hôn lên tay ta mời ta nhảy một điệu. Lần thứ ba gặp gỡ, Mouray nói với ta, " ba lần gặp là định mệnh, nếu anh coi em là định mệnh của anh thì liệu em có thể để anh trở thành định mệnh của em không?", ta nghĩ ngay giờ phút ấy, ta đã rung động, nhưng mãi

sau này, ta mới nghĩ lại lúc ấy mình dại dột làm sao. Qua ba lần gặp gỡ, ông ấy cầu hôn ta, nơi mềm yếu sâu trong trái tim bị đánh vỡ, giây phút ta gật đầu toàn bộ cuộc sống của ta đã bị đảo lộn."

Nơi khoé mắt đã hằn lên vết chân chim của bà ấy chảy xuống một dòng lệ.

Người ta nói: "*Yêu, yêu vừa thôi, đừng yêu nhiều, đừng để đối phương biết mình yêu họ như sinh mệnh. Bởi vì yêu người chưa chắc người đã yêu.*"

Nhan Tịch phớt lờ mọi chuyện, tình nguyện sa vào cạm bẫy do người mình yêu sắp đặt.

Năm thứ hai sau khi gả cho Mouray Lioen, bằng tài trí của mình, cô đã giúp Mouray tạo nên đế chế, hất cẳng toàn bộ mọi đối thủ ngang đường ông ta chạm tới ngai vàng của gia tộc Lioen. Câu chuyện tình của bọn họ khiến nhiều người ngưỡng mộ.

Tuy nhiên, sâu thẳm trong trái tim của Nhan Tịch đã bắt đầu nghi ngờ, Mouray không hề yêu cô.

Mỗi khi cô hỏi Mouray rằng có yêu cô nữa không? Mouray sẽ trả lời: "Em là định mệnh của tôi."

Là định mệnh, không có nghĩa là người yêu.

Rồi cuối cùng, Nhan Tịch cũng phát hiện ra được rốt cuộc trái tim của Mouray ở đâu. Mọi tình yêu của anh ấy đều dồn cả vào một người, đó là Cung Bích Đồng, cô tiểu thư xinh đẹp của Cung gia. Nhan Tịch biết Cung Bích Đồng, ở Singapore, nếu Nhan Tịch xưng thứ nhất thì người thứ hai chính là cô ta. Cung Bích Đồng không lộng lẫy, kiêu ngạo như Nhan Tịch, ở người con gái ấy, một vẻ dịu dàng đầm thắm toát lên từ ngoại hình, thần thái. Năm đó, tới Ý không chỉ riêng Nhan Tịch mà còn có cả Cung Bích Đồng. Nếu như Nhan Tịch trở thành Lioen phu nhân quyền quý thì Bích Đồng chỉ có thể là người tình trong tối của Mouray.

Nhan Tịch biết điều đó, nhưng cô im lặng, tự tay thiết kế ra một cái bẫy khác. Lòng dạ đàn bà luôn độc ác, nào ai dừng đứng nhìn chồng mình kẻ bên ghé mà tâm đã thổi tới nơi xa.

John Markin là một kẻ rất thích cái đẹp, nói thẳng thì háo sắc. Lợi dụng điều ấy, Nhan Tịch đã khiến cho hắn ta gặp gỡ Bích Đồng, trước nhan sắc đẹp đẽ thanh thuần của người con gái ấy, kẻ như hắn ta không động tâm thì lạ. Và rồi bằng dục vọng nguyên thủy, John Markin đã chiếm được Bích Đồng, và điều không ngờ, hắn ta sẵn sàng cưới người con gái ấy làm vợ. Bích Đồng luôn tủi nhục vì thân phận tình nhân nên khi được một người ngỏ lời kết hôn thì đương nhiên sẽ chấp nhận. Kể từ đó, từ tình nhân của Mouray Lioen, Bích Đồng trở thành Markin phu nhân.

Nhan Tịch vẫn còn nhớ, cái tát của Mouray in trên mặt cô nóng rát, "Tại sao lại làm như vậy?"

Lúc ấy Nhan Tịch chỉ cười nhẹ, xoa lên má mình, "Vì tôi đau khổ."

Mouray bỏ nhà, quyết định li thân với Nhan Tịch. Chỉ là không ngờ, Nhan Tịch lại mang thai. Nhưng vì hận cô, nên Mouray chưa từng tới thăm vợ mình một lần. Ngày Nhan Tịch sinh, bên cạnh chẳng có ai cả. Khi đưa con trai ra đời, chỉ có cô lặng lẽ ôm con khóc. Cô đặt tên con mình là Hạ Thiên, mang họ Thẩm, như lời tạ lỗi với gia tộc.

Thiên ba tuổi, chưa từng gặp ba. Mỗi khi con hỏi bà, ba của con ở đâu? Cô chỉ biết rơi nước mắt.

Thiên bốn tuổi, Bích Đồng mang bầu. John Markin ngày đó hí hửng tới khoe với Nhan Tịch ảnh chụp siêu âm đứa con của mình. Nhan Tịch chưa xót khi thấy vẻ mặt của John, Mouray chưa một lần quan tâm hay hỏi han cô khi cô mang bầu, nỗi hận trào dâng, cô đã buột miệng nói: "Chưa chắc nó đã là con của anh, đừng vội mừng." Biểu cảm lúc ấy của Mouray cứng nhắc, sau đó mọi hào hứng đã bị phá hủy.

Cô chỉ bực bội mà nói, không ngờ đúng thật. Nghe nói đứa bé sinh ra với một đôi mắt xanh, trong khi Bích Đồng mắt đen và John Markin mắt xám. Nhan Tịch đã vừa cười vừa khóc khi nghe tin này, cô lấy một sợi tóc trên đầu của Thiên đưa tới cho John. Chỉ mấy tiếng sau khi gửi tóc, một bản xét nghiệm đã được gửi tới cho cô. Anh em ruột cùng cha khác mẹ.

Ngày ấy, không chỉ John mà chính Nhan Tịch cũng đau đớn. Chồng cô, kể cả khi người tình mình trở thành vợ người khác mà vẫn có thể mò được lên giường. Cô khóc như điên, ôm lấy con trai của mình, "Thiên, ba con là một con quái vật."

John không li hôn với Cung Bích Đồng mà ngày nào cũng dùng những biện pháp khác nhau để dày vò cô ta. Nghe nói anh ta còn để cho thư kí của mình lên giường với vợ mình còn anh và con trai của Bích Đồng ngồi xem.

Một ngày trời đông lạnh giá, khi Nhan Tịch đang cùng Thiên nặn người tuyết thì Mouray xuất hiện, sau bốn năm tám tháng, cuối cùng con cô cũng được biết mặt bố mình.

"Nhan Tịch, anh trả tự do cho em." Mouray đưa cho cô một lá đơn li hôn.

Khi nhận đơn, Nhan Tịch vẫn giữ nụ cười đẹp đẽ nhất. Bình tĩnh kí vào giấy, đưa cho Mouray, "Sau tám năm đau khổ, cuối cùng tôi cũng có thể tìm về tự do mà mình vốn nên có."

Cô đưa Thiên quay trở lại Singapore, quỳ gối cầu xin sự tha thứ của Thẩm gia. Sau gần nửa ngày quỳ trong mưa, Thẩm Kì, anh trai của cô đã chấp nhận nhưng chỉ nhận Thẩm Hạ Thiên, và ép cô thề rằng sẽ không bao giờ được gặp Thiên nữa. Nhan Tịch tuy đau lòng nhưng gật đầu đồng ý. Sau đó, cô lại quay về Ý. Mọi thủ tục li dị làm rất nhanh, chỉ có điều, vào ngày cuối cùng tới toà án, khi vừa hoàn thành xong mọi thủ tục thì Nhan Tịch bất ngờ gặp

Cung Bích Đồng. Nếu năm đó Bích Đồng đẹp chỉ sau Nhan Tịch thì bây giờ, đối diện với Nhan Tịch rực rỡ như chim công thì Bích Đồng chẳng khác gì một con gà gầy nhom ốm yếu.

"Đều là do cô." Cung Bích Đồng đau đớn nói.

Nhan Tịch kiêu ngạo cười, "Không, người bắt đầu trước là cô."

Cung Bích Đồng đột nhiên cười ngậy đại lên, "Tôi ư? Haha, Thảm Nhan Tịch, không, cô làm gì được mang họ Thảm nữa, Nhan Tịch, cô khiến tôi ra nông nổi này nhưng cô chẳng có gì cả. Mouray không hề yêu cô."

Tay của Nhan Tịch nắm chặt lại, định tát Bích Đồng thì không ngờ cô ta lại nhanh hơn cô, hung hăng giăng lấy tay cô, đẩy thẳng cô ngã vào dòng xe chạy. Một chiếc ô tô đã đâm trúng cô, những mảnh đèn pha vỡ nát hướng về phía đôi mắt của cô. Khi tỉnh lại, đã là một tháng sau, trước mắt cô toàn màu đen, bác sĩ nói: "Giác mạc của cô bị rách thủng, gần như mù loà." Cô lúc ấy không khóc, không nháo, chỉ bình tĩnh gọi một cú điện thoại, "John, vợ anh khiến tôi mù rồi. Anh giết chết cô ta cho tôi."

Bên kia không nói gì, nhưng chẳng tỏ vẻ không đồng ý.

Một tháng sau, cô nhận được tin, Cung Bích Đồng chết rồi, nghe nói xác cô ta bị vùi thành mảnh vụn, thả xuống biển làm thức ăn cho cá.

Cô ở bệnh viện điều trị rất lâu, cố gắng tìm giác mạc thay thế. May mắn, cuối cùng cũng tìm được. Khoảnh khắc nhìn thấy ánh mặt trời, cô mừng rỡ như điên. Tuy nhiên, mấy ngày hôm sau, cô gặp một người, anh ta chính là người thư kí mà John Markin bắt phải lên giường với Cung Bích Đồng đang ốm trong tay một đứa bé gái. Anh ta là người Hoa, tên Nam Cung Ngự.

Cô nhìn đứa trẻ đó, rất giống với Cung Bích Đồng. Đặc biệt là đôi mắt.

"Phu nhân không phải bị ngài John giết, ngày mà phu nhân đẩy cô xuống đường, cô ấy cũng đã ngã, sảy thai. Khi được đưa tới bệnh viện, tuy may mắn cứu được đứa bé, nhưng phu nhân lại bị tổn thương nặng. Sau hai tháng cố hết sức, cuối cùng cô ấy đã trút hơi thở cuối cùng." Anh ta tìm gặp cô, kể cho cô nghe.

"Thì sao?"

"Giác mạc là của Cung Bích Đồng. Cô ấy đã hiến tặng cho cô."

Cả người Nhan Tịch chết lặng, sao có thể thế được.

"Trước khi chết, cô ấy có nhờ tôi nhắn nhủ tới cô một chuyện rằng tất cả mọi tội nghiệt cô ấy gây ra cho cô đều đã dùng mạng cô ấy để trả, chỉ hi vọng cô vứt bỏ hết mọi thù hận."

Nhan Tịch ngày ấy vừa khóc vừa cười, hệt như người điên ở giữa bệnh viện. Đứa trẻ trong lòng Nam Cung Ngự đột nhiên bật khóc, tiếng khóc ấy làm cho Nhan Tịch hoảng sợ, cô run run đi tới ôm lấy đứa bé đó, vỗ về, "Ngoan, mẹ ở đây."

Sau khi xuất viện, cô đã quyết định sẽ về Singapore sống với Nam Cung Ngự. Hai người họ cùng nhau chăm sóc con của Cung Bích Đồng.

Nhan Tịch đặt tên cho đứa trẻ là Ân Thần, món quà của những vị thần, lấy họ của Cung Bích Đồng. Năm năm, ba người bọn họ sống rất hạnh phúc. Cô cố gắng dành mọi tình yêu thương cho Tiểu Thần, để bù đắp, tạ lỗi với Cung Bích Đồng. Tuy nhiên hạnh phúc chẳng tồn tại được bao lâu, người nghĩ sẽ không bao giờ gặp lại, lại xuất hiện trước cô - Mouray. Hắn nói với cô rằng hãy trở về bên cạnh hắn. Cô cự tuyệt.

"Em nghĩ Nam Cung Ngự là kẻ tốt sao?"

Cô sững sờ.

"John Markin hận em, hận tôi, hắn cử Nam Cung Ngự tới là để đưa em vào bẫy. Bích Đồng đáng lẽ đã có thể sống nhưng chính John đã giết cô ta, hắn đã rút ống thở của cô ấy. Tặng giác mạc cũng là bẫy, tất cả là để trả thù."

Cô chẳng nói gì, chỉ cười nhạt, "Tạm biệt."

Ngày hôm ấy, sau khi rời khỏi Mouray, Nhan Tịch trở về nhà cùng chiếc bánh kem chúc mừng sinh nhật. Tiểu Thần mỉm cười thoải mái, Nam Cung Ngự vui vẻ chụp một bức ảnh gia đình.

Những ngày sau đó, cô đều cư xử bình thường. Một ngày, cô cảm thấy không khoẻ, buồn nôn, cô nghĩ tới điều gì đó, vội đi mua que thử thai, hai vạch đỏ khiến cô ngây người. Khi cô báo tin cho Nam Cung Ngự, anh ta tuy cười nhưng đôi mắt đầy đau đớn. Anh nói: "Gia đình chúng ta sẽ hạnh phúc." Nam Cung Ngự chăm sóc cho cô rất tốt, mỗi sáng đều nấu cháo, chuẩn bị thuốc, sửa bầu cho cô. Một ngày nọ, trong lúc đang chơi cùng Tiểu Thần ở ngoài vườn, đột nhiên cô thấy nơi bụng mình đau đớn, dòng máu đỏ đã chảy xuống chân cô. Cô hét lên, Tiểu Thần không biết chuyện bật khóc theo cô. Chẳng thể ngờ, Mouray lại xuất hiện, anh kịp thời, anh bế cô tới bệnh viện. Cô đau đớn níu chặt tay anh, "Tất cả đều là do anh.... Đau đớn, tổn thương mà tôi phải chịu.... là anh mang tới."

Đứa trẻ mất. Nhan Tịch bị Mouray cưỡng ép đưa về Ý. Một ngày, bác sĩ tư nhân tới khám cho cô, sau khi viết báo cáo, ngừng đầu nói, "Phu nhân sảy thai là do sử dụng một loại thuốc lạ, tác động từ từ tới thai nhi, uống nhiều cho nên đã khiến thai nhi bị chết ngay trong bụng mẹ. Tử cung bị tổn thương

nặng, không thể mang thai được nữa."

Nhan Tịch chết lặng, cô chợt nhớ tới những cốc sữa mà Nam Cung Ngự chuẩn bị cho cô. Nụ cười chết chúa.

Cô ôm lấy Mouray, "Anh muốn tôi trở về bên anh đúng không? Được thôi, anh giúp tôi giết chết Nam Cung Ngự."

Mouray gật đầu.

Sau khi nhận những bức ảnh về cái chết của Nam Cung Ngự, Nhan Tịch cảm thấy trong lòng mình đầy gai nhọn. Không chỉ ảnh hiện trường mà cô còn nhận được một thứ nữa, là Nam Cung Ngự trước khi chết đã yêu cầu. Thứ cô nhận được là bức hình gia đình chụp vào ngày sinh nhật năm tuổi của Tiểu Thần. Mặt sau bức ảnh có một dòng chữ được viết tay, "Nhan Nhan, xin lỗi và tôi yêu em"

Nhan Tịch ôm bức ảnh vào lòng, khóc như điên dại. Từ đó thần trí cô không ổn định, thỉnh thoảng cô mơ thấy Cung Bích Đồng, cô ta lạnh nhạt nhìn cô rồi hỏi cô rằng đã nhận được bảo ứng chưa, đôi lúc, cô lại mơ thấy Nam Cung Ngự, đôi mắt anh đượm nỗi buồn nhìn cô, luôn miệng lặp lại câu "Xin lỗi và tôi yêu em." Từ đó, cô sống như kẻ điên, cô nhớ Thiên, nhớ Tiểu Thần.

Mouray cưng chiều cô nhưng cô chỉ muốn giết hắn. Nếu không vì hắn, cô sẽ chẳng bao giờ phải chịu tổn thương như vậy. Cô dày vò hắn, cô luôn dùng Thiên để tổn thương hắn.

Một ngày nọ, Mouray mang về một đứa trẻ, rất giống Thiên của cô. Cô coi đứa trẻ đó như Thiên của mình thật, cô biết đứa bé này là ai, chính là sản phẩm của cuộc ngoại tình vụng trộm giữa Mouray và Cung Bích Đồng. Đứa bé này luôn không che giấu nỗi hận đối với cô nhưng cô giả vờ không biết. Thỉnh thoảng, cô thấy Cung Bích Đồng trong nó, lúc cô lại thấy Thiên của mình. Đôi khi cô phát bệnh, đứa trẻ này đều sợ hãi co rúm trong góc tường gọi mẹ. Khi cô bình tĩnh, cô sẽ ôm nó vào lòng, vừa xoa đầu nó vừa gọi Thiên. Chỉ là cô không ngờ, tự tay cô đã biến nó thành con quái vật.

Sau này, Thiên trở về bên cô thật. Nhưng cô lại nhận được tin Thẩm Gia đã bị tàn sát. Chỉ có Thiên may mắn được Mouray tới cứu kịp. Nỗi đau này chồng chất nỗi đau khác, nhìn thấy cô, Thiên không tỏ ra gì. Cô cũng biết, cô đã bỏ mặc nó, cho nên tình mẹ đã bị thay thế. Cô cần rằng xa cách Thiên, luôn tỏ ra thương yêu Justin, giả điên giả loạn với Thiên. Đôi lúc, cô thấy nét buồn trong đôi mắt của Thiên nhưng cô không thể làm gì được. Rồi Thiên đi mất, Justin cũng trở về gia tộc Markin. Cô chẳng còn ai cả.

Cô vẫn ngây trang cho mình về điên dại. Dường như Mouray cũng biết được, nhưng giả vờ làm ngơ. Mặc kệ cô có quá đáng thế nào, ông ta cũng im lặng. Cô luôn lấy Thiên ra để cửa nát tim ông ta.

Nghe kể đến đây, Cung Ân Thần chẳng hiểu vì sao nước mắt chảy dài. Trong nỗi bi thương của cô, hiện lên dung nhan của bao người. Cô luôn coi người phụ nữ này là mẹ, nhưng nào ngờ hay bà ta chính là kẻ đã giết mẹ cô. Nhưng người mẹ ruột thịt của cô lại trở thành tiểu tam phá hủy cuộc hôn nhân của người khác, khiến cho Thẩm Hạ Thiên mất đi tiếng gọi "ba" suốt mấy năm.

Cô đã hiểu vì sao Thẩm Hạ Thiên hận Cung gia tới vậy. Mọi thứ trước mắt cô đổ bể. Không ngờ, mọi ân oán giữa cô và anh lại được tạo ra từ lỗi lầm của người đi trước.

Nhan Tịch mắt đỏ hoe, "Ta chỉ là vì quá yêu một người, như vậy là sai sao? Nếu năm ấy, ta không vì yêu Mouray, phải chăng mọi đau khổ đã không xuất hiện. Con và Thiên, đâu phải ái hận như hôm nay."

Cung Ân Thần trầm mặc.

Nhan Tịch mệt mỏi đứng dậy, đi ra khỏi phòng. Bên ngoài, Thẩm Hạ Thiên đứng ở đó. Bàn tay nắm chặt. Anh nhìn Nhan Tịch bằng ánh mắt đau đớn. Nhan Tịch nhìn anh, muốn đưa tay lên lau giọt lệ cho anh nhưng rồi lại buông xuống. Chân lướt qua người anh, nhưng bị tiếng anh làm cho dừng lại.

"Mẹ, người đã từng hỏi ba rằng ba có yêu người chưa?" Anh đột nhiên hỏi.

Nhan Tịch đáy mắt hiện lên đau khổ, bà nhẹ nói, "Từ đầu đã sai lầm, bây giờ còn muốn lấy dao chọc vào làm gì nữa? Yêu hay không yêu đã là chuyện của từ rất lâu rồi. Bây giờ nói tiếng "Yêu" giữ lại được gì ngoài buồn đau."

Bà từ từ đi xuống cầu thang, "Mẹ sẽ để phần cơm cho hai đứa sau."

Thẩm Hạ Thiên nhìn cánh cửa đóng chặt.

Yêu, hay không yêu, giờ đối với những người phía trước đã chẳng quan trọng.

Vậy Cung Ân Thần và anh, liệu có quan trọng không?

Má Tuệ Anh: đúng là một chết cái thân già tôi. Nhưng mà chẳng hiểu sao má cứ thích hành các nhân vật ấy.... Má yêu truyện ngược nên cái gì má cũng thích ngược hết. À mà chuyện mấy ông bà đời trước khiến má cảm xúc vờ lơ ra ý. Nếu mà bạn nào thắc mắc vì sao má khi nói về Nhan Tịch lúc dùng bà lúc dùng cô thì má chỉ muốn nói là để cho hợp hoàn cảnh. Dùng bà là để nói với Cung Ân Thần còn dùng cô là để cho hợp với mạch kể.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thẩm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30: Bị tính kế, kẻ đứng sau

Thảm Hạ Thiên định mở cửa thì cùng lúc đó, điện thoại vang lên, anh nghe máy.

"Muốn đi uống trà với em không?" Trong điện thoại là tiếng nói đầy quyến rũ của Thera.

"Đi thẳng vào việc chính." Thảm Hạ Thiên lạnh giọng.

"Nóng tính là không tốt. Nếu anh tới gặp em, anh sẽ biết được một chuyện rất hay." Thera tặc lưỡi, giọng điệu có chút tiếc nuối.

"Thera, anh không đùa."

"Thiên, em cũng không đùa. Điều em sắp nói với anh sẽ quyết định toàn bộ trận chiến của anh ở Ý. Nếu anh đến, anh sẽ biết được, anh không đến, nhất định sẽ hối hận."

Thảm Hạ Thiên trầm ngâm, anh do dự không biết có nên đi hay không thì câu nói tiếp theo của Thera đã khiến anh cứng người.

"Em biết anh biết em là người đã làm giả bản báo cáo xét nghiệm của anh và Cung Ân Thần. Em đã dùng tóc của Justin thay cho tóc anh. Chẳng lẽ anh không tò mò tại sao em biết ư? Không tò mò xem ai đã nói những điều này cho em sao?"

Thảm Hạ Thiên ngắt điện thoại.

Chỗ bọn họ gặp nhau là một quán cà phê nhỏ ở ngoại ô Milan. Khi Thảm Hạ Thiên tới, Thera đã ngồi ung dung nhâm nhi trà ở trước quán. Cả quán lớn như vậy, chỉ riêng cô.

Anh đi tới ngồi đối diện, trước mắt đã là một li cà phê đen.

"Uống đi. Em chưa cho đường gì đâu, em biết anh thích uống thứ nguyên chất mà." Thera đặt tách trà xuống, mỉm cười nhìn anh.

Thảm Hạ Thiên lấy tay gạt tách cà phê xuống, tiếng sứ vỡ chói tai. Thera chẳng bắt mắt gì với hành động của anh, cô vén tóc mai của mình.

"Dù anh tới đây là có việc gì?" Ánh mắt màu xanh sắc nhọn đâm về phía cô.

"Biết mà vẫn tới đây thì thật cảm phục anh." Thera bật cười.

"Nói." Tiếng quát đầy giận dữ của anh khiến nụ cười trên môi Thera cứng lại.

"Năm em hai mươi tuổi, Kay chết trước mặt em. Lúc đấy em đã thề rằng có một ngày em sẽ trả thù Mouray. Rồi em gặp người đó, hắn đã chỉ cho em cách để báo thù. Tất cả câu chuyện xưa tạo nên ân oán của các người em đều đã biết. Hắn đã cho em quyền lực, tiền tài nhằm giúp em báo thù." Thera thờ dãi, cô nói rất ngắn gọn, đôi mắt của cô lúc kể phẳng lặng như nước hồ.

Thảm Hạ Thiên đột nhiên có dự cảm không lành, anh bỗng nhiên thấy trước ngực Thera xuất hiện ánh đỏ. Anh kinh ngạc.

Đoảng...

Lãnh Phong bị tiếng súng kích thích, ngay lập tức chuẩn bị vào tư thế tấn công. Nhưng bắn tỉa ở cự li quá xa khiến bọn họ không tìm được.

Thảm Hạ Thiên hất đổ chiếc bàn chạy tới ôm lấy Thera. Máu đã chảy đỏ chiếc áo màu xanh biển của cô. Thera khoé miệng trào máu. Anh nắm chặt tay cô.

"Đừng sợ, anh sẽ cứu em." Anh bế cô lên, bế cô lên xe.

Chiếc xe lao nhanh với tốc độ vượt bậc, Thera hơi thở yếu dần, cô nhìn anh, khó khăn nói, "Thiên...về....nhà đi....Đây là cái bẫy... Về cứu ông già...và mẹ..."

Thảm Hạ Thiên hoảng sợ, "Cố gắng đi! Anh sẽ cứu em"

"Không.... Thiên... John Markin đang tới nhà." Thera dùng hơi thở yếu ớt nắm lấy chặt tay anh, nói cho anh nghe một cái tên, "Kẻ đứng sau... tất cả mọi chuyện...này chính là...."

Đôi mắt anh đầy kinh ngạc. Cái tên ấy khiến anh đầy hoang mang, sao có thể là hắn được chứ?

"Thiên... em biết Kay... là Kay Ktash. Anh ấy....còn sống... em....hạnh phúc rồi." Thera nói lời cuối cùng rồi gục trong lòng ngực anh. Tay cô buông thõng xuống.

Thẩm Hạ Thiên bàng hoàng. Anh đã chuẩn bị kĩ lưỡng, nhưng không nghĩ lại có bắn tia. Anh cứ tưởng Thera sẽ ra tay nhưng không ngờ người chết lại là em ấy. Tay anh nắm chặt.

"Trở về nhà."

Khi anh trở về, trước cửa là khung cảnh xác chết vệ sĩ. Mồ hôi toát lên. Anh đi từng bước vào nhà chính. Sàn nhà đã nhuộm màu máu. Xác của người làm, quần gia trải dài tới tận phòng ăn. Anh hốt hải chạy vào, một cảnh trước mắt khiến anh tê cứng. Ba anh gục trên bàn, chiếc áo màu sữa của ông đã nhiễm sắc đỏ, anh chạy tới ôm lấy ba, người ba đã vẫn còn hơi ấm nhưng máu đã chuyển sang màu tối. Từng giọt, từng giọt chảy xuống, kí ức năm nào hiện về, năm ấy ba Thẩm cũng như vậy, gục trong máu.

"Ba!!!"

Như nhớ ra điều gì, anh đặt ba nằm xuống, chạy vội lên tầng, tìm đến phòng mẹ, không có. Anh lại chạy sang phòng của anh, cũng không có. Rốt cuộc hai người đó ở đâu? Điện thoại đột nhiên rung lên, dãy số lạ khiến anh dè chừng, anh vẫn quyết định nghe máy.

"Xin chào!" Người đang gọi tới có giọng nói khàn khàn nhưng đầy thách thức.

"Là mày." Anh nghiêng răng, giận dữ.

"Là tao. Muốn cứu vợ không? Tự xác nộ mạng tới chỗ lão Markin mà nhận." Bên kia vang lên tiếng cười rồi tắt lịm.

"Mẹ tao ở đâu hả?" Anh hét lên, tại sao hắn chỉ nói với anh là cứu vợ, mẹ anh thì sao?

"Tao tưởng mày tìm ra xác bà ta rồi, hoá ra chưa tìm được. Vậy để tao chỉ cho nhé, trước cửa nhà mày có vườn hồng rất đẹp, mỹ nhân phối với hồng hoa càng đẹp hơn." Cuộc gọi bị ngắt máy. Thẩm Hạ Thiên ném mạnh điện thoại xuống sàn. Chạy vội xuống tầng ra ngoài vườn hoa thì đã thấy Lãnh Phong đứng sẵn ở đó, ánh mắt nhìn anh đầy khó xử. Anh chạy tới chỗ anh ta. Giữa những đoá hoa hồng, mẹ anh nằm ở đó, giống hệt như mẹ Thẩm, hai bóng hình trùm lên nhau, cả người anh run lên. Tất cả đều là do John Markin, từ Thẩm gia đến gia tộc Lioen đều do ông ta, cách thức giết người y hệt. Anh bỏ gục xuống, hét lên. Mưa từng giọt, từng giọt chảy xuống, máu tanh theo nước chảy hoà vào đất. Thẩm Hạ Thiên nắm chặt tay lại. Ngày hôm nay, máu sẽ đền máu.

"Lãnh Phong, cho người dọn dẹp đi." Thẩm Hạ Thiên ôm lấy mẹ từ trong vườn hoa vào nhà, để bà nằm bên cạnh ba.

Ngày hôm ấy, phần yếu mềm trong tâm của Thẩm Hạ Thiên đã bị xoá bỏ, trong con mắt anh chỉ toàn thù hận. Ba, mẹ, Thera, những người ở Thẩm gia, Lioen... bọn họ sẽ được an nghỉ. Nhất định anh sẽ giết lão già Markin và cả tên đó. Khiến cho mối ân oán của bọn họ kết thúc triệt để.

Vườn hồng dần xuất hiện rất nhiều ngôi mộ. Thẩm Hạ Thiên nhìn căn nhà này lần cuối rồi mắt xanh nhắm lại, "Châm lửa."

Lãnh Phong gạt đầu, ngọn lửa lan rộng từ cửa nhà rồi dần bùng phát lên, thiêu đốt căn biệt thự lớn. Thẩm Hạ Thiên nhìn ngọn lửa, lần thứ hai, nơi anh gọi là gia đình bị thiêu cháy. Thẩm Hạ Thiên năm mười lăm tuổi bất lực nằm nhìn lửa đốt cháy Thẩm gia, Thẩm Hạ Thiên năm hai sáu tuổi tự tay châm lửa đốt nhà Lioen. Bao nhiêu bất lực tự trách đều ném vào ngọn lửa đó. Một người bỗng nhiên đi tới bên anh, cũng chìm đắm trong ánh lửa cam ấy, "Thera chết vì phát súng ở nơi nào?"

Thẩm Hạ Thiên quay sang nhìn Kay, "Ở ngay cạnh trái tim"

Từ nơi hốc mắt của người đàn ông chảy xuống hàng lệ.

"Kay, cô ấy nói anh còn sống, cô ấy hạnh phúc." Thẩm Hạ Thiên nhẹ giọng, nơi lồng ngực anh vẫn còn dư hơi ấm của Thera trước khi chết.

"Nếu anh nói cho cô ấy biết anh vẫn còn sống thì mọi chuyện phải chăng đã khác?" Mái ngói dần đổ sụp xuống, giống như cảm xúc trong trái tim người đàn ông.

"Cho dù anh có nói hay không, kẻ đó cũng sẽ không buông tha cho gia tộc Lioen chúng ta." Thẩm Hạ Thiên mỗi khi nhắc tới John Markin thì giọng đều tràn đầy căm hận.

"Nhất định tôi sẽ giết hắn. Thằng điên đứng đằng sau John Markin." Kay nghiêng răng.

"Người ám sát Thera cũng chính là hắn. Tài bắn súng ấy không thể nào làm được."

Cả toà biệt thự lớn cứ thế chìm trong lửa rồi dần biến thành tro bụi. Hai người đàn ông đứng trước lửa với trái tim đầy tan vỡ và thù hận. Vườn hồng bị cái nóng áp bức, hoa cũng dần khô héo đi tựa như nỗi buồn sầu thảm. Sinh mệnh của con người tựa như hoa, từ từ hé nở, sống trong đùm bọc của đất mẹ rồi nở bung rực rỡ, nhưng ánh chiều tà sẽ dần buông rồi, rồi hoa kia không còn đẹp, héo tàn đi, cánh về với đất, trở về với nguyên thủy, kết thúc một cuộc đời.

Tiếng nhạc du dương bên tai khiến cô lơ mơ, ánh đèn vàng ảo khiến đôi mắt cô trở nên chập choạng. Khi dần quen với mọi thứ, cô mới bình tĩnh mở mắt ra. Cô mặc một chiếc sườn xám, đầu đang tựa trên phím đàn. Cô giật mình, đứng dậy. Tiếng đàn cũng tắt hẳn.

Đây là đâu?

Đột nhiên có tiếng gầy vang lên, cô quay người lại. Trước mặt cô là một người đàn ông mắt xám, trên người mặc bộ âu phục sang trọng, ông ta đã không còn trẻ nữa nhưng nét vẫn cương nghị. Lúc trẻ, có lẽ đã từng rất anh tuấn.

Ông ta đi tới, đứng đối diện với cô.

" Ông là ai?" Cung Ân Thần ngạc nhiên hỏi.

" Ta là John Markin." Ông ta cầm lấy tay cô, cúi người đặt xuống một nụ hôn.

Cung Ân Thần vội rút tay về. Là ông ta, người đàn ông đã khiến cho bọn họ xảy ra những điều tồi tệ. Cung Bích Đồng, John Markin. Cô run lên, lùi lại phía sau, nhưng lại bị cây dương cầm chắn. Từng phím đàn kêu lên tiếng chát chúa.

John Markin mỉm cười, " Giống hệt như mẹ mình."

Nụ cười ấy rét lạnh từng nào. Nhan Tịch đã nói cho cô, John đã nghiền nát xác của mẹ cô thả xuống biển. Cô lo lắng, bàn tay nắm chặt.

John vẫn đứng đó nhìn cô, nhưng ánh mắt lại như muốn đào sâu tìm bóng dáng một người.

" Ta từng yêu một người, đó là người con gái đẹp nhất đối với ta. Ta cưới cô ấy về làm vợ, mọi thứ quý giá trên thế gian ta đều cho cô ấy." John đột nhiên nói, giọng ông ta rất hay, khi kể về người mà mình yêu lại càng thêm cuốn hút.

" Nhưng cô ấy không yêu ta. Đứa con ta mong đợi nhất lại là con của kẻ khác. Ta hận, ta dày vò, trừng phạt cô ấy. Mỗi lần ta hỏi cô ấy yêu ai, cô ấy sẽ nói: Mouray. Ta bật cười, ta để cho thuốc hạ của ta ngủ với cô ta. Khiến cho cô ta điên lên đi giết Nhan Tịch. Ta căn rất chuẩn. Nhan Tịch sống với Nam Cung Ngự, chăm sóc cô. Mọi tính toán của ta đều rất chính xác."

Cung Ân Thần ánh mắt tràn đầy lửa hận, " Ông điên rồi."

" Nhan Tịch mang con về Thẩm gia. Ta vẽ bùa cho Cung gia diệt Thẩm gia. Một mối lửa, bùng, bọn họ chết hết. Thăng nhóc Justin nghĩ rằng nó không chế được ta nhưng nào ngờ đầu ta lại bay lại nó."

Cung Ân Thần không biết đứng trước mình là một con người hay là một cầm thú nữa. Cô bỗng nhiên nghĩ tới sự tuyệt vọng của mẹ cô, Cung Bích Đồng khi phải đối mặt với ông ta mỗi ngày.

" Hôm nay, ta lại giết được Mouray và Nhan Tịch. Đúng là hoàn mỹ."

Cung Ân Thần nhìn ông ta, run rẩy, " Ông nói giết ai?"

" À, quên mất, còn cả con nhỏ cứng đầu Thera nữa."

Cung Ân Thần cảm thấy cả người vô lực ngã xuống. Sao có thể, bọn họ chẳng phải, vẫn, còn gặp cô sao?

Đột nhiên tóc cô bị kéo lên đầu gối, khuôn mặt dữ tợn của John đối diện với cô, " Thương tiếc sao? Cô không nên thương bọn họ, bởi vì, cái giá ngày hôm nay đều rất đáng."

Cung Ân Thần tròn mắt nhìn ông ta, " Cầm thú không bằng."

John mặt biến sắc, ông ta đã từng bắt gặp vẻ mặt này ở Cung Bích Đồng. Mặt cô rúm lại, con giận bùng phát lên, một cái tát giáng xuống mặt Cung Ân Thần.

Cô đau điếng, trong miệng bắt đầu cảm thấy vị tanh.

" Không được nhìn tao với vẻ mặt đó." John hét lên, " Mày và mẹ mày đều là đồ chó cái."

Cung Ân Thần bật cười, " John Markin, ông đúng là một kẻ tội nghiệp. Vì không có tình yêu mà trở thành kẻ biến thái."

Cả người ông ta run lên, định đánh cô tiếp thì đã bị một người chặn lại. Cả người ông ta bị đẩy ngã. Người kia lau lau bàn tay của mình, điệu bộ chán ghét. Rồi đôi mắt anh ta nhìn người con gái trước mắt, mỉm cười.

" Đã bảo là đừng động tay chân." Anh ta tức giận nhìn John.

" Xin lỗi ngài." John sợ sệt nói với anh ta. So về tuổi tác, người đàn ông này phải xưng một tiếng "Bác" với John nhưng bây giờ lại ngược lại, John phải

cúi đầu gọi hân một tiếng "ngài".

Cung Ân Thần nhìn người đàn ông này, không thể tin được. Sao có thể là anh ta?

"Cung Tử Dương"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thâm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Cung Bích Đồng vẫn còn sống

Cung Tử Dương đỡ cô dậy, xoa lên gò má nóng rát của Cung Ân Thần. Cô tránh bàn tay của anh ta.

"Đừng chạm vào tôi." Cô lạnh nhạt.

Cung Tử Dương hạ tay xuống. Đôi mắt vẫn phẳng lặng. Rồi quay lại nói với John, "Có thể cho tôi và cô ấy nói chuyện riêng?"

John đứng dậy, rời đi.

"Nói cho tôi biết tất cả sự thật." Cung Ân Thần nhìn anh, tức giận.

"Cung Bích Đồng là mẹ của anh."

Cả người Cung Ân Thần run lên. Cô nghi hoặc nhìn anh. Cung Tử Dương, cô, Justin tại sao lại cùng một dòng máu sinh ra? Nhưng về mặt của Cung Tử Dương không có gì là dối trá.

"Bà ấy không phải là con gái ruột của Cung gia, chỉ là một đứa bé được nhận nuôi. Sau này lớn lên, nhan sắc rực rỡ, lọt vào mắt của Cung Dạ, bọn họ lén lút yêu nhau rồi mẹ anh mang bầu. Cung gia biết chuyện, tức giận, bắt mẹ anh phá thai nhưng Cung Dạ đã ngăn cản, ông ta giấu mẹ anh đi. Tuy nhiên vợ của Cung gia đã phát hiện, bà ta lo sợ nên đã cho người tới cướp anh rồi đuổi giết Cung Bích Đồng. Nhưng mẹ anh may mắn, gặp Mouray, cuối cùng tới Ý. Lúc anh bị bắt đi, mới bốn tuổi, nhưng anh vẫn nhớ hết mọi chuyện." Cung Tử Dương bình thản nói.

Cung Ân Thần ngây người, cô suy nghĩ, rồi một thứ đen tối hiện lên, "Tất cả đều là do anh. Từ cuộc hôn nhân của tôi và Thâm Hạ Thiên, rồi đêm anh gọi điện cho tôi đó, tất cả đều là do anh. Cho người năm lần bảy lượt bắt cóc tôi, uy hiếp Thâm Hạ Thiên rồi ngày hôm nay cũng đều là cái bẫy của anh."

Cung Tử Dương không nói gì, nhưng sự im lặng chính là thừa nhận.

"Kika, chính anh là người đã ra lệnh cho cô ấy tự sát. Anh đã diễn một vở kịch." Nước mắt chảy xuống, Cung Ân Thần nghiêng rặng, trước khi chết, Kika vẫn nói với cô là sẽ hối tiếc vì ngày hôm nay khóc vì cô bé, hoá ra là vậy.

"Đúng vậy." Cung Tử Dương gạt đầu, anh từng bước đi tới chỗ cô, cầm lấy tay cô, mặc cô phản kháng vẫn giữ chặt, kéo cô tới một căn phòng lạ. Trong đó, chỉ có một tiếng của thiết bị y tế và mùi thuốc sát trùng, trên giường là một người tóc trắng, cơ thể teo tóp, đầy vết sẹo. Sự sống của bà rất mong manh.

Cung Ân Thần nhìn người trên giường đó kinh ngạc. Cung Tử Dương kéo mạnh cô về phía bà ấy, ép cô đối diện với người bệnh tật kia, "Cung Ân Thần, nhìn cho rõ xem đó là ai. Chính là mẹ của chúng ta, là người đàn bà ngu ngốc đã gây nên tất cả thảm kịch ngày hôm nay."

Cô run lên, cô không thể nào ngờ được, người này thật sự là Cung Bích Đồng mẹ cô sao?

"Chính cô là người đã khiến bà ta trở thành người thực vật. Vì sinh cô nên bà ta chỉ sống dựa vào thứ máy móc điên rồ này." Cung Tử Dương bóp mạnh cằm cô.

Cung Ân Thần nhìn đôi mắt tràn đầy hận ý của anh ta, khoé môi cong lên, "Đây mới là con người thật của anh sao, đại ca?"

"Anh là một con quỷ, đội lốt con người. Anh dùng tổn thương của mình để đẩy đoạ kẻ khác." Cầm bị bóp mạnh hơn, mặc dù đau nhưng cô vẫn cứng miệng. "Chẳng phải anh từng nói anh yêu tôi sao, ghê tởm!"

Cung Tử Dương thả cằm cô ra, bật cười, "Cung Ân Thần, tôi ghê tởm nhưng cô thì sao? Justin đã từng hôn cô chưa? Cường bức cô chưa?"

Cung Ân Thần giận run lên, tát mạnh vào mặt anh, "Chẳng phải đều là do anh sao?"

Cung Tử Dương không rên lên, mắt lạnh đầy hàn ý, "Em gái, em chưa gặp nhị ca của mình phải không? Để anh đưa em lên gặp, người yêu cũ của mình, quên, là anh trai của em chứ!"

Cung Ân Thần tái mặt, lần cuối cùng cô gặp Justin chính là một viên đạn xuyên ngực, bây giờ, hắn lại định làm gì? Cô bị kéo sang phòng khác, khi cửa phòng mở ra, cô thấy người nhìn chàng trai cả người đầy máu ngồi thẫn thờ trước cửa sổ. Không còn đáng về ngày xưa, bây giờ anh ta gầy yếu, và đáng sợ.

"Justin, không muốn gặp cô em gái của mình sao?" Cung Tử Dương lên tiếng, phá vỡ sự im lặng đến ngột thở trong căn phòng. Người kia quay lại, đôi mắt xanh nhìn anh và cô.

"Anh đã giết Mouray và Nhan Tịch?!" Tuy là hỏi nhưng phần nào là chắc chắn, Justin giọng đầy vô hồn.

"Đúng vậy." Cung Tử Dương trả lời.

"Bọn họ chết như thế nào? Có đau đớn không?" Nương theo ánh sáng yếu ớt của căn phòng, Justin một mảnh vô cảm hỏi.

"Anh nói Mouray muốn Nhan Tịch sống thì tự sát, ông ta tự bắn vào tim mình. Còn Nhan Tịch thì bà ta phát điên, chạy ra bồn hoa rồi tự cầm dao cắt cổ mình." Cung Tử Dương nói.

"Chết hay lắm! Chết thế mới đúng chứ!" Justin bật cười, tiếng cười anh ta đầy thống khoái.

Từng tảng ớn lạnh nổi lên trên người Cung Ân Thần, rốt cuộc cô đã quen biết những kẻ ghê tởm nào đây. Cô chợt nhớ Thẩm Hạ Thiên, khi anh biết ba mẹ mình chết, liệu anh sẽ như thế nào.

Đột nhiên tay cô bị nắm lấy, mùi tanh nồng xông lên mũi cô. Justin đứng trước mặt cô, mỉm cười, "Tiểu Thần, em lo lắng cho hắn sao?"

Cung Ân Thần kinh hãi, giật tay ra.

Justin thả tay cô ra, chỉ về người trên giường, "Cô ta cũng vì lo lắng cho hắn nên anh đã giết đấy." Cung Ân Thần nương theo tay anh, nhìn trên giường, mảng máu đỏ thẫm nhuộm chiếc chăn trắng, người trên giường quần áo không mặc, lộ lồ, trước ngực bị cắm một con dao.

Cung Ân Thần hét lên, người chết ở trên giường chính là Cung Thái An. Tiếng cười vang lên, hoà với tiếng sấm. Cung Ân Thần chưa bao giờ thấy sợ hãi như vậy. Cô túm lấy cổ áo Cung Tử Dương, gào lên, "Đó là em gái của anh, mẹ kiếp, đó là Cung Thái An."

Cung Tử Dương bật cười, "Ngoài em ra, anh chẳng có em gái nào cả."

Cung Ân Thần lùi lại phía sau, ánh mắt tàn nhẫn của những người đó khiến cô sợ hãi. Bọn họ đâu phải là người như thế, hai người đó đã từng là tia nắng ấm trong đời cô. Vậy mà giờ, cô chỉ thấy, chỉ thấy những con quỷ. Cô chạy ra khỏi phòng. Cô chạy trốn nhưng đây là một toà nhà kiên cố. Cả người cô bị giữ lại, cảm giác quen thuộc đánh ập vào cô, đây là con thềm thuốc. Cô bần rùn, nhìn người đang giữ mình. Đôi mắt cô găm vào hắn, "Các người là ác quỷ."

Cô bị giữ chặt. Cung Tử Dương nhìn cô, đưa cho cô một li nước. "Cái này sẽ giúp em ổn hơn."

Cô đã từng nhớ Kika luôn chuẩn bị một cốc nước cho cô, đó là thứ đã khiến cô trở thành con nghiện. Đôi mắt Kika hiện lên, cô gào thét, quấy ra. Tiếng thủy tinh vỡ tan. Cung Tử Dương nhàu mày, không nói gì cả.

Cô bó gối lại, con nghiện vẫn chiếm lấy toàn bộ tâm trí cô. Trước mặt cô đầy màu u tối.

"Tiểu Thần, anh phải làm gì với em đây?" Trong đầu cô xuất hiện một giọng nói, một vòng tay ấm áp. Cô bật khóc. "Thẩm Hạ Thiên, anh tới đây cứu em đi."

****

Thẩm Hạ Thiên lo hết toàn bộ mọi chuyện xong xuôi. Anh đứng yên nhìn đồng hồ tàn trước mặt. Lãnh Phong đi tới chỗ anh, đưa anh một phong bao. Anh mở ra, "Cung Bích Đồng quả nhiên còn sống."

Anh nắm chặt tờ giấy, khoe môi cong lên, nhà họ Cung các người đừng mong sống tốt.

"Lãnh Phong, mang tro rắc biển đi."

Thẩm Hạ Thiên dời chân, đi lên nhà, anh lái xe tới một nơi. Nơi này khá xa Milan, nằm ở ngoại ô. Anh dừng xe trước một căn nhà gỗ nhỏ. Bình tĩnh gõ cửa. Có người mở ra, nhìn thấy anh, mỉm cười, "Chà chà, đại thần tới nha."

Thẩm Hạ Thiên nhìn người đàn ông trước mặt mình, áo len mỏng, quần tây, bộ dạng rất thanh thoi.

"Không mời vào nhà sao?" Anh hỏi.

"Đương nhiên là có rồi. Lôi mỗ sao dám để đại thần đứng ngoài lạnh chứ!" Người đàn ông đó cười cười, tránh đường cho anh vào nhà.

Anh nhìn căn nhà bày biện đơn giản, thật không giống với phong cách khoa trương của hắn trước đây một chút nào.

"Trà hay coffe?" Người kia hỏi.

"Nước lọc."

"...Ok."

Khi mọi chuyện đã xong xuôi, hai người đàn ông ngồi đối diện nhau. Một lạnh lùng, một phóng khoáng, rất hợp ý nhau.

"Lôi Nặc, anh đã từng là người đứng đầu Hắc Đế, nói cho tôi biết, Cung Tử Dương làm sao trở thành như ngày hôm nay?" Anh không vòng vo, hỏi thẳng vấn đề.

Lôi Nặc gật đầu, vuốt vuốt bàn tay mình, "Hắn là sát thủ giỏi nhất mà tôi từng huấn luyện. Kỹ thuật rất tốt, hiếm có kẻ nào tốt như hắn, trong lứa sát thủ huấn luyện cùng, có ba kẻ tôi hài lòng nhất, một là Cung Tử Dương, hai là V, hay tôi nên gọi là Thần Dực nhỉ, kể từ khi hắn quy về Bạch gia thì tôi đã thấy bực rồi và người cuối cùng chính là Dạ Minh. Ba bọn họ đều rất có tố chất nhưng tôi đánh giá Cung Tử Dương tốt hơn, vì hắn là kẻ lạnh lùng, máu lạnh nhất."

"Hắn đã qua bao nhiêu người chủ rồi?"

"Hai. Kay và Thera."

"Nhưng hắn không thể nào có thể vững vàng sắp xếp mọi chuyện như này được."

"Tại sao không thể? Anh nghĩ ai đã ám sát tôi năm đó, chính tên học trò tôi hài lòng nhất đã đục cho tôi một phát súng và bổn cái dao vào người đấy. Ở Hắc đế, Cung Tử Dương đang ngồi trên vị trí của tôi. Lại có vòng tay che chở của ông già kia nữa, việc gì hắn chẳng dám." Lôi Nặc bật cười, nhưng trong tiếng cười ấy lại đầy oán hận.

"Vậy, Lôi Nặc, anh có muốn trả thù không?" Thẩm Hạ Thiên dùng ánh mắt lạnh đầy vẻ khiêu khích để hỏi.

Lôi Nặc đầy trầm ngâm nhìn anh ta, "Tôi biết anh tìm tôi không chỉ để hỏi chuyện mà."

Thẩm Hạ Thiên gật đầu, "Tôi đã thiêu cháy toàn bộ Lioen rồi."

"Nghe kích thích đấy."

"Vậy anh có muốn phục thù không?"

"Đương nhiên rồi. Mấy vết thương trên người tôi nhất định Cung Tử Dương sẽ phải hoàn trả."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thẩm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Ép buộc

Justin cho người dọn phòng mình, tắm rửa để cho mùi máu tanh trên người bay mất. Anh nhìn bản thân trước gương, giờ anh đã biết vì sao mình lại mang hứng thú với Cung Ân Thần rồi. Vì cô ta giống hệt mẹ anh, chả trách lần đầu tiên gặp cô nơi Nhật Bản, anh đã dồn ánh mắt mình vào cô. Lần ấy, anh tới Nhật Bản trượt tuyết nhưng nào ngờ gặp bão, đúng lúc ấy lại bắt gặp cảnh tượng một cô gái nhỏ chạy đuổi theo xe của anh trai anh. Vì tò mò, anh đi theo, cuối cùng nhìn thấy, Thẩm Hạ Thiên ở trong tuyết ôm một người. Nổi hứng, anh đi tới, cười rạng rỡ, "Anh trai, cần giúp không?"

Thẩm Hạ Thiên tuy do dự nhưng cuối cùng cũng đưa cô cho anh, nhờ anh mang cô về khách sạn. Justin đồng ý, trong lòng anh ta đã nung lên một ý chí, đoạt lấy người trong lòng của Thẩm Hạ Thiên. Cho nên anh nhận mình là người cứu cô, để cho cô trầm luân trong đôi mắt xanh của mình, khiến cô mơ tưởng đến dáng hình ai đó. Tuy nhiên không ngờ, anh cũng bị sa chân vào đôi mắt của cô, hay hơn nữa, cô lại chính là đứa em gái cùng mẹ khác cha của anh. Anh bật cười, đúng là trời người mà. Anh bước ra khỏi nhà tắm, nhìn phòng đã được sửa soạn, không còn vết máu tanh hay xác chết nữa, anh tạm hài lòng nhưng trong mắt anh lại hiện lên vẻ mặt của người con gái đã chết trên giường anh.

"Các người ai cũng mê đắm đứa con hoang đó. Tôi nguyện rửa tất cả các người, Cung Tử Dương, Thẩm Hạ Thiên, và anh, Justin, đòi đòi kiếp kiếp cho dù có yêu cô ta tới như thế nào thì cũng phải chịu cảnh chết dưới tay cô ta hoặc ở trước mắt mà chẳng thể có được." Cô ta dùng đôi mắt trong veo của mình để nghiền răng nghiền rửa anh.

Anh đã dùng một nhát dao đâm chết cô ta, máu chảy tán loạn, "Tôi...nguyên...rửa các... người."

Anh bật cười, nguyện rửa đi, nguyện rửa đi. Vì kết cục trong tất cả bọn hắn cũng sẽ chẳng có ai có được Cung Ân Thần trong tay.

Anh mặc đồ, rời khỏi phòng, sang căn phòng nơi Cung Bích Đồng đang ở, nhìn bà ta, "Bà là người đàn bà ngu ngốc." Anh nắm chặt tay, nghiền răng.

Cửa phòng đóng sầm lại, nơi khoé mắt của người phụ nữ kia chảy xuống một giọt lệ.

Cung Ân Thần vẫn trong tâm trạng hoảng loạn, nằm trong lòng Cung Tử Dương. Justin bắt gặp cảnh này, ánh mắt lo lắng như có như không.

"Không ngờ loại thuốc đó tác dụng mạnh tới vậy." Cung Tử Dương ôm người trong lòng, ánh mắt xa xăm.

Justin tựa đầu vào thành ghế, "Dung Dĩ có thể kiếm được mấy triệu đô chỉ từ một bao thuốc đó, chẳng lẽ cái giá lại nghịch với cái hàng sao?"

Cung Tử Dương gạt đầu, ngón tay anh ta cuốn một lọn tóc của Cung Ân Thần, "Tuy nhiên Thẩm Hạ Thiên cai nghiện rất tốt. Cô ấy thể mà sắp thoát khỏi con nghiện rồi."

Justin lấy một liều thuốc lá ngậm vào miệng, ánh lửa lập lòe đốt lên, khói thuốc bắt đầu toả ra, "Hắn chơi thuốc từ năm mười tám tuổi, vào trại mấy lần, đương nhiên là có kinh nghiệm rồi."

"Không ngờ Thẩm Hạ Thiên quá khứ cũng be bét vậy."

"Hừ, hắn quay về chính đạo chẳng phải là nhờ công của cô em gái của chúng ta sao?"

"...."

Một ngày, Thẩm Hạ Thiên không ngủ tròn hai mươi tư tiếng, đầu óc anh lúc nào cũng căng thẳng cực độ, chỉ cần anh nhắm mắt lại, hình ảnh người thân đã chết của mình lại khiến anh tỉnh giấc. Bên tai anh luôn vang lên tiếng cầu cứu của Cung Ân Thần.

Lãnh Phong nhìn bộ dạng của Thẩm Hạ Thiên, có chút lo ngại. Cậu chủ nhà anh kể từ ngày đó thì lúc nào cũng nhốt mình trong phòng hút thuốc, đến cả ăn uống cũng không màng, dưới mắt đã xuất hiện quầng thâm. Nhưng anh không thể làm gì, bởi vì mọi rắc rối vẫn cứ quẩn lấy.

"Cậu chủ, ta đã có được bản thiết kế của ngôi biệt thự của nhà Markin." Lãnh Phong thở dài, đưa cho Thẩm Hạ Thiên.

Thẩm Hạ Thiên không nhận, như người mất hồn, cứ cầm lấy liều thuốc mắt nhìn chằm chằm ngoài ô cửa sổ.

"Lãnh Phong, nếu không có tôi, lúc cô ấy thêm thuốc thì sẽ như thế nào?" Tiếng anh trầm trầm phía sau khiến Lãnh Phong cũng thấy lo lắng thay.

Lãnh Phong không nói gì, thở dài, ra khỏi phòng. Thẩm Hạ Thiên ở trong phòng vẫn giữ nguyên một bộ dạng thất thần. Anh cứ nhìn bầu trời đêm rồi lại hút một hơi thuốc.

Một lát sau, cửa mở, Lãnh Phong đi vào mang theo một li cà phê. "Cậu chủ, ngài nên uống nó."

Thẩm Hạ Thiên nhìn, gạt đầu, cầm li lên, uống một ngụm, "Lãnh Phong, anh nói xem, thuốc ngủ liệu có thể khiến tôi không gặp ác mộng không?"

Lãnh Phong biết Thẩm Hạ Thiên là người rất tinh tường, "Tùy vào cảm xúc của ngài."

Thẩm Hạ Thiên gạt đầu, "Mấy ngày nay tôi cứ mơ một giấc mộng, trong đó chỉ toàn thấy máu và tiếng gào thét. Ha, có lẽ tôi nên rời khỏi hắc đạo."

"Rời khỏi hắc đạo thì Mafia sẽ không thể trụ vững."

"Đúng vậy, tôi chỉ là muốn ngủ một giấc thật ngon."

Thẩm Hạ Thiên thở dài, cuối cùng, thuốc phát huy tác dụng, anh đi tới giường, nhắm mắt lại. Lãnh Phong sau khi Thẩm Hạ Thiên ngủ rồi mới tắt đèn, đi ra khỏi phòng. Những ngày sau nhất định sẽ lại toàn giông bão. Thuốc ngủ giúp anh ngủ say nhưng lại không giúp anh có giấc mơ đẹp.

Anh nhìn thấy khung cảnh ấy lần nữa. Những người bên cạnh anh dần ngã xuống, máu chảy dưới chân anh. Anh bỏ trốn thì bỗng dừng lại vào một vườn cây, trước mặt là một khung cảnh rất lãng mạn. Có một đôi trai gái đang chơi xích đu. Anh nhận ra, đây là kí ức năm nào của mình. Khi ấy, anh đang ngồi chơi xích đu ở vườn hoa anh đào Tokyo, nằm trên đùi anh là Cung Ân Thần. Bộ dạng lúc ấy của cô rất trẻ, là năm anh hai mươi ba và cô mười tám tuổi.

"Thiên ca ca."

"Ừ."

"Em thích anh. Anh có thích em không?"

"Xin lỗi."

Nơi đây mắt cô hiện lên nét buồn rầu. Cô ngồi dậy, đối mắt với anh, anh mê mẩn trong đôi mắt ấy, môi cô nhướn lên đặt trên môi anh, sự mềm mại dịu dàng bất ngờ tiến đến khiến anh ngỡ ngàng, "Anh không thích em cũng được, nhưng anh đừng làm em đau lòng nhé."

Trước mắt anh thấy cô mỉm cười rồi đột nhiên máu bắn lên mặt anh. Nụ cười của cô đã thay thế bằng máu, cô gục ngã trước người anh, anh ôm chặt lấy cô, "Em đã nói anh đừng làm em đau lòng. Nhưng mà hết lần này đến lần khác, người làm em buồn vẫn là anh."

Anh thấy máu ảm chảy đầy lên người anh, anh gào thét. Nhưng rồi mọi thứ lại biến mất, tất cả chỉ màu đen. Bên tai anh nghe thấy tiếng ai đó gọi. Anh giật mình tỉnh dậy, Lãnh Phong hốt hoảng.

"Câu chủ, ngài đã phát sốt, hôn mê suốt ba ngày rồi."

Anh nhìn người mình đầy mồ hôi, áo ngủ đã ướt.

"Kay đã tới chưa?" Anh hỏi Lãnh Phong.

"Hôm qua ngài ấy đã tới, mang theo bản thiết kế và an ninh của lâu đài nhà Markin."

"Được rồi."

"Lôi Nặc cũng cho người tới hỏi ngài một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Có được giết Justin không?"

Thẩm Hạ Thiên cảm thấy thái dương mình tê dại, anh lắc đầu. "Đừng giết nó, nó có thể không coi tôi là anh trai nhưng tôi vẫn luôn coi nó là em trai của tôi."

"Vâng."

Thẩm Hạ Thiên đứng dậy, rời giường, đi ra ngoài ban công, buổi hoàng hôn vừa mới le lói, nơi sâu thẳm con tim nhuộm đầy nỗi buồn. Anh thở dài, đến bao giờ đêm mới qua đi, trả lại thế giới màu nắng đẹp đẽ.

"Thiên, cả đời này, ta chỉ nợ một người."

"Ai vậy hả ba?"

"Em trai của con. Ba nợ nó tình cảm gia đình, nợ một người mẹ và nợ một cuộc đời phảng lảng. Cho nên, hứa với ba, dù bất cứ giá gì, cũng phải bảo vệ em trai của con. Nếu một ngày nào đó, con bắt buộc phải giết nó, hãy ra tay nhanh, đừng khiến nó đau đớn."

"Được."

Anh nhìn lên bầu trời đang dần nhuộm màu mực, từ bao giờ, tay anh đã phải dính máu người thân....

Cung Ân Thần bị cho uống thứ thuốc khiến bản thân tê liệt. Cô luôn phải ngồi trên xe lăn và có người đẩy qua đẩy lại. Cung Tử Dương hiện tại tay đang cầm một li sữa, mang tới cho cô, đặt bên miệng cô nhưng một giọt cô cũng không uống. Anh ta chỉ nhũu mảy rồi đặt li sữa xuống, rời khỏi phòng, để mặc cô ngồi thờ thờ trước cửa sổ. Năm ngày rồi, cô đã trải qua năm ngày trong địa ngục.

Cửa phòng đột nhiên mở, lần này là Justin đi vào.

"Cung Tử Dương có vẻ rất tức giận." Anh ta đi tới chỗ cô, mỉm cười.

Cô chẳng buồn nhìn anh ta, bởi mỗi lần nhìn thì sẽ khiến cô nhớ tới cảnh tượng máu me ngày đó.

"Cung Ân Thần, anh hỏi em một chuyện này?"

"..."

"Nếu một ngày anh và Thẩm Hạ Thiên gặp nguy hiểm thì em sẽ cứu ai?"

"..."

Justin có vẻ không vui với sự im lặng của cô, tay bóp cằm cô xoay về hướng mình, giọng điệu đầy đe dọa, "Nếu em trả lời, có khi anh sẽ làm việc gì đó tốt đấy."

Cung Ân Thần nhìn anh ta, cảm đau rát, đôi mắt đầy sự căm ghét, "Ác quỷ."

Justin đột nhiên bật cười, "Ác quỷ... Lần đầu tiên trong đời em dùng từ ngữ tệ hại như vậy để mắng anh đấy."

Cung Ân Thần quấy đầu khỏi tay hắn.

" Ân Thần, em yêu hắn tới vậy sao?"

" Không phải chuyện của anh."

" Nhưng mà em xem, Cung gia nhúng tay vào việc giết hại Thẩm gia, bây giờ Cung Tử Dương lại ra tay giết Mouray, Nhan Tịch và cả Thera nữa. Hắn sẽ đào ba tác đất nhà mộ em lên."

Cung Ân Thần tái nhợt, đúng vậy, dòng máu đang chảy trong người cô này đều dính líu với tội ác. Thẩm Hạ Thiên sẽ đối xử với cô như thế nào? Hắn đã từng thao túng Cung gia rồi đẩy nó vào chỗ hiểm, bây giờ...

" Em yêu hắn nhưng tình yêu của em có thể khiến nỗi hận trong tim hắn biến mất ư?"

"..."

" Cung Ân Thần, chỉ riêng việc em là con gái của Cung Bích Đồng, người khiến Thiên mất đi gia đình, đã đủ để hắn giết em rồi."

" Im miệng...im miệng." Cô thét lên.

Justin đạt được ước nguyện, mỉm cười, " Ân Thần, rồi sẽ có ngày em bắt buộc phải trả lời câu hỏi của anh, Thẩm Hạ Thiên và Justin, ai là người em cứu."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thẩm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Hắn tới

Cung Ân Thần đêm ấy nằm bất động trên giường, đôi mắt mở to, trong phòng, ngoài ánh trăng ra thì tất thấy đều chìm trong bóng tối. Cửa đột nhiên mở, cô cảnh giác. Khi thấy người đi vào, đôi mắt cô tròn to, sao có thể. Người ấy một mái tóc trắng, bộ đồ bệnh nhân đi tới giường của cô.

" Con...của...ta." Đã lâu chưa mở miệng, thanh âm khó phát ra rõ ràng, ba tiếng kia dường như rút cạn toàn bộ sức lực của bà.

Cung Ân Thần chỉ thấy đôi mắt mình bỗng nhiên nhoè đi. Cô quay đầu, không muốn đối mặt với người đó.

Bàn tay gầy khô bỗng nhiên đặt trên đôi tay vô lực của Cung Ân Thần, " Mẹ...xin...lỗi."

Cung Ân Thần vẫn không muốn nhìn bà, nước mắt cứ thế chảy ngược về phía hốc mắt.

" Bà đừng tới gần tôi." Cô gằn giọng.

Đôi tay đặt trên tay cô thoáng run rẩy.

" Bà có biết chỉ vì bà mà bao nhiêu bi kịch đã xảy ra không? Lúc bà đang hôn mê trên giường kia, gần trăm người đã đổ máu." Cung Ân Thần tròn mắt nhìn Cung Bích Đồng.

Cung Bích Đồng ôm lấy đầu, tiếng khóc nhẹ vang lên.

" Một mối lửa đốt cháy toàn bộ Thẩm gia. Cung gia bây giờ muốn trụ vững cũng không thể. Mouray, Nhan Tịch, Nam Cung Ngự bọn họ đều chết rồi. Cung Bích Đồng, họ đều chết cả rồi, chỉ còn mỗi bà." Cung Ân Thần hét lên, người đàn bà này chỉ cần roi một giọt nước mắt cũng đã khiến bao người bị chôn vùi dưới mặt đất. Cô hận bà ta, hận bà ta vì cái gì mà...mà lại ngu xuẩn vậy.

" Bọn họ đều chết hết rồi ư? Chết vì ta ư?" Cung Bích Đồng bất động, miệng run rẩy.

" Chết hết rồi, bị John Markin giết hết rồi." Cô cắn phẫn.

Cung Bích Đồng nghe thấy tên ai đó thì tăng tăng sợ hãi xuất hiện, " Hắn ta giết. Con ác quỷ kinh tởm đó."

Cung Ân Thần nhìn thấy nỗi sợ sâu trong mắt của người đàn bà này, nhưng một sự nghi ngờ đã hiện lên trong đầu cô, " Mắt của bà tại sao vẫn nhìn được?"

" Kê hiển mắt cho Nhan Tịch không phải là ta."

"Nhưng..."

"Tất cả đều là dối trá. Các người ai cũng nghĩ John Markin yêu ta ư? Người mà hắn yêu chính là Nhan Tịch."

"Hắn gài ta bên người Mouray, để nhằm khiến hôn nhân của bọn họ tan vỡ. John luôn chỉ muốn duy nhất một người, hắn sẽ không từ thủ đoạn để có được Nhan Tịch."

"Nhưng Nhan Tịch đã chết rồi."

"Hắn sẽ hủy diệt tất cả chúng ta. Các anh trai của con nghĩ mình đang điều khiển ông ta nhưng nhầm rồi. Ông ta mới chính là kẻ điều khiển tất cả."

Cung Ân Thần không thể tin được. Mọi chuyện trở nên rắc rối như vậy?

"Ta không phải là người thực vật, bao năm qua ta vẫn luôn sống nhưng John đã cho ta uống loại thuốc tê liệt giống con nhưng liều mạnh hơn. Ý thức của ta sống nhưng cơ thể thì hoàn toàn bất động. Đêm nay thuốc hết tác dụng...."

Cung Ân Thần run lên, "Thuốc đó phải có thuốc giải mới hết tác dụng, nó không tự hết được. Điên rồi, là bầy."

Quả nhiên như vậy, phía ngoài cửa, từ bao giờ đã xuất hiện một người. Hắn cười, tựa như Tu La.

"Mẹ con đoàn tụ thật tốt." John Markin nói.

Cung Bích Đồng theo bản năng muốn chạy trốn nhưng đã bị John giữ lại, "Bích Đồng, năm ấy cô lấy trộm của tôi một thứ, bây giờ nên trả rồi đúng không?"

Cung Bích Đồng dấy dựa, "Con chip ấy tôi đã vứt rồi, không còn nữa."

John bật cười, "Nó vẫn còn. Có phải cô đưa cho Mouray rồi không?"

"Không. Tôi đã tiêu hủy rồi." Cung Bích Đồng vẫn cứng miệng.

Cung Ân Thần chỉ có thể bất lực không thể làm gì được.

John bỗng nhiên buông tay ra, đứng dưới trăng, khuôn mặt sắc lạnh, "Con chip đó chính là thứ giữ mạng cho cô, giờ nó mất rồi, đồng nghĩa với việc cô cũng sẽ phải mất mạng theo nó."

"Giết đi. Tất cả đáng lẽ phải chấm dứt từ lâu rồi." Cung Bích Đồng khoanh khắc ấy bỗng nhiên kiên quyết tới lạ. "Giết rồi, Nhan Tịch của ông cũng sẽ không sống lại, bà ta sống là người của Mouray, chết cũng là người của Mouray. John, ông nửa xu cũng không đáng tới bà ta."

"Im miệng." John hét lên.

Cùng với tiếng hét của ông ta, dưới nhà vang lên tiếng đổ vỡ. Rồi bước chân chạy loạn trên cầu thang, Cung Tử Dương nhìn thấy cảnh này, ngây người, đặc biệt là khi nhìn thấy Cung Bích Đồng nhưng hoàn cảnh nghiệt ngã, anh vội nói, "Chúng ta bị đánh lén."

John dường như rất bình tĩnh, "Con trai của Nhan Nhan quả nhiên không tồi."

Cung Bích Đồng thì nhìn người đàn ông trẻ tuổi trước mặt mình, anh ta giống hệt với người đàn ông bà yêu. "Tử Dương."

Cung Tử Dương khựng người lại nhưng rất nhanh đã bình tĩnh, "Chúng ta phải đi thôi." Nói rồi anh đi tới bế Cung Ân Thần trên giường.

"Không, ta không đi, ta muốn xem con trai của Nhan Nhan giờ giang tới như thế nào." John lắc đầu, đầy vui vẻ nói.

Cung Tử Dương chẳng mấy quan tâm tới John, ánh mắt anh di chuyển về phía Cung Bích Đồng, giọng dè nén, "Đi theo tôi."

"Cung Tử Dương, anh giải thuốc cho tôi." Cung Bích Đồng ở trong lòng Cung Tử Dương tức tối.

"Không." Cung Tử Dương dứt khoát nói, rồi anh nhanh chóng đưa hai người đó đi mà không để ý tới John đang cười như điên ở phía sau.

Justin đứng chờ ở cuối hành lang, nhìn thấy Cung Bích Đồng cũng ngăn người, "Bà ta tỉnh rồi sao?"

Cung Tử Dương không nói gì.

Tiếng súng bắt đầu vang lên.

"Hừ, bọn chúng còn không thèm dùng súng giảm thanh." Justin lắc đầu.

"Đi thôi."

Nhưng chân vừa mới bước hết cầu thang thì đã gặp cảnh tượng bất ngờ.

Có một người đàn ông mặc đồ đen hai tay cầm hai lưỡi dao chảy máu đang mỉm cười, nhìn thấy bọn họ, nụ cười càng đậm, "Xin chào, nhớ sự phụ không?"

Cung Tử Dương nắm chặt tay, "Lôi Nặc anh quả nhiên mạng dai, rơi xuống vực không chết."

Lôi Nặc ngắm nghía ánh đỏ đang chảy trên lưỡi dao của mình, ánh mắt thâm trầm, "Còn chẳng phải nhờ ơn của đồ đệ ngoan sao?" Nói xong thì thân ảnh đã nhanh như chớp lao tới.

Justin lúc này cảnh giác nên đã kịp phòng ngự, rút súng bắn về thân ảnh đen đó. Nhưng Lôi Nặc là sát thủ nên tránh được. "Justin, tôi nhận lời với Thiên không giết anh."

"Nhưng tôi không nói sẽ không giết anh." Justin cười khẩy.

Lôi Nặc liếm khoé môi, "Tôi nhận lời không giết không có nghĩa sẽ không đụng tới một cọng tóc của anh."

Cung Tử Dương bây giờ vướng phải Cung Ân Thần, lại thêm cả Cung Bích Đồng bên cạnh. Thế nào cũng không đấu lại được Lôi Nặc. Anh nhìn Cung Ân Thần đang trừng mắt nhìn mình, cuối cùng thở dài, lấy trong túi ra một viên thuốc rồi ép cô uống. Cung Ân Thần vừa uống thuốc xong thì cơ thể đã bắt đầu lấy lại trọng lượng, tay chân bắt đầu cử động được, cô khó chịu từ trên người anh bước xuống, di chuyển cách anh một đoạn.

"Mang mẹ đi tới vườn hoa anh thường đẩy em đi vào mỗi chiều." Cung Tử Dương thở dài

Cung Ân Thần không nói gì, nắm lấy tay của Cung Bích Đồng bỏ chạy.

Lôi Nặc nhìn tình hình phía trước, cũng chẳng có suy nghĩ gì, "Bây giờ mọi trở ngại đã hết, ta đấu một ván công bằng nào." Vừa nói xong thì phía ngoài cửa lớn một người chậm rãi đi vào. Khác với tây trang, hôm nay anh mặc đồ dã chiến màu đen, đôi mắt xanh từ từ nhìn một vòng.

Justin bật cười, "Thiên, sao này giờ trốn kĩ thế."

Thảm Hạ Thiên không nói gì.

Không khí đột nhiên trầm hẳn, ánh mắt màu xanh đờ đờ sát khí của anh chiếu về phía Cung Tử Dương. Anh gằn giọng, "Hôm nay, mày sẽ phải chết."

Cung Tử Dương mỉm cười, "Nhưng sẽ không chết một mình."

Nói rồi bắt đầu dao thủ, giữa súng đạn và dao, bốn người thân thủ mạnh mẽ lao tới đánh nhau. Lôi Nặc khóa trụ Justin, còn Thảm Hạ Thiên thì phi thẳng tới chỗ Cung Tử Dương. Tiếng đồ vỡ ngày càng nhiều, trên tầng, có người lặng lẽ quan sát, "Chết hết đi. Tự giết nhau chết hết đi." Nói rồi, ông ta dò chân, đuổi theo hai bóng hình.

Cung Tử Dương bị một dao của Lôi Nặc cứa qua cánh tay, máu chảy xuống, anh lùi phía sau một bước, lại bị Thảm Hạ Thiên tung chân đá về. Justin bị Lôi Nặc đá văng về phía bàn thủy tinh, những mảnh vỡ bay khắp sàn.

Đạn cũng hết, trên sàn cùng với thủy tinh là vỏ đạn, những bức tường đều chất đầy vỏ đạn. Bốn người dang co, cuối cùng bị đẩy ra bốn hướng. Justin rút mảnh thủy tinh cắm ở bụng mình ra, miệng khê nhếch. Thảm Hạ Thiên cũng bị một vết cắt nơi bả vai, khá sâu. Hơi thở anh dần gấp gáp.

Lôi Nặc và Cung Tử Dương là sát thủ nên việc bị thương đối với hai người bọn họ cũng chỉ là chuyện thường tình, mặc cho người đã chỉ chút vết dao nhưng lưng vẫn thẳng tắp.

"Hình như chúng ta mỗi bên đều thiếu một người thì phải." Justin lên tiếng.

Ba người kia đều im lặng.

"Nhưng mà...thiếu càng tốt."

Nói rồi tiếng đạn lại vang lên, nháy mắt bốn người như phủ sương, lần này nếu không làm nhanh gọn thì..

Thảm Hạ Thiên lao ra khỏi phòng khách, chạy đường ra vườn hoa, Justin đuổi theo. Lúc này trong phòng chỉ còn lại Lôi Nặc và Cung Tử Dương.

"Năm ấy, tại sao lại làm như vậy?" Lôi Nặc lau máu trên dao, ánh mắt đầy tàn khốc nhìn Cung Tử Dương.

Cung Tử Dương nhìn anh, "Một kẻ phản bội tổ chức chỉ vì một người đàn bà thì phải nhận cái giá đó."

Lôi Nặc bật cười, "Hắc Đế tôi chưa từng phản bội."

"Ả đàn bà mà anh yêu đã làm lộ thông tin về các sát thủ cấp cao của Hắc Đế. Chính vì ngu xuẩn đó mà mười lăm người đứng đầu tổ chức đã bị giết."

Cung Tử Dương nắm chặt dao găm, ngay lập tức chạy tới.

Lôi Nặc bị động, chân trái rụt phía sau, nghiêng người né tránh nhưng hết dao này tới dao khác đều hạ xuống tàn nhẫn. Đây là người mà anh đã dạy dỗ, tất cả kĩ năng sát thủ đều là anh chỉ bày và giờ chính nó đang hướng anh đòi mạng.

Tay anh nắm chặt lấy thanh dao đang bổ về mặt mình. Các đường cưa cắt sâu vào tay anh, máu chảy ròng rọc xuống, tay còn lại rất nhanh đã hướng về Cung Tử Dương hạ xuống một đường. Lưỡi dao sắc cắm vào bắp đùi của Cung Tử Dương. Cung Tử Dương nén đau, rút dao mạnh về, một đường máu dài bắn lên mặt anh. Hai người bị thương lùi về phía sau.

Lôi Nặc nhìn tay phải đã bị rạch kinh khủng, cơn đau truyền lên khiến thần kinh anh co lại.

Cung Tử Dương khó khăn rút dao về, vết đâm quá sâu, hơn nữa quanh miệng vết thương còn tím tái. Anh cười rộ, "Lôi Nặc, tôi tưởng anh khinh thường mấy trò bôi độc này chứ." Nói rồi liền ngã xuống, tựa lưng vào tường, máu chảy ra cứ hoá thành màu đen.

Lôi Nặc kiệt quệ ngã xuống, "Năm đó, cậu giết tôi cũng chẳng phải đã dùng độc sao? Nếu không phải Kika cứu tôi kịp thì có lẽ tôi đã chết rồi."

"Kika, con bé ngu ngốc đó cũng được việc." Cung Tử Dương nhớ tới khuôn mặt của thiếu nữ chết ở Thái Lan đó. Miệng trào máu, "Cho nên anh hôm nay tìm đến không phải là để trả thù chuyện tôi ám sát anh mà là đang báo thù cho Kika phải không?"

Lôi Nặc không nói gì. Anh ta đứng dậy, từng bước khó khăn rời khỏi phòng khách, cứ thế rời đi, không ngoảnh đầu lại phía sau xem người kia đang có biểu tình như thế nào...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thảm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Tầng tầng bí mật, kẻ ác thật sự

Cung Ân Thần kéo tay Cung Bích Đồng chạy, nhưng bên tai cô vẫn vang lên âm thanh của súng đạn, chẳng hiểu sao nước mắt cô cứ chảy dài. Đột nhiên cô dừng lại, John Markin tay cầm một khẩu súng đang hướng thẳng về phía cô và Cung Bích Đồng.

"Hôm nay, chúng ta ai cũng phải chết." Ánh mắt đầy tia tàn độc, John đứng trên thành bồn hoa nhìn hai người.

Đoàng...

Cung Ân Thần hai mắt nhắm chặt, không hề có cơn đau như cô tưởng. Khoảnh khắc cô mở mắt ra, John Markin ngã xuống, tay ôm lấy bên sườn bụng vừa bị bắn. Phía sau lưng, một người tay cầm súng, đáng người thẳng tắp, "Xin chào!"

"Kay." Cung Ân Thần kêu lên.

Kay đứng dưới ánh trăng, khuôn mặt điển trai hiện lên vẻ tàn khốc. Cứ từng bước từng bước đi tới, chân Cung Ân Thần lùi lại phía sau, đến khi anh ta chỉ cách cô ba bước. Cô dâng lên một nỗi sợ hãi với anh ta, bởi vì nụ cười trên môi kia rất đồi bại.

Cung Bích Đồng đứng sau lưng cô đột nhiên nắm chặt tay cô, "Chính là hắn."

Cô ngạc nhiên.

"Hắn chính là người bấy lâu nay vẫn luôn giao dịch với John Markin."

Đôi mắt Cung Ân Thần hiện lên vẻ kinh hoàng.

"Cung Bích Đồng, đưa tôi con chip." Kay đứng thẳng lưng, tay giơ lên phía trước, ý chỉ muốn lấy đồ.

"Con chip đó không còn nữa." Cung Bích Đồng run run.

"Nói dối." Kay lạnh giọng, anh ta cầm súng lên, gần giọng, "Đưa con chip ra đây."

Một viên đạn đột nhiên bắn xẹt qua, Kay cảnh giác, tránh được. Anh ta đưa tay lên vết đạn lướt trên mặt, đường tơ máu chảy xuống.

Thảm Hạ Thiên từ phía sau đi tới, chắn trước mặt Cung Ân Thần. Cô nhìn thấy anh, trái tim vốn treo lơ lửng bây giờ đã dịu xuống.

"Kay, chúng ta hạ màn được chưa?" Thảm Hạ Thiên giọng nói đầy lạnh lùng.

Kay chỉ cười nhạt, "Sao anh biết được?"

Đôi mắt màu xanh của Thẩm Hạ Thiên hằn lên tơ máu, giọng đã không còn giữ được bình tĩnh, "Tại sao lại giết Thera?"

Nụ cười của Kay không còn giữ được nữa, thay vào đó là một đường thẳng đầy lạnh lùng.

"Mẹ kiếp! Anh cố tình để Cung Từ Dương tới bên cạnh Thera để thăm dò, rồi còn cố ý tiết lộ chuyện anh còn sống cho em ấy. Anh đã đặt một cái bẫy, hết thảy toàn bộ. Anh điều khiển John Markin, lừa dối Thera, còn giết ba mẹ tôi." Thẩm Hạ Thiên hét lên.

Cung Ân Thần kinh ngạc, người trước mắt cô, sao lại ác độc tới như thế. Cô chợt nhớ tới Thera, bị người mình yêu tính kế, cô ta vẫn cam chịu sao?

"Đúng là không thể gạt anh mà, Thiên." Kay cười, vuốt mái tóc của mình, "Tôi thừa nhận, tất cả mọi việc ngày hôm nay đều là do tôi."

Thẩm Hạ Thiên nắm chặt bàn tay, anh vẫn nhớ tới khoảnh khắc cuối cùng của Thera ở trong lòng anh, "Kẻ đứng sau... tất cả mọi chuyện... này chính là... Kay." Lúc ấy, tất cả mọi cảm xúc của anh đều ngưng đọng, anh không thể ngờ được, người anh căm mà anh luôn ngưỡng mộ lại là kẻ đứng sau mọi bi kịch. Nhưng khi bắt gặp ánh mắt đầy vết hằn của Thera, anh mới thấy bao nhiêu đau đớn. Thera nắm chặt tay anh, hấp hối nhưng đôi mắt của cô không tràn đầy thù hận mà chỉ là... giống như thờ dài, bất lực. Bao nhiêu ngày nay, anh vẫn không sao quên được ánh mắt lúc ấy của Thera, mỗi lần gặp lại Kay, đôi mắt ấy lại hiện về, khiến anh muốn ngay dứt khoát giết chết Kay.

"Nhưng bây giờ, mọi chuyện rõ rồi, đêm nay, xem ai mới là kẻ nắm được hệ thống ngầm của Mafia Ý." Kay dừng dừng.

Đoàng...

Tiếng súng vang lên, một người lại ngã xuống. Cung Ân Thần chỉ thấy máu bắn lên mặt mình nóng hổi. Người kia ngã xuống ngay trước mặt cô.

"Mẹ!!!" Đó là tiếng mẹ đầu tiên và cũng là cuối cùng.

Cung Bích Đồng cố giữ chặt vết thương nơi bụng, miệng không ngừng trào máu.

Cung Ân Thần nhìn người vừa ra tay, "Justin, đó là mẹ của chúng ta."

Justin hạ súng xuống, "Bà ta không phải mẹ của chúng ta."

Cung Ân Thần nhìn người đang nằm trên đất, sao lại thế này. Justin đi tới, đưa tay lên mặt của người kia, lột tấm mặt nạ ra. Một khuôn mặt quen thuộc dần lộ diện. Cung Ân Thần run run, "Kika?"

Kika bật cười, máu cứ thế chảy ròng ròng, "Em đã nói chị sẽ phải hối hận rồi mà." Cô ta từ trong tay vớt ra một con dao nhỏ, mũi dao rất sắc, chỉ cần một đường đã đủ róc tận xương. Lúc này, cô đã định dùng nó để đâm Thẩm Hạ Thiên nhưng nào ngờ, lại bị kẻ đến muộn phía sau bắn một phát đạn.

Thẩm Hạ Thiên kéo Cung Ân Thần dậy, "Tiểu Thần, bình tĩnh."

Cung Ân Thần chết lặng, tại sao cứ toàn là lừa dối, ác độc bủa vây xung quanh. Tại sao những người này cứ hết lần này tới lần khác đeo lên mặt những tấm mặt nạ khác nhau vậy?

Justin nhìn Kay, "The end."

Kay vẽ mặt đầy khiêu khích, "Rồi xong. Xem nào, chúng ta ai lên trước."

Justin nhìn Cung Ân Thần, "Đây chính là lúc mà câu hỏi của anh cần em trả lời."

Thẩm Hạ Thiên đẩy Cung Ân Thần ra sau lưng mình, súng dương lên trước, từng viên đạn cứ thế bắn về Kay. Justin cũng nã đạn về phía Kay. Kay rơi vào tình thế khó, buộc phải chạy trốn phía sau bức tượng lớn giữa vườn. Anh ta đã bị một viên đạn bắn về phía cánh tay mình. Kay và Justin đứng lúc đó lại hết đạn, mọi thứ xung quanh bỗng nhiên im lặng hẳn.

Cung Ân Thần nhìn vườn hồng lúc trước vẫn còn đẹp, bây giờ tan hoang, vì đạn, lòng chùng xuống. Hoá ra, trên đời này, những gì hoàn mỹ nhất rồi cũng sẽ bị phá bỏ. Cô lau vết máu trên mặt, ánh mắt vẫn nhìn về người đang đứng chắn cho mình. Nơi tay của anh đang chảy máu, từng giọt từng giọt rơi xuống nhưng bóng lưng anh vẫn thẳng tắp.

Cô đứng dậy, tựa lưng vào thân cây, "Thẩm Hạ Thiên, đáng lẽ từ đầu em không nên thích anh."

Thẩm Hạ Thiên quay lại nhìn cô, miệng nói gì đó.

Nhưng một con rùng rắn dữ dội xuất hiện, mặt đất nứt toác ra, Thẩm Hạ Thiên chạy vội tới ôm lấy cô.

Bùm...

Căn biệt thự to lớn khi đã bị nổ tanh bành. Đất đá bắt đầu văng tung toé, bụi phun trắng lên.

Thẩm Hạ Thiên ôm trong lòng Cung Ân Thần, chịu đựng mọi đá văng tới chỗ hai người.

Mọi thứ dần yên tĩnh lại.

" Chết...hết...đi." Người cầm kíp nổ kia trút hơi thở cuối cùng.

Thẩm Hạ Thiên cẩn thận đỡ cô dậy.

Khung cảnh xung quanh chỉ còn là đồng hoang tàn.

Justin bị một khối đá lớn đè trên người mình, khuôn mặt cũng lấm lem bụi.

Cung Ân Thần hai tai vẫn còn ù vì dư chấn lúc nãy.

Thẩm Hạ Thiên đặt cô ngồi trên một tảng đá rồi anh cà nhắc di chuyển tới chỗ của Justin. Tảng đá ấy rất lớn, chấn tới tận phần bụng của anh.

" Justin, cố chịu, anh cứu cậu." Thẩm Hạ Thiên dùng hết sức nhắc lên nhưng chỉ vừa lên được một chút thì Justin ở phía dưới đã bị đá đè cho đau đớn hét lên.

" Thiên, anh không cứu được tôi đâu." Justin vừa nén đau vừa nói.

" Nhất định anh sẽ cứu được."

Justin bật cười rồi nhổ một ngụm máu, " Anh nghĩ thứ đè lên tôi chỉ là một tảng đá thôi sao?"

Thẩm Hạ Thiên nhìn thấy dưới chân mình đã bắt đầu có một dòng máu chảy. Anh kinh hoàng nhìn.

" Thiên, đừng cố nữa."

Mặc kệ lời của Justin, anh vẫn gắng sức mình, lúc ấy, một bên đã có người tới giúp. Lôi Nặc với một bàn tay đầy vết cắt hỗ trợ anh đẩy tảng đá lên, cuối cùng cũng mang được Justin ra.

Cung Ân Thần dần qua cơn choáng váng, chạy tới chỗ bọn họ. Nơi bụng của Justin bị đâm thủng, máu cứ ồ ạt chảy ra. Cô cố gắng hết sức cầm máu cho anh.

" Lãnh Phong, cho người tới đây nhanh." Thẩm Hạ Thiên bật đồng hồ của mình lên rồi phát đi tín hiệu.

Cung Ân Thần đặt Justin nằm thẳng, xé mảnh váy ép trực tiếp lên vết thương và giữ chặt để cầm máu.

" Tiểu Thần này, em vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh." Justin mặc dù người đã tím tái, vã mồ hôi vì mất máu nhưng vẫn mỉm cười hỏi cô.

Cung Ân Thần nhìn anh, " Đừng nói gì cả."

Justin làm gì có chuyện nghe lời cô, anh vẫn thao thao, " Thực ra đêm tuyết của mấy năm trước, người cứu em là Thiên chứ không phải anh. Anh chỉ là mang em về một đoạn."

Cô gật đầu, " Em biết rồi, anh im lặng đi."

" Tiểu Thần, anh thực sự...rất muốn ôm em."

" Chờ anh khỏe thì sẽ cho anh ôm."

" Thật không?"

" Thật."

Ngày hôm ấy, có ba xác chết được tìm thấy, một là kẻ cầm kíp nổ John Markin, hai là Kika và ba là Cung Bích Đồng ở trong biệt thự đã sớm chết vì bị rút ống thở. Còn Cung Tử Dương và Kay đều không tìm được. Căn biệt thự mộng mơ ấy đã bị phá vỡ, gây chú ý rất mạnh nhưng kết luận cuối cùng chính là do rò rỉ khí gas dẫn đến phát nổ. Không ai biết có một cuộc chiến đã xảy ra ở đó, không ai biết tầng tầng bí mật đã bị bóc trần.

Hai tháng sau...

Justin sau sáu mươi ngày nằm trên giường cuối cùng cũng được xuất viện. Những ngày nằm trên giường, anh ta được Cung Ân Thần chăm sóc tận tình. Lôi Nặc chữa thương ở tay khỏi thì rời đi, lấy lý do là trả xong được thù rồi và bây giờ anh ta muốn đi tới một đất nước khác. Còn Thẩm Hạ Thiên, anh cũng chỉ tới thăm Justin đúng ba lần rồi không xuất hiện nữa. Vệ sĩ luôn được sắp xếp bảo vệ nghiêm ngặt.

" Tiểu Thần, bây giờ có thể ôm chưa?" Justin vừa được đẩy lên xe thì đã giờ chứng.

Cung Ân Thần liếc xéo anh, cự tuyệt.

"Tại sao Thiên không tới nhỉ?" Justin nghiêm túc ngồi lại, tự nhiên hỏi.

Lãnh Phong lái xe quay đầu lại trả lời, "Cậu chủ phải về Trung Quốc họp."

"Thật ư?" Justin ánh mắt rất kì lạ.

"..."

Khi xe tới nơi thì trước mặt đã là một căn biệt thự khác.

"Nhà kia sao không tới?" Justin nhìn ngôi biệt thự mới xây vẫn còn mùi sơn mới, nhíu mày hỏi.

"Đốt rồi." Lãnh Phong trả lời.

Cung Ân Thần nhìn nội thất bên trong nơi này, hoàn toàn khác với căn biệt thự trước.

"Phu nhân, mọi đồ đạc của cô vẫn được cậu chủ bảo vệ, nó nằm ở trên lầu." Lãnh Phong lãnh đạm nói với cô.

"Ừ."

Cung Ân Thần đi tới căn phòng mà Lãnh Phong chỉ cho cô. Kì lạ, căn phòng này vẫn y hệt như lúc trước, mọi đồ đạc cũng giữ nguyên như vậy. Cô đi tới chiếc bàn trang điểm, mở ngăn kéo ra, trong đó vẫn còn hộp nhung đỏ. Cô cẩn thận mở, hai chiếc dây chuyền hình mỏ neo và chiếc nhẫn mẫu đơn nằm lặng lẽ trong hộp. Đây mới là cô chợt ửng đỏ.

Cốc...cốc...cốc...

Cô lau vệt nước mắt, giọng thoải mái, "Vào đi."

Justin mở cửa, đi chuyển xe lấn vào.

"Tiểu Thần, có chuyện muốn nói với em."

"Chuyện gì?"

"Chuyện về những rắc rối chúng ta sắp gặp phải."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thảm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Em huỷ hoại tôi, sao không xin lỗi, không bù đắp?

Người đàn ông trên giường đau đớn, những mũi kim vẫn đâm về phía chân anh. Mồ hôi chảy dài từ trán rơi xuống. Hai tay anh ta nắm chặt, tưởng như khớp tay có thể một giây bị gãy ngay. Khi mũi kim cuối cùng rút ra khỏi phần bắp chân của anh, thì đôi tay mới thả lỏng.

"Dây chằng bị ảnh hưởng nặng, sẽ phải điều trị lâu dài, xương bàn chân bị rạn khả năng đi lại của ngài sẽ rất khó khăn. Tầm khoảng hai đến ba năm mọi hoạt động chân của ngài mới có thể bình thường lại." Vu Trạch vút đồng kim vào thùng rác rồi quay người lại, lạnh nhạt thông báo tình hình sức khoẻ của người đang nằm trên giường. "Tôi vẫn theo dõi sức khoẻ của anh, chỉ cần có một biến động là sẽ tới ngay." Vu Trạch băng lại vết thương cho anh, soạn sửa rồi dặn dò.

Đôi mắt xanh nhuộm đầy mệt mỏi, anh gật đầu nhẹ. Tay gơ lên bóp chặt thái dương.

"Tội gì phải như thế chứ?" Bạch Niên Vũ ngồi xem cảnh chữa trị này giờ mà người cũng không nhận được toát mồ hôi lạnh.

Thẩm Hạ Thiên thờ dài, "Anh không hiểu đâu."

Bạch Niên Vũ tay chống cằm, "Hiểu chứ. Năm xưa Mục Từ Kỳ bỏ đi với thằng cha Vearly, tôi đã bật dậy từ giường bệnh mà chạy tới sân bay, cuối cùng cũng chẳng đổi lại được gì. Đã thế còn rách vết mổ, nhiễm trùng máu. Anh nói xem, là tôi không hiểu hay anh cố chấp."

Thẩm Hạ Thiên lắc đầu cười nhẹ, "Ha, Tiểu Thần đã chứng kiến quá nhiều đau thương rồi."

" Cho nên anh không muốn để cô ấy biết anh về Trung Quốc, mỗi ngày phải chịu đựng ba mươi hai mũi kim đâm vào chân mình, và luôn luôn có khả năng chân trái của anh sẽ bị cắt luôn ư?"

" Đúng vậy."

" Anh thật cao thượng."

" Bạch Niên Vũ, chỉ cần sau này anh lại yêu thêm một người nữa, anh sẽ hiểu, việc đau lòng nhất trên đời này chính là để người mình yêu nhìn thấy mình đau đớn."

Bạch Niên Vũ bật cười, " Rồi sẽ lại có một người con gái khiến tôi yêu sao? Nhất định là có rồi. Nhưng tôi hi vọng, khoảnh khắc cô ấy xuất hiện trước mặt tôi, không phải là lúc tôi thảm hại nhất."

Thẩm Hạ Thiên cười nhẹ. Rất nhiều năm sau, trong một bữa tiệc rượu của mấy người, Thẩm Hạ Thiên nhắc lại chuyện này với Bạch Niên Vũ, lúc ấy anh ta cười lớn, " Lần ấy gặp nhau, một viên đạn chỉ cách tim tôi mấy centimet, cô ấy mang tôi về từ địa ngục." Nhưng mà lúc ấy, ngồi trên người của Bạch Niên Vũ đã là hai thằng nhóc bụ bẫm đang gào tay muốn trốn khỏi vòng ôm của ba.

Thẩm Hạ Thiên bỗng nhiên cảm thấy, nếu như Cung Ân Thần biết anh bị như thế này, thì cô sẽ như thế nào nhỉ? Justin nằm viện hai tháng cô đã lo sốt vó, vậy anh ngồi xe lăn mấy năm liệu cô sẽ vì anh chứ?

" Thôi nghỉ đi." Bạch Niên Vũ đứng dậy, vuốt phẳng tà áo của mình, dặn dò Thẩm Hạ Thiên rời ra khỏi phòng bệnh.

Thẩm Hạ Thiên vẫy tay, cửa phòng đóng lại, cuối cùng chỉ còn mình anh. Đôi mắt anh không tài nào mà ngủ được, anh cứ nhìn chăm chú trên trần nhà. Tiếng điện thoại bất ngờ kéo anh khỏi suy nghĩ, anh vội tay nghe máy.

" Thẩm Hạ Thiên." Người gọi đến là cô, âm thanh cô rất nhẹ nhưng lại nhuộm sự buồn.

" Có việc gì vậy?" Anh bình tĩnh trả lời cô.

" Anh bây giờ đang ở đâu? Làm gì?" Cô quan tâm thế này khiến anh có chút bất ngờ.

" Trung Quốc. Đang họp." Anh trả lời một cách nhát gừng.

" Thật ư?"

" Thật."

Cửa phòng đột nhiên mở ra, ngoài cửa, một người con gái mặc áo dạ màu xanh đậm, tay cầm điện thoại, hai mắt chìm trong nước mắt. Thẩm Hạ Thiên cứng người, quên cả hô hấp, thời khắc ấy, trong trái tim anh, từng mảnh trái tim tan vỡ cứ thế được gắn liền lại. Như một điều kì diệu, đôi môi anh bỗng dựng lên một nụ cười, " Ngồi máy bay mệt không?"

Cung Ân Thần lắc đầu, " Không mệt."

Cô tiến vào phòng, đi tới ngồi bên cạnh anh, nhìn đôi chân trần băng bó cẩn thận của anh, cô cảm thấy trái tim mình như bị bóp nghẹn.

" Lúc trị liệu, đau không?" Cô nắm lấy tay anh, mỉm cười hỏi.

" Không đau."

" Thật ư?"

" Giả đấy."

Cung Ân Thần cứ nhìn chăm chăm anh, sau hai tháng, anh gầy hơn, râu cằm cũng lún nhún nhưng chưa cạo, bộ dạng này chẳng giống với ấn tượng trước đây của anh đối với cô chút nào. " Anh nhìn thảm hại quá."

Thẩm Hạ Thiên biết bộ dạng của mình rất chật vật nhưng khi thấy nụ cười của cô, bỗng nhiên muốn giữ cái bộ dạng này. " Em không ghét là được."

Cung Ân Thần gạt đầu, lấy mấy trái táo trên bàn, cẩn thận gọt vỏ rồi cắt, đưa tới bên miệng anh, " Ăn đi."

Thẩm Hạ Thiên cắn một miếng táo, vị ngọt ngọt thanh thanh lại có chút chua nhẹ này rất hợp với khẩu vị của anh. Cung Ân Thần thấy anh ăn ngon lành thì cũng cắn một miếng lên ăn. Đúng là thật ngon. Nhưng cô bị ánh mắt của Thẩm Hạ Thiên khiến cho hai gò má đỏ lên, " Chuyện gì vậy?"

" Không." Thẩm Hạ Thiên lắc đầu. Miếng táo cô vừa cắn là miếng anh đang ăn giờ.

Cung Ân Thần vẫn nhiệt tình cắt táo cho Thẩm Hạ Thiên, còn anh thì cũng rất ngoan ngoãn bón miếng nào ăn miếng đấy. Cô dọn vỏ táo, định đem đi vứt thì tay đột nhiên bị giữ lại, Thẩm Hạ Thiên nắm chặt lấy cổ tay cô, " Có độ ẩm. Là thật rồi."

Cung Ân Thần ngăn người, hành động của anh khiến cô bối rối.

Như giải thích cho hành động bất thường của mình, Thẩm Hạ Thiên cười khổ, " Em chỉ xuất hiện trong giấc mơ của anh."

Cung Ân Thần cúi đầu, " Em đến thăm anh thật mà." Nói xong, bàn tay giữ tay cô chợt buông xuống. Cô cảm túi rác đi tới thùng rồi bỏ vào.

Khi cô quay người lại, ánh mắt của Thẩm Hạ Thiên vẫn nóng rực chiếu vào cô.

" Sao vậy?" Cô khó hiểu.

" Em tới thăm. Vậy bao giờ em về?" Giọng anh cất lên, lạnh lẽo, chứa đầy mất mát.

" Chẳng nào anh khỏi."

" Nếu cả đời này anh không khỏi thì em cũng sẽ ở bên cạnh anh sao?" Thẩm Hạ Thiên đột nhiên lớn tiếng, ánh mắt xanh đầy vẻ đau đớn, " Cung Ân Thần, em tới đây vì tôi hay là vì điều gì khác?"

" Cung gia phá sản rồi." Cung Ân Thần nói, cái nhếch mép tẻ nhạt của cô khiến người vừa lớn tiếng kia thất thần.

Thẩm Hạ Thiên bật cười, anh cười nhưng sao mắt anh đọng ánh lệ, " Cung Ân Thần, tội gì em phải hi sinh như vậy chứ?"

"..."

" Chỉ cần một tháng nữa thôi là em có được tự do, thoát khỏi tôi, thoát khỏi Cung gia. Nhưng sao em cứ phải... gồng mình vì một cái gia tộc giẻ rách ấy chứ?" Hai tay anh nắm chặt lại, con đau đớn từ chân truyền đến nhưng anh bỏ mặc, sự nứt vỡ từ trái tim vừa mới được hàn gắn lại một lần nữa khiến anh đau đớn. Giấy phút ấy, anh thật sự muốn cầm một con dao mà đâm chết cô đi.

" Thẩm Hạ Thiên, Cung gia là do tôi huỷ hoại." Cung Ân Thần đau đớn nói với anh.

Thẩm Hạ Thiên cầm lấy cốc nước bên cạnh bàn của mình, ném mạnh xuống sàn, từng tia máu hằn lên trong con mắt của anh, anh hét lên, " Vậy còn tôi thì sao? Trái tim của tôi, em phá nát. Sao em không đền bù? Tôi vốn từ trước đâu phải như vậy, tôi như ngày hôm nay là do em huỷ hoại." Vải băng trên chân nhiễm sắc đỏ, nhưng anh vẫn mặc kệ, " Cung Ân Thần, em huỷ hoại tôi, sao em không xin lỗi, không bù đắp?" Thanh âm cứ nhỏ dần, cuối cùng chỉ hoá thành tiếng nói thầm thì đầy đau khổ.

Cung Ân Thần chết lặng. Trái tim cô đang kêu gào, Thẩm Hạ Thiên, xin lỗi. Hận em đi.

Cửa phòng lại bị mở ra, Vu Trạch hít hải đi vào, " Báo cáo sức khoẻ của anh đột nhiên xuất hiện sự bất ổn tâm lý, anh lại sao nữa." Nhưng rồi anh ta chợt im bật, nhìn khắp sân nhà toàn mảnh thủy tinh và nước, từ bao giờ lại xuất hiện thêm một người nữa. Anh lắc đầu, mệt mỏi quá. Chân vừa thay băng đã lại đầy máu, tên điên này đúng là...

" Tiểu thư, cô nếu không có phận sự thì mời ra ngoài giúp." Vu Trạch ngán ngẩm nhìn không khí lạnh ngắt trong phòng giữa hai người, anh cố gắng nặn ra một nụ cười thật tươi, hướng về cô gái kia.

Thẩm Hạ Thiên phát hoả, " Cung Ân Thần, em rút ra khỏi đây cho tôi."

Vu Trạch đơ người lại, tầng tầng da gà đã nổi lên người. Vị nữ nhân trước mặt anh nhanh chóng ra khỏi phòng. Mọi chuyện đã được giải quyết êm xuôi, hoặc là do anh nghĩ thế. Anh lại phải một lần nữa thay băng cho Thẩm Hạ Thiên. Vừa làm, anh vừa "nhiệt tình" khuyên nhủ, " Thẩm gia này, có chuyện gì cũng phải từ từ. Dù sao cô ấy cũng là con gái. Hơn nữa, tôi biết cô gái này, hai hôm nay, cô ấy lúc nào cũng ngồi trước ghế đá đối diện với toà nhà này, từ đêm tối sáng. Người ta đã có lòng như vậy, tội gì anh cứ phải cứng rắn thế nhở. Thà là anh "cứng" lúc đêm xuống chứ, ban ngày ban mặt, hét toáng trước mặt con gái nhà người ta....chắc chắn."

Thẩm Hạ Thiên trừng mắt nhìn anh, " Bình thường anh đâu có lắm chuyện thế?"

" Tôi chỉ là thấy thương cho cái vẻ mặt cố tỏ ra ghét bỏ nhưng trong lòng đang kêu gào xin người ta ở lại." Vu Trạch cuối cùng cũng băng lại xong, thần nhiên nói.

"..."

" Anh đang sợ điều gì vậy? Anh sợ bị bỏ rơi, sợ mất đi tình yêu hay là cả hai?" Vu Trạch nói câu cuối cùng rồi rất bình tĩnh rời khỏi phòng bệnh.

Thẩm Hạ Thiên cúi đầu. Vu Trạch nói đúng, anh sợ bị bỏ rơi, sợ mất cô. Lúc cô xuất hiện, anh đã vui tới như nào. Nhưng cô lại không vì anh, cô vì Cung gia nên mới phải tới đây chăm sóc một kẻ như anh. Anh giận cô, vì có gì, không nói dối, lại cứ thật thà như thế. Cô nói gì. Anh cũng tin. Anh chỉ là hi vọng, cô tới đây vì thương anh. Nhưng anh quên mất.... cô vốn là người có tình với tất cả nhưng lại vô tình đối với anh.

Cửa mở, đôi mắt anh ánh lên tia hi vọng nhưng rồi lại vụt tắt, hoá ra là y tá vào dọn phòng. Anh bật cười, anh lại quá đơn giản. Cô y tá cuối cùng cũng dọn xong, " Thẩm tiên sinh, anh có cần giúp gì không?"

" Không cần, cảm ơn cô." Anh lắc đầu.

Cửa phòng đóng lại. Anh buồn chán nằm trên giường, chân cố gắng cử động, nhưng đau quá. Anh kéo chiếc xe lăn lại rồi khó khăn từ giường ngồi xuống, anh tự đẩy tới chỗ cửa sổ, ngoài trời bắt đầu đổ tuyết, trắng xóa rơi khắp mọi nơi. Ánh mắt anh ngưng đọng nơi một bóng hình. Ngồi giữa ghế đá, là cô.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thâm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Hoá ra muốn có cả thế giới lại dễ như vậy

Cung Ân Thần không biết mình đã ngồi ở đó bao lâu, nhìn lên cửa sổ của phòng bệnh anh như thế nào, chỉ biết khi Vu Trạch tới, đôi tay, đôi chân cô đã bị cứng rết. Vu Trạch thấy cô khó khăn di chuyển, đành nói tiếng xin lỗi rồi bế cô vào phòng làm việc của mình. Lò sưởi đã bật lâu nên căn phòng rất ấm, anh đưa cho cô một tách trà nóng. Cô cầm tách trà, cảm tưởng như lớp băng đang dần tan ra. Rồi mặt trà rung động, một giọt nước rơi xuống, rồi hai ba giọt. Hoá ra là cô khóc chứ không phải băng tan.

Vu Trạch nhìn cô, ngán ngẩm lắc đầu, "Mỗi lần trị liệu, khi mũi kim đầu tiên đâm xuống, Thâm Hạ Thiên sẽ gọi tên cô."

"...."

"Mỗi buổi tối, trước khi đi ngủ, anh ta sẽ gọi cho Lãnh Phong và hỏi anh ta: Tiểu Thần vẫn ổn chứ?"

"..."

"Vườn hoa bệnh viện có một khóm hồng rất đẹp, buổi chiều, anh ta thường nhờ hộ lý đẩy mình tới đó rồi ngậy người nhìn hoa hồng."

"...."

"Lúc phẫu thuật nối dây chằng, anh ta nắm chặt trong tay chiếc nhẫn cưới của hai người, tại sao tôi biết ư? Vì mặt trong của nhẫn là tên của hai người."

"..."

"Cung Ân Thần, rốt cuộc cô muốn hành hạ anh ta tới như thế nào nữa?" Vu Trạch lạnh giọng hỏi người con gái với khuôn mặt đang ngập tràn nước mắt đối diện mình.

Cung Ân Thần cười nhẹ, "Tôi muốn anh ấy hận không thể giết chết tôi."

Vu Trạch giật mình.

"Tôi muốn anh ấy chỉ một giây nhớ tới tôi thôi thì đã muốn cầm dao đâm nát mặt tôi."

"Chỉ cần anh ấy gặp tôi thì sẽ muốn vron tay tới bẻ nát xương cổ tôi."

"Tôi muốn anh ấy xem tôi như nỗi hận, kẻ thù, sẵn sàng trả cái giá gì để giết được tôi."

"Tôi muốn sau này dù anh ấy có đứng trước mộ của tôi thì vẫn có thể cười lạnh, phi nhộ cái tên trên bia mộ."

Vu Trạch nhìn tách trà của mình, nước trà vàng nâu đang nhẹ toả khói, yên tĩnh không gọn sóng nhưng chỉ cần anh chạm nhẹ vào thành cốc thì sự tĩnh lặng ấy sẽ bị phá huỷ. Giống như hai người này.

"Có phải cô đã biết về cuộc chiến thế lực đúng không? Hay tôi nói đúng hơn là cô biết con chip hệ thống Mafia Ý ở đâu." Vu Trạch hai mắt sáng rực nhìn cô.

Cung Ân Thần bất ngờ, sao một bác sĩ như anh ta lại biết.

Vu Trạch cười nhẹ, "Tôi suy đoán là có ai đó đã tiết lộ cho cô về cuộc chiến đang xảy ra ở hắc đạo, và tiện thể nói cho cô biết Thâm Hạ Thiên cũng có một chân trong đó. Kay và Thâm Hạ Thiên tranh đấu nhau là vì con chip hệ thống ấy, bởi vì ai là người nắm giữ nó thì toàn bộ Mafia Ý sẽ là của hắn. Mà trùng hợp cô lại biết con chip đó ở đâu. Cô biết Thâm Hạ Thiên yêu cô, nhưng cô sợ cô sẽ trở thành điểm yếu của anh ta, nên cô muốn tới đây chăm sóc anh ta lần cuối rồi khiến anh ta hận cô, sau đó cô sẽ để lại con chip cho anh ta, để anh ta có được hệ thống. Tôi nói đúng không?"

Cung Ân Thần ánh mắt đầy cảnh giác, người đàn ông này biết tất cả mọi thứ, anh ta có thể đoán được cả ý định của cô. "Anh rốt cuộc là ai?"

"Tôi ư? Tôi cũng chẳng biết mình là ai nữa? Tôi có quá nhiều cái tên." Vu Trạch chống tay vào cằm

" Nhưng anh biết quá nhiều."

" Tôi rất thích lo chuyện bao đồng."

" Anh sẽ không làm hại anh ấy chứ?" Cung Ân Thần hỏi anh ta.

" Không bao giờ."

" Được."

" Vậy..."

" Tôi sẽ giữ kín chuyện hôm nay cho cô. Sau này nếu cô hối hận thì đừng trách tôi nhé."

" Được."

Cửa phòng đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa. Vu Trạch mỉm cười, " Vào đi."

Cửa được mở, người tiến vào ngồi trên xe lăn, bộ dạng anh ta rất chật vật, " Vu Trạch, tôi tới đón vợ tôi về."

" Cứ việc." Vu Trạch gạt đầu, cuối cùng cảm tập bệnh án bắt đầu làm việc.

Thẩm Hạ Thiên nhìn cô, " Đẩy tôi về phòng bệnh."

Cung Ân Thần không nói gì, ngoan ngoãn đứng dậy nghe lời anh. Đường về phòng, yên lặng tới lạ. Tay cô nắm chặt cần đẩy, còn anh vẫn bình tâm.

" Cung Ân Thần, em ở bên tôi ba ngày, tôi mang Cung gia về cho em." Khi cửa phòng được mở, Thẩm Hạ Thiên cuối cùng cũng lên tiếng.

Cung Ân Thần không biết khoảnh khắc ấy trái tim mình như thế nào, hình như là vừa rỉ máu lại vừa vui mừng. Cô gạt đầu, nhỏ giọng, " Được."

Thẩm Hạ Thiên không cần cô giúp đỡ, tự mình lên giường, cô ngồi bên cạnh anh. Không khí trầm ngâm tới lạ.

" Bật TV." Thẩm Hạ Thiên phá vỡ bầu không khí, lên tiếng ra lệnh.

Cô lấy điều khiển, bật TV lên cho anh. Đứng giờ chiếu phim truyền hình, không thấy anh nói gì, cô cũng không chuyển kênh, để anh xem.

" *Mạc Trịnh, em có thể ôm cả thế giới trong tay.*" Nhân vật nữ trong bộ phim kia vang lên, vẻ mặt cô ta rất vui mừng, hớn hờ nói với nhân vật nam.

"*Không tin.*" Nhân vật nam lắc đầu.

Cô ngay lập tức ôm lấy anh, " *Giờ anh tin rồi đúng không?*"

Cung Ân Thần và Thẩm Hạ Thiên im lặng, những phân cảnh mùi mẫn tiếp theo càng khiến không khí trầm hơn.

" Cung Ân Thần, tôi khát nước." Thẩm Hạ Thiên nói.

Cung Ân Thần đi tới bàn trà rót nước đưa tới cho anh, anh uống xong, cô định quay người cất cốc thì đột nhiên nơi eo bị khoá trụ lại, một vòng tay ấm áp ôm chặt lấy cô. Cô chết lặng, không nói điều gì. Khuôn mặt anh áp vào lưng cô, " Hoá ra muốn có cả thế giới lại dễ thế này." Nói xong, anh thả lỏng tay ra. Đôi chân cô di chuyển tới bàn trà cất cốc, rồi đứng đó mãi.

" Cung Ân Thần, em có thể tắt TV hộ tôi không?"

Cô đi tới, tắt TV, không hề khó hiểu với hành động sai khiến đầy khó chịu này của anh.

" Cung Ân Thần, lau mặt giúp tôi."

" Cung Ân Thần, cắt cam cho tôi."

" Cung Ân Thần, cái bình hoa kia tôi không thích."

" Cung Ân Thần!"

" Lại muốn gì nữa?" Cô không chịu được nữa, khuôn mặt đầy vẻ tức giận.

Thẩm Hạ Thiên nhìn cô, cười nhẹ, " Anh muốn đi ngủ."

Cung Ân Thần tắt đèn, cẩn thận giém chăn cho anh, " Được chưa?"

" Chưa được."

" Gì nữa?"

" Đừng rời khỏi tôi."

Thẩm Hạ Thiên nhắm mắt lại, miệng thì thầm, " Cung Ân Thần, anh yêu em "

Ánh ban mai len qua ô cửa sổ, chiếu rọi lên chiếc giường bệnh, người trên giường từ từ mở mắt, thấy phòng bệnh trống không. Anh lo sợ, lớn tiếng gọi tên, " Cung Ân Thần." Nhưng không thấy ai trả lời. Con đầu từ trong tim lại dội về, anh cứ gọi tên cô.

Choeng...

Bình hoa bên tủ giường bị anh đẩy xuống.

Cửa phòng cùng lúc mở ra, Cung Ân Thần tay cầm cặp lồng đi vào, nhìn sàn nhà đầy mảnh vỡ, hoa văng tung toé, cô thở dài, " Thẩm Hạ Thiên, mới sáng sớm, anh đã náo gì vậy?"

Thẩm Hạ Thiên nhìn thấy cô thì trái tim căng thẳng cuối cùng cũng yên ổn, hết như một đứa trẻ mắc lỗi, " Anh cứ tưởng em bỏ đi."

" Tôi hay bỏ đi thế sao?" Cung Ân Thần đặt cặp lồng xuống bàn trà, thắc mắc hỏi anh.

" Cứ mỗi lần anh ở bên em thì y như rằng em một bị bắt cóc, hai bị dẫn đi." Thẩm Hạ Thiên thẳng thắn trả lời.

Cung Ân Thần giờ mới chợt nghĩ tới, hoá ra luôn như vậy.

" Yên tâm, tôi vẫn sẽ ở bên cạnh anh mà." Cô cố nở một nụ cười thật tươi.

" Nói dối." Ánh mắt xanh lạnh nhạt khiến nụ cười không thể giữ được.

" Con người luôn thích nghe những lời nói dối hơn là điều chân thật mà." Cung Ân Thần tiến tới lật chăn của anh ra, đẩy xe lăn tới rồi bày ra điệu bộ mời anh xuống.

Thẩm Hạ Thiên nhích người cố leo xuống xe lăn, khi đã ngồi chắc trên xe rồi thì mồ hôi trán đã chảy.

Cung Ân Thần đẩy anh vào nhà vệ sinh, " Anh tự giải quyết đi."

" Em đánh răng cho tôi." Thẩm Hạ Thiên nói.

Cung Ân Thần thật muốn đập đầu vào tường, " Thẩm Hạ Thiên, anh chắc chắn là mình đã 27 tuổi chứ?"

" Em có muốn tôi cứu Cung gia không?" Thẩm Hạ Thiên chỉ nói đúng một câu đã khiến cô ngoan ngoãn đi tới lấy bàn chải, lấy kem đánh răng rồi chải răng giúp anh. Sau khi xong xuôi, cô lại thêm một nhiệm vụ đó là rửa mặt giúp anh. Thẩm Hạ Thiên là người kỹ tính, mỗi sáng dậy phải rửa bằng nước muối các kiểu, cô cẩn thận giúp anh làm, khi vừa lau sạch cái bản mặt của anh thì anh lại tiếp tục nhu cầu, " Cung Ân Thần, tắm cho tôi."

" Anh đang bị thương, không tắm được."

" Lau người cho tôi."

Cung Ân Thần nắm chặt cái khăn lau mặt, " Thẩm Hạ Thiên, là chân anh bị thương, chứ không phải tay anh."

Thẩm Hạ Thiên nghe xong thì lấy tay mình đập mạnh vào tường rồi kêu lên: " Aaaaaa! Tay bị thương rồi."

Cung Ân Thần: (._.)

Thẩm Hạ Thiên: (>~<)

Cô cuối cùng phải妥协 hiệp, lau người cho anh. Cẩn thận mở cúc áo cho anh, vòm ngực màu đồng trắng kiêu lộ ra, hai má cô bỗng chốc đỏ bừng, tay cô lấy khăn trong chậu nước ấm, cẩn thận lau cho anh. Lau xong, cô nhúng khăn định không làm nữa nhưng người nào đó đã chặt đứt suy nghĩ của cô, " Phía dưới nữa. Mặc hai quần nóng lắm."

Cung Ân Thần muốn cầm chậu nước đổ lên đầu anh nhưng rồi ý định đó bị thu hồi lại, cô kéo quần anh ra, trên người anh lúc này chỉ đúng cái quần nhỏ. Cô ngay tức khắc xoay người vào tường.

" Cung Ân Thần, đầu phải lần đầu đầu?"

"..."

" Hơn nữa ở trường đại học em chắc chắn cũng nhìn qua nhiều hình ảnh, hiện vật và cả xác chết mà."

" Được rồi, được rồi." Cô cắn răng lật cái quần cuối cùng của anh rồi lau cẩn thận. Mấy phút kinh hoàng cuối cùng cũng xong, cô nhanh chóng mặc vội đồ cho anh.

" Cung Ân Thần, nghe nói người đàn ông đứng trước người mình yêu mà không phát dục vọng thì đúng là thiên thần."

" Anh cầm đi."

Thẩm Hạ Thiên trở lại giường, chiếc bàn ăn được đẩy lên, Cung Ân Thần lấy cháo từ cặp lồng ra cho anh. Đưa muỗng về anh, ý chỉ anh tự xúc ăn đi. Nhưng nhớ tới hành động đập tay vào tường lúc này của anh thì nghĩ lại, vẫn là cô tự mình bón cho anh ăn. Thẩm Hạ Thiên ăn rất vui vẻ. Bát cháo cứ thế mà hết rất nhanh. Cung Ân Thần lấy thuốc cho anh uống, rồi lại vắt nước cam cho anh.

" Cung Ân Thần, trước đây em luôn bày ra vẻ mặt sợ anh cơ mà. Anh nhìn em cảm tưởng như là chỉ một cái nhăn mày của anh đã đủ khiến em sốc vì sợ." Thẩm Hạ Thiên nhìn cô vắt nước cam, nhiều chuyện hỏi.

" Trước đây anh cũng đâu có lắm chuyện như bây giờ."

"..."

Cung Ân Thần đưa nước cam cho anh, anh cầm cốc uống một ngụm, lè lưỡi, " Chưa lết."

" Sao lại chưa được? Cam này họ bảo với tôi rất ngọt mà?" Cung Ân Thần khó hiểu, một cân cam bốn mươi tệ mà bảo chưa sao.

Thẩm Hạ Thiên cau mày nhìn cô, " Không tin em thử lại đây ngửi mà xem, chỉ nghe mùi thôi đã chua lết."

Cô đi tới, uống thử một ngụm, rất ngọt mà. Cô vừa định lên tiếng thì cánh môi mềm đã bị ngâm lấy, lưỡi anh quẹo lấy môi cô rồi xông vào khoang miệng, lưỡi cuốn lưỡi triền miên, một lúc sau anh mới rời khỏi môi cô, " Ừm, bây giờ thì ngọt rồi."

Cung Ân Thần lùi ra sau, đầu óc cô vẫn quay cuồng trong nụ hôn lúc này. Cô tức giận nói với cái người đang vui sướng uống hết nước cam kia, " Thẩm Hạ-Thiên."

" Ba ngày này em ở bên tôi, tôi sử dụng em thế nào là quyền của tôi."

Cung Ân Thần nắm chặt tay, anh cứ như thế này thì sao cô nỡ buông tay anh được.

" Cung Ân Thần, thực ra không cần phải làm như vậy, tôi có thể cứu Cung gia, mang nó về thời hoàng kim, chỉ cần em ở bên cạnh tôi mãi mãi." Thẩm Hạ Thiên nhìn cô, nghiêm túc nói.

" Không cần." Cung Ân Thần dứt khoát từ chối.

Thẩm Hạ Thiên không nói gì thêm, im lặng đến bất thường.

" Nếu đã vậy thì cho dù tôi sai khiến em điều gì thì em cũng đừng có tỏ thái độ, nên nhớ, Cung Ân Thần em bây giờ là người đang phải dựa vào tôi."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thẩm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Cung Ân Thần, em đang mưu tính chuyện gì

Cung Ân Thần cầm quyển sách trên tay, an nhiên đọc, thỉnh thoảng đôi mắt cô lại nhìn về phía người đang say giấc trên giường. Đã là ngày thứ hai, Thẩm Hạ Thiên lúc ngủ luôn yêu cầu cô ở bên anh, khi anh tỉnh dậy, cô phải ngồi bên cạnh. Cung Ân Thần nhìn đồng hồ, bây giờ đã là ba giờ chiều, giấc ngủ trưa của anh đã kéo dài bốn tiếng. Cô đặt sách xuống, đi tới gièm chân lại cho anh, khi vừa cúi xuống thì cô nghe tiếng anh nói mơ, " Mẹ! Ba! Thera!" Tiếng gọi ấy đầy đau đớn, kể cả trong mơ, nỗi đau vẫn bám lấy anh, cô đặt tay lên trán anh, nhẹ giọng, " Hạ Thiên!" Đôi mày anh đã không còn cau lại nữa mà dần được thả lỏng, dường như anh đã vượt qua cơn ác mộng.

Cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra, một người đàn ông mặc tây trang đi vào. Khuôn mặt anh ta rất đẹp trai, cô đã từng bắt gặp anh ta trên báo. Anh ta là ước mơ của bao người con gái, một người đàn ông tài hoa với hàng loạt tin đồn tình ái. Và dạo này mức độ lên báo của anh ta còn mạnh hơn vì tin hẹn hò giữa anh ta và tiểu thư của ngành đá quý đứng đầu thế giới, bọn họ gọi đó là đôi tình nhân kim cương. Vào đám cưới của cô và Thẩm Hạ Thiên anh ta cũng tới, quà tân hôn mang đến là một dây chuyền đính 123 viên kim cương. Nhưng cô sau này, khi cô gặp lại anh ta, cuối cùng cũng bắt đầu ấn tượng sâu, nói đúng hơn là muốn một dao băm nát.

" Xin lỗi, tôi đến không hợp lúc." Người đàn ông đó lịch sự nói.

" Trình tiên sinh, không sao đâu. Nếu anh không ngại thì có thể chờ một chút, năm phút nữa anh ấy sẽ dậy." Cô rót nước trà mời anh ta.

Trình Kiều gật đầu, anh nhìn đồng hồ, nhấp một ngụm trà rồi ánh mắt lại hướng lên người trên giường. Khoé môi anh ta bỗng cong lên, " Thảm Hạ Thiên, đừng chơi trò giả ngủ nữa."

Cung Ân Thần quay lại thì thấy người tưởng ngủ này giờ đang mở mắt nhìn nhân vật bỗngưng xuất hiện trong phòng bệnh. Thảm Hạ Thiên ngồi dậy, đầu tóc lù xù khác hẳn với vẻ ngoài gọn gàng, chải chuốt của Trình Kiều. " Hi!"

Trình Kiều chẳng thèm chào lại, " Tâm trạng ổn định rồi nên vào việc chính thôi."

Cung Ân Thần mang một li nước tới cho anh, rồi đi để cho hai bọn họ bàn chuyện. Lúc này, căn phòng chỉ còn lại hai người đàn ông.

" Hiện tại thì tứ đại gia tộc đã thu về được hai mươi tỉ đô từ mấy gia tộc ở Bắc Âu và Nam Mỹ, số tiền đó đã đủ để mua mấy kho súng về rồi." Trình Kiều nói.

Thảm Hạ Thiên mặc dù nằm viện nhưng mọi thông tin đều nắm bắt được, anh gật đầu, " Tuy nhiên việc bây giờ chính là sự bành trướng của gia tộc Weasley. Gia chủ của bọn họ, tên bộ trưởng nước Anh- Vearly kia thu tóm được rất nhiều ở Tây Á. Tên thương nhân Ả rập Buildhgsi đã bán cho hắn toàn bộ số vũ khí nhập lậu từ Mỹ về, giá trị của đồng đó chắc cũng phải chằng năm tỉ đô."

Ngón tay Trình Kiều di chuyển trên thành cốc, " William cũng thu được mấy băng đảng ở Brasil, tiếp theo thì sẽ lần sang Đức, Bỉ, Thụy Điển.... và Hà Lan."

" Hà Lan ư? Chẳng phải gia tộc của cô bạn gái cũ đây tai tiếng của anh ở đây sao?" Thảm Hạ Thiên đá ánh mắt xanh đầy chế nhạo nhìn Trình Kiều.

Trình Kiều đặt chén trà xuống bàn, tiếng sứ chạm thủy tinh to tới nỗi khiến Thảm Hạ Thiên cũng phải giật mình. Người kia là đang giận.

" Thảm Hạ Thiên, đừng nhắc cô ta trước mặt tôi."

" Thực ra Bối Lạc Hà Vân rất được đấy. Chẳng phải ở New York cô ta rất được "yêu quý" hay sao?"

" Thảm Hạ Thiên."

" Rồi rồi."

Trình Kiều tâm tình đã tệ hại, " Mẹ nó, bây giờ chỉ còn ở Ý nữa thôi. Anh quản cái khu đó mà."

Thảm Hạ Thiên vẫn giữ bộ dạng bình thản, " Đã chiếm được rồi. Chẳng qua bọn họ rất khó hợp tác."

" Chẳng phải có con chip hệ thống sao?"

" Mất mẹ cả chục năm rồi tôi tìm thế nào?" Thảm Hạ Thiên cười khổ.

Trình Kiều không nói gì. " Cố gắng chiếm lại Ý đi, vì nếu sơ sẩy thì Kay sẽ cuốn mất đấy. Lúc đó thì William sẽ diệt sạch chúng ta."

" Rồi."

Trình Kiều đưa cho anh một cái túi gấm màu đen, " Cái này là Lâm Thiên Dương nhờ tôi đưa cho anh. Nghe nói đó là thứ anh cần."

Thảm Hạ Thiên nhận lấy, " Được rồi, ông bố bím sữa, về nhà cho con uống sữa đi."

Trình Kiều trao cho anh ta cái nhìn sắc lạnh rồi tà khí rời khỏi phòng bệnh. Anh ta nhìn Cung Ân Thần, khoé môi cong lên, " Thảm phu nhân, trên đời này rất ít có người nhẹ dạ cả tin, nếu mà có nhiều thì chẳng qua là chỉ giả vờ ngu ngốc để tin tưởng một người." Nói rồi bóng lưng thẳng tắp lướt qua người cô.

Cung Ân Thần nhìn anh ta, trái tim chùng xuống. Cô đi vào phòng bệnh, Thảm Hạ Thiên nằm trên giường bệnh, đang với tay lấy máy tính bên tủ. Cô đi tới lấy giúp anh. Anh cảm ơn rồi lấy chiếc túi gấm lạ mắt bên cạnh mình mở ra, một chiếc USB nhỏ ở trong đó, kết nối với máy tính, một chương trình nhanh chóng hiện lên.

Cung Ân Thần nhìn những con số hiện trên máy tính, mặt mày biến sắc. Đó là danh sách đen của hàng trăm tập đoàn trên thế giới. Anh cần cái này làm gì? Thảm Hạ Thiên quan sát rất kĩ càng, anh còn có quyền xem xét sổ sách mật qua lại của các tập đoàn này nữa. Cung Ân Thần ngỡ ngàng, giao dịch chuyển đi đều là các con số dài.

Thảm Hạ Thiên bắt lấy bàn tay đang nắm chặt của Cung Ân Thần, xoa nhẹ, " Mặt em sao vậy?"

Cung Ân Thần giật tay về, lắc đầu.

Thẩm Hạ Thiên cũng chỉ nhủu mày một cái rồi chẳng làm gì nữa. Anh vẫn tiếp tục nghiên cứu tài liệu mật trên máy tính.

"Thẩm Hạ Thiên, Trình Kiều rốt cuộc là người như thế nào vậy?" Cô bỗng nhiên hỏi.

Thẩm Hạ Thiên cũng chẳng quan tâm tới sự tò mò của cô, thản nhiên trả lời, "Trình Kiều chính là con trai duy nhất của Chấn Vu Phi. Nếu xét vai vế, bọn anh phải gọi hắn một tiếng chú nhỏ. Anh ta từ nhỏ đã được bà mẹ tiểu thư của mình nuôi dạy trong một cái lồng son kim cương, có thể nói cách bọn anh được dạy chẳng bằng một phần mười cách mẹ hắn dạy."

"Cô thiên kim đất giả nhất Trung Quốc thời ấy chính là mẹ của Trình Kiều ư?" Cô hỏi, giai thoại về Chấn Vũ Phi từng khiến nhiều người phải choáng ngợp.

"Đúng vậy. Tuy nhiên Trình Kiều không phải là đứa con ngoan đâu." Thẩm Hạ Thiên gật đầu, còn bồi thêm một câu.

"Năm anh ta hai mươi tuổi, số bạn gái mà anh ta từng hẹn hò đã có thể tính bằng số người tới hộp đêm cao cấp ở L.A một đêm. Năm anh ta hai mươi hai tuổi, chạy trốn khỏi Chấn gia rồi lập nên đế chế vũ khí của mình. Anh ta cũng giống như bọn anh thôi, bề ngoài thì doanh nhân, CEO các kiểu nhưng thực ra đều là con buôn chiến tranh. Hiện giờ anh ta ba mươi tuổi, sở hữu khối tài sản mười mấy tỉ đô và một đứa con gái hai tuổi không rõ mẹ."

Cô gật đầu.

"Nhưng tại sao em lại hỏi về anh ta?" Đôi mắt sắc bén của anh chiếu về cô.

"Em chỉ là tò mò."

"Ồ." Anh nhướn mày, sau đó tiếp tục làm việc trên máy tính.

Cung Ân Thần đi ra khỏi phòng lần nữa. Ngón tay di chuyển trên máy tính đột nhiên dừng lại, ánh xanh chiếu thẳng về phía cửa ra vào, Thẩm Hạ Thiên suy tư, anh luôn cảm thấy cô rất lạ.

Cung Ân Thần chạy ra vườn hoa, nhắc máy lên gọi cho Justin, đầu dây bên kia nghe máy, cô nhanh chóng nói: "Em đã thấy được cái USB đó rồi."

"Được rồi. Nhiệm vụ của em bây giờ rất đơn giản, chỉ cần đặt điện thoại của em gần máy tính của Thiên là được."

"Chỉ thế thôi."

"Chỉ vậy thôi."

"Được."

Bên kia thoáng ngập ngừng, sau đó, anh nói tiếp, "Em phải nhớ, không được hối hận. Cho dù có gì xảy ra với Thiên cũng tuyệt không được lo lắng."

Cung Ân Thần nghe xong, ánh mắt trầm xuống, "Em biết rồi."

"Cung Ân Thần, Thiên sẽ không tha cho em đâu."

"Đây là điều em muốn mà." Cô nói xong rồi tắt máy.

Cung Ân Thần nhìn lên bầu trời, một màu xám xịt của mùa đông. Thiên, xin lỗi.

Thẩm Hạ Thiên cuối cùng cũng chờ được Cung Ân Thần trở về. Anh giận dữ nói với cô: "Em lại để anh một mình."

Cô càng ngày càng cảm thấy Thẩm Hạ Thiên rất lạ. Anh ta giống như...đang làm nũng với cô vậy.

"Gọt táo cho anh đi." Anh chỉ vào rổ táo trên bàn.

Cung Ân Thần nhớ lúc nãy làm gì có rổ táo nào đâu, sao bây giờ lại có. Như giải đáp thắc mắc của cô, Thẩm Hạ Thiên nói: "Lúc nãy có người bạn tới chơi mang theo táo ấy mà."

"À." Cô gật đầu, lấy con dao trên tủ, cẩn thận gọt táo cho anh.

Thẩm Hạ Thiên quan sát người con gái ngồi bên cạnh cửa sổ, ngón tay trắng nõn uyển chuyển gọt táo sao cho không bị đứt quãng. Anh nhìn cô đến say sưa, "Tiểu Thần, ở dải t'ai của em có một cái nốt ruồi đấy."

"Ồ." Cô lạnh nhạt gật đầu.

"Hừm, phụ nữ có nốt ruồi ở đó thường là những người rất chu đáo, khéo léo nhưng mà...." Anh bày ra bộ dạng như ông xem tướng.

Cô ngược mắt lên nhìn anh, "Nhưng sao?"

"Thường thì vì quá lo lắng cho tương lai, cho người khác mà bản thân sẽ cảm thấy mệt mỏi, bị cô độc." Anh nói tiếp.

"Thế ư?" Cô cúi đầu xuống, tiếp tục gọt táo. Một vòng táo cuối cùng cũng xong, cô bỏ đôi táo ra, chia thành sáu miếng, đặt lên đĩa, đưa tới cho anh. Thẩm Hạ Thiên ăn rất ngon lành, cứ thế chơi hết một quả.

Trong lúc anh ăn, cô nhanh chóng dọn vỏ táo, lấy khăn lau bàn. Làm xong việc, thở phào.

"Tiểu Thần, cất hộ anh cái máy tính." Thẩm Hạ Thiên ăn xong táo liền ra lệnh cho cô.

Cung Ân Thần trong lòng suy nghĩ gì đó, lại lấy máy tính cất lên bàn, đồng thời lúc đó cũng lấy điện thoại của mình bỏ kệ bên máy tính. Thẩm Hạ Thiên dường như chẳng để ý, anh vẫn thong thả ngồi ăn táo và xem phim. Cô đi tới, ngồi bên cạnh anh. Tay anh nhanh như chớp bắt lấy tay cô, cầm chặt.

Trên TV vẫn chiếu bộ phim hôm bữa hai bọn họ coi. Lần này, nhân vật nam vì nhân vật nữ đi lấy chồng mà đã đau đớn, lái xe đâm thẳng xuống sông tự vẫn.

"Anh ta bị ngốc sao?" Cung Ân Thần buột miệng nói.

Thẩm Hạ Thiên quay sang nhìn cô, ánh mắt hứng thú, "Sao lại ngốc?"

"Có phải trên đời này chỉ có một người con gái đâu." Cô bức xúc nói.

"Đúng là không phải chỉ có một người con gái, nhưng mà, người xứng đáng để anh ta làm thế lại chỉ có một." Thẩm Hạ Thiên giọng đầy đồng cảm với nhân vật nam kia.

Cung Ân Thần lắc đầu, "Nếu em mà đi tự tử giống anh ta, nhất định em sẽ lái xe đâm vào ngân hàng, đây là cách chết thể hiện sự giàu sang. Chết trong đồng tiền."

Thẩm Hạ Thiên búng trán cô một cái rồi đau, "Không nhận ra em lại ham tiền thế đấy."

"Chẳng phải người ta vẫn nói tiền là bài thuốc trị tất cả mọi nỗi đau trên đời sao?" Cô xoa xoa trán mình.

Thẩm Hạ Thiên chỉ mỉm cười, không nói gì. Hôm ấy, hai người bọn họ bình yên ngồi xem phim đến 8 giờ tối. Sau đó Cung Ân Thần phải chạy vội đi mua cháo cho Thẩm Hạ Thiên.

Thẩm Hạ Thiên ngay giây phút cô rời khỏi phòng, đôi mắt đã chuyển về phía máy tính của mình. Tiếng thờ dài đầy mệt mỏi cất lên, anh buồn phiền, "Cung Ân Thần, em đang mưu tính chuyện gì vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thẩm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Cung Ân Thần, trái tim em bị giấu ở đâu?

Thẩm Hạ Thiên nhận được một cuộc điện thoại, anh nhanh chóng nghe máy.

"Cậu chủ, trong chiếc điện thoại có phần mềm gián điệp." Lãnh Phong báo với anh.

Tay anh gõ lên thành bàn, "Chỉ cần đặt gần máy tính là thu được toàn bộ thông tin phải không?"

"Vâng."

"Nhưng mà ngài kiểm đâu ra phần mềm đó vậy?" Lãnh Phong thắc mắc.

"Không có gì đâu." Anh nói xong rồi tắt máy.

Chân đi tới chỗ máy tính và điện thoại đang đặt gần nhau. Anh cầm điện thoại lên, mặt mũi ư, anh đoán là ngày tháng năm sinh của cô. Không phải. Anh nhập ngày tháng năm sinh của anh. Cũng không phải. Rốt cuộc điều gì quan trọng với cô. Ánh mắt anh chợt sáng lên, anh nhập vào đó sáu con số, đó là ngày cưới của bọn họ. Điện thoại được mở. Anh tìm nhật kí cuộc gọi của cô, đều là số quốc tế, cuộc gọi vừa nhận, địa chỉ là ở Phần Lan ư? Đôi mắt tối lại, ra là vậy.

Thẩm Hạ Thiên tắt máy, để về vị trí cũ. Anh đi tới tủ lấy bộ quần áo, tự mình đi tắm. Nước nóng chảy trên làn da màu đồng của anh, từng giọt lăn trên vết sẹo. Mái tóc anh ướt sũng, môi anh nhếch lên. Tiếng gầm rít ra từ môi anh, bao nhiêu tức giận, bao nhiêu đau đớn, "Cung Ân Thần!"

Tay dùng lực đánh mạnh về phía tường gạch, tiếng rầm rắc vang lên. Khớp tay cũng vì vậy mà đổ tấy, anh cảm thấy con đau đang dẫn truyền lan khắp cả người. Nhưng anh lại cười, cô ta vẫn luôn giả dối. Anh lấy khăn tắm lau người, thay bộ đồ mới rồi rời phòng bệnh, đi tới tìm Vu Trạch.

Vu Trạch thấy anh tới cũng chẳng bất ngờ, đôi mắt sắc vẫn nhìn chăm chăm vào bệnh án.

"Chân cũng đi được kha khá rồi nhỉ?" Anh ta ngược đầu lên.

"Ừ. Khi nào xuất viện được?" Anh ngồi xuống ghế sofa, day day trán.

"Bất cứ lúc nào. Hai tháng nay điều trị cũng rất tốt rồi." Vu Trạch đặt bệnh án xuống, đi tới chỗ Thẩm Hạ Thiên, ánh mắt chăm chăm nhìn tay phải của anh. "Chà, xương bàn tay của anh chắc muốn cùng xương bàn chân vỡ vụn phải không?"

Thẩm Hạ Thiên lúc này mới chú ý tới tay của mình. Bốn ngón tay đỏ rực, sưng tấy lên, có chỗ còn bị xước đôi chút.

"Một ghê." Anh ta đi tới tủ thuốc, lấy một lọ thuốc nước ném về phía Thẩm Hạ Thiên. "Cái này dùng tốt đấy."

Thẩm Hạ Thiên bắt lấy, "Cảm ơn."

Vu Trạch đi về chỗ máy tính, làm cái gì đó rồi in ra một tờ giấy đưa cho Thẩm Hạ Thiên. "Cái này là cái mà anh yêu cầu. Hồ sơ bệnh án của người kia."

"Ồ." Anh nhìn qua tờ giấy một lần.

"Nhưng mà bị nặng như vậy chắc sắp chết rồi. Tầm hai ba tháng gì đó."

"..."

Cung Ân Thần mang theo cặp lòng trở về, người trên giường đã không còn ở đó, cô vội tìm, nhà vệ sinh cũng không, rốt cuộc anh ở đâu. Cô chạy vội tới văn phòng của Vu Trạch, anh ta tới nay phải trực nên ở văn phòng, thấy cô tới, đôi mắt nheo lên, "Chồng cô vừa mới ở đây. Bây giờ đang về phòng."

Cung Ân Thần thờ phào, "Cảm ơn."

Vu Trạch cười, không lạnh không nhạt, "Cung Ân Thần, cô cũng liều mạng thật đấy."

Cô liếc anh ta, tại sao anh ta luôn thần thần bí bí như vậy.

"Thực ra tôi chẳng quan tâm tới mấy cái chuyện của bọn các người đâu. Chỉ là tôi thấy cô cũng thật tội nghiệp, bị kẹt trong một cuộc chiến, giờ phút nào cũng có thể bị bóp nghẹt." Vu Trạch xoay xoay cây bút trong tay, giọng điệu đầy thương cảm nói với cô.

Cung Ân Thần tay nắm chặt lại, "Câm miệng."

Vu Trạch nhướn mày, "Thôi, tôi chẳng quan tâm cô nữa đâu."

Cung Ân Thần đóng cửa lại, đi tới thang máy. Đứng chờ với cô là một người đàn ông mặc vest đen, tay cầm theo một chiếc vali. Bộ dạng rất gấp gáp. Thang máy vừa xuống, cả hai cùng đi vào, cô bấm tầng, người kia không bấm. Đến nơi, anh ta vội vàng chạy ra, lao thẳng về phía phòng bệnh của Thẩm Hạ Thiên. Cung Ân Thần bất ngờ, lại là ai nữa. Cô đi chậm tới phòng bệnh, mở cửa ra. Khung cảnh trong phòng khiến cô kinh ngạc. Người đàn ông mặc đồ vest đó đang quỳ trên sàn, đối diện với anh ta chính là Thẩm Hạ Thiên đứng thẳng lưng tựa tay vào chiếc tủ bên cửa sổ.

"Cầu ngài, hãy tha cho tôi một lần." Anh ta giọng nói đầy sợ hãi lại có chút run rẩy, tay cuống cuống mở chiếc vali ra, một đồng thứ lấp lánh hiện lên. Chuỗi vòng ngọc, kim cương, đá quý... sáng tới loá mắt.

Cung Ân Thần nhìn Thẩm Hạ Thiên, anh đang làm cái gì vậy.

Thẩm Hạ Thiên vẫn duy trì bộ mặt lạnh lùng, anh nhìn anh ta, giọng điệu đầy nhạo báng, "Đúng là... vô dụng."

Người đàn ông quỳ dưới sàn nhà kia sắc mặt tái xanh, hai tay chấp lại, "Là tôi hồ đồ, không nên tin lời cô ta."

Cung Ân Thần nhìn đồng đồ trang sức trong vali. Cả người cô ngây lên. Đó là những thứ đồ mà mẹ Cung hay mang, cô từng được nghe kể, đó là món đồ mà lão phu nhân của Cung gia trước khi chết đã giao lại cho con dâu của mình. Sao những món đồ này lại nằm trong vali của người đàn ông đó.

Như bắt gặp cái nhìn thất thần của cô, khoé môi Thẩm Hạ Thiên nhếch lên, tay anh chỉ về phía cô, "Anh xin cô ấy đi."

Người đàn ông ấy bây giờ mới để ý tới có một người ở phía sau, anh ta xoay người lại, đầu đập xuống sàn một cái rõ mạnh, "Phu nhân, cầu xin cô tha cho tôi."

Cung Ân Thần tay nắm chặt lại, ánh mắt đầy tức giận nhìn người đàn ông đó, "Đủ rồi. Anh đi đi."

Anh ta như bắt được vàng, ríu rít cảm ơn rồi bỏ chạy.

Cả người Cung Ân Thần như bị rút hết sức sống, cô ngã khụy xuống sàn nhà, "Rốt cuộc là sai ở đâu?"

Thẩm Hạ Thiên đi tới đỡ cô dậy, chân anh mặc dù vẫn đi cà nhấc nhưng có lẽ đã ổn hơn trước. Cung Ân Thần không muốn bám trụ vào anh nên tự mình đứng dậy, "Anh đói chưa? Em mua cháo về cho anh."

Thẩm Hạ Thiên hơi ngỡ ngàng với thái độ qua quýt của cô nhưng một lúc sau thì thần sắc ổn định, "Ừ." Anh đi tới chỗ vali, đóng cặp lại, đặt lên tủ, "Cái này là đồ trang sức của Cung gia bị mang đi đầu giá, anh đã tìm người mua lại." Hình như từ "mua lại" không hề đúng với sự thật khi này cô nhìn thấy nhưng cô vẫn chỉ lạnh nhạt gật đầu.

Bát cháo vẫn còn bốc khói được đặt lên bàn, Thẩm Hạ Thiên cầm lấy muống tự ăn một miếng rồi không ăn nữa.

"Không ngon sao?" Cô hỏi anh.

Anh lấy khăn lau miệng, lắc đầu, "Anh không có tâm tình để ăn."

Cung Ân Thần nhìn thấy anh rất lạ nhưng không dám nói gì. Cô mang bát cháo về đổ vào cặp lồng. Sau đó mang bát đi rửa.

Thẩm Hạ Thiên đi vào nhà vệ sinh.

Cung Ân Thần rửa bát xong thì quay về, đèn nhà vệ sinh sáng. Cô đặt bát vào tủ li, đi tới lấy điện thoại của mình trên bàn. Không hề có cuộc gọi nhờ nào. Cô yên tâm cất máy điện thoại vào túi. Thẩm Hạ Thiên bước ra, tóc anh vẫn còn ẩm nước. Cung Ân Thần tự giác đi lấy máy sấy giúp anh làm khô tóc. Tóc của Thẩm Hạ Thiên rất mềm, như tóc của gái, do lâu rồi chưa cắt nên hơi dài. Tay cô luồn trong tóc anh, xoa lên, hơi nóng âm lan vào da đầu. Hai tay của Thẩm Hạ Thiên đặt nơi eo cô, đẩy mắt anh nóng rực chiếu về phần ngực cô. Cung Ân Thần cũng cảm nhận được, cô cúi xuống nhìn anh, trùng hợp lúc ấy anh cũng ngẩng đầu lên nhìn cô. Sóng mắt hai người va vào nhau, quán quýt. Cung Ân Thần bối rối dời mắt tới chỗ khác, tóc anh cũng đã khô, cô tắt máy sấy, định rời đi thì hai tay ở eo đã ôm chặt lấy cô, đẩy cô lên giường. Cung Ân Thần ngỡ ngàng, "Thẩm Hạ Thiên, thả tôi ra."

Thẩm Hạ Thiên nhếch mép, giọng nói rất nhẹ nhàng nhưng lại có phần buồn phiền, "Cung Ân Thần, trái tim em bị giấu ở đâu?"

Tay chân cô cứng lại, mắt cô cố nhìn ra biểu cảm khác lạ của anh. Ngón tay Thẩm Hạ Thiên đặt về phía lồng ngực phải của cô, "Rõ ràng anh nghe thấy tiếng đập ở đây nhưng tại sao, cứ cảm tưởng như nó vốn chẳng hề ở đó vậy?"

"Thẩm Hạ Thiên, anh là đang muốn làm gì?" Cung Ân Thần gạt tay anh ra, giọng nói có chút tức giận.

Anh nhìn cô, đôi mắt xanh ấy như muốn đâm thẳng con ngươi của cô, tiếng anh giễu cợt, "Anh muốn gì ư? Cung Ân Thần, anh luôn chỉ muốn một điều, em là ngu thật hay là giả ngu mà không hiểu ý anh?"

Cung Ân Thần cắn chặt môi dưới, hơi mắt cô nhoè lên, một dòng lệ chảy xuống, tay cô vùng lên cố đẩy lồng ngực kiên cố của anh nhưng không thể lay chuyển được, cô hét lên, "Buông ra."

Thẩm Hạ Thiên giữ chặt hai tay cô lên đỉnh đầu, tia máu đã tràn vào đôi mắt, "Buông tay em ra rồi em sẽ đi đâu? Có phải là em muốn chạy tới Phần Lan tìm Justin hay là muốn tới về Singapore để cứu lấy cái gia tộc chó má của em?"

"Không phải." Cung Ân Thần hét lên, hoá ra anh biết, cái gì anh cũng biết, vì anh biết nên mới giả vờ, lạnh nhìn cô diễn kịch trước mắt anh.

"Vậy em muốn đi đâu? Nói đi." Anh tức giận.

"Nơi đâu mà không có bóng hình của các người." Cung Ân Thần nói. Thanh âm cố nghẹn đi, cô muốn thoát khỏi những vòng luẩn quẩn của những người này. Vu Trạch nói đúng, cô luôn bị kìm hãm trong vòng tròn của bọn họ, chỉ cần thu hẹp lại một chút cũng đã đủ bóp chết cô.

Thẩm Hạ Thiên bật cười, "Cung Ân Thần, em luôn phá hỏng mọi thứ. Đáng lẽ mười năm trước tôi nên giết chết em đi, không nên vì nhìn thấy em tràn trên cây, sợ em ngã mà do dự ở lại. Đáng lẽ nên để em ngã chết đi, thì bây giờ tới mới không đau khổ như này."

Cung Ân Thần cảm thấy có một giọt nước gì âm ỉ chảy xuống gò má cô. Hoá ra, anh khóc. Hai tay cô được buông lỏng, cô thu tay về, không đẩy anh ra. Một tay cô đặt lên khuôn mặt anh, lau đi vết nước mắt. "Đáng lẽ anh nên làm vậy." Cô lặp lại lời anh, tay cô gạt đi giọt lệ quý giá, đôi mắt xanh đau đớn nhìn cô. Rồi anh hạ xuống, hôn lấy cô, môi anh quán lấy môi cô. Anh hôn không nhẹ nhàng mà rất vội vã, cứ như sợ chỉ cần tách ra là nụ hôn vừa rồi chỉ là ảo giác.

Hai tay của Cung Ân Thần vòng ra ôm lấy cổ anh, đúng vậy, đây là lần cuối cùng, lần cuối cô để mình yêu anh. Con sóng tình quán lấy hai người, giữa như phù hoa của tình ái, trái tim rách nát tự đắp vá cho nhau.

Thẩm Hạ Thiên cởi chiếc áo len của cô ra, làn da trắng nõn khiến anh không nhìn được mà muốn vuốt ve. Trên cổ cô là chiếc dây chuyền hình mỏ neo, đó là món quà mà ba anh tặng cho cô. Anh hôn xuống chiếc vòng cổ đó, rồi chuyển lên hôn cắn cổ cô. Mùi thơm thiếu nữ thoang thoảng nơi mũi, kích thích mọi giác quan của anh. Anh hôn lên môi cô, lưỡi quán lấy lưỡi cô. Hơi thở hai người càng lúc càng dồn dập. Cung Ân Thần cảm nhận đôi tay đang di chuyển trên người cô nóng tựa nham thạch, tay anh lướt qua nơi nào, nơi đó dường như bị thiêu cháy. Chiếc áo ngực không dây bị anh kéo xuống eo, hai bầu ngực tuyết hiện lên. Tay cô vội che lấy hai đỉnh ngực nhưng vẫn chậm hơn, đôi môi của Thẩm Hạ Thiên đã hôn xuống, Cung Ân Thần bật lên tiếng nức nở. Cô cảm nhận được ngon lành tình trong cô đã được phóng lên. Chẳng mấy chốc, hai cơ thể trần trụi đã kề sát nhau, chiếc chăn dày đắp lên.

Tay cô nắm chặt trên bả vai của anh, khoảnh khắc anh tiến vào, móng tay cô bám chặt, anh bị đau mà rên lên.

"Thần, thả lỏng." Giọt mồ hôi từ trán anh chảy xuống, đã tiến vào nhưng anh vẫn chưa động. Anh nhìn người dưới thân sắc mặt tái nhợt, khe khẽ nói.

Cung Ân Thần nhìn anh, con khó chịu dưới hạ thân khiến cô chưa thích ứng được, chưa để cô kịp phản ứng, anh đã đẩy người lên. Hai chân cô co lại, vòng lấy eo anh, môi bật lên tiếng. Và cứ thế theo tiết tấu, anh mang cô tới hoan lạc. Không giống như đêm tân hôn đầy đau đớn, cũng chẳng phải là cái ngày ở nhà hàng đầy tủi nhục, lần này, cô cảm nhận được niềm vui trong lúc lên giường với anh. Cơ thể hai người gắn bó chặt chẽ với nhau, rồi hoà tan, đẩy nhau tới niềm hạnh phúc.

Thẩm Hạ Thiên không biết thế nào là đủ, giống như anh đang tìm chỗ để giải toả nỗi muộn phiền bao ngày nay. Ở trong người cô, không biết mệt mỏi. Tay anh bắt lấy eo cô, cố gắng giúp cô theo kịp chuyển động.

Cung Ân Thần gác cằm lên vai anh, trong đôi mắt chỉ thấy ái tình, mái tóc đầm mồ hôi, cô tựa đầu vào anh, miệng gọi tên anh, "Thiên."

Thẩm Hạ Thiên nghe thấy tên mình bật ra tiếng miệng cô, phía dưới lại hưng hăng hơn. Cứ thế lại dồn dập, cho tới khi Cung Ân Thần hét lên, người ở trên cô cũng gào lên một tiếng, dòng chảy ấm nóng tràn vào người cô, khoả đầy thân thể. Cung Ân Thần lúc này mới nhớ tới, bọn họ không dùng biện pháp, nhưng cô cũng chẳng quan tâm là mấy. Thẩm Hạ Thiên định rút ra thì đã bị hai chân của Cung Ân Thần kẹp lại. Cô nhìn anh, giọng khàn, "Lạnh."

Anh khẽ nói, "Người anh rất nặng."

Cô lắc đầu, "Không sao cả."

Anh nghe cô, ở lại trong thân thể của cô, khuôn mặt cô dưới thân anh đỏ ửng lên, khoe môi bị anh hôn hơi sưng. Đôi mắt mê hồn của cô nhìn về anh, tựa như sương mai mờ hồ của mùa xuân, lại tựa nước hồ mùa thu, dù là gì cũng phong tình quyến rũ. Anh cảm thấy không ổn. Cô cũng nhận ra, lần này cô đẩy anh nằm dưới, cô ngồi trên người anh. Vật nóng trong thân thể kích thích hơn. Cung Ân Thần nhú mày, cúi người hôn anh, miệng lẩm bẩm, "Đây là lần cuối." Nói rồi thân thể di chuyển, lại đẩy sóng tình quay lại. Thẩm Hạ Thiên tay giữ lấy eo cô, lướt động theo tiết tấu của cô. Thân thể đầy dụ hoặc của cô mang anh tới miền khoái lạc. Anh nhìn cô rất sâu, "Thần, là lần cuối."

Dây tơ tình quấn lấy thân thể bọn họ, không cần biết ngày mai tình dục sẽ như thế nào nhưng bây giờ, hãy để cho bọn họ tan vào nhau, hoà làm một. Ngoài cửa sổ, tuyết rơi đầy, tháng mười hai lạnh ngắt đã sắp hết.

Góc tương tác:

- Có nhiều người hỏi tôi A Thiên có sạch không thì tôi xin trả lời là không nhé! Tuy nhiên là trước đây thôi, còn bây giờ và sau này thì decisamente sạch sẽ và trắng sáng nhé!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thẩm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Bỏ đi

Thẩm Hạ Thiên tỉnh dậy, người trong lòng vốn chẳng còn trên giường của anh nữa. Ánh mắt anh lạnh đi, anh ngồi dậy, thực ra anh đã sớm đoán được trước, nhưng mà trái tim vẫn bị rạn nứt. Anh lấy bộ quần áo đã được gấp sẵn ở đầu giường mặc vào, chân vừa chạm xuống đất, đôi mắt đã bị thứ ở trên bàn trà thu hút. Anh đi tới, đơn li hôn cùng với một hộp nhưng đồ.

Tay anh nắm chặt lại. Cầm lấy đơn, anh đọc rất kĩ. Cái này là vào ngày bọn họ đăng kí kết hôn đã cùng nhau kí kết, cho nên bây giờ, nó chính là cây kéo cắt đứt cuộc hôn nhân của hai người bọn họ. Anh thả tờ đơn xuống bàn, tay với lấy cái hộp, mở ra, trong đó có hai chiếc nhẫn và một chiếc vòng cổ. Một chiếc nhẫn đính kim cương là nhẫn kết hôn của bọn họ, nhẫn còn lại là chiếc nhẫn đá thạch anh khắc mẫu đơn, đó là chiếc nhẫn anh đặt từ bốn năm trước và cuối cùng là chiếc vòng cổ hình mỏ neo, thời gian đã khiến bạc hơi tối màu. Anh lấy chiếc vòng cổ, anh nhớ, cô có hai cái thế này. Cái cổ để lại cho anh đã cũ rồi, anh để ý, chiếc vòng cổ trên ngực cô tối qua rất sáng, cô mang theo hai cái vòng cổ. Thực ra anh biết cái vòng cổ này là của ai. Cung Bích Đồng. Nói đúng hơn, anh biết cái vòng cổ này thực chất là cái gì. Nó là con chip hệ thống ngầm Mafia Ý. Ba đã nói với anh, năm đó Cung Bích Đồng đã lấy trộm của ba con chip đó, mà vỏ bọc bên ngoài của nó chính là chiếc vòng cổ này. Anh hiểu rồi, Cung Ân Thần, em cần gì phải làm như này cơ chứ. Vừa giúp anh, vừa tạo đường lui cho em. Trên đời này, chẳng ai thông minh và tuyệt tình như em cả.

Thẩm Hạ Thiên nắm chặt chiếc vòng cổ trong tay, anh nói thầm: "Hoá ra đây là lần cuối cùng của em." Là lần cuối em yêu anh, là lần cuối em vì anh, cũng là lần cuối em lừa dối anh.

Thẩm Hạ Thiên đột nhiên điên lên, hất đổ toàn bộ cốc và bình nước trên bàn, tiếng đồ vỡ vang lên chói tai. Anh ngồi xuống ghế, tay che mắt lại, có dòng nước chảy len theo kẽ rơi xuống. Rồi tiếp đó là một nụ cười đầy lạnh nhạt, Tiểu Thần, em muốn mang cho anh bất ngờ gì đây?

Cung Ân Thần sau khi để lại mọi đường lui cho mình thì xách vali đi tới sân bay. Chuyến bay của cô là 8 giờ 26 phút sáng, từ Bắc Kinh tới Singapore. Cô làm xong mọi thủ tục, theo hướng lên máy bay. Cô nhìn ô cửa sổ nhỏ, bên ngoài, mọi thứ đều nhỏ bé. Ngày hôm ấy, Justin tìm tới cô nói chuyện.

"Tiểu Thần, có chuyện muốn nói với em."

"Chuyện gì?"

"Chuyện về những rắc rối chúng ta sắp gặp phải."

"Trong thế giới ngầm có một cuộc chiến. Đó là các thế lực hắc đạo, bọn họ thay nhau tranh giành khu vực để tạo nên chỗ đứng cho mình. Mà anh trai của tôi, Thiên có một chân trong đó, Kay cũng vậy nhưng bọn họ ở hai chiến tuyến khác nhau. Những người đó, bọn họ sẽ không từ thủ đoạn nào để đạt được điều mà chúng muốn." Justin nghiêm túc nói với cô.

"Bây giờ cán cân quyền lực chia làm hai bên, một là Tứ đại gia tộc và hai là những ông trùm của phurun Tây. Bọn họ bây giờ tranh giành rất gắt gao, tứ đại gia tộc đã nắm được phần lớn khu vực ở châu Á, Tây Âu, Bắc Mỹ tuy nhiên bên kia cũng không vừa đâu. Chính vì vậy nên mảnh đất Ý này rất là béo bở, Thẩm Hạ Thiên và Kay có nhiệm vụ thu lại khu vực này. Mặc dù bây giờ Thiên đã lấy được khu vực nhưng anh ta không thể quản được nó. Chính vì vậy mà con chip hệ thống mới quan trọng như vậy. Nó nắm hết tất cả mọi nguồn vốn, tiền bản, địa bàn của từng bang phái Mafia, chỉ cần thông tin bị rò rỉ một chút thôi cũng đã đủ cho FBI đánh sập hàng ổ tội phạm. Năm đó người tạo ra con chip chính là Mouray và người lấy cắp nó là Cung Bích Đồng. Kể từ khi bà ta chết, bí ẩn về con chip ấy đã biến mất theo. Tuy nhiên, anh biết, trước đây bà ta đã từng đưa cho Nam Cung Ngự một chiếc vòng cổ hình mỏ neo. Có lẽ đó là con chip." Anh nói tiếp.

Trái tim của Cung Ân Thần run lên, món quà mà ba tặng cho cô. Hoá ra là vậy.

"Anh biết em có nó. Cho nên anh muốn em đưa nó cho Thiên và rời khỏi anh ta."

"Tại sao phải rời khỏi anh ta?"

"Em có biết vì sao Mouray lại cặp bồ với Cung Bích Đồng không?"

"...."

"Vì ông ta muốn bảo vệ người mà ông ta yêu, Nhan Tịch. Cho nên mẹ của chúng ta đã trở thành con tốt thế thân."

"..."

"Nhưng mà đến cuối cùng chẳng phải vẫn không bảo vệ được sao, Mouray dùng chính cả mạng mình để bảo vệ bà ta Nhan Tịch bị mù, bị điên, cuối cùng là tự sát."

"Chính vì vậy nên tôi phải rời khỏi Thiên, để bảo vệ anh ấy và cũng là để cứu lấy tôi."

"Đúng vậy."

"Câu chuyện của thế hệ trước đã là bằng chứng để em tin tưởng. Chỉ cần em còn ở bên cạnh Thiên một ngày thôi, bọn kia sẽ luôn lăm le giết chết em. Kẻ đứng đầu của bọn họ, William không phải là kẻ dễ tính đâu, hẳn có ngàn cách để dày vò một người đến chết."

"Em biết rồi."

"Cho nên em bây giờ phải nghe anh, hãy khiến Thiên hận em đi, vì như vậy sẽ bảo đảm hẳn không bao giờ tới tìm em nữa. Mà có tìm cũng chỉ với mục đích giết chết em."

Cung Ân Thần thờ dài, mọi chuyện đều đã xong. Bây giờ, cô nên quay trở về Singapore, hoàn thành nốt một nhiệm vụ cuối. Tiếp viên hàng không đi tới mang cho cô một tờ báo, cô nhận lấy. Tin nổi bật nhất ở trang đầu: "Tập đoàn tài chính quốc tế Lioen nghi vấn tham gia phi vụ tiền bản." Cô không muốn đọc tin ấy, lật sang trang mới, thờ dài.

Chuyến bay cũng không quá dài, khi đặt chân tới trời cũng vừa chuyển tối. Cô kéo vali đi ra, có người đã sẵn đợi.

"Tam tiểu thư."

"Đi thôi."

Cô đi theo bọn họ, nơi được đưa tới là một biệt viện ở ngoại ô Singapore, khu này được xây rất thoáng mát, mọi thứ hết sức phù hợp với người dưỡng bệnh. Cô cởi đôi giày của mình đặt ngoài thềm rồi xỏ chân vào đôi dép đi trong nhà bước vào. Người đàn ông kia không còn như trong tưởng tượng của cô nữa, ông gầy gò, hai má hóp lại, mái tóc trước đây ánh vàng bây giờ đã chuyển sang màu bạc thì giờ đã chẳng còn. Nghe thấy tiếng cô, ông chậm rãi quay đầu lại, "Ta đợi con lâu quá rồi."

Cô mỉm cười, "Ba."

Cung Dạ gật đầu, tay run run giờ lên, " Lại đây."

Cung Ân Thần đi tới, ngồi bên cạnh chiếc ghế mây, ông cầm lấy tay cô, " Tiểu Thần vẫn còn hận ta chứ?"

Cô ngược đôi mắt trong veo nhìn ông, cô thấy trong đôi mắt ông là hình bóng của ai đó, có lẽ là Cung Bích Đồng. " Vẫn luôn luôn hận."

Cung Dạ cười nhạt, " Lần đầu tiên ta gặp Thẩm Hạ Thiên đã nhận ra thằng bé đó là ai. Nó có đôi mắt xanh của ba nó, và nụ cười tươi có má lúm của Nhan Tịch. Ta biết, nó quay trở về đây để trả thù ta." Giọng ông rất nhỏ, khàn khàn.

Cung Ân Thần nhớ lần đầu mình mang anh tới nhà, lúc ấy Cung Dạ đã đánh rơi ly trà cầm trên tay.

" Cung gia thành như thế này, ta cũng đoán trước được. Thực ra ta vốn chẳng muốn sống một cuộc đời đầy mưu tính như này. Ước mơ của ta là cùng với Bích Đồng tựa vào nhau ngắm chiều tà mỗi ngày." Đôi mắt ông ánh lên sự già nua, Cung Ân Thần không tài nào nhận ra vẻ sắc bén của ông dạo trước.

" Tại sao lại muốn đưa con cho anh ấy?" Cô hỏi.

Cung Dạ nhìn cô, vết chân chim hai bên mắt in sâu, " Chẳng phải con luôn muốn trở thành vợ của Thẩm Hạ Thiên sao? Ta biết con thích nó, nhưng ta không thể để con rơi vào thù hận, cho nên ta đã đưa Thái An cho nó, nó không nhận. Nó bảo ngoài con ra, không chấp nhận ai cả."

Cung Ân Thần nhớ ngày đó, khi Cung Thái An được mang về, Cung Dạ đã hỏi cô, con có muốn ở bên cạnh Hạ Thiên không? Lúc ấy cô gật đầu, cô muốn ở bên cạnh anh ấy. Nhưng ông lại kể cho cô nghe toàn bộ nỗi hận thù của Thẩm Hạ Thiên đối với Cung gia, cô chết lặng.

" Ta vốn không muốn mang con đưa cho Thẩm Hạ Thiên, nhưng một suy nghĩ đã thay đổi, ta nghĩ, con ở bên hán liệu có thể nào gặp được Bích Đồng không?"

Cung Ân Thần im lặng, ông đã suy nghĩ đúng rồi, cô đã gặp được bà ấy, chưa một lần cất lên tiếng mẹ, khoảnh khắc gặp lại thì đầy giả dối. Cô nghĩ Cung Bích Đồng chắc cũng chẳng biết đến sự tồn tại của cô, vì bọn họ nói lúc cô chào đời, người mẹ đó cũng chìm vào hôn mê suốt mấy chục năm. Chưa từng nhìn lấy cô một lần, cũng chưa từng hôn cô một cái. Và rồi vụ nổ ấy đã chấm dứt quãng đời dài đầy đau khổ của bà.

" Lần đầu tiên gặp con, ta đã thấy hình ảnh của Cung Bích Đồng, lúc ấy ta còn e ngại, vội đi lấy tóc của con và Tử Dương xét nghiệm, khoảnh khắc nhận kết quả, đầu ta nổ tung lên, ta thật vui mừng biết bao. Nhưng ta không thể để ai khác biết cho nên luôn giữ thái độ lạnh lùng với con. Trong ba đứa con gái, ta yêu con nhất."

Cung Ân Thần từng dùng ánh mắt ghen tị và ngưỡng mộ mỗi khi Cung Thái An và Cung Ngọc Thần được ba bế trên tay, hình ảnh ấy khiến cô nhớ đến người cha bên vũng máu trong kí ức. Có lần, cô đã e ngại hỏi Cung Dạ, ba có thể bế con được không? Lúc ấy, ông đã ôm cô lên, đặt cô trên vai, cùng chơi trò nhong nhong. Cung Ngọc Thần đối xử không tốt với cô, ba Cung sẽ phạt chị ta. Mỗi lần đi công tác xa nhà, luôn có một món quà giấu tặng cô.

" Vì sao Cung Tử Dương lại trở thành sát thủ?" Cô hỏi.

Cung Dạ đôi mắt đầy vẻ đau đớn, " Nó từ trước tới nay luôn phản nghịch. Nó muốn làm gì, ta đều chấp nhận, bởi vì nó chính là hồi ức của ta và Bích Đồng."

Chẳng hiểu sao từ trên má cô lại có cảm giác ướt, cô chạm tay lên, là nước mắt ư? Người đàn ông trước mắt này, bao nhiêu năm vẫn kiên trì một tình yêu, dấu cho người mà ông ta yêu đã qua tay bao kẻ, sinh ra hai đứa con khác nhưng trái tim ông vẫn vẹn nguyên hình bóng của người ấy. Cô nghĩ, Cung Bích Đồng khoảnh khắc cuối chắc chỉ áy náy với người đàn ông này.

" Diệt Thẩm gia cũng là vì bà ấy?"

" Đúng vậy."

" Đưa con cho Thẩm Hạ Thiên cũng là vì bà ấy?"

" Đúng vậy."

" Ba, ba đã làm nhiều điều cho bà ấy như vậy rồi, ba còn tiếc nuôi gì nữa?" Cô hét lên, người ba ngu xuẩn này, ông đã có thể an tâm rồi vậy mà sao còn phải gò mình lên thế chứ.

Cung Dạ vuốt mái tóc của cô, " Ta chỉ tiếc, không bảo vệ được Bích Đồng, không mang cho cô ấy một cuộc sống bình yên cô ấy muốn."

Cung Ân Thần bật khóc, chạy ra khỏi căn phòng đó. Cô đứng trước cửa hét lên với trời: " Cung Bích Đồng, người đàn bà tội nghiệp kia, bà có đau lòng không hả? Nhan Tịch chết rồi, Mouray chết rồi, John Markin cũng chết rồi, chỉ còn một người nữa là Cung Dạ, ông ấy cũng sắp chết rồi. Bà ở trên đó có thấy đau không?" Tiếng cô khàn đặc đi, " Bà đã làm được gì cho bọn họ cơ chứ? Bà chỉ đem tới cho họ nỗi đau.... Đáng lẽ bà không nên như vậy, ít ra hãy mở mắt một lần rồi tìm về đây chứ."

Cô quỳ sụp xuống, hai tay ôm mặt lại, khóc nức nở. Bỗng nhiên có ai đó phủ lên đầu cô một chiếc khăn. Thanh âm quen thuộc, " Đồ ngốc! Hết như vậy, bà ta cũng sẽ không nghe được đâu."

Cô bật nhào dậy, nhìn người ở bên cạnh mình, anh ngồi trên xe lăn, một chân của anh đã không còn, khuôn mặt đầy lạnh nhạt, duy chỉ có đôi mắt vẫn sáng.

" Từ Dương." Cô kêu lên.

" Ừ." Cung Từ Dương gật đầu.

Từ khi xảy ra chuyện tới giờ, cô chưa từng gặp lại anh, bọn họ nói anh trúng độc, chạy không xa. Bọn họ cũng phỏng đoán, anh chết rồi. Nhưng mà người bên cạnh cô này, rõ ràng là anh. Anh là Cung Từ Dương của cô, không phải là người đã khiến cô rơi vào đau khổ. Cô ôm chặt lấy anh, " Em vứt hết tất cả rồi. Giờ chỉ còn lại ba và anh nữa."

Cung Từ Dương cũng ôm lấy cô, " Ừ."

Cung Dạ nhìn cảnh tượng trước mắt, ông cũng nhìn lên trời, Bích Đồng, hai đứa con của chúng ta sẽ mãi hạnh phúc đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thâm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Lập lời thề, từ nay không gặp lại

Cung Ân Thần đã ở Singapore được một tháng, Justin báo cho cô toàn cục, bằng bản lĩnh của Thâm Hạ Thiên, tập đoàn tài chính Lioen vẫn trụ vững, khu vực Mafia Ý cũng đã nằm trọn trong tay anh ta, mọi chuyện hết sức mỹ mãn. Cô hài lòng, đây là kết thúc mà cô mong muốn. Mọi chuyện quay về với hướng đi của nó. Cô hỏi thăm Justin, anh nói anh đang rất vui về ở Phần Lan, cô nói anh hãy sống tốt, anh cười, anh sẽ sống tốt. Cô không nói cho anh biết chuyện Cung Từ Dương còn sống. Cô ngắt điện thoại, chống tay nhìn bầu trời, bây giờ khắp nơi đang chuẩn bị đón Tết, căn biệt viện này lại không náo nức như vậy. Tình trạng của Cung Dạ đã quá yếu, không khí luôn đượm buồn.

Cốc...cốc...cốc...

Vào đi...

Cửa mở, người kia đẩy xe lăn đi vào, " Tiểu Thần, ba muốn gặp em. Có lẽ đây là lần cuối cùng."

Cô vội chạy tới chỗ ba. Cung Dạ đầu tựa trên gối cao, đôi mắt mờ màng nhìn cô, " Con lại đây."

Cung Ân Thần đi tới bên ông.

" Con rất giống mẹ." Ông cầm lấy tay cô, nhẹ giọng.

Cung Ân Thần cố không khóc, nhưng đôi mắt cứ nhoè hơi sương.

" Hôm qua ba mơ gặp bà ấy, bà ấy hỏi ba khi nào thì tới thăm bà. Ta trả lời ngày mai. Ngày mai chính là hôm nay." Ông cứ nắm chặt tay cô, kể về giấc mơ của ông.

Cung Ân Thần lặng người, cô khó khăn hỏi ông, " Ba mệt rồi ư?"

" Ừ. Ba mệt rồi." Ông gật đầu.

" Vậy..."

" Tiểu Thần, hứa với ba một chuyện." Ông ngắt lời cô, giọng điệu đầy uy nghiêm.

" Ba nói đi."

" Thề trên cái chết của ba, không bao giờ gặp lại Thâm Hạ Thiên nữa." Ông nắm chặt tay cô, đôi mắt đỏ lên, từng chữ đều rõ ràng.

Cung Ân Thần ngơ ngàng, cô im lặng.

" Cung Ân Thần... khụ khụ!" Ông gọi tên cô rồi ho. Máu chảy trên tay ông. Cung Ân Thần vội vàng định gọi người nhưng Cung Dạ đã ngăn cản, " Con nói đi."

Thời gian như ngừng lại, đêm đen ngoài cửa sổ đã lên xem trộm tất cả mọi chuyện xảy ra trong phòng. Ánh mắt của Cung Ân Thần từ từ trở nên ngây dại, cô chậm rãi đưa tay phải lên, sờ dần như một con rôi, miệng cứng rắn nói: " Thề trên cái chết của ba tôi, từ nay về sau Cung Ân Thần vĩnh viễn không bao giờ ở bên cạnh Thâm Hạ Thiên nữa. Nếu như dám trái điều nhất định sẽ bị trời chu đất diệt, chết không yên thân."

Rốt cuộc trên con mắt đầy buồn đau của Cung Dạ rơi lệ, Cung Ân Thần nhún vào chuông gọi khẩn cấp. Năm phút sau, bác sĩ xông vào, họ nói với cô ông ấy sẽ ổn thôi. Cô thần thờ chờ ở bên ngoài, Cung Tử Dương ngồi bên cạnh cô.

"Ông ấy đã bắt em thề cái gì vậy?" Anh hỏi cô.

"Không được ở bên cạnh Thẩm Hạ Thiên." Cô trả lời.

Cung Tử Dương gật đầu, anh cũng đã lập một lời thề với ông.

"Thề trên danh nghĩa của ba, vĩnh viễn phải bảo hộ cô cả đời, không được để cô phạm sai lầm và không bao giờ được yêu cô nữa. Ông ấy biết, cho nên đã ép anh thề. Đến cuối cùng, vẫn là lão già ích kỉ."

Cửa mở ra, bác sĩ nói, mọi chuyện ổn rồi.

Cung Ân Thần và Cung Tử Dương đi vào, Cung Dạ chậm rãi nhìn hai người, một tiếng thở dài, một tiếng đau đớn, "Hai đứa đều sẽ trái lời."

Cả hai im lặng.

"Tiểu Thần, Tiểu Dương, ba xin lỗi." Dù nét mặt ông vẫn ôn hòa, nhưng ánh sáng của sinh mệnh cứ từng chút rút đi khỏi thân thể, khiến ánh mắt ông càng lúc càng âm trầm.

Ba ngày sau, vào đêm giao thừa, người đàn ông đó đã trút hơi thở cuối cùng. Cung Ân Thần và Cung Tử Dương đều không khóc, chỉ im lặng ngồi bên giường bệnh của ông.

Tang lễ nhanh chóng được thông báo. Rất nhiều người đã tới. Từng dòng người đồ đen cứ thế mà tiến vào nơi tổ chức đám tang, tiếng khóc nức nở vẫn vang vang khắp cả sảnh. Trong số những người gia quyến thân nhân ấy chỉ riêng tam tiểu thư không khóc. Cả buổi, đôi mắt cô vẫn hướng lên bức ảnh của ba mình, hai tay chấp lại, khi nào có người tới thì gật đầu còn không thì vẫn duy trì bộ dạng như vậy.

Bỗng nhiên có một người đi vào, ánh mắt mọi người đều chú ý tới anh ta. Thân hình cao lớn của anh ta dừng lại trước linh cữu của người đó. Ánh mắt anh sắc lạnh, anh nhận thề hương, thấp hương rồi đi tới chỗ thân nhân. Cung phu nhân và Cung Ngọc Thần đang khóc lóc, chỉ riêng cô là ánh mắt vẫn bình thản nhưng tràn đầy cô độc. Anh đứng trước cô.

Cô nhìn anh, "Anh nói xem, Chúa Trời có rū lòng thương tôi không?"

Anh nhìn cô, "Em nghĩ xem?"

"Ngài ấy để tôi gặp một con quý, sau đó lại ban cho tôi một thiên thần. Nhưng tôi biết món quà của Ngài chẳng bao giờ là tốt đẹp cả." Cô nhìn thẳng vào đôi mắt xanh của anh ta.

"Hi vọng em cố nén đau thương và nhìn thẳng về phía trước." Anh ta rời đi. Nếu để ý thấy, tay anh ta nắm chặt đến nỗi gân cũng nổi lên từng đường.

Cung Ân Thần mỉm cười nhìn người trên ảnh, "Ba à, con đã có thể bình tĩnh đối diện với anh ta rồi."

Người trên ảnh cũng mỉm cười nhưng khoé môi ông không bao giờ kéo xuống. Rồi ngọn lửa nhân chìm nư cười ấy, tro bay trên sông, cuốn theo gió, cuộc đời của một người đàn ông đã thành cát bụi quay về với đất mẹ.

Cung Ân Thần ôm hũ tro cốt của ba đi tới Ý. Cô mang ông tới bên người đàn bà mà cả đời ông yêu quý. Chôn hũ tro xuống bên cạnh ngôi mộ đó, cô mỉm cười: "Hai người, đừng bao giờ xa nhau nữa nhé."

Cô quỳ gối trước hai ngôi mộ đó, ánh mắt nhanh chóng nhoe lệ.

Phía sau lưng, một người đi tới, anh ta có đôi mắt xanh rất đẹp, bộ vest trên người cũng rất chỉnh chu. "Tiểu Thần, em sẽ đi đâu?"

Cung Ân Thần nhìn Justin, bình thản, "Li hôn. Trờ về Mỹ, hoàn thành luận văn thạc sĩ, đi khắp mọi nơi trên thế giới."

"Được." Anh mỉm cười, ánh mắt anh nhìn về hai ngôi mộ phía sau. "Bà ta giờ chắc rất hạnh phúc."

Cung Ân Thần gật đầu, "Đi thôi."

Một tháng sau, toà án phán quyết hôn nhân của cô và Thẩm Hạ Thiên chính thức hết hiệu lực. Ngày ấy, phóng viên tới rất nhiều. Bọn họ đặt cho cô rất nhiều câu hỏi, cô đều im lặng. Li hôn, Thẩm Hạ Thiên không tới, người tới là luật sư uỷ quyền của anh.

"Cung tiểu thư, về phần tài sản..." Anh chàng luật sư kia đang nói với cô thì đã bị cô chặn miệng.

"Mười năm mỗi năm một triệu. Tất cả tôi chỉ cần 10 triệu đô. Thế thôi."

Luật sư ngỡ ngàng, còn cô vẫn rất nghiêm túc.

Ngày hôm sau, tài khoản của cô chuyển tới mười triệu đô.

Cung Ân Thần quay về Mỹ. Tiêu Tiểu Diệp và Quan Nhĩ đều không hỏi gì cô, hai bọn họ đều nói, rất nhớ cô, cuối cùng cô đã về rồi. Cung Ân Thần gật đầu, cô về rồi, giải thoát rồi.

Báo chí gọi cuộc hôn nhân của cô và anh ta là bông hồng, nở rộ rồi chóng lụi tàn. Từ khi li hôn, Thẩm Hạ Thiên lên báo nhiều hơn, anh kiếm được mấy triệu đô từ thị trường này, ngày hôm nay anh vừa chia tay ai, cô gái may mắn cùng anh đi nghỉ dưỡng đã nổi tiếng như thế nào. Rồi từ ông chồng tốt nhất trở thành kẻ bạc tình nhất. Chẳng ai quan tâm đến cô vợ kia nữa, điều bọn họ quan tâm chỉ là ai sẽ là bạn gái mới của quý ngài Lioen tháng tới.

Luận văn cuối cùng đã hoàn thành, mấy tháng nữa sẽ nhận bằng thạc sĩ. Cung Ân Thần cảm thấy không khỏe, cô đã nghĩ tới điều gì. Hôm ấy, cô đi tới trường đua ngựa, đặt cược 500000 đô vào con ngựa mà chẳng ai đặt vì nó được xem là quá yếu, bọn họ đều nói cô đang đốt tiền. Cô mỉm cười, cá cược với bọn họ, nếu con ngựa ấy về đích đầu tiên, họ phải trả cô gấp đôi số tiền cô đặt cược, ngược lại nếu cô thua, cô trả bọn họ gấp 3 lần. Bọn người đó gật đầu.

Tối hôm ấy, Quan Nhĩ đang dọn đồ để chuẩn bị về Trung Quốc thì bỗng nhiên nhận được tin nhắn của Cung Ân Thần.

[Tớ vừa trúng thưởng, 1 triệu đô.]

Quan Nhĩ há hốc gọi cho cô, " Thật ư?"

" Thật." Cung Ân Thần gật đầu.

Tiêu Tiểu Diệp nhận ra điều gì, song không nói.

Một tuần sau, Cung Ân Thần vội chạy ra khỏi khoa sản của bệnh viện. Tiêu Tiểu Diệp đưa cô chiếc khăn, " Thực ra làm mẹ đơn thân đâu có gì đáng sợ."

Cung Ân Thần bật khóc ôm lấy cô.

Sau khi nhận bằng, Cung Ân Thần chuyển tới Canada. Hàng xóm với cô chính là Dung Dĩ. Anh ta không còn bộ dạng phong trần như trước nữa, trái lại điển trai hơn, giàu hơn. Anh ta nói với cô anh ta từ bỏ việc buôn ma túy, bây giờ tập trung kinh doanh khách sạn. Anh ta và Lạc Y cũng li hôn rồi. Cô gật đầu, sau đó Dung Dĩ hỏi cô:

" Bao giờ sinh?"

" Sáu tháng nữa."

" Cho tôi làm ba nuôi nhé."

" Được."

Tháng tư trời bắt đầu nóng nực, Dung Dĩ đưa cô tới bệnh viện. Ai cũng tưởng anh ta là ba của đứa bé trong bụng, mà anh ta cũng kể lể với bọn họ như vậy. Tuy nhiên giữa buổi anh ta bị gọi đi vì dự án ở Hồng Kông xảy ra chuyện, anh ta cáo lỗi với cô rồi về trước, cô nói anh cứ đi đi, tôi tự về được. Anh ta mặc dù lo lắng nhưng vẫn đành phải rời đi.

Cung Ân Thần ngồi trên băng ghế chờ tới lượt. Cô nhìn chăm chăm cái bụng to tròn của mình, chợt thấy một đôi giày da bóng loáng dừng trước người mình, cô ngẩng đầu lên, mỉm cười, " Bạch Niên Vũ, khỏe không?"

Anh ta vẫn giữ cái nụ cười đầy ranh mãnh của mình, " Khỏe. Con ai vậy?"

Cô bật cười, vì mang bầu, lên cân, cho nên chỉ cần cười, hai má cô sẽ tròn như bánh bao, " Con tôi."

" Cô tự thụ tinh à?" Anh ta móc mĩa.

" Có lẽ vậy. Anh làm gì ở đây?" Cô hỏi.

" Anh bạn của tôi bị ngộ độc rượu." Anh ta ngồi xuống bên cạnh cô.

" À." Cô gật đầu, xoa xoa bụng mình.

" Không muốn hỏi thăm anh ta sao?" Bạch Niên Vũ đột nhiên hỏi.

Tay của Cung Ân Thần ngừng lại, cô nhìn anh, lắc đầu, " Chẳng có gì ý nghĩa cả."

Bạch Niên Vũ im lặng. Y tá vừa đúng lúc gọi đến tên cô, cô đứng lên, định đi tới phòng khám thì một đứa trẻ bỗng nhiên chạy đâu ra và vào cô, cô mất thăng bằng, ngã về phía sau, may mà Bạch Niên Vũ đỡ kịp, tuy nhiên vì hoảng loạn nên cô cảm thấy bụng mình đau. Bác sĩ nhanh chóng mang cô đi.

Khi cô tỉnh lại, y tá nói với cô là chấn động thai nhẹ. Cô thờ phào, may quá, chưa mất đi.

" Có anh chàng điển trai ở bên cạnh cô suốt." Cô y tá ấy nói với cô.

Cô gật đầu. Ngoài cửa Bạch Niên Vũ đi vào, mang theo một cặp lồng đầy cháo và bình nước cam rất to.

" May chưa? Nhờ tôi đỡ kịp." Anh ta thấy cô tỉnh lại, thờ phào.

" Cảm ơn anh." Cô gật đầu.

Cháo đổ ra bát, cô tự mình ăn, Bạch Niên Vũ ngồi bên cạnh như đang giám sát. Cô ăn sạch, cốc nước cam lại được cô uống hết.

Bạch Niên Vũ vẫn không rời đi.

" Anh không cần lo lắng cho tôi đâu. Dù gì chúng ta cũng chẳng thân quen." Cô xua tay nói với anh.

Bạch Niên Vũ nhếch mày, " Chẳng qua là vì hấn... vì cô từng là vợ hấn nên tôi mới chăm sóc đây. Nghi ngại tốt đi, tôi đã bảo y tá gọi người nhà của cô rồi."

Cô gật đầu nói tiếng cảm ơn.

Anh ta rời đi, nước mắt cô buông xuống lã chã.

Tháng tám trời nóng đỉnh điểm. Cung Ân Thần bước lên bàn mổ. Cô tới đây cùng với Tiểu Diệp, Dung Dĩ và Quan Nhĩ. Khoảnh khắc thuốc tê bắt đầu lan khắp người, cô cảm nhận bàn tay mình nóng ấm.

" Tiểu Thần."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thắm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Bao nhiêu nỗi nhớ mới thể hiện được tình yêu

Trương Tiểu Kiều vẫn nhớ, có một câu hỏi mà người ấy từng hỏi cô: " Bao nhiêu nỗi nhớ mới thể hiện được tình yêu?"

Lúc ấy cô trả lời: " Đong đầy nỗi nhớ của anh bằng những ngày anh sống như kẻ mất hồn bấy lâu nay là sẽ có câu trả lời ngay thôi."

Người ấy mỉm cười nhẹ, " Vậy ư? Thế thì những con số sau dấu phẩy của số Pi mới có thể biểu thị được hết."

" Anh sống lâu như vậy rồi sao?" Cô bật cười hỏi anh.

" Không."

" Vậy sao anh nói thế?"

" Anh đau khổ nhiều bằng con số ấy."

"..."

" Trương Tiểu Kiều, em không hiểu đâu? Cô ấy tồn tại đối với anh như đức tin của con chiên đối với Chúa." Người ấy dựa vào chiếc ghế lỏng cừu mềm mại, tay cầm chai rượu vừa uống vừa nói. Ồ, cô nhận ra, đôi mắt đại dương xanh thẳm của anh đang gọn sóng, à, hình như có con sóng nào đó đi lạc, chảy xuống gò má anh, thành một vệt dài. Anh đang khóc sao, Thiên? Anh khóc vì cô ấy sao? Nói em biết đi, người mà anh giam giữ trong tim lâu nay là ai?

Tiếng anh trầm thấp phát ra từ miệng, ồ, cái tên ấy hoá ra là như vậy, chẳng trách, Thiên, anh yêu cô ta sao, nếu yêu sao anh lại bỏ rơi cô ta?

" Anh đau khổ."

Thiên, anh đau khổ nên anh bỏ rơi cô ta ư? Đừng đùa em chứ?

" Anh không đùa."

" Vậy anh muốn đi tìm cô ấy sao?"

" Không, anh không dám "

Tại sao vậy? Trước đây anh đâu phải như này.

" Cô ấy sắp kết hôn rồi."

Thiên, sao anh không tới đó ngăn cản đi?

" Không. Cô ấy sẽ buồn, rất buồn. Mãi cô ấy mới hạnh phúc."

" Anh sẽ hạnh phúc chứ?"

" Không. Hạnh phúc của anh, là có cô ấy ngồi bên cạnh."

Trương Tiểu Kiều bật cười, cô biết trong túi áo anh có một hộp nhẫn, cô thấy anh đã say rồi, đánh bạo lấy trộm chiếc nhẫn đó ra, đúng là một chiếc nhẫn đẹp. Từng cánh hoa mẫu đơn được làm rất khéo léo, rõ cả đường tơ trên cánh hoa, cô đeo chiếc nhẫn vào tay mình, chụp một kiểu ảnh, đăng lên mạng. Nhếch môi nhìn người kia, cô lắc đầu, " Thiên, em không muốn bị vấy bẩn trong trò đùa dễ trêu tức người kia của anh nữa." Rồi đôi mắt anh chậm rãi mở ra, nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay cô thì hết hoảng, thò bạo rút chiếc nhẫn ra khỏi ngón tay cô. Trương Tiểu Kiều cảm thấy xương ngón tay mình hình như đã gãy rồi. Cô ôm tay lại nhìn anh.

Anh ôm chiếc nhẫn vào lòng như điều gì đó rất quý báu, miệng đau đớn gọi lên cái tên đó.

Cô bật cười, lấy điện thoại lên xóa bài post của mình. " Thiên, chúng ta chia tay thôi."

Đáp lại cô, là sự im lặng, im lặng nghĩa là đồng ý.

Cô rời khỏi căn biệt thự xa hoa kia của anh. Lúc này đây nước mắt mới dần rơi xuống. Cô nhớ tới hình ảnh người đó trong kí ức, ngày ấy, nơi bờ sông, người đàn ông đó nhặt lên chiếc khăn màu sữa của cô, tự mình quàng lại cho cô, ánh mắt anh cứ nhìn chăm chăm vào nốt ruồi nơi dải tay của cô. Cô khó hiểu hỏi anh ta, " Anh gì ơi, tại tôi có gì sao?"

" Chiếc nốt ruồi đó rất đẹp." Người đàn ông ấy có một giọng nói rất ấm áp, nghe như tựa đàn Cello vậy.

Cô bật cười, cô thường được người ta khen vì có một khuôn mặt đẹp, chưa từng được ai khen có nốt ruồi đẹp, anh ta là người đầu tiên. Cô chưa bao giờ thấy ai có đôi mắt đẹp như anh ta, màu xanh đen như đại dương, lại có chút u buồn. Hơn nữa dung mạo của anh ta, nói đẹp thì vẫn cảm thấy thiếu, bởi vì nét lại giữa phương Đông và phương Tây khiến anh ta cuốn hút hơn bao giờ hết. Người này tựa như đã được đúc nặn kĩ càng khuôn mặt rồi mới xuất hiện trên đời này. Rồi những buổi trà chiều, tới mối tình hào nhoáng và kết thúc là một lời chia tay. Cô ngửa mặt lên nhìn trời, không ngờ, người như anh ta, hoá ra cũng giấu trong mình một cái tên bí mật. Cô bật khóc. Miệng thốt ra cái tên mà người kia gọi, " Cung Ân Thần."

Lung Nguyệt là một cô ca sĩ hơi có tiếng tăm ở Singapore, cô sống một cuộc sống đầy đủ, sung túc và chưa có một anh bạn trai nào. Một lần đi nghỉ dưỡng ở Bali, cô đã gặp gỡ một người. Cô tự đặt cho anh ta một cái tên đó là " Người đàn ông của biển cả". Đó là một buổi chiều hoàng hôn, lúc ấy cô đang dạo trên bờ biển, màu nước xanh thẳm cùng ánh tím cuối rừng trời rất thơ mộng. Ánh mắt cô chợt ngưng tụ lại bóng hình một người đàn ông. Anh ta ngồi xôm trên bãi cát, ngón tay cứ viết đi viết lại ba chữ trên biển nhưng mỗi lần viết xong thì sóng lại cuốn trôi mất, cứ anh ta lại lặp lại hành động đó một lần nữa. Cô đi tới gần anh ta, muốn nhìn rõ ba chữ mà anh kiên trì viết trên biển, " Thần" - " Thiên" - " Niên". Khi cô vừa nhìn xong thì sóng lại đánh lên xóa tan dòng chữ ấy. Người đàn ông đó ngừng đầu lên, cô chết chìm trong ánh xanh của đôi con người kia. Có lẽ màu nước biển đã dung hoà với đôi mắt của anh, cho nên cô mới thấy biển cả trong đôi mắt ấy.

" Cô là ai?" Người đàn ông ấy có chất giọng ấm áp nhưng nghe đâu đó lại có chút lạnh lạnh.

Lung Nguyệt thấy khuôn mặt điển trai này quen quen, sau một hồi suy nghĩ, cuối cùng cô cũng đã nhớ ra. Đây là anh chàng tỉ phú ồn ào cùng cuộc hôn nhân đầy giả tạo của mình đây mà. Anh ta xuất hiện trên báo rất nhiều lần, từ báo điện ảnh cho tới tài chính kinh tế. Và đây còn là chàng tỉ phú mà bạn cô thường gọi là " Maybach nát dầu."

" Tôi là Lung Nguyệt." Cô cố mỉm cười thật tươi, muốn ghi điểm trong lòng anh chàng đào hoa này.

Đúng là cô đã ghi điểm với anh ta, nhưng không phải là nhờ nụ cười mà là nhờ vào chiếc nốt ruồi ở dải tai mình. Anh ta cứ nghiêng người ngắm cô, rồi đáp lại bằng một nụ cười lịch lãm, " Tôi là Thẩm Hạ Thiên."

Những ngày ở Bali, cô và anh rất thân thiết với nhau. Anh nắm tay cô đi trong chiều hoàng hôn nhẹ, cùng cô tham gia du thuyền xa hoa, anh đưa cô tới những bữa tiệc của giới thượng lưu. Cô nhớ ngày ấy trên boong tàu, dưới khung cảnh lãng mạn của biển, cô tựa đầu lên vai anh, ngọt ngào hỏi, " Em có thể làm bạn gái anh không?"

Anh trả lời rất nhanh, " Anh chỉ yêu em trong một tháng."

Cô gật đầu, "một tháng cũng được."

Từ Bali tới Mỹ, cô hạnh phúc được trở thành bạn gái anh, cùng anh ngọt ngào xuất hiện trên báo, tuy nhiên điều khiến cô buồn nhất đó là anh chưa từng hôn cô. Mỗi lần đi chơi với cô, đôi mắt của anh luôn chỉ nhìn chăm chăm vào chiếc nốt ruồi nơi tai cô. Vào ngày Valentine, cô quyết định tạo cho anh một bất ngờ, cô tự tới nhà riêng của anh. Người làm ở đó đều biết cô là bạn gái của anh nên sẵn sàng mở cửa cho cô vào. Bước vào ngôi nhà đó, cô thấy rất lạ, bởi vì nó quá cô độc, lạnh lẽo. Cô lén lút tìm phòng ngủ của anh, ô, căn phòng này theo tông trầm màu xám, nhưng ở đó có một bức ảnh khiến cô ngạc nhiên. Đó là ảnh cưới của anh và người vợ đầu, nó treo đối diện với chiếc giường ngủ. Cô dâu chú rể đều rất đẹp và xứng đôi. Hình như lúc chụp nó, cả hai đều chẳng vui vẻ. Cô nhìn người con gái mặc váy cưới kia, đó là một cô gái rất đẹp, cô biết cô nàng này, vì gia tộc của cô ta rất nổi tiếng ở Singapore. Cô càng nhìn chăm chú thì mới phát hiện ra một điều kinh ngạc, ở tai của cô ta có một cái nốt ruồi, nằm ở vị trí giống với nốt ruồi của cô. Cô bất giác đưa tay lên chạm vào tai mình, trái tim rét buốt. Lần đầu tiên gặp nhau, đôi mắt xanh của anh chỉ nhìn về nó.

Hôm đó, cô chạy như điên ra khỏi nhà anh. Cô đi đâu nhi, là tới thẩm mỹ viện. Tới đó làm gì, xoá đi nốt ruồi trên tai mình. Một tuần sau cô tới tìm anh, anh vẫn vậy, vẫn hoà nhã đối xử với cô, tuy nhiên đôi mắt anh đã lạnh đi phần nào. Bởi vì, nốt ruồi kia đã bị xoá.

"Thiên, em có thể hôn anh không?" Cô mỉm cười nhìn anh.

Anh cúi xuống nhìn cô, "Lung Nguyệt, chúng ta chia tay đi."

Trái tim cô lúc ấy như hoá đá.

"Anh tặng em một chiếc vòng cổ rồi em sẽ chia tay với anh." Cô nói.

Anh gật đầu.

Bọn họ tới tiệm trang sức nổi tiếng của Ý, nhân viên giới thiệu cho cô rất nhiều mẫu nhưng cô chẳng ưng ý cái nào.

"Em muốn vòng cổ như thế nào?"

Cô chỉ vào chiếc nhẫn mà người nhân viên vừa đưa cho anh. Đó là một chiếc nhẫn rất đẹp với điểm nhấn là bông mẫu đơn rực rỡ bằng thạch anh và những chiếc lá xanh màu ngọc lục bảo. "Em muốn chiếc vòng cổ có mặt dây chuyền hình như thế."

Anh nhìn cô, lắc đầu, "Đây không phải là lựa chọn đúng đắn."

Sau đó bọn họ rời đi và không mang theo một chiếc dây chuyền nào về.

Ngày hôm sau, Lung Nguyệt đã có một quyết định ngu xuẩn nhất cuộc đời mình. Cô cắt cổ tay tự sát và gọi cho anh.

"Em sắp chết rồi!"

"Ừ."

"Thiên, rõ ràng anh có thể quên cô ta, nhưng tại sao vẫn cứ giữ chấp niệm sâu như vậy?"

"Anh mà biết thì anh đã sớm yêu em rồi."

"Thiên, thực ra không phải anh đa tình mà là anh quá chung tình. Nói với em, tại sao lại trở thành kẻ đào hoa như vậy?"

"Vì anh đau khổ."

Sau cuộc gọi đó, xe cấp cứu đã tới mang cô đi. Ngày hôm sau, một chiếc siêu xe mang tới nhà của Lung Nguyệt và một chiếc vòng cổ đặt riêng có mặt dây chuyền hình mặt trăng đính kim cương được đóng trong hộp nhung cao cấp.

Lung Nguyệt tới bây giờ vẫn đeo chiếc vòng cổ đó, trên cổ tay cô có một vết sẹo và cô đã xăm chữ lên vết sẹo đó, ba chữ thôi: Thần-Thiên-Niên.

Cô đã tự mình sáng tác một bài hát, rất nhanh nó rất nổi tiếng. Khi cô được phỏng vấn, tại sao lại nổi hừng sáng tác bài hát ấy. Cô mỉm cười, "Vì tôi đau khổ."

Bài hát đó có một câu hát từng gây sốt xã hội một thời gian dài, "*Bao nhiêu nỗi nhớ mới tỏ hết tình yêu? Bao nhiêu đau đớn mới luân chuyển được người. Tự hỏi bản thân tại sao thế? Chắc mãi lưu luyến nốt son nơi tại.*"

Rồi một quãng thời gian rất dài sau đó, Lung Nguyệt tới Bali nghỉ dưỡng, khi dạo mình trên biển hoàng hôn, cô bất ngờ gặp lại anh, anh vẫn chơi cái trò viết chữ trên cát. Cô tới bên anh, "Thiên, anh vẫn còn đau khổ sao?"

Anh nhìn cô, cười sâu, để lộ lúm đồng tiền hạnh phúc, "Không, anh đã hết đau khổ rồi. Em đã ngừng đau khổ chưa?"

Cô im lặng.

Ánh chiều tà chiếu trên bờ lưng rộng của anh, dấu chân anh in trên cát, hướng đi ấy thẳng tới bóng hình của một người con gái, Lung Nguyệt nhìn người

con gái ấy, đó là cô gái với chiếc nốt ruồi nơi dải tai. Cô thờ dài, ngồi xuống trên bãi cát, cô di ngón tay viết chữ trên đó. Cô viết chữ gì nhỉ, à, là một cái tên, cái tên của người con gái đặc biệt trong lòng anh, từng nét, từng nét in trên cát, ba chữ hiện lên: Cung Ân Thần.

Cô nhìn mặt trời đã chỉ còn vương lại chút ánh tím nơi rặng biển. Tay cô mân mê chiếc vòng cổ hình mặt trăng của mình. Khoé môi cong lên, một giọt nước mắt rơi xuống. "Thiên, em vẫn rất đau khổ, tựa như anh trước đây vậy."

* _ * _ * _ * _ * _ * _

Ở New York bắt đầu truyền đi một tin đồn, đó là về ông trùm kinh tế người lai Ý - Trung, Johasnh Lioen cặp kè với rất nhiều phụ nữ. Kể từ sau khi li hôn với cô vợ tiểu thư của gia tộc vừa mới phá sản ở Singapore, anh ta đã buông thả mình. Hình tượng "người chồng mẫu mực" đã bị anh ta phá nát, thay vào đó là một quý ông đào hoa nhất giới. Và cứ thế cứ một tháng, nhật báo New York lại đăng lên hình ảnh một cô gái nào đó đang cặp kè với vị này.

Có lần trong một bữa tiệc rượu ở California, phóng viên đã đánh bạo hỏi anh ta một câu, "Mr.Lioen, vợ cũ và anh có còn giữ liên lạc chứ? Cô ấy có tỏ thái độ gì về các tin đồn tình ái của anh không?"

Lúc ấy người đàn ông mắt xanh nhếch mép, trả lời một cách đầy phóng khoáng, "Ồ, hình như đã hai năm sáu tháng kể từ khi tôi chuyển 10 triệu đô tới tài khoản của cô ấy hậu ly hôn. Còn cô ấy có thái độ thế nào thì chưa mới biết, anh hiểu mà, cô ấy đang rất hạnh phúc với công việc cứu người của mình."

Vị phóng viên ấy có chút muốn hỏi thêm nhưng đã bị vệ sĩ của người kia chặn lại. Tuy nhiên anh ta rất cố chấp, giữa mọi tiếng ồn ào, giọng anh ta hét lên truyền tới bóng lưng của người đàn ông mặc âu phục cao cấp kia: "Tôi nghe nói vợ cũ của ngài có một đứa con trai, ba tháng nữa sẽ tròn hai tuổi. Thời gian ấy chẳng phải quá trùng hợp với thời điểm mà ngài và cô ấy li hôn sao? Tôi còn chụp được bức ảnh của đứa bé đó, nó có một đôi mắt xanh sâu như biển."

Cả hội trường dường như im lặng lại, chỉ còn tiếng máy ảnh tách tách, người đàn ông đó xoay người lại, một nụ cười lạnh nở ra, "Anh ở tạp chí The Century phải không?"

Vị phóng viên ấy cảm nhận được sự run rẩy nơi tay của mình, anh ta cứng nhắc gật đầu.

Đôi mắt lạnh nhìn anh, "Tôi nhớ mặt anh rồi." Và câu chuyện của ngày mai cũng rất đời bình thường, chỉ là tạp chí nào đó vừa sa thải một anh nhân viên nào đó chỉ vì tội quá táy máy. Cũng chẳng có tờ báo hay băng tin nào truyền ra tin tức về một đứa trẻ sắp được hai tuổi kia.

Và một tháng sau, bạn gái của Johasnh Lioen lại đổi thành một cô gái mới, nhưng rất lạ, so với đàn mẫu nóng bỏng mà anh ta từng hẹn hò thì cô nàng này có vẻ lép vế hơn. Cô ta là Trương Tiểu Kiều, một cô mẫu vô danh của Singapore chẳng qua chỉ là tới New York dạo chơi một tí thế nhưng lại lọt vào mắt xanh của vị tỉ phú đào hoa lăm lăm này. Cô ta được anh ta mang tới các bữa tiệc thượng lưu, hơn nữa thời gian bên cạnh còn kéo dài hai tháng, quá dài so với một mối tình mà anh ta có trước đây. Thậm chí trên trang Instagram của cô ta còn xuất hiện bức ảnh một chiếc nhẫn mẫu đơn đỏ thiết kế độc nhất trên ngón áp út. Tuy nhiên, chỉ sau 16 phút đăng bài, bức ảnh đó đã bị xoá vĩnh viễn, ngày tiếp theo, bên cạnh vị tỉ phú kia lại là một nàng diễn viên người Nga với thân hình nóng bỏng mới.

Tròn ba tháng kể từ khi chàng phóng viên kia bị đuổi, người ta lại loạn lên vì hình ảnh chiếc Maybach phiên bản độc nhất trên thế giới được thiết kế riêng cho Johasnh Lioen đâm vào bức tường của ngân hàng SV. Đầu xe bị méo mó, nói thẳng hơn là nát bét, còn người lái nó thì phải vào viện cấp cứu, nghe nói nồng độ cồn của anh ta rất cao, hừm, tựa như đã núp hết một chai rượu 78 độ bỏ trong hầm nhiều năm. Sau đó vị tỉ phú kia phải nộp một khoản tiền khá chất và vào tù ngồi một năm vì tội sử dụng rượu bia khi tham gia giao thông, gây rối trật tự công cộng.

Trong khoảng thời gian anh ta ngồi tù, một cuộc phỏng vấn Jay Vicber, CEO của tập đoàn công nghệ Anicoff đã đề cập tới việc cậu bạn thân của anh ta bóc lịch vì lái xe đâm vào tường thì chàng trai châu Á kia đã mỉm cười, "Có gì đâu? Chẳng qua ở Canada tổ chức một cái đám cưới thôi mà." Lúc ấy, chẳng ai hiểu anh ta nói gì.

Lại bằng đi một thời gian, vị tỉ phú với chiếc Maybach nát đầu đã ra tù, phóng viên đã chờ sẵn ở đó, ngay khoảnh khắc anh ta ra tù, mọi người nhanh chóng chạy tới phỏng vấn, vị tỉ phú kia hoà nhã trả lời lí do vì sao mình lại đâm vào ngân hàng như vậy: "À, nghe nói đó là cách tự tử thể hiện sự giàu sang."

Lại trả lời cho vấn đề vì sao tự tử: "Hừm, muốn ai đó chú ý có được coi là lí do không?"

Vị tỉ phú trẻ kia trở lại thương trường, chẳng có gì thay đổi ngoài việc tên anh ta trên bảng thứ tự tỉ phú tăng lên một bậc và anh ta lại yêu thêm một cô bạn gái người Singapore nữa. Nhắc tới bạn gái Singapore là lại nhớ tới Trương Tiểu Kiều, nhờ tin đồn tình ái với vị tỉ phú người Ý kia mà cô ta đất show hơn hẳn, cô ta còn được mời diễn ở tuần lễ thời trang Paris cơ mà. Thịnh thoảng cô ta vẫn hay nhắc tới mối tình với anh chàng tỉ phú kia, cô ta sẽ nói: "Sáu mươi hai ngày hẹn hò, anh ta chỉ nắm tay tôi sáu lần đi sự kiện. Anh ta chẳng bao giờ hôn tôi huống gì nói tới việc lên giường. Anh ta ném tiền cho tôi rồi bỏ mặc tôi. À, thỉnh thoảng anh ta sẽ ôm tôi đấy, nhưng mà đó là khi say và cái tên anh ta thốt ra sẽ rất thú vị đấy. Nhưng đây không phải là điều tôi được phép tiết lộ."

"Cô còn giữ những món đồ anh ấy tặng chứ?"

"Tất nhiên là có."

"Vậy chiếc nhẫn mẫu đơn kia cô giữ chứ? Sao không thấy cô đeo?"

Câu hỏi ấy khiến Trương Tiểu Kiều co rúm mặt lại, sắc mặt tái đi, sau đó nhếch mép trả lời: "Chiếc nhẫn nào cơ? Tôi chẳng biết đấy." Và quản lí của cô

ta xin không phỏng vấn nữa.

Trở lại cùng mối tình của Johasnh Lioen và cô bạn gái Singapore mới. Có người thấy hai người bọn họ cùng đi vào một cửa hàng trang sức. Họ đồn đoán là trái tim đa tình của tỉ phú đào hoa kia đã chịu dùng chân rồi sao? Tuy nhiên, ngày sau đó, cô bạn gái Singapore lại bị chụp ảnh nhập viện cấp cứu trong tình trạng máu ở cổ tay không ngừng chảy. Và rồi một chiếc siêu xe lại được ban tặng cho cô bạn gái mặt tái nhợt trong phòng bệnh cùng một chiếc vòng cổ đẹp đẽ.

Bạn nghĩ câu chuyện của anh chàng tỉ phú một đời vợ và vô số người tình này đã kết thúc rồi sao? Không! Nhầm rồi, bạn vì bây giờ chúng ta mới bắt đầu phân tích về anh tỉ phú này. Anh ta thừa hưởng khối tài sản khổng lồ từ ông bố tài giỏi của mình và một gia tộc đồ sộ lưng lầy nước Ý. Anh ta từng cưới vợ là cô tiểu thư của Tập đoàn tài chính Cung thị của Singapore - Cung Ân Thần, rồi li hôn sau một năm và chi 10 triệu đô trong khối tài sản chục tỉ đô của anh ta cho cô vợ anh ta. Từ Âu tới Á, Mỹ tới Nam Phi, bạn gái anh ta là một con số dài dằng dặc, nhưng vẫn đếm được, anh ta chỉ "yêu" một cô trong 1 tháng, thỉnh thoảng có 2 tháng hoặc hơn nếu cô ấy là người Singapore. Anh ta có một hội bạn cũng đầy tai tiếng chẳng kém gì mình, nào là những anh chàng đào hoa của Tứ đại gia tộc lưng lầy cho tới các ông trùm, cậu ấm khắp mọi nơi, thế thì liên quan gì? Ồ, rất liên quan đấy, bởi vì mỗi khi những cậu bạn này của anh ta được phỏng vấn, mà vấn đề xoay quay anh chàng này thì câu trả lời luôn là: Anh ta ghét Canada, thích người phụ nữ nào nốt ruồi ở dái tai, thích sưu tầm vé máy bay và cả anh ta là kẻ khó hiểu. Nếu không tin thì cứ chờ mà xem, vào ngày 17 tháng 8 hằng năm anh ta sẽ gọi một cú điện thoại tới đâu thì không biết nhưng câu cuối cùng trước khi tắt máy lúc nào cũng là: "Thuyền trưởng Hook tạm biệt Peter Pan, gửi lời chào tới Jenny nhé, thêm cả một cái hôn thật sâu." Và nhà anh ta có tận 4 chiếc váy cưới được đặt may từ nhà thiết kế đẳng cấp thế giới nhưng chưa từng được ai mặc. Lần nào đó nếu anh ta làm roomtour về phòng thay đồ của mình thì các người sẽ thấy.

Ồ, anh chàng tỉ phú này thật thú vị. Đúng không? Hay là tôi nên nói là tội nghiệp, bi thương và đậm nỗi sầu? Chắc các bạn sẽ biết dùng từ để diễn tả.

Vào ngày ba mươi tháng 12 nhiều năm kể từ khi anh ta li dị cô vợ đầu của mình, một chuyến máy bay đã hạ cánh xuống thành phố X của Trung Quốc. Người đi tới đó là ai chắc chắn các bạn biết mà.

Ngày 8 tháng 1 của năm mới, anh ta được lên báo Trung Quốc vì đã giúp một cô bác sĩ bắt lại tên bệnh nhân tâm thần lên trốn khỏi bệnh viện chạy tới công viên gần đó.

Ngày 11 tháng 1 của năm mới, anh ta bị chụp trộm một bức ảnh đi ăn tối với một mỹ nhân váy trắng, mà thân phận của cô ta chính là vợ cũ của Dung Dĩ vị tỉ phú kinh doanh chuỗi khách sạn đất đỏ hàng đầu châu Á - Lạc Y, nghe nói khi chàng tỉ phú của chúng ta học đại học ở MIT thì đã có khoảng thời gian hẹn hò cùng cô gái này. Tiêu đề của bài báo ấy là gì nhỉ, à - "Người tình cũ, mối tình khó quên của chàng tỉ phú đào hoa?"

Ngày 15 tháng 1, một vụ kiện xảy ra giữa chàng tỉ phú này và cô vợ cũ duy nhất của anh ta liên quan tới việc đưa con. Luật sư của anh ta nói là vợ cũ của anh ta đã giấu anh ta chuyện có con và khiến phụ tử chia lìa suốt năm năm.

Ngày 17 tháng 1, phiên toà Singapore xét xử vụ kiện.

Ngày 18 tháng 1, hình ảnh đi công viên giải trí của vợ chồng tài phiệt Bạch Niên Vũ và Tiêu Tiểu Diệp dạt theo một đũa trẻ mắt xanh gây náo loạn. Ai chả biết Bạch Niên Vũ thân với chàng tỉ phú chúng ta đang nhắc tới cho nên rất nhanh đã rò rỉ hình ảnh đũa bé. Bàn sao nhĩ của chàng tỉ phú ấy.

Ngày 24 tháng 1, cậu bé được đưa tới Singapore để tự mình quyết định sẽ sống với ai. Và một điều bất ngờ xảy ra, cậu bé ấy chạy tới ôm chân chàng tỉ phú của chúng ta và khanh khách kêu lên: Thuyền trưởng Hook, Peter Pan cuối cùng cũng gặp được người.

Ngày 3 tháng 2, ồ, chàng tỉ phú bị chụp lén cảnh đang hôn vợ CỬ của mình ở rừng hoa anh đào Nhật Bản.

Ngày 5 tháng 2, ồ, chàng tỉ phú đăng trên mọi trang mạng xã hội của mình hình ảnh một bàn tay đeo nhẫn hoa mẫu đơn. Dư luận ồ ạt náo loạn, chiếc nhẫn này giống với chiếc mà cô bạn gái cũ của chàng ta từng khoe lên và xoá nhanh chóng, tuy nhiên khi nhìn kĩ lại, không giống lắm, tại sao? Bông mẫu đơn này đã được gắn thêm lá cây làm bằng ngọc lục bảo. Sau đó chiếc nhẫn đã được tiết lộ, là của nhà thiết kế Katty làm ra, giá của chiếc nhẫn này là 34 triệu đô, và nó đã được làm lại nguyên bản từ một chiếc nhẫn khác.

Ngày 7 tháng 2, tin tức chấn động, cô chị của vợ cũ của chàng tỉ phú đã tố cáo cô vợ cũ kia là nguyên nhân khiến gia tộc họ Cung bọn họ phá sản. Hai chết ba, mẹ và cô chị cả của mình. Người xúi giục cô vợ cũ kia chính là anh chồng cũ của cô ta, vị tỉ phú chúng ta vẫn luôn nhắc tới.

Ngày 12 tháng 2, di chúc của cố chủ nhân của Cung gia được công bố. Ngoài cô vợ cũ của anh chàng tỉ phú và người con trai cả của mình ra thì hai đứa con gái còn lại đều không phải là con ruột của mình mà là do vợ ông ta tặng tị với người khác. Và việc ông ta phá sản là do vợ ông ta đã lén lút bán cổ phần công ty ra ngoài và làm lộ bí mật của công ty.

Ngày 17 tháng 2, xác của cô chị của cô vợ cũ của chàng tỉ phú được hiện nổi trên sông.

Ngày 18 tháng 2, một viên đạn bắn bắn ra khỏi nòng súng.

Ngày X tháng Y, trên bờ cát Bali, người đàn ông viết trên cát: Mãi mãi bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thảm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Chạm tới nỗi nhớ

Thảo nguyên Saskatchewan ở Canada được đánh giá là một trong những nơi chứa đựng vẻ đẹp thiên nhiên mộng mơ nhất "xứ sở lá phong". Nơi đây thu hút bởi các thảo nguyên rộng lớn và những cánh đồng lúa mì trải dài bạt ngàn. Vào mùa thu hoạch, cả thảo nguyên như khoác một tấm áo mới với những cánh đồng lúa chín vàng dưới cái nắng rực rỡ của mặt trời, tạo nên một vẻ đẹp vô cùng ấm áp và bình dị. Đặc biệt, mỗi lúc hoàng hôn buông phủ, cả thảo nguyên màu vàng dường như được phủ lên vẻ đẹp mong manh lạ thường khiến sắc vàng càng trở nên mộng mị, huyền ảo.

Cung Ân Thần tựa mình trên tảng đá to, ánh mắt phóng ra nhìn ngắm vạn vật rực rỡ. Những đồng cỏ rộng lớn, cảnh vật hoang sơ, những đàn gia súc di chuyển chậm chạp trên đồng cỏ xanh ngút ngàn dưới vùng trời xanh thăm thẳm. Vẻ đẹp thăm thẳm của các thảo nguyên khiến bất kì ai cũng phải mê mẩn, thẩn thức.

"Này Lisa, cô đang ngẩn ngơ tìm kiếm điều gì vậy?" Jack, chàng trai tốt bụng con trai của chủ khách sạn mà cô đang thuê đi tới, ngồi xuống bên cạnh cô, vui vẻ hỏi.

Cô quay đầu, mỉm cười, "Đây có phải là thiên đường mà mọi người đang tìm đến không?"

Jack nhướn vai, "Tôi không biết, định nghĩa về thiên đường của mỗi người khác nhau mà."

Cô gật đầu, có lẽ vậy.

"Chồng cô đâu?" Jack hỏi. Ngày mà cô nàng này tới đây, bên cạnh là một người đàn ông châu Á rất điển trai, nhìn là biết người giàu có.

"Anh ấy có việc gấp đi rồi." Cô trả lời. Dung Dĩ nói với cô rằng anh ta vừa mở một khách sạn mới ở Băng Cốc, Thái Lan nên cần phải tới đó để cắt băng khánh thành.

Jack có chút thương cảm cho cô, một người con gái xinh đẹp như vậy mà lại phải cô đơn ở đây. "Cô không buồn sao?"

"Buồn vì điều gì cơ chứ?" Cô khó hiểu hỏi.

"Tuy cô hay cười nhưng tại sao tôi cứ cảm thấy trong đáy mắt cô vương phiền muộn. Hạnh phúc cô tìm kiếm nằm ở đâu?" Anh ta hỏi, cô gái này mỗi lần cười lên đều sẽ rạng rỡ như hoa nhưng chỉ cần khoé môi kéo xuống, ánh mắt của cô sẽ đầy muộn thương.

"Tôi không biết nữa." Cô trầm mặc, nhìn về phía ánh mắt trời, "Hạnh phúc là gì cơ chứ?"

Jack im lặng. Cô gái ngồi bên cạnh anh cả thân mình chìm trong ánh hoàng hôn cuối ngày, chiếc váy màu đỏ với những bông hoa nhỏ tôn lên vẻ đẹp của cô, Jack có cảm tưởng người con gái này như đoá mẫu đơn, nở rộ tới mức làm người ta mê mẩn rồi tàn đi khi ánh chiều vụt tắt.

Cô gái, cô đang tìm kiếm hạnh phúc nơi đâu vậy? Rõ ràng trông cô rất vui vẻ nhưng tại sao, trái tim cô lại băng giá?

Jack thờ dãi, cô gái này, khiến anh phiền muộn.

Đêm về, sau khi dùng bữa tối, Cung Ân Thần theo thói quen ngồi bên cửa sổ, gọi điện thoại tới cho một người.

"Tiểu Mân Thầu có nhớ mẹ không?" Cô dịu dàng hỏi.

Bên kia im lặng.

"Tiểu Mân Thầu giận dữ ai vậy?" Cô biết cái điệu bộ của cậu nhóc này mà.

"Tiểu Thần, hôm nay Barcelona đã thua Real Madrid rồi. Chú Messi thi đấu không tốt, Tiểu Mân Thầu hơi buồn." Cậu bé kia thở thè nói với cô.

"Ồ. Trong trận đấu đâu phải lúc nào cũng thắng hết đâu." Cô nhẹ giọng.

"Nhưng mà, vẫn buồn." Cậu bé giọng rầu rầu.

"Hừm, lần sau chú Messi sẽ thi tốt hơn, lúc ấy Tiểu Mân Thầu sẽ vui thôi." Cô khuyên nhủ, đối với con trai của mình, cô luôn hết cách.

"Nhất định rồi." Tiểu Mân Thầu gật đầu, giọng riu rít.

"Vậy con có nghe lời cậu Tử Dương không?" Cô hỏi.

"Cậu lớn đã mua cho con bộ đồ bóng đá số 10 của chú Mesi. Con rất nghe lời cậu lớn, con còn mua cho Tiểu Thần một chiếc khăn, nghe mấy cô người Tây Ban Nha nói chiếc khăn đó sẽ mang lại hạnh phúc cho người quàng nó."

" Mẹ cảm ơn Tiểu Thần nhé!" Cô vui mừng, con trai cô lớn rồi.

" À mà mẹ, hôm nay thuyền trưởng Hook đã gọi cho con. Ngài ấy nói ngài ấy đang ở Canada, muốn tới thăm con nhưng con lại đi Tây Ban Nha mất rồi." Cậu bé bỗng nhiên nói. " Thuyền trưởng Hook" mà cậu bé nhắc đến thực ra Cung Ân Thần cũng chẳng biết là ai, nghe nói có lần cậu bé đi Disney Land cùng với Quan Nhi đã gặp người đó. Hai bọn họ rất hợp nhau, còn trao đổi điện thoại, cứ vậy đã duy trì mối quan hệ được 1 năm nay rồi.

" Vậy hẹn ngài ấy lần sau vậy." Cô khẽ cười.

" Mẹ ơi, ở Canada giờ khuya rồi, mẹ nhớ ngủ sớm."

" Ủ, Tiểu Mân Thầu cũng vậy nhé."

" Mẹ, mẹ ghé má tới bên điện thoại đi."

Cung Ân Thần nghe lời cậu bé, kê má bên điện thoại.

" Chụt, đây là nụ hôn chúc ngủ ngon của Tiểu Mân Thầu. Chụt, cái này là thuyền trưởng Hook nhờ con gửi tới mẹ."

Cô bỗng nhiên thấy đôi mắt mình đỏ ửng lên. Đây là hạnh phúc của cô.

" Tạm biệt mẹ. Good night. Hẹn gặp mẹ sớm."

" Good night, my cookie."

Cung Ân Thần tắt máy, đáy mắt cô thoáng hiện nỗi buồn, năm năm rồi, mọi thứ đều đã thay đổi, chỉ riêng trái tim cô chưa một lần được yên ổn. Cô thường băng quơ nghĩ, rồi lại buồn rầu trầm tư, " Mọi chuyện đã ổn rồi phải không?"

Cô đi tới tủ, lấy lọ thuốc trong ngăn kéo, uống một viên. Đây là thứ duy nhất có thể giúp tinh thần cô thoải mái mỗi ngày. Cô đi tới ghế, theo thói quen, xem tin tức. Hừm, hôm nay không có tin gì về anh cả, cô không phải đau đầu vì mấy cái tin đồn hẹn hò của anh. Chẳng có gì cả, cô yên tâm, tắt điện thoại, một lúc sau, đôi mắt cô trĩu xuống, cô mệt rồi, muốn đi ngủ. Ánh trăng vàng ngoài cửa chiếu rọi vào căn phòng, cô nằm trên ghế, an tĩnh. Ngoài kia, có một chiếc xe màu đen tuyền đỗ không xa, chỉ cần hạ kính xuống là có thể nhìn thấy ánh đèn vàng nơi căn phòng của cô. Người ở trong đó từ từ mở cửa xe, bộ âu phục trên người hình như là vừa rời khỏi một sự kiện nào đó, hơi men còn bám trên từng thớ vải. Anh đi tới căn nhà gỗ nhỏ kia, gõ cửa. Có người ra mở, nhìn thấy anh, hơi ngạc nhiên.

" Ông chủ!" Jack chào hỏi.

Người đàn ông đó gật đầu.

" Cô ấy đã lên phòng vào lúc 8 rưỡi tối." Jack đưa cho anh chiếc chìa khoá phòng.

Người đàn ông cao lớn kia bước từng bước cẩn thận đi lên tầng, chiếc cầu thang gỗ sồi theo bước chân anh phát ra tiếng cọt két nhẹ. Anh đi tới phòng của cô, mở khoá. Đèn ngủ vàng cam trên giường vẫn còn sáng, cô thì ngủ say trên chiếc ghế mây, bên cạnh là lọ thuốc ngủ vẫn còn mở nắp. Anh nhúu mày, đóng nắp thuốc lại, đi tới trước mặt cô, đặt xuống một nụ hôn trên trán.

" Tiểu Thần." Người đang say ngủ kia khẽ cựa quậy, chiếc ghế mây này chắc quá nhỏ, cô nằm thế nào cũng khó ngủ.

Người đàn ông đó vuốt mái tóc đen nhánh của cô, tay luôn nơi eo, cẩn thận bế cô lên giường. Anh ta nằm xuống bên cạnh cô, kéo chiếc chăn mỏng lên đắp cho cô. Tay anh vòng ôm lấy cô, nắm chặt từng ngón tay. Đôi mắt ánh xanh không hề ngủ, chỉ im lặng ngắm người trong lòng. Giấc ngủ của cô phải cản đến thuốc, điều đó thật tệ. Anh tựa cằm nơi vai cô, môi đặt lên cổ cô một nụ hôn, như giải toả nỗi nhớ, như khiến nỗi đau trong lòng vơi đi. Đèn ngủ được anh với tay tắt đi, mọi thứ dần chìm trong ánh trăng nhẹ, tựa như phút lãng mạn của những đôi yêu nhau. Trái tim nằm cạnh nhau nhưng sao chẳng chung nhịp đập. Người đàn ông ấy ôm chặt người con gái trong lòng.

" Cung Ân Thần, anh thật sự rất nhớ em!" Trong đêm tối, thanh âm đầy đê nén của người đó cất lên, tựa như bản tình ca buồn đau, tựa như nốt trầm giữa đêm tối.

Tia nắng sớm mai nghịch ngợm chạy vào căn phòng nhỏ, hình như khiến người nào đó tỉnh dậy, anh ta đưa tay lên xem đồng hồ, thờ dãi rồi rời khỏi giường, trước khi đi, ánh mắt vẫn vương lại trên người đang say giấc. Tuy nhiên không một chút chần chừ, anh ta khe khẽ mở khoá rồi rời khỏi khách sạn. Xe anh vẫn đỗ tại chỗ cũ, tối qua anh đã tự mình lái tới đây. Vừa lên xe, thân hình anh đã mệt mỏi, anh day day thái dương, một lúc lâu sau mới khởi động, chiếc xe rời khỏi thảo nguyên, băng băng trên con đường, bỏ lại phía sau nỗi nhớ.

Cung Ân Thần tỉnh dậy, đồng hồ đã là 8 giờ, cô rời giường, định đi vào nhà vệ sinh nhưng cô chợt nhớ ra một điều, cô tự lên giường từ lúc nào? Tối qua khi ngủ, cô vẫn nằm ở ghế嘛. Chẳng lẽ bây giờ cô xuất hiện chứng mộng du sao? Cô đau đầu, nhất định phải đi khám lại đã. Khi cô vệ sinh cá nhân xong, xuống dưới tầng, Jack đã chuẩn bị bữa sáng cho cô, cô rất thích thực phẩm ở đây, nó đều rất sạch và hoàn toàn từ nông trại riêng của gia đình Jack.

" Chào buổi sáng, Lisa!" Jack đưa cốc sữa đặt lên bàn rồi nở một nụ cười tươi hướng tới cô.

Cung Ân Thần chào lại, cô ngồi xuống bàn ăn, thịt xông khói, bánh mì đen, trứng và một li sữa bò thơm ngon. Cô cầm đĩa lên, ăn một cách ngon lành.

Jack đi vào nhà bếp rồi mang ra một rổ nho xanh mọng nước.

"Nho xanh từ trang trại vừa được hái xuống, rất ngon, cô nên thử." Jack đặt trước mặt cô, Cung Ân Thần cảm ơn.

TV vừa vặn chiếu bản tin tài chính.

"Tập đoàn Lioen vừa đặt cột mốc thứ 50 tại Canada, chủ tịch Johasnh Lioen đã tự mình tới và chính thức triển khai dự án khu kinh tế mới."

Màn hình hiện lên hình ảnh người đàn ông với bộ âu phục màu đen, mái tóc cắt tỉa gọn gàng với đôi mắt xanh huyền bí. Cảnh anh bắt tay với đối tác, nở một nụ cười lịch lãm chắc chắn sẽ khiến những cô gái xem bản tin này phải si ngốc. Cung Ân Thần giữ thái độ bình thản nhìn người đó, anh chẳng có gì thay đổi ngoài việc thần thái lạnh lùng.

"Vị tí phú đó rất được đúng không?" Jack cảm thán nói với cô.

"Ừ." Cô gạt đầu, tay bút một quả nho bỏ vào miệng, rất ngon.

"Nghe nói anh ta rất đa tình, không biết ai sẽ là người nắm giữ trái tim anh ta?" Jack nhìn cô bằng ánh mắt ẩn ý. Cung Ân Thần làm ngơ, vẫn tiếp tục ăn nho, nhưng vị ngọt đã hoà cùng vị chua.

Cung Ân Thần uống sạch cốc sữa rồi cầm chùm nho đi ra trước cửa khách sạn, ngồi trên xích đu dưới cây to, lắc nhẹ. Buổi sáng ở đây, nắng không gắt mà lại dịu nhẹ, không khí trong lành, cô rất thích.

Ánh mắt cô nhìn lên bầu trời xanh cao, màu xanh này làm cô nghĩ tới đôi mắt của anh. Cô thở dài, "Thắm Hạ Thiên, em thật sự rất nhớ anh!" Một giọt nước mắt lăn xuống.

Review sơ sơ để má đi chơi Sydney.

"Cung Ân Thần, em đang trốn tránh điều gì?"

"Chẳng gì cả."

"Nói dối. Tại sao em không muốn gặp Tiểu Mân Thầu, tại sao mỗi năm chỉ dành trọn đúng ba ngày cho thằng bé hả."

"Em..."

"Em sợ đôi mắt của Tiểu Mân Thầu khiến em nhớ tới ai sao?"

"Cung Tử Dương câm miệng."

"Cung Ân Thần, em là người mẹ tệ nhất thế gian này."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thắm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Về Trung Quốc cùng mẹ

Cung Ân Thần lao vội từ chỗ sân bay ra, gọi taxi chở mình tới bệnh viện. Cả chuyến đi, tay cô luôn nắm chặt lấy, móng tay cào cào tới rách da. Khi vừa tới bệnh viện ở thành phố Madrid, trước sảnh, Cung Tử Dương đã đứng chờ.

"Tiểu Mân Thầu làm sao hả?" Cô nắm chặt lấy tay anh, hấp tấp hỏi.

Cung Tử Dương trấn an cô, "Thằng bé lên ăn tôm nên bị dị ứng, không nặng."

Cung Ân Thần quỳ sụp xuống, ôm lấy mặt mình, "Thằng bé sẽ không sao."

Cung Tử Dương nhìn cô, "Cung Ân Thần, đứng dậy đi. Thằng bé sẽ ổn thôi."

"Không đâu, em từng bị dị ứng, lúc ấy rất khó chịu, mà thằng bé rất nhỏ, càng khó chịu hơn." Cung Ân Thần nhỏ giọng.

Cung Tử Dương kéo cô dậy, để cô nhìn thẳng vào mắt mình.

"Cung Ân Thần, em cũng biết lo lắng cho thằng bé sao?" Anh gần giọng.

Cung Ân Thần nhìn anh, miệng thốt lên, "Anh nghĩ gì vậy thế hả?"

Cung Tử Dương lặng người, anh buông cô ra, "Đi thôi. Thằng bé đang ở một mình." Cung Ân Thần gật đầu.

Khi tới phòng bệnh của Tiểu Mân Thầu, Cung Ân Thần chần chừ đứng trước một hồi lâu rồi mới mở cửa đi vào. Tiểu Mân Thầu đang đứng trên giường, đôi mắt vẫn dán trên chiếc TV, xem bản tin thời sự. Nghe tiếng mở cửa thì quay đầu lại nhìn, vừa trông thấy cô thì hai mắt sáng rực lên, nhảy từ trên giường xuống chạy tới ôm lấy cô.

"Mẹ!"

Cung Ân Thần đón lấy con, ôm vào lòng, "Tiểu Mân Thầu."

Tiểu Mân Thầu lưu luyến ở trong lồng ngực ấm áp của mẹ, miệng chu lên lí nhí, "Xin lỗi mẹ, Tiểu Mân Thầu lại làm mẹ lo lắng rồi."

Cung Ân Thần vuốt mái tóc mềm của con trai, lắc đầu, "Con ổn là được rồi." Cô bế con về giường, cẩn thận xem từng vết ban đỏ trên người con, khi ngừng đầu lên, cô lại chạm vào đôi mắt xanh, cả người như có dòng điện, cô tê cứng lại.

"Mẹ, sao vậy?" Tiểu Mân Thầu đưa đôi tay bé nhỏ của mình đặt lên má cô, lo lắng.

Cung Ân Thần lắc đầu, "Không sao cả."

Tiểu Mân Thầu xoa xoa má cô hồi lâu, "Cuối cùng mẹ cũng tới thăm con. Phải hai tháng mười hai ngày nữa mới tới ngày chúng ta gặp nhau nhưng bây giờ mẹ tới đây với con, con rất vui."

Cung Ân Thần tay cứng lại, phía sau Cung Tử Dương cả người đầy lạnh khí, "Tiểu Mân Thầu, cho cậu lớn gặp riêng mẹ một tí nhé." Anh mỉm cười nói với cậu bé.

Tiểu Mân Thầu mặc dù không muốn nhưng vẫn gật đầu. Cung Ân Thần tới sảnh ngoài của tầng bệnh cùng với Cung Tử Dương.

"Cung Ân Thần, em đang trốn tránh điều gì?" Anh gần giọng.

"Chẳng gì cả." Cô lắc đầu.

"Nói dối. Tại sao em không muốn gặp Tiểu Mân Thầu, tại sao mỗi năm chỉ dành trọn đúng ba ngày cho thằng bé hả." Anh bóp chặt bả vai cô, lớn tiếng.

"Em..."

"Em sợ đôi mắt của Tiểu Mân Thầu khiến em nhớ tới ai sao?" Anh nhìn thấu tâm gan cô, nhếch mép hỏi.

"Cung Tử Dương cầm miệng." Cung Ân Thần bị chạm vào điểm trí mạng, hất tay anh ra, hét lên.

"Cung Ân Thần, em là người mẹ tệ nhất thế gian này." Cung Tử Dương nhìn cô, ánh mắt đầy thất vọng.

Cung Ân Thần đỡ người, cô nắm chặt góc áo, "Cung Tử Dương, em chỉ là...không muốn hại tới thằng bé. Anh biết mà, bệnh tâm lí của em, bất cứ lúc nào cũng có thể phát tác, lỡ như, giống như bốn năm trước, thì em làm sao?" Kí ức ám ảnh về năm đó vẫn khiến cô run sợ, con trai hét lớn trong bàn tay cô.

Cung Tử Dương thờ dài, "Bốn năm rồi, em không thử sao biết được mình đã vượt qua chưa?"

Cung Ân Thần nhìn anh, "Em sợ, sợ bàn tay em lại bóp chặt cổ con giống như lúc trước."

Cung Tử Dương ôm cô, "Ôn thôi mà."

Hai người quay trở lại phòng bệnh, Tiểu Mân Thầu đang cầm điện thoại gọi cho ai đó.

"Cháu lỡ ăn phải tôm nên bị ngứa."

"...."

"Các nốt ban đang sắp mất rồi."

"..."

"Mẹ đã tới thăm cháu, năm nay cháu có thể gặp mẹ hai lần đấy."

"..."

"Cháu sẽ giữ gìn sức khỏe."

"..."

"Tạm biệt thuyền trưởng Hook."

Cung Ân Thần chờ con trai nghe xong điện thoại rồi mới lên tiếng, "Con lại gọi cho thuyền trưởng Hook sao?"

Tiểu Mân Thầu gật đầu, "Con sợ chú ấy lo lắng cho con giống như mẹ nên con phải gọi trước an ủi chú ấy."

Cung Ân Thần gật đầu, cô ngồi lên giường, để Tiểu Mân Thầu ngồi trong lòng mình, "Tiểu Mân Thầu này."

"Dạ."

"Con có muốn về Trung Quốc cùng mẹ không? Chúng ta sẽ ở cùng nhau." Cô nói.

Tiểu Mân Thầu như không tin được, bật ra khỏi người cô, hai tay vòng lại, ôm lấy cổ cô, "Tức là con sẽ được ở cùng mẹ, 24/24 ư?"

Cô gật đầu.

"Được chứ. Bao giờ mình về?" Cậu bé gật đầu lia lịa, như sợ mẹ đổi ý, còn nhanh chóng hỏi luôn.

"Hai ngày nữa về Canada thu dọn đồ của con rồi chúng ta về Trung Quốc nhé."

"Được."

Cung Ân Thần ôm lấy con, lần này, cô sẽ thử, ở bên cạnh con, yêu con.

Cung Tử Dương tựa vào thành cửa, nụ cười nhẹ dương trên môi, ánh mắt anh di chuyển đến màn hình TV, trên đó chiếu tin tức về chàng ti phú mắt xanh nào đó rất quen thuộc, mỉm cười lịch lãm, rồi anh nhìn lại cháu trai nhỏ của mình, đúng là bản sao của nhau.

Tối đó, Cung Ân Thần ở bên cạnh con trai.

"Mẹ đừng đi nhé. Con muốn lúc con tỉnh lại, mẹ phải ở bên cạnh con." Cậu bé vừa uống thuốc, nằm trên giường, tay nắm chặt tay mẹ.

Cung Ân Thần gật đầu, "Mãi ở bên con."

"Không được dối trá." Tiểu Mân Thầu đưa ngón út lên, hướng về cô.

Cung Ân Thần khoá ngón tay của mình với ngón tay của con, "Không dối trá."

Tiểu Mân Thầu ôm lấy eo mẹ, mặt áp vào ngực mẹ cảm nhận hơi ấm, rất nhanh đã chìm sâu vào giấc ngủ. Cung Ân Thần ôm thân hình bé nhỏ của con, mỗi ngày nào còn đỏ hỏn trong tay mẹ, bây giờ đã lớn rồi. Bốn năm qua, con trai của cô luôn ở Canada cùng với Cung Tử Dương còn cô thì lại ở Trung Quốc. Mỗi năm, chỉ gặp con đúng 3 ngày. Lí do vì sao cô xa cách con là bởi vì chứng trầm cảm sau sinh và ám ảnh tâm lí lưỡng cực của cô.

Ba tháng sau khi sinh Tiểu Mân Thầu, cô đã cắt cổ tay tự tử. Cô không hiểu lúc đó tại sao mình lại làm như vậy, chỉ biết, khoảnh khắc thấy anh xuất hiện trên TV, con dao gọt hoa quả đã cắt ngang mạch máu nơi tay cô. Lần đó, may mắn, Cung Tử Dương phát hiện kịp thời. Bác sĩ bảo cô bị trầm cảm sau sinh.

Tiểu Mân Thầu tròn sáu tháng, cô đã đưa tay lên cổ con trai của mình và bóp chặt, tiếng khóc thét của con đã khiến cho Cung Tử Dương phát giác được, ngăn cản cô kịp thời. Kể từ đó, Cung Ân Thần ngăn cách không tiếp xúc với Tiểu Mân Thầu, tiếp nhận điều trị tâm lí. Mỗi năm, vào ngày lễ giáng sinh và năm mới, cô sẽ bay từ Trung Quốc tới Canada để thăm con trong vòng 3 ngày rồi trở về.

Cung Ân Thần luôn ám ảnh về việc mình bóp cổ con trai nên cô luôn xa lánh Tiểu Mân Thầu, kể cả gọi điện thoại mỗi tối, cô cũng không gọi video mà luôn gọi thường, cô chỉ cần nghe giọng của con trai đã là đủ rồi. Nhưng bây giờ, cô nghĩ lại, chẳng lẽ một đời dài như vậy, chỉ có thể gặp con một chút thôi sao? Cung Tử Dương nói đúng, cô nên thử, thử về bên cạnh con.

Y tá đi kiểm tra từng phòng bệnh rồi ngoài sảnh bắt đầu trống vắng. Lúc này, có một người mới từ từ bước ra từ cửa thang máy. Bộ dạng rất vội vã, anh đi tới căn phòng bệnh ở góc cuối, chân chửi định mở cửa thì tay đã bị ngăn lại. Cung Tử Dương bắt lấy tay anh, khách sáo, "Thẩm Hạ Thiên, làm một điều thuốc không?"

Tầng thượng....

Hai người đàn ông đứng đối diện nhau, khói thuốc vờn trên đầu ngón tay. Thẩm Hạ Thiên hút một hơi rồi từ từ nhả ra, ánh mắt đắm chiều nhìn Cung Tử Dương.

"Cung Tử Dương, muốn nói gì?" Thẩm Hạ Thiên nheo mắt nhìn anh ta, giọng có chút lạnh.

"Anh muốn làm một cái bóng tôi bao giờ nữa?" Cung Tử Dương hạ thuốc xuống, giọng đầy thân thiện.

Thẩm Hạ Thiên một khắc ấy như cứng đờ người lại, đôi mắt xanh anh hần tía đau đớn.

"Chùng nào Tiểu Thần sẵn sàng gặp tôi."

Cung Tử Dương khoé môi nhếch lên, không biết đó là nụ cười giễu cợt hay là thất vọng. "Thẩm Hạ Thiên, cô ấy cả đời này cũng sẽ không gặp anh."

"Vậy thì cả đời này tôi ở phía sau." Thẩm Hạ Thiên ngược mặt lên nhìn bầu trời đêm, tiếng anh khe khẽ, là tự nhủ bản thân.

Cung Tử Dương dụi tắt đóm thuốc, ánh mắt đầy vẻ buồn rầu, "Tôi ước gì anh ở bên cô ấy, nhưng cũng thực mong anh đừng bao giờ xuất hiện trước mặt cô ấy."

Thẩm Hạ Thiên lắc đầu, đi tới cửa tầng thượng.

"Thằng bé luôn muốn gặp anh. Những cuộc điện thoại sẽ không khiến hai người gần nhau đâu, thuyền trưởng Hook ạ." Tiếng nói của Cung Tử Dương phía sau cất lên, bước chân Thẩm Hạ Thiên đi như bị níu lại, một hồi lưỡng lự.

"Tiểu Mân Thầu lên ăn tôm là bởi vì hôm nay ở quảng trường, nó đã thấy một gia đình rất hạnh phúc, cậu bé của nhà đó vì ngã mà ba cậu bé đã chạy tới đỡ nên Tiểu Mân Thầu đã hỏi tôi, liệu rằng khi biết thằng bé bị bệnh, ba của cậu bé sẽ xuất hiện chứ?" Cung Tử Dương thở dài, ánh mắt anh nhìn về nơi xa xăm, mỗi lời anh nói ra đều trở thành thanh đao mạnh mẽ đâm về phía Thẩm Hạ Thiên.

Tiếng cửa đóng lại vang rõ to. Cung Tử Dương lấy một điều thuốc, châm lửa, khói trắng từ từ tan ra với gió thu nơi Tây Ban Nha. Anh hút một hơi dài, "Ông già, ông xem đi, cháu ông không có ba kia, tất cả là vì cái lời thề chết tiết đó của ông."

Nhưng trả lời anh chỉ lời cái hào nhoáng của thành phố Madrid, cứ thế anh lại đốt thêm một điều thuốc nữa, "Cái lời thề khi gió của ông khiến tôi quá mệt mỏi."

Thẩm Hạ Thiên đêm ấy không hề vào phòng bệnh và cũng chẳng rời khỏi bệnh viện. Anh ngồi ngoài ghế ở hành lang, im lặng nắm chặt hộp nhả suốt năm tiếng đồng hồ, khi ánh mặt trời vuron lên, anh từ từ đứng dậy, rời khỏi nơi này. Dường như cả đêm ấy anh đã suy nghĩ điều gì đó rất kĩ, và khi mặt trời lên, anh đã hạ quyết tâm. Vừa rời khỏi bệnh viện, một chiếc SUV cao cấp đã chờ ở ngoài, Lãnh Phong bước ra khỏi xe mở cửa cho anh, "Cậu chủ, tiền phòng bệnh và phí điều trị đã được thanh toán hết rồi ạ."

Thẩm Hạ Thiên gật đầu, anh ngồi vào xe.

"Lãnh Phong, tỉ lệ thắng kiện giành quyền nuôi con giữa tôi và Tiểu Thần sẽ là bao nhiêu?" Anh đột nhiên hỏi.

Lãnh Phong suy nghĩ một hồi, "40%."

"Ừ."

Thẩm Hạ Thiên lấy máy điện thoại ra, gọi tới một người, "Hương Tư Lan, tôi trả cô 1 triệu đô, cô giúp tôi thắng kiện được không?"

Người bên kia dường như rất hào hứng, "Ồ, anh định kiện ai vậy?"

"Cung Ân Thần."

Câu hỏi truy tìm kí ức: - Hương Tư Lan này là ai?

Bật mí: hãy đọc lại "Tổng tài, phu nhân lại bỏ trốn" để trả lời nhé! Mờ nhạt bên kia nhưng bên này rất mặn đấy:)

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thẩm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chúc mừng sinh nhật, Tiểu Thần của anh!

"Cuộc sống em vẫn đang ổn, anh lại xông vào, rồi xáo trộn nó đi. Sau đó anh để lại một mớ hỗn độn, vứt em một mình cùng nỗi cô đơn. Khi em dần tập quen với việc chúng ta đã chấm dứt, anh lại quay về, nói xem, em sẽ phải đối mặt với anh như thế nào?"

Cung Ân Thần tới chỗ thu ngân để trả tiền viện phí thì nhận được tin là đã thanh toán hết, cô khó hiểu gọi cho Cung Tử Dương, anh ta chần chờ một hồi lâu rồi mới nói với cô là anh ta làm, cô hỏi tiền viện phí rồi chuyển khoản sang tài khoản của anh ta.

"Anh lo cho em thế là đủ rồi." Cô nói với anh.

"..." Anh im lặng, tắt máy.

Cung Ân Thần trở về phòng bệnh, lúc này Tiểu Mân Thầu đã chuẩn bị xong hết toàn bộ, ngồi trên giường chân cứ lắc đi lắc lại.

"Tiểu Mân Thầu, về nào!" Cô mỉm cười đi tới nắm lấy tay con trai.

Tiểu Mân Thầu cười rất tươi, nắm chặt bàn tay của mẹ, đây là hơi ấm mà cậu bé luôn tìm kiếm, mỗi năm chỉ được gặp ba ngày, điều đó khiến cậu rất buồn nhưng bây giờ, cậu sẽ được ở bên cạnh mẹ.

Hai người cùng nhau lên xe taxi, lên đường tới sân bay. Ở phía sau, chiếc SUV đen tuyền kia lặng lẽ đỗ nhưng ánh mắt của người ngồi trong đó từ khoảnh khắc chạm tới hai bóng hình kia đã ứng đỏ.

Sau chuyến bay dài từ Tây Ban Nha về Singapore, Cung Ân Thần bắt đầu làm thủ tục xin thôi học cho con, còn phẩu làm tiệc chia tay hàng xóm nữa.

Dung Dĩ vừa gặp cô hai mắt đã sáng lên, chạy tới ôm cô, "Vợ yêu à, em cuối cùng cũng tới Canada thăm anh." Bấy lâu nay, người chăm sóc Tiểu Mân Thầu chính là Dung Dĩ.

Cô giấy khỏi vòng ôm của anh, "Anh đừng rồ lên nữa."

Dung Dĩ vẻ mặt đầy tổn thương, "Hừm, vợ à, sao em vô tâm vậy?"

Tiểu Mân Thầu lắc đầu, "Chú Dung à, chú cứ thế này thì đừng lâu mẹ cháu yêu chú."

Dung Dĩ bế Tiểu Mân Thầu lên, véo má, "Huhu, cháu giúp chú đi."

Tiểu Mân Thầu cười hi hi.

Tiệc chia tay lần này là tiệc ngọt, các bạn của cậu nhóc tới rất nhiều, còn tặng quà lưu niệm cho cậu bé nữa.

"Thomas, cậu sẽ quay lại thăm bọn tớ chứ?" Một cô bé đi tới nắm lấy tay của Tiểu Mân Thầu, giọng đầy buồn bã.

"Mẹ tớ bảo hè sẽ quay lại Canada chơi." Tiểu Mân Thầu nói với cô bé ấy.

Cô bé ấy nghe thấy vậy thì dường như rất vui, còn mạnh bạo hôn má Tiểu Mân Thầu một cái rồi chạy trốn rất nhanh chóng, để lại Tiểu Mân Thầu ngo ngắc ở đó. Khung cảnh này khiến Cung Ân Thần chẳng hiểu sao mà quận trong tim.

"Thiên ca ca, anh đi rồi sẽ quay lại tìm em chứ?"

"Tất nhiên rồi."

Cô ngây người, trên vai bỗng dung nặng trĩu, Dung Dĩ khoác tay cô mỉm cười, "Hôn phách bay đi đâu vậy?"

Cô gạt mình, nhìn anh ta, "Chỉ là có chút thấy thương con."

Dung Dĩ bật cười, "Bà mẹ vô tâm cuối cùng cũng rung động rồi sao?"

Cung Ân Thần đẩy anh ta ra, bộ dạng giận dữ. Lúc này cô mới chú ý, trên tay anh ta vẫn còn đeo chiếc nhẫn cưới cũ, ánh bạc sáng lên trong nắng. Như bất giác tầm mắt của cô, Dung Dĩ cười bất đắc dĩ giải thích, "Lúc đeo vào thì nó vừa nhưng mấy năm rồi, không tháo được nữa."

Cung Ân Thần đám nhẹ lên bấp tay anh ta, "Có gì đâu, người ta có hỏi thì cứ bảo nhẫn cưới của tôi và anh, dù sao chúng ta cũng tổ chức hôn lễ, đăng kí kết hôn các kiểu rồi mà."

Dung Dĩ hùa theo cô, "Đúng vậy, cô là vợ của tôi."

Cung Ân Thần mỉm cười, "Anh sống tốt vào, tìm cô nào đó yêu đương đi."

Dung Dĩ thở dài, "Tìm ai được? Tôi tìm về rồi cô thì làm sao?"

Cung Ân Thần cười trừ.

"Bao giờ muốn li hôn thì cứ nói với tôi." Dung Dĩ vỗ vai cô một cái rồi rời đi.

Cung Ân Thần không biết nói gì, đòi người con gái, cô hai lần lấy chồng, lần thứ nhất vì gia tộc, lần thứ hai vì con trai, chưa từng một lần vì bản thân. Có lẽ do báo ứng, từ chính mẹ cô, người huỷ hoại gia đình kẻ khác nên bây giờ, cô cái gì cũng không có.

Đột nhiên chiếc váy của cô bị ai đó nắm, cô quay lại thấy Tiểu Mân Thần đang đưa điện thoại cho cô.

"Thuyền trưởng Hook muốn gặp mẹ." Cậu bé nói.

Cô gật đầu, cầm lên nghe máy.

"Alo."

Bên kia im lặng, đầu âm nghe rõ một tiếng thở dài. Cung Ân Thần khó hiểu, nói lại lần nữa.

"Chúc mừng sinh nhật, Tiểu Thần của anh!" Thanh âm cất lên, cả người Cung Ân Thần cứng đờ, giọng nói này, cô không thể nào quên được, cho dù đã rất nhiều năm chưa nghe lại nhưng nó đã khảm sâu vào trái tim cô.

"Anh muốn gì?" Cô cố đè nén thanh âm run rẩy của mình, giọng vờ như lạnh lẽo.

"Anh chỉ muốn chúc mừng sinh nhật em." Người bên kia nói.

Cung Ân Thần xin lỗi con trai rồi cầm máy đi ra chỗ vắng nghe.

"Thẩm Hạ Thiên, anh nói sẽ buông tha cho tôi, cho tôi sự tự do." Cô gằn lên.

"Vậy ai buông tha cho tôi?" Anh hỏi vặn lại, giọng anh ảm áp nhưng sao chỉ thấy nổi mụn phiền.

"Mẹ kiếp, Thẩm Hạ Thiên, anh không thể rút khỏi cuộc sống của tôi ư? Anh có rất nhiều cuộc tình, ai cũng đẹp hơn tôi, giỏi hơn tôi, sao anh cứ bám lấy tôi hả?"

"Nếu anh mà biết được thì có lẽ em đã nhận được rất nhiều thiệp đám cưới của anh rồi."

"Thẩm-Hạ -Thiên." Cô hét lên.

"Anh đây." Đáp trả lại cô là câu trả lời rất dỗi hờn nhằng.

Cung Ân Thần không hiểu sao, nghe thấy tiếng trả lời của anh, trái tim cô chùng lại.

"Tôi kết hôn rồi. Hai năm trước, tôi và Dung Dĩ đã kết hôn, tại Canada này." Cô nói.

Bên kia im lặng, một hồi rất lâu, tưởng chừng như sẽ không vang lên tiếng trả lời nhưng người bên kia đáp lại rất ngắn gọn.

"Anh biết. Mỗi năm vào lễ Xá tội anh đều cầu xin Chúa tha thứ vì nguyên rủa cho Dung Dĩ chết ngàn lần."

Cung Ân Thần đôi mắt ửng lên.

"Thẩm Hạ Thiên, anh hận tôi đúng không?"

"Hận ư? Tôi chỉ muốn nắm lấy cổ em bóp nghẹt, sau đó tống em vào đông hoá chất ướp xác, để em ngoan ngoãn ở cạnh tôi."

"Nhưng tôi hận anh."

"Ừ, anh yêu em là được."

"Thẩm Hạ Thiên, phải làm gì để anh đừng làm phiền tôi nữa?"

Anh dường như không muốn trả lời câu hỏi của cô, anh đẩy câu chuyện sang hướng khác: "Em biết một năm này ở trong tù tôi đã suy nghĩ gì không?"

"...."

"Ở trong tù, tôi nghĩ ra cả trăm cách để giết chết em. Ướp xác, thả xuống biển cho cá rửa sạch xương, thuê sát thủ tới giết em, cho em uống thuốc ngủ quá liều, hoặc là vứt em từ tầng thượng của toà nhà cao nhất thế giới này, để thịt em nát bươm."

Cung Ân Thần vẫn nghe lời anh nói, anh tàn nhẫn thật.

"Nhưng mà... em chết rồi, tôi tồn tại làm gì nữa."

Cung Ân Thần nghe tới đây liền dập máy, im lặng, một lúc lâu sau, tin nhắn điện thoại gửi đến.

[*Hoá ra, quên em cũng chẳng phải là chuyện dễ. Năm năm trước, ngày em rời đi, tôi đã nghĩ, em cũng chẳng quan trọng gì với tôi cả, dầu gì không có em thì còn có người khác. Nhưng vào ngày tôi biết em cưới chồng, giây ấy, tôi đã đâm xe vào ngân hàng, như em từng nói, chết trong giàu sang. Tuy nhiên ông trời không thương tôi, hoặc là tôi chết không đúng cách? Ở trong tù, tôi nghĩ rất nhiều cách giết em, nhưng chẳng làm gì cả. Một năm trước, tôi gặp Quan Nhĩ, bên cạnh cô ấy là con trai của chúng ta, lúc đó, tôi càng thêm hi vọng, rồi em sẽ li hôn thôi. Nhưng mà lâu quá, tôi đợi không nổi. Cho nên Cung Ân Thần, nhân ngày sinh nhật em, tôi gửi tới một món quà, hẹn em ngày mình ra toà tranh giành quyền nuôi con. Hận và Yêu em!*]

Cung Ân Thần đọc tới dòng cuối thì lạnh người, anh muốn cướp con khỏi cô. Cô vội vã chạy tới tìm Dung Dĩ lúc này đang hút thuốc lá bên cạnh gốc cây.

Nhìn thấy cô, anh ta ngạc nhiên, dụi thuốc, hai tay gạt nước mắt trên má cô, " Lại có chuyện gì?"

" Dung Dĩ, hán muốn....muốn mang Tiểu Mân Thầu đi." Cô cuống cuống nói.

Dung Dĩ nhận ra điều gì, chỉ khi nào phát bệnh, cô mới trở nên như vậy, anh ôm chăm lấy cô, tay vỗ vỗ sau lưng, " Tiểu Thần, bình tĩnh, em còn có tôi."

Cung Ân Thần gục đầu trong ngực anh ta, tay bấu lấy áo sơ mi của anh: " Dung Dĩ, tôi nên làm gì đây?"

" Nghe tôi, bình tĩnh, chẳng có gì cả, cứ vui vẻ, trở về Trung Quốc, mọi chuyện đã có tôi và Cung Từ Dương." Anh nắm lấy bả vai cô, ánh mắt nhìn thẳng.

Cung Ân Thần bị đôi mắt nghiêm túc của anh làm cho ngầy người.

" Mẹ, Thuyền trưởng Hook nói gì với mẹ vậy?" Tiểu Mân Thầu đi tới chỗ hai người, giọng đầy tò mò.

" Chú ấy chỉ là hỏi thăm mẹ thôi." Cô đẩy Dung Dĩ ra, cố nặn một nụ cười tươi, mỉm cười nói với con.

Tiểu Mân Thầu mặt đột nhiên cứng đờ, " Mẹ khóc sao?" Đôi mắt xanh nhìn về phía đôi mắt đỏ ửng của cô.

Cung Ân Thần lắc đầu, " Không phải. Mẹ là bụi vào mắt."

Tiểu Mân Thầu thờ phào, " Mẹ đừng khóc, trên đời này, Tiểu Mân Thầu sợ nhất là nước mắt."

Cô gạt đầu, " Mẹ không khóc, không bao giờ khóc."

Tiểu Mân Thầu cười tươi, ôm lấy người cô, lúc này, cậu bé chỉ mới cao tới thắt lưng cô nên trông rất lạ, " Con rất vui, mẹ đừng khóc nhiều. Khóc nhiều là bất hạnh đấy."

Cô ôm lấy con, mẹ không khóc, Tiểu Mân Thầu, mẹ sẽ không để con rời xa mẹ, vĩnh viễn không để ai cướp con đi.

Dung Dĩ nhìn khung cảnh trước mặt, anh chợt nhớ về một người, người đàn bà vô tâm và tàn nhẫn ấy. Giá như cô ta cũng có thể như Cung Ân Thần.

Bóng chiều tà dần buông xuống bữa tiệc, xung quanh đó vẫn tràn ngập tiếng cười nhưng lòng người đã chùng xuống.

****

Má Tuệ Anh: ngắn ngắn thế này thôi nhé! Moazzzz! Chuẩn bị để A Thiên lên sân giành vợ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thảm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Phiên ngoại: 1678 ngày, Thảm Hạ Thiên tồn tại như thế nào?

Thảm Hạ Thiên đã nghĩ mình sẽ ổn sau khi Cung Ân Thần đi như thế nào....

Thảm Hạ Thiên đứng trước cửa ban công nhìn ra khung cảnh thành phố New York rực rỡ, nơi hào nhoáng này thu hút rất nhiều kẻ, chỉ riêng anh là thấy nó quá ngọt ngào. Khói thuốc cứ vờn theo ngón tay anh cuốn vào gió.

Phía sau anh bỗng nhiên có người đi tới, ôm lấy thắt lưng, anh cảm nhận được cả sự mềm mại cũng như đụng chạm đầy quyến rũ của người đó.

" Lily, sao không ngủ?" Anh để mặc bàn tay kia đang trêu ghẹo trước bụng mình.

" Anh chưa ngủ, sao em dám ngủ." Cô gái người Mi phía sau nũng nịu.

Thẩm Hạ Thiên quay người lại, ngón tay còn vương hơi khói vuốt nhẹ lên má của cô nàng kia, anh hôn xuống môi cô ta một cái, nhẹ nhàng như chuồn chuồn đáp nước.

" Ngủ đi." Anh rời khỏi môi cô, ôn hoà nói.

Người con gái ấy dường như chưa đủ, đang muốn níu kéo anh thì đã bị một câu lạnh đến sắc người:

" Em thích quà chia tay là gì nào?"

Cả người cô run lên.

" Em đã làm gì sai?" Cô cuống cuống.

Thẩm Hạ Thiên lắc đầu, " Em không sai, mà tôi sai."

Cửa phòng đóng lại, người tình thứ 6 của Thẩm Hạ Thiên đã bị đá.

Đó là sáu tháng sau khi Cung Ân Thần bỏ đi.

Thẩm Hạ Thiên cho là bản thân quên cô được rồi. Cho dù có nghe tin cô, anh cũng sẽ gạt đầu, mỉm cười: "À, là vợ cũ của tôi đấy. Không biết cô ấy sống tốt không? Đã lấy chồng chưa."

Thẩm Hạ Thiên đã như thế nào khi biết mình có con...

Đó là một ngày đẹp trời, Thẩm Hạ Thiên vừa bước ra khỏi sân bay: " ừ, mình chỉ đến Canada để du lịch, chẳng làm gì cả." Anh tự nhủ bản thân như vậy.

Sau khi đặt khách sạn, anh nhìn bản thân trước gương: " Tôi là tỉ phú, cô ấy chẳng qua chỉ là một con người bình thường, không đáng để mất."

Lúc ăn cơm, Thẩm Hạ Thiên nhìn những món ăn trước mặt: " Đây chỉ là tự dung muốn ăn món này, và trùng hợp đó là món cô thích, không phải tôi cố tình."

Lúc Thẩm Hạ Thiên đang ôm chặt cô nàng người Canada vừa mới quen ở trong quán bar, anh hôn lên má cô nàng đó. Đúng rồi, phải là cô nàng nóng bỏng như này mới phù hợp với mình, cô ấy cái gì cũng hơn Tiểu Thần. Mẹ kiếp, sao lúc nào mình cũng so sánh bạn gái của mình với vợ cũ của mình thế nhỉ.

Đêm hôm ấy, Thẩm Hạ Thiên lái xe chạy tới ngoại ô để tìm một người. Anh chạy tới căn nhà đó, gõ cửa.

" Lisa và Dung Dĩ đã cùng nhau đi tới bệnh viện để khám thai rồi. Đêm nay bọn họ sẽ ở lại trong đó." Người giúp việc có vẻ ngại ngùng nói với anh.

Hơi còn trong đầu anh bị thiêu cháy. Anh lắp bắp, " Lisa có thai ư?"

" Cô ấy có thai bảy tháng rồi."

Thẩm Hạ Thiên đếm nhẩm, đêm ấy, cái ngày cô rời đi.

Thẩm Hạ Thiên bảo người giúp việc đừng nói cho bọn họ biết sự xuất hiện của anh.

Thẩm Hạ Thiên lái xe tới bên bờ biển, hét lên một cái tên. Vào khoảnh khắc mặt trời ló rạng, anh đã bốc đồng gọi điện thoại của Bạch Niên Vũ.

" Tôi sắp làm cha rồi."

" Ồ. Uống say vào nhé!"

Ngày hôm sau, Thẩm Hạ Thiên nhập viện, vì uống rượu quá nhiều mà ngộ độc. Bạch Niên Vũ đang ở Anh cũng phải bay tới Canada để chăm sóc anh ta, bởi vì chính anh là người đã đầu độc.

" Tôi gặp được Cung Ân Thần rồi, lúc này ở khoa sản, cô ấy bị ngã, suýt nữa thì sảy thai."

Thẩm Hạ Thiên nghe xong thì rút dây chuyền trên tay, chạy xuống khoa sản, đi tới cái phòng mà Bạch Niên Vũ nói. Nắm lấy tay cô, " Tiểu Thần!"

Cô ngủ một ngày, anh chăm sóc cô một ngày. Khi cô tỉnh lại, anh không xuất hiện mà anh đưa cháo và nước cam cho Bạch Niên Vũ, " Cô ấy mà nhìn thấy tôi thì chắc chắn sẽ nhảy lầu."

Bạch Niên Vũ cười khỏ.

Thẩm Hạ Thiên cho người tra tất cả thông tin về quá trình mang thai của Cung Ân Thần. Cho đến khi nhìn thấy một báo cáo, cả người anh đơ cứng. Cô đã từng tới bệnh viện ở New York để phá thai nhưng trong quá trình chuẩn bị phẫu thuật đã bỏ trốn. Anh không biết lúc ấy mình đã như thế nào. Chỉ biết, nơi tận đáy con tim, con dao đâm bao ngày nay đã cắm sâu một tắc vào tim anh.

"Tất cả là lựa chọn của cô ấy." Bạch Niên Vũ bộ mặt đầy chán ghét, đá mấy chai rượu xung quanh anh.

"Thấy chưa, cô ấy hận tôi nhường nào." Anh gạt đầu, có chất lỏng nóng ẩm chảy ra từ khoé mắt.

Ngày Cung Ân Thần sinh, Thẩm Hạ Thiên đã ở đó, anh mặc đồ cải trang thành hộ lí đi vào phòng mổ của cô. Anh đã nắm chặt tay cô, hết quá trình ấy. Khoảnh khắc ôm con vào lòng, anh mừng rỡ, đây là con trai của anh, là kết tinh tình yêu của bọn họ.

Thẩm Hạ Thiên đã như thế nào khi nhận được tin Cung Ân Thần kết hôn...

Đó là một ngày mưa giông rất lớn, cả thành phố Chicago bị nhấn chìm trong sấm chớp và mưa. Thẩm Hạ Thiên đang ngồi uống rượu với Trương Tiểu Kiều trong một không gian lãng mạn. Lúc ấy, anh bất ngờ nhận được một tin nhắn, từ em trai Justin yêu quý của mình.

[Cô ấy sắp kết hôn, một tháng nữa. Cùng với Dung Dĩ, ở Toronto.]

Khoảnh khắc ấy, li rượu vang trong tay anh bị bóp nát. Trương Tiểu Kiều lo sợ, hỏi anh có sao không? Anh lắc đầu, anh không sao cả, chỉ là anh say rượu, đầu óc cứ nghĩ tới mấy cái thứ điên rồ. Anh nghĩ mình nên ngủ một giấc, sáng mai tỉnh dậy, mọi chuyện sẽ ổn.

Nhưng đêm ấy, anh chẳng hiểu sao lại lao xuống dưới hầm đỗ xe, lấy con xe xa xỉ mà mình vừa đặt mua, lái như điên trên đường rồi đâm sầm vào ngăn hàng. Anh chỉ thấy đầu mình chênh choáng, hình như có dòng máu đỏ chảy trên đầu anh, bàn chân trái đau đau, anh mở cửa xe, bảo vệ đều dương súng về anh, anh giơ hai tay lên đầu. Thẩm nghĩ: "Ừm, mình tự từ sai cách rồi."

Sau đó anh vào tù, ở trong một cái phòng giam đặc biệt, nói không ngoa thì như một khách sạn. Anh lẳng lặng đếm từng ngày.

"Nhấn cô ấy xuống biển chắc cũng là cách hay đấy."

"Hay thòng dây qua cổ cô ấy?"

"Không, mình nên ném cho cô ấy một đồng thuốc ngủ."

"Hoặc đưa cô ấy tới Dubai rồi ném từ tầng cao xuống, cho cô ấy cảm nhận được cái cảm giác từ thiên đường rơi xuống địa ngục."

365 ngày ở trong tù, Thẩm Hạ Thiên vừa bước ra khỏi trại giam, Lâm Thiên Dương đã đưa cho anh một bức ảnh. Đó chính là hình con trai của anh được Cung Từ Dương bế đang tạm biệt Cung Ân Thần ở sân bay. Chuyến bay ấy từ Toronto về thành phố X.

Anh cất tấm ảnh vào trong túi áo, "Lâm Thiên Dương, tôi nghĩ mình cần một chuyến nghỉ dưỡng."

Lâm Thiên Dương đưa cho anh một cái vé máy bay: "Hừm, tôi đã đặt trước cho anh rồi, Bali."

Thế là Thẩm Hạ Thiên bay tới Bali, hẹn hò với cô người yêu mới, và lại chia tay.

Sau rất nhiều lần chia tay, anh mới hiểu được rằng: Cung Ân Thần là cái gai trong tim anh.

Thẩm Hạ Thiên làm thuyền trưởng Hook khó khăn như nào...

Đó là một ngày đẹp trời, Thẩm Hạ Thiên đi tới Disneyland để gặp Quan Nhi. Bên cạnh Quan Nhi là một cậu bé với đôi mắt giống anh, cậu bé kia có vẻ hơi buồn, khi thấy anh, hai mắt cũng sáng lên.

"Chú giống như thuyền trưởng Hook vậy!" Thăng bé vừa nhìn anh thì đã thốt lên.

Anh lúc này mới để ý, hôm nay, chiếc áo phông anh mặc in hình thuyền trưởng Hook và mái tóc vì đã lâu chưa cắt có chút dài ra trông lảng tử giống hệt vị đó. Anh bật cười, "Còn cháu thì là Peter Pan."

Đó là con trai của anh, anh yêu nó biết chừng nào, anh vẫn luôn lén lút cho người ở bên cạnh con trai, mỗi nơi con trai tới, anh đều sai người chụp một bức ảnh, bây giờ anh có cả tập album ảnh dài chỉ để riêng hình con trai và vợ cũ của mình.

Ngày hôm đó, anh đã cùng con trai chơi suốt 5 tiếng đồng hồ, khoảnh khắc ấy, anh thấy cuộc sống đầy giả dối của mình cuối cùng cũng được thanh thản.

"Mẹ chỉ thăm cháu vào giáng sinh, năm mới. Kể cả ngày sinh nhật mẹ cũng chỉ gọi điện thoại thôi. Cháu không được gọi video với mẹ, vì cậu lớn nói với cháu mẹ bị bệnh."

"Hôm nay cháu lên tắm nước lạnh, sốt cao nhưng mẹ vẫn không tới thăm cháu mà chỉ gọi điện dặn dò cháu."

"Mẹ cháu mặc dù rất xa cách nhưng cháu biết mẹ rất yêu cháu."

"Chú Dung Dĩ hình như thích mẹ cháu, cháu nghĩ thế. Nếu mà chú ấy làm ba cháu thì càng tốt. Nhưng mà mắt chú ấy màu nâu trầm, không phải mắt xanh giống cháu."

"Thuyền trưởng Hook, chú nói xem, có phải ba cháu đang đi tìm cháu không?"

"Thuyền trưởng Hook, cháu thật sự nhớ mẹ cháu, và cả ba nữa...mặc dù cháu chưa từng gặp mặt ba."

Mỗi lần Thẩm Hạ Thiên nhận được điện thoại của con trai là mỗi lần cây dao trong tim lại khoét sâu từng chút. Con trai luôn kể về anh nhưng anh chẳng thể nào thừa nhận với con rằng mình chính là ba của con.

"Mẹ con rất yêu con."

"Ba con sẽ tìm thấy con nhanh thôi."

"Lần sau đừng tự làm tổn thương mình nữa, nếu con bị bệnh, người đau lòng nhất chính là mẹ con, cậu lớn." Và cả ba nữa.

"Tiểu Mân Thầu, Peter Pan rất mạnh mẽ và dũng cảm, con cũng phải như cậu ấy nhé!"

"Tiểu Mân Thầu, đừng để Dung Dĩ làm ba con."

Thẩm Hạ Thiên chưa bao giờ cảm thấy việc cướp lại Cung Ân Thần quan trọng tới như vậy...

Vẫn là một ngày đẹp trời, Thẩm Hạ Thiên bay tới Canada, anh vừa đặt cột mốc thứ 50 của tập đoàn tài chính Lioen ở đó. Anh biết cô đang ở Canada này, nghe nói cô tới đây để nghỉ ngơi nên anh cũng chạy một quãng đường dài tới để tìm cô. Anh để Jack, chàng quản lý cấp cao vừa được bổ nhiệm từ Anh tới Canada để tiếp quản khu vực của mình, chăm sóc cô. Sẽ rất buồn cười vì một nhân tài có bằng MBA về quản trị lại phải tới để chăm sóc một cô gái nhưng mà Jack là người rất nghe lời, làm rất tốt. Mỗi ngày Thẩm Hạ Thiên đều cho người mang thực phẩm tươi sạch từ nông trường chất lượng cao tới khách sạn cô đang ở để Jack chuẩn bị các bữa ăn cho cô. Hay thỉnh thoảng vào khi đêm xuống, lúc Cung Ân Thần vừa uống một viên thuốc ngủ thì anh sẽ tới, lặng lẽ ngủ bên cô. Suốt 1678 ngày xa cô và từng ngủ cùng rất nhiều cô gái, Thẩm Hạ Thiên cảm thấy việc mình nằm bên cạnh cô là dễ chịu nhất.

Sau đó từ thành phố Madrid báo về tin con trai bị dị ứng, anh đã lao vội tới đó, cắt ngang cuộc họp giới thiệu về quy mô hoạt động và đẩy mạnh kinh tế của tập đoàn Lioen, lên chuyên cơ riêng, tới Tây Ban Nha.

Và câu chuyện sau đó, ai cũng biết.

Anh chuẩn bị rất nhiều giấy tờ và bằng chứng, tất cả những điều này đều có thể giúp anh giành được quyền nuôi con triệt để. Anh cảm tấm ảnh nhỏ chụp cảnh hai mẹ con Cung Ân Thần và Tiểu Mân Thầu cười tươi rạng rỡ, khoé môi anh bỗng dưng cong lên.

Cung Ân Thần, chúng ta nên làm lại từ đầu.

Sau đó anh đã gọi điện thoại tới cho Tiểu Mân Thầu.

"Peter Pan, thuyền trưởng Hook rất nhớ Jenny, có thể cho ta gặp Jenny được không?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thẩm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Cấp cứu

Cung Ân Thần mang Tiểu Mân Thầu trở về Trung Quốc, dựa vào mối quan hệ để nhập học cho con ở trường quốc tế chỉ dành cho giới thượng lưu Mai Đăng. Ngày đầu cô dắt tay con tới trường, cậu bé vẫn còn rất ngại.

"Mẹ à, tiếng Trung của con chưa tốt lắm." Tiểu Mân Thầu nhìn cô, e ngại.

"Không sao cả. Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi." Cô xoa đầu con, mỉm cười.

Tiểu Mân Thầu gật đầu, thở sâu một cái. Sau đó nắm chặt tay mẹ tới chỗ phân lớp. Vị hiệu trưởng kia vừa nhìn sơ yếu lý lịch của Tiểu Mân Thầu xong, đôi mắt không tự chủ lại nhìn người mẹ. Bọn họ đúng là người của giới thượng lưu, ngôi trường mà đứa trẻ này từng theo học ở Canada cũng nằm trong top nhất. Ông ta gật đầu, quả nhiên là con trai của vị kia.

"Cung phu nhân, chúng tôi đã phân lớp cho cháu. Cô cứ theo sơ đồ này đi tới đó." Hiệu trưởng đưa cho cô một tờ giấy báo nhập học và bản đồ đã khoanh vùng trường. Cung Ân Thần nói tiếng cảm ơn rồi dắt tay con mình đi.

Khuôn viên trường khá rộng, lúc tới được lớp, cũng đã thấy mệt. Cung Ân Thần vừa đưa con tới lớp thì đã thấy Trình Kiều đang cầm giúp cặp của con gái, hai người gặp nhau, đầy bất ngờ.

"Thảm phụ nhân." Trình Kiều cười.

Cung Ân Thần gượng cười.

"Con trai cô có đôi mắt giống ba nó." Trình Kiều ngấm Tiểu Mân Thầu đang trốn sau lưng mẹ, thanh âm bật ra. Đứa trẻ kia nghe xong bỗng hai mắt mở tròn, không rụt rè nữa mà nhìn anh, giống như đã tìm thấy tia hi vọng. Anh chợt bật cười, Thảm Hạ Thiên, con trai của anh, không giống anh về tính tình cho lắm.

"Ba ba." Cô con gái của Trình Kiều cất giọng, đôi mắt to tròn trong suốt nhìn về phía Tiểu Mân Thầu, rồi chỉ tay, "Là cậu bé trong những bức ảnh của chú Thảm."

Cung Ân Thần ngạc nhiên nhìn con gái của Trình Kiều, cô cảm thấy tia lo sợ, mắt dõi xuống quan sát thần sắc của Tiểu Mân Thầu, thằng bé vẫn im lặng, trong đôi mắt xanh chỉ là một làn nước không gợn sóng. Cung Ân Thần nhớ tới người kia, anh rất giỏi giấu đi cảm xúc của mình trong tầng đáy mắt, thoáng ấy, cô chợt nhận ra, liệu rằng con trai cô, có giống anh hay không?

Trình Kiều mỉm cười, "Bối Bối, trí nhớ của con rất tốt."

Cô nhóc Bối Bối kia chạy tới nắm lấy tay Tiểu Mân Thầu, "Tớ đã từng thấy rất nhiều ảnh của cậu, chú Thảm cất nó rất kĩ."

Tiểu Mân Thầu từ nhỏ đã được dạy dỗ một cách chu đáo nên đối với hành động nắm tay đột ngột này của Bối Bối cũng không tỏ ra khó chịu, trái lại, tia hưng phấn hiện lên trong mắt cậu bé: "Thật ư?"

"Thật đấy." Bối Bối gật đầu.

Chuông báo tới giờ học vang lên, Cung Ân Thần đi tới dắt tay Tiểu Mân Thầu vào phòng học nhưng trùng hợp, con gái của Trình Kiều cũng học lớp đó. Anh ta cười rất vui vẻ, còn giễu cợt nói: "Đây chính là thiên ý."

Cung Ân Thần không nói gì, dặn dò Tiểu Mân Thầu rồi nhanh chóng đi ra bãi đỗ xe, nhưng đột nhiên tay cô bị kéo lại, Trình Kiều với đôi mắt đầy ác ý nói với cô: "Cung Ân Thần, năm năm trước, cô làm ra cái chuyện tốt gây náo loạn một thời gian dài kia, có phải rất vui không?"

Cung Ân Thần biết anh đang ám chỉ đến việc cô đã thu thập các dữ liệu vào giao dịch chứng khoán và hợp đồng ngầm của tập đoàn Lioen rồi làm lộ ra ngoài, khiến cho thị trường kinh tế lênh đênh một thời gian. Cô vùng ra khỏi tay anh ta, miệng lạnh nhạt, "Trình Kiều định thay hẳn tính số tôi sao?"

Trình Kiều lắc đầu, thanh âm như giá rét của anh ta cất lên khiến cho tinh thần của cô cũng xao động: "Cung Ân Thần, nếu như cô mà biết được khoảng thời gian đó Thảm Hạ Thiên trở nên như thế nào thì chắc chắn bây giờ, bộ mặt bình tĩnh của cô sẽ bị xé rách."

Cung Ân Thần quay đầu lại, đi từng bước vững chãi tới chiếc xe thể thao màu đỏ của mình, cô im lặng.

"Chân trái của Thảm Hạ Thiên suýt nữa đã phải cắt bỏ đi." Câu nói cuối cùng thành công khiến cho cô run lên. Nhưng Cung Ân Thần vẫn phải giả vờ, mở cửa xe, khởi động rồi tiếng bánh xe ma sát với mặt đường như con gió vù qua.

Trình Kiều tới mất lại, đàn bà, đúng là những kẻ không có trái tim. Điện thoại anh ta đột nhiên rung lên, anh nghe máy.

"Vụ ở Hắc Xà xử lý thế nào rồi?"

"...."

"Tôi biết rồi, tuy nhiên, có vẻ như mọi chuyện không đúng chiều hướng."

"...."

"Ý anh là vụ ám sát lần này thất bại rồi ư?"

"...."

"Được. Hiểu rồi, có kẻ mặt báo cho cảnh sát."

"...."

"Vu Thần và Tụ Lăng vẫn sống?"

"...."

"Được, tôi sẽ cử người tới hoàn thành nốt phần còn lại."

"..."

"Không phiền. Nhưng mà, Thẩm Hạ Thiên, anh đã cử trợ thủ của mình là Lãnh Phong tới Trung Quốc vậy còn anh thì lúc nào tới?"

"...."

"Tôi chờ anh."

****

Cung Ân Thần lái xe với tâm trạng rối rắm tới bệnh viện, khuôn mặt cô thông qua kính chiếu hậu trông trắng bệch, cô lấy túi xách của mình tới, đánh lại son rồi điểm thêm má hồng, về nhợt nhạt kia cuối cùng cũng dời đi. Cô mở cửa xe, vào thang máy, đi tới văn phòng riêng, khoác áo blouse bác sĩ vào, bắt đầu tới khoa của mình.

"Bác sĩ Cung, hôm nay tiếp nhận thêm một ca cấp cứu, theo báo cáo, người đàn ông này bị dao đâm hai phát, mất máu quá nhiều. Bác sĩ Kiều đã chuẩn bị sẵn phòng mổ, đề nghị cô tới hỗ trợ mang người tới phòng phẫu thuật." Y tá Trương đưa cho cô bệnh án, cô gật đầu, giờ từng trang một quan sát thật kĩ.

"Đã xử lí ổn thoả?"

"Vâng."

Sau đó cô đưa bệnh án cho y tá Trương, chuyên môn của cô chính là ngoại khoa, lại có bằng thạc sĩ danh giá của bệnh viện Harvard, điều đó đủ để cô có thể làm ở khoa đặc biệt hoặc là ngoại khoa cao cấp cho nên từ khi xin chuyển về đây cô đã xin vào làm khoa phẫu thuật, vì đây là nơi bận rộn nhất, chỉ khi bận rộn, cô mới có thể quên được tất thảy mọi nỗi khổ sở của mình.

"Bệnh nhân cấp cứu." Hai vị bác sĩ đẩy một chiếc xe vào, trên đó là một người máu me đầy mình.

Cung Ân Thần lao vội tới, "Báo cáo nhanh."

"Trên người có hai vết đâm vào vị trí ở gần phổi. Mất máu. Từ hiện trường tới mất 12 phút." Y tá kia nhanh chóng báo cáo.

Cô gật đầu, "Chuyển tới phòng phẫu thuật, còn nữa phải xét nghiệm máu nhanh chóng."

Đột nhiên người đang nằm trên xe kia đột nhiên tỉnh lại, đôi mắt mở to nắm lấy tay của Cung Ân Thần, dường như dành hết toàn bộ sức lực của mình, thốn thốn nói: "Đừng...cứu...tôi." Cung Ân Thần kinh ngạc, gần giọng, "Cảm ơn, anh nên biết, Trái Đất sẽ tiến tới bờ diệt vong, bây giờ người muốn được sống đã rất khó, cho nên hãy cảm ơn về đặc quyền được tồn tại của mình đi."

Người đàn ông đó càng nắm chặt tay cô mạnh hơn, "Thần..." Đó là tiếng cuối cùng anh ta thốt ra trước khi lâm vào hôn mê sâu nhưng cả người Cung Ân Thần cũng vì cái tên đó mà hoảng loạn, cô thở sâu, bình tĩnh lại, ngay khi anh ta vừa tiến vào phòng phẫu thuật chuẩn bị sẵn. Cung Ân Thần nhìn đồng hồ, tám giờ ba mươi.

Tám giờ ba mươi phút sáng, tiếng còi xe cứu thương một lần nữa rú bên ngoài phòng cấp cứu bệnh viện Tỉnh Châu. Một phụ nữ nằm trên cáng với thanh sắt cắm sâu trên ngực trái, được đẩy nhanh vào trong.

"Vào thẳng phòng mổ", tiếng bác sĩ trực cắt lên dứt khoát. Trong phòng phẫu thuật, Cung Ân Thần cùng kíp mổ đã nhận được thông tin. Máu, dịch truyền, băng gạc, thuốc, dao, kim chỉ... sẵn sàng. Đây là bệnh nhân thứ hai, kể từ sau khi người đàn ông kia tiến vào phòng phẫu thuật. Cô ta được tìm thấy thì máu gần như đã chảy gần cạn. Cô không ngờ, hôm nay, các bệnh nhân đều nặng tới vậy.

Kíp gây mê bắt tay vào việc. Cung Ân Thần bắt đầu mở lồng ngực bệnh nhân, cắt, lọc, khâu, nối... Sau 3 tiếng, người phụ nữ qua cơn nguy kịch, các vết cắt vào mạch máu, thương tổn ở ngực được xử lý và chuyển về khu hồi sức. Lúc cô đi ra khỏi phòng phẫu thuật thì cũng vừa lúc đó gặp ngay Kiều Vận đang ngồi gục trên sàn, bộ dạng mệt mỏi. Nghe tiếng bước chân cô, anh ta ngẩng đầu lên, nở một nụ cười miễn cưỡng: "Ân Thần, hôm nay hai chúng ta đều gặp phải ca nặng đô." Anh ta chính là người vừa phẫu thuật cho người đàn ông với hai vết dao đâm kia.

"Hôm qua là ca trực của anh?" Cô tháo bộ đồ phẫu thuật ra, rửa tay lại sạch sẽ một lần nữa.

"Ừ."

"Nghỉ chút đi."

"Bệnh nhân vừa được cấp cứu của tôi chắc chắn là tay giang hồ lão luyện, trên người phải chục vết đâm và ổ đạn." Kiều Vận đứng dậy, đi tới bồn rửa, xả nước rồi hứng tay khoát nước lên mặt mình.

"Ồ." Cô đáp lại.

"Nghe nói trước khi hôn mê, anh ta đã nói gì với cô sao?" Kiều Vận tắt vòi, bộ dạng rất hứng thú.

" Nổi điên lên chút thôi mà." Cô nói xong thì cũng đóng vòi nước lại, chậm chậm đi ra khỏi khu vực phẫu thuật, Kiều Vận tiến tới bên cạnh cô.

" Ân Thần này, cô nói xem, hai bệnh nhân mà chúng ta vừa phẫu thuật có phải có gì đó liên quan tới nhau không?" Anh ta miệng lái nhai.

Cô tuyệt nhiên không đáp lại.

" Cô với ma nữ họ Tiêu kia quả nhiên là chơi chung với nhau mà. Toàn một bộ lạnh nhạt như nhau cả." Kiều Vận bắt đầu có chút bất mãn với thái độ của cô.

Ồ, Tiêu Tiểu Diệp đúng là có cái danh xưng rất đáng để khiến mấy người trong bệnh viện này phải tò mò. Cháu gái của chủ tịch bệnh viện, bác sĩ phẫu thuật nổi tiếng, băng son ma nữ.... Ngần là một cái biệt danh nhớ đời. Trong cái bệnh viện này, ngoài Cung Ân Thần ra không ai dám tiếp xúc nhiều với cô ấy cả. Nhưng Cung Ân Thần biết, Diệp Cầu nhà người ta thực sự rất dễ thương, chẳng qua chỉ là muốn tỏ ra ngầu chút thôi mà. Cho nên Cung Ân Thần cũng bị mấy vị đồng nghiệp trong bệnh viện nhìn với ánh mắt khác.

" Nghe nói đã xác định được danh tính của cả hai bệnh nhân đó." Có hai cô y tá bắt đầu rành chuyện, túm đầu vào nhau nói.

" À, cô gái vừa mới được cấp cứu kia hình như tên là Vu Thần, bởi vì trên vật dụng tùy thân của cô ta có hộ chiếu ghi cái tên đó và chân dung cũng là cô ta. Còn người đàn ông kia thì không xác định được, trên người anh ta ngoại trừ một chiếc vòng cổ với mảnh bạc khắc số ra thì không có gì hết."

" Ồ."

Chân của Cung Ân Thần đột nhiên dừng lại, Kiều Vận đang thao thao cũng phải dừng theo cô, " Có gì vậy?"

" Người đàn ông đó nói với tôi một chữ: Thần." Cô nhìn anh ta, cất giọng.

Kiều Vận khó hiểu tầm nửa phút thì đột nhiên tròn miệng ra, " Tôi nói đúng mà, hai bọn họ có quen biết nhau, không chắc chắn nhưng với sự trùng hợp như này 88% là đúng, 12% còn lại chính là chữ Thần anh ta nói ý chỉ cô."

Cung Ân Thần suy tư, có lẽ vậy.

" Trường hợp 88% kia, nhất định đội cảnh sát hình sự đã kín rồi." Kiều Vận lại bồi thêm một câu nữa.

Quả nhiên, khi bọn họ bước tới phòng cấp cứu, cảnh sát đã xuất hiện.

" Hai vị bệnh nhân đó chính là nhân chứng liên quan tới vụ độ súng ở khu Đông. Nguy hiểm hơn là tại Kim phượng, khu của xã hội đen và chỗ phát hiện bọn họ là toà nhà đầu não của bang Hắc Xà. Cô gái kia được tìm thấy ở tầng thượng của toà Kim Long, còn người đàn ông thì tìm được ở dưới sảnh. Chúng tôi không muốn lộ thông tin ra ngoài gây ảnh hưởng tới dân chúng nên hi vọng các vị giữ kín bí mật..." Vị đội trưởng được phái đến nhanh chóng nói với bọn họ và thống nhất các thủ tục giữ kín bí mật.

Cung Ân Thần nghe một cách nhàm chán, mắt cô chột hướng lên chiếc TV treo ở trên tường, kênh chiếu đang đưa tin về vụ nổ súng hỗn chiến đó, đột nhiên một hình ảnh xoẹt qua khiến cô lạnh người. Một người đàn ông bước đi phía sau người phóng viên đang đưa tin, góc quay đó khiến cô vừa vận quan sát được chính diện khuôn mặt cùng bộ đồ đen tuyền của anh ta. Cô nghi ngờ, miệng thốt lên cái tên.

Lãnh Phong?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thâm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Cung Nhị Thần

Cung Ân Thần đột nhiên thấy nơi lòng bàn tay của mình truyền đến nỗi đau nhé, cô ra khỏi suy nghĩ, Kiều Vận đang cấu tay cô. Anh rút tay về, " Anh có phải là động kinh lên không?"

" Cô đứng thất thần 5 phút, tôi không néo cô thì người ta lại tưởng cô lên cơn động kinh đấy." Kiều Vận thờ phào một cái, độc miệng.

" Tiểu Thần." Phía sau lưng truyền đến tiếng kêu, cô quay đầu lại, Tiêu Tiểu Diệp đang đứng ở cửa phòng cấp cứu, vẫy tay với cô.

Cô đi tới, " Diệp Cầu, có chuyện gì?"

Tiêu Tiểu Diệp cười rộ lên, " Nghe nói cậu đón Tiểu Mân Thâu về đây rồi sao?"

" Ừ."

"Tôi đưa thằng bé đi chơi đi, rất lâu rồi tôi chưa được gặp nó."

"Được, nó cũng rất muốn gặp mẹ nuôi."

Kiều Vận bị coi là không khí, ánh mắt đầy ngờ ngạc, "Các cô đang nói tới ai vậy? Tiểu Mân Thầu?"

Cung Ân Thần nhìn anh ta, lắc đầu, "Kiều Vận, anh làm việc quá sức rồi nên mới bị đăng đầy."

Tiêu Tiểu Diệp cũng ánh mắt đồng tình, "Kiều Vận, nghỉ ngơi cho tốt đi."

Kiều Vận đứng sững đó, nhìn bóng dáng hai người kia rời đi, một lúc sau một giật mình, nghiêng rằng, "Các người mới là đồ bị đăng. Tức chết ta."

Anh ta đang định đuổi theo thì điện thoại rung lên, nhìn tới tên người gọi, đáy mắt Kiều Vận tối lại, nhìn xung quanh rồi tìm nơi cuối hành lang, cẩn thận nghe máy: "Vâng." Bộ dạng rất cẩn thận, cung kính. Cuộc nói chuyện đó chỉ diễn ra trong vòng một phút nhưng lại kéo sắc mặt của Kiều Vận tái nhợt đi. "Tôi biết rồi. Tôi sẽ tự mình kiểm tra." Kiều Vận tắt máy, cất điện thoại vào túi áo, thở dài một cái. Sau đó bước ra khỏi hành lang, khuôn mặt tươi tỉnh trở lại.

Anh ta đi xuống tầng một, có một người đàn ông mặc đồ đen đã chờ sẵn ở đó. Bộ dạng rất bình tĩnh, anh ta đi tới.

"Anh trai, có chuyện gì mà phải tới đây?" Kiều Vận dừng chân trước mặt người đó, giọng điệu bình thản.

"Hai bệnh nhân chuyển tới đây bây giờ đang ở tầng nào?" Người đàn ông kia dương đôi mắt lạnh nhìn Kiều Vận, giọng nói vô cảm.

"Tầng 7, đó là tầng đặc biệt." Kiều Vận trả lời.

"Ồ, vậy thì chú ý tới người con gái."

"Vâng."

Người đàn ông đó nhận được câu trả lời, từ từ rời đi.

"Lãnh Phong, bao giờ anh về nhà? Ba mẹ chờ anh lâu rồi." Kiều Vận như muốn giữ chặt lấy bước chân anh ta, thốt lên.

Người đàn ông đó vẫn không lay chuyển, mạnh mẽ đi khuất khỏi tầm mắt của Kiều Vận. Kiều Vận nhìn theo bóng dáng của anh ta, tay nắm chặt lại.

"Bác sĩ Kiều, bệnh nhân ở phòng 801 đã bất ngờ bị co giật." Một y tá chợt gọi anh, giọng điệu gấp gáp.

Kiều Vận cất mọi căng thẳng trên nét mặt, chạy vội vào thang máy.

Lãnh Phong đi tới chiếc xe đen tuyền sang trọng đỗ ở phía ngoài, mở cửa xe, bước vào.

"Vu tiểu thư đang ở tầng 7." Anh quay người lại nói với người đàn ông phía sau.

Thẩm Hạ Thiên tay vẫn đang đưa điều thuốc lá, gạt đầu, "Chắc chắn bây giờ bọn cảnh sát đang canh gác rất nghiêm ngặt, rất khó để đưa cô ta ra ngoài."

"Tôi nghĩ chắc phải đợi khi vụ án kia tạm lắng xuống, chúng ta mới hành động được." Lãnh Phong suy nghĩ rồi nói.

Thẩm Hạ Thiên thấy điều thuốc trên tay đã cháy hết, hạ cửa kính xe xuống, vứt xuống đường. Hành động này rất bừa bãi.

"Cho xe đi đi." Anh nói với Lãnh Phong.

Lãnh Phong đang định khởi động xe thì ngoài cửa đã vang lên tiếng đập. Thẩm Hạ Thiên thông qua cửa kính có thể nhìn thấy rõ, bên ngoài là một cô gái trẻ với bộ đồng phục trên người. Anh không nhìn rõ lắm, vì màu tối của cửa gương, hạ kính xe xuống, ánh mắt vô cảm không thèm nhìn tới mặt của cô gái.

"Anh kia, anh có biết việc vứt thuốc lá một cách bừa bãi xuống đường như thế kia có thể gây ra rất nhiều chuyện không?" Người con gái kia bắt lấy khoảnh khắc cửa kính hạ xuống, miệng bắt đầu nói.

Thẩm Hạ Thiên vẫn duy trì bộ mặt lạnh lùng.

"Anh xuống khỏi xe nhặt lại đầu lọc thuốc lá nhanh." Cô gái kia dường như rất tức giận với thái độ của anh.

Anh nhìn thoáng qua cô ta, lúc này mới nói chuyện, "Cô gái, này giờ cô nói tôi nhiều như thế sao không nhặt đầu lọc đi. Cô nhặt xong rồi chửi tôi vẫn còn có lí đấy. Chửi vứt đó rồi chửi tôi thì cũng chẳng khác gì kẻ ý thức kém như tôi."

Lãnh Phong nghe xong cũng phải nín cười, cậu chủ chưa bao giờ biết tốt xấu của anh rất có khả năng chửi chém.

" Anh...anh...anh..." Cô gái kia ánh mắt ánh lên lửa giận, " Sao đã ý thức kém lại còn không biết phải trái thế hả? Anh xuống đây!"

Thẩm Hạ Thiên bắt đầu thấy phiền rồi đấy, tay định nhấn nút nâng kính lên thì đột nhiên ánh mắt đã dừng lại nơi tai của cô gái kia, ở dái tai có một chiếc nốt ruồi, anh nhìn tới ngây dại, chiếc nốt ruồi này đã ám ảnh anh quá lâu rồi. Anh nhìn cô gái kia, " Tránh xa."

" Anh sao lại thế cơ chứ?" Cô gái kia tức giận.

" Mẹ nó, cô không tránh ra thì ông đây mở cửa xe kiểu gì?" Giọng điệu đầy bức bối.

Cô nữ sinh kia mặt chột đỏ lên, ngượng ngùng tránh ra. Thẩm Hạ Thiên mở cửa, chân dài bước ra khỏi xe, nhặt đầu lọc thuốc lá, dụi hết tàn xuống đường rồi vứt vào thùng rác công cộng. Làm xong, đi tới trước mặt người con gái kia, vóc dáng anh cao lớn, đứng trước mặt cô ta, có cảm giác rất mạnh mẽ.

" Cô tên gì?" Anh mặt không biến sắc hỏi.

" Cung Nhị Thần." Cô ta nói.

Đáy mắt Thẩm Hạ Thiên đột nhiên chuyển tối, lúc này anh mới chú ý kĩ tới dung mạo của cô ta, khuôn mặt này với khuôn mặt của cô, bầy đến tám phần giống nhau. Anh nhếch mép, " Ồ."

Cung Nhị Thần nhìn người đàn ông trước mặt, đôi mắt màu xanh sâu như đại dương với ánh cười đầy hứng thú, khoé môi hơi cong lên, nét lai giữa phương đông và phương tây hài hoà trên khuôn mặt, người này rất đẹp mắt.

" Có hứng thú đi cùng với tôi không?" Thẩm Hạ Thiên giọng đầy mời gọi.

" Không." Cung Nhị Thần trả lời rất to, đầy quyết liệt.

" Năm nay mấy tuổi rồi?" Anh lại hỏi.

" 17."

" Vẫn còn quá nhỏ." Anh nói một cách thâm thi.

Thẩm Hạ Thiên lướt qua cô ta, mở cửa xe đi vào. Lãnh Phong ngay lập tức cho xe chạy.

" Lãnh Phong, hình như có người rất lắm chiêu trò." Thẩm Hạ Thiên chống tay lên cằm, giọng điệu đầy giễu cợt.

" Ý ngài là?" Lãnh Phong có chút không hiểu.

" Hừm, dùng một cái con búp bê vải để bắt chước búp bê kim cương của tôi sao? Tôi xem người nào mà lại ngu xuẩn như thế."

" Lãnh Phong, tí nữa cho người tìm tất cả mọi thông tin về cái cô gái vừa mới rời cửa kính xe cho tôi."

" Vâng." Lãnh Phong gật đầu.

Cung Nhị Thần nhìn theo cái dáng đen của chiếc xe hơi sang trọng vừa mới lướt qua người mình. Vẻ đơn thuần trên khuôn mặt bị hạ gờ xuống, nụ cười trên môi hơi cong lên, cô ta lấy điện thoại gọi tới cho một người, " Chị, em đã gặp được anh ta rồi."

Cung Ân Thần ngày này ngoài ca phẫu thuật vừa rồi thì không có thêm một ca nào nữa. Cô chỉ cần đi khám lại cho các bệnh nhân cũ rồi về khu phòng nghỉ, nhìn đồng hồ, 12 giờ rưỡi trưa. Cô thở dài.

Điện thoại trên bàn đột nhiên rung lên.

[Đang làm gì đấy?] Tin nhắn từ Cung Tử Dương.

Cô nhanh chóng trả lời lại. [Chuẩn bị đi ăn trưa.]

[Nghe nói chỗ bệnh viện của em vừa tiếp nhận hai bệnh nhân một nam một nữ vào cấp cứu, là nạn nhân của vụ đấu súng ở Kim phượng.]

[Ừ. Chuyện gì sao?]

[Tránh xa hai người đó ra đi. Còn nữa, đặc biệt, em đừng dính líu đến cái người con gái. Cô ta là sát thủ của Hắc Đế đấy, là thành viên giỏi nhất của khoa đào tạo mới đây.]

Cô bất ngờ, [Nhưng sao cô ta lại bị thương nặng tới như vậy?]

[Bị một sát thủ khác giết. Cô ta tên là Vu Thần, mật danh là A, là sát thủ thuộc quyền của Thảm Hạ Thiên. Vụ ở Kim phường lần này cũng một phần do hán gây ra. Tuy nhiên không dự tính trước là có một sát thủ cấp cao khác cũng được cử tới. Cho nên nếu em không muốn dính tới hán thì tránh xa khỏi cô ta ra.]

Cung Ân Thần thấy một tầng mệt mỏi, lại là chuyện của hán.

[Cung Tử Dương, em ôn.] Cô trả lời tin nhắn của anh.

[Anh biết, nhưng cuộc chiến thế giới ngầm đang dần chuyển sang Trung Quốc. Hán chắc chắn cũng sắp tới đó rồi. Em cẩn thận.]

[Ủ.]

Cung Ân Thần tắt điện thoại, đầu cô lại bắt đầu nhức lên. Phòng nghỉ đột nhiên được mở ra, Tiêu Tiểu Diệp cầm hai khay cơm đi vào.

"Cung đại, người ta mang cơm phục vụ tận miệng cho ngài đây rồi này." Tiêu Tiểu Diệp đặt hai khay cơm xuống bàn rồi nói.

Cung Ân Thần bật cười, "Tiêu mỹ nhân quả nhiên thực tốt."

Tiêu Tiểu Diệp đá xéo cô một cái, rồi mang dưa và thìa cho cô. Cung Ân Thần cảm ơn, lấy khay cơm tới chỗ mình, ăn một cách ngon lành.

"Tiêu Tiểu Diệp, sắp tới bệnh viện tuyển thực tập sinh, không biết cậu có phải đi đánh giá nữa không?" Cung Ân Thần nói.

Tiêu Tiểu Diệp bộ dạng chán ghét, "Hồi, tôi ghét nhất là phải đi mấy cái vụ đó. Tôi chẳng qua chỉ là có chút tiếng trong giới bác sĩ, hơi sức nào mà đánh giá được mấy người đó."

"Thôi đi bà cô, tiếng của cô đã truyền tới cả giới học thuật rồi đó." Cung Ân Thần bĩu môi.

Tiêu Tiểu Diệp phẩy tay, "Thôi thôi. Năm nào cũng vậy, bác sĩ thực tập ai mà chẳng giỏi, chỉ có điều đạo đức nghề nghiệp hơi kém chút thôi."

Cung Ân Thần gật đầu.

"Nhưng mà, Tiểu Thần à, cậu vẫn chưa li hôn với Dung Dĩ sao?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

Cung Ân Thần chợt ngưng trệ, "Chưa. Giấy tờ đã gửi tới toà án ở Toronto rồi. Chắc khoảng tháng nữa mới xử lý tới."

"Tiểu Thần tội nghiệp." Tiêu Tiểu Diệp ánh mắt thương cảm.

"Haha, Diệp Cầu, cậu chẳng mấy chốc cũng phải cưới chồng thôi. Cưới Bạch đại thiếu gia của Bạch gia nức tiếng, lúc ấy, người tội nghiệp mới là cậu." Cung Ân Thần như nhớ ra gì, bật cười.

Tiêu Tiểu Diệp thần sắc tối đi, "Bà đây ngay cả mặt của vị hôn phu cũng chưa từng thấy. Không biết cái tên đó béo lùn ra sao luôn."

Bạch-béo-lùn: Hắt xì... Thằng quái nào chửi gia.!!!

Cung Ân Thần thấy thương cảm cho Bạch Niên Vũ, một thân soái khí thể mà vào mắt của vợ tương lai lại thành béo lùn.

"Nhưng mà, Tiểu Thần, tôi không muốn kết hôn, tôi muốn lấy cậu cơ!"

"Cút đi."

"Dối."

Cửa phòng nghỉ lại lần nữa được mở ra, Kiều Vận một bộ dạng rất là hoảng hốt chạy vào, chỉ về phía Cung Ân Thần, "Cô...tôi vừa gặp một người...giống cô...như đúc."

Cung Ân Thần khó hiểu, "Một người giống tôi ư?"

Tiêu Tiểu Diệp cũng cảm thấy kì lạ.

"Thật sự, phòng cấp cứu vừa nhận một nữ sinh bị ngã trầy cả người, tôi vừa nhìn thấy cô ta đã thấy lạ lạ, nhìn gần, đậu má, tôi tưởng cô cơ!" Kiều Vận hãi hùng kể lại.

"Có người giống thế thật sao?" Cung Ân Thần cảm thấy tò mò.

"Giống mặt chưa nói, mà cái tên cũng hơi giống. Cung Nhị Thần."

Cung Ân Thần cảm thấy tay mình đột nhiên như bị ai néo, "Tôi thật muốn xem ai mà giống tôi tới vậy!"

Kiều Vận lôi kéo Cung Ân Thần đi tới phòng cấp cứu. Lúc này cô mới nương theo ngón tay của Kiều Vận nhìn về nữ sinh đang được băng bó cẩn thận ngồi ở trên giường bệnh.

Khuôn mặt với đôi mắt to tròn, chiếc mũi thanh tú, khuôn môi đầy đặn, vẻ ngoài trong trẻo xinh xắn. Tiêu Tiểu Diệp đi theo, nhìn thấy cô gái kia, vẻ mặt cũng tràn đầy sự nghi hoặc, "Tiểu Thần, lúc tôi tới nhập học ở Harvard, ấn tượng đầu tiên về cậu chính là cái dáng vẻ đó."

Cung Ân Thần sững người, đi tới chỗ Cung Nhị Thần.

"Em gái, chúng ta quen nhau chứ?"

Cung Nhị Thần ngồi trên giường, ánh mắt cũng ngạc nhiên khi nhìn thấy một người con gái có nét giống mình y hệt, "Chị, sao giống em...tới thế?"

Tuệ Anh: em gái nham hiểm đã lên sóng, đầu moe, chờ xem em gái này rốt cuộc là người như nào nhé!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thảm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Nụ cười ẩn ý

Cung Ân Thần nhìn cô gái trước mắt, tay bỗng nhiên đưa lên, véo một cái rõ mạnh vào má của Cung Nhị Thần.

"Á!" Cung Nhị Thần kêu lên, tay xoa xoa bầu má đã đỏ ửng của mình.

Kiều Vận ngơ ngác, "Cô làm gì vậy?"

Tiêu Tiểu Diệp ánh mắt cũng như muốn hỏi điều đó.

Cung Ân Thần cảm nhận được, đó là da mặt thật, cô gái này thực sự có gương mặt giống cô chứ không phải là mặt nạ. "Tôi chỉ muốn xem đây có là thật hay chỉ là mơ." Cô cười một cách hồn nhiên.

"Bà cô, dù có làm vậy thì cô cũng nên véo mình chứ đừng véo người." Kiều Vận ánh mắt đầy khinh bỉ cô.

Cung Ân Thần cười.

"Chị à, chúng ta có duyên đây, sau này nhất định là sẽ gặp lại." Cung Nhị Thần cũng cười rạng rỡ nói. Nhưng Cung Ân Thần lại thấy trong nụ cười đó lại ẩn sâu tia nguy hiểm, tựa như là khiêu khích, thăm dò và đắc ý. Nụ cười đó khiến cô khó chịu và chút sợ hãi.

Tiêu Tiểu Diệp đứng bên cạnh mày nhủ lại, cô bạn của cô sẽ không bao giờ làm điều ngu xuẩn như vậy. Có lẽ, Cung Nhị Thần này có vấn đề.

Cung Ân Thần gạt đầu rồi rời khỏi phòng cấp cứu. Cô gọi điện tới cho một số quốc tế.

"Có chuyện gì vậy hả em gái yêu quý?" Giọng điệu rất ngả nón, tựa như đang say.

"Justin, có một cô gái giống hệt em" Cô đi thẳng vào vấn đề.

Bên đầu dây kia im lặng, một hồi lâu mới nghe tiếng trả lời.

"Trên đời này, rất nhiều người giống nhau." Justin nói.

"Nhưng giống cả tên, cả mặt, ngay cả chiếc nốt ruồi nơi tai cũng giống. Anh không thấy lạ sao? Em tin trên đời này luôn có sự trùng hợp nhưng trùng hợp tới như thế này chẳng phải quá lạ sao?"

"Ồ. Thế này rất đáng nghi đấy!" Justin đáp lại.

"Liệu có phải là một âm mưu gì đó không?" Cô khó hiểu hỏi anh.

"Em chờ anh chút, khi nào có thông tin anh sẽ gọi cho em. Còn nữa, cho anh cái tên của cô gái kia."

"Cung Nhị Thần."

"Ồ, thú vị thật!"

Lúc này ánh mắt của Cung Ân Thần đột nhiên dừng lại trên dáng hình của người phụ nữ đang đi đến phòng cấp cứu, cô ta vẫn bộ dạng đẹp mắt như mấy năm trước, chỉ có điều đã thêm vụn phấn quyền rũ. Chiếc váy màu đen bó sát ôm lấy thân thể cùng đôi giày cao gót bạc lấp lánh đúng là càng khiến người ta phải xuýt xoa.

"Cung Ân Thần." Lạc Y cũng bất gặp ánh mắt của cô, mỉm cười rất tươi, đôi môi bôi son đỏ như tô điểm cho phong thái.

"Lạc Y." Cung Ân Thần lạnh nhạt.

Sau đó chân cô nhanh chóng rời đi, không lưu lại cho cô ta một ánh nhìn, vì thế nên cô không thể nào thấy được vẻ khinh miệt trong đôi mắt của cô ta hoà cùng với nụ cười xảo trá. Lạc Y nhả nhận đẩy cửa phòng cấp cứu, đôi mắt đen tím tới người mà mình cần phải đón về.

"Chị." Cung Nhị Thần vừa thấy cô ta đã hồ hởi.

Lạc Y đi tới chỗ Cung Nhị Thần, "Lại gây chuyện?"

"Em chỉ là ngã một cái thôi mà." Cung Nhị Thần giọng đầy nũng nịu.

Lạc Y chỉ cười nhẹ, "Về thôi."

Sau đó hai người kia rời đi.

Kiều Vận cùng Tiêu Tiểu Diệp vẫn luôn nhìn theo hai người này.

"Cái cô chị kia, tôi cảm tưởng dường như mình đã gặp ở đâu đó rồi." Kiêu Vận xoa xoa cằm.

"Cô ta chẳng phải chính là nhân tình của ông trùm mỏ dầu Kay Ktash sao?" Một cô y tá bỗng dưng xen lên, giọng nói đầy bất ngờ.

Kiều Vận nghe xong thì mắt sáng lên rồi, "Tôi nhớ ra rồi. Cô ta chính là vợ cũ của Dung Dĩ. Toà nhà tôi đang ở chính là toà nhà của anh ta đó. Tôi từng thấy hai người đó cãi nhau trước cửa khu chung cư."

Tiêu Tiểu Diệp nhìn anh ta, "Kiêu Vận à, anh đúng là cái gì cũng biết." Vỗ vai một cái rồi rời đi. Kiêu Vận mặt đơ cứng phía sau, là sao? Nhưng chả ai trả lời anh cả.

"Lạc Y kia chính là cô á đã độc chiếm ông chủ dầu Kay suốt một năm qua. Nửa năm trước còn bị chụp ảnh bọn họ thân mật ở bãi biển tại Chicago. Ở Mỹ, bọn họ gọi cô ta là "Quý cô dầu mỏ", cái danh xưng đó đúng là thể hiện hết toàn bộ danh phận của cô ta." Cô y tá lúc này bắt đầu một tràng dài.

Kiều Vận nghe một lúc thì nụ cười đã tươi hẳn hơn.Ồ, người kia muốn anh kiểm tra thông tin về cô nàng này đấy.

Cung Nhị Thần và Lạc Y di chuyển về chiếc siêu xe Bugatti bản giới hạn màu xanh dương đậu ngang nhiên ở nơi bãi đỗ đã thu hút ánh mắt bao người. Hai cô gái xinh đẹp cùng chiếc siêu xe đắt tiền đúng là hợp lí bao nhiêu. Cung Nhị Thần vứt bỏ nụ cười giả tạo trên mặt.

"Chị à, Cung Ân Thần kia rất khôn ngoan đấy." Cung Nhị Thần ánh mắt chuyển lạnh, giễu cợt.

Lạc Y thì lại rất vui vẻ, "Đương nhiên rồi, cô ta là một kẻ giầu tài mà." Tay cô bắt đầu xoay vô lăng, chân nhấn mạnh chân ga, lao nhanh ra khỏi bãi đỗ. Tiếng động cơ trồn trua rất kích thích thính giác, người lái xe này chắc là đang rất phấn khích.

"Hừm, nhưng mà nhìn người thật rồi mới cảm thấy, mặt tôi đúng là giống thật." Cung Nhị Thần kéo chiếc gương trên đầu xuống, ngón tay thon dài xoa xoa hai má mình, rồi nhìn sâu vào đôi mắt. Đúng vậy, cô gái kia có đôi mắt này, trong veo và long lanh, nhìn vào tựa như nước hồ mùa thu.

"Haha, Cung Nhị Thần, cô cảm thấy tay bác sĩ người Ả Rập kia đáng tin rồi đúng không?" Lạc Y cười rất lớn, giọng điệu cũng khoa trương.

Cung Nhị Thần đóng rạp cái gương lại, đúng vậy, đôi mắt này vốn không phải là của cô ta, mà là tay người Ả Rập kia dựa theo bức ảnh để biến cô thành như này. Mặt cô là đôi mắt một mí, nhìn vào chỉ cảm giác buồn ngủ, tròng mắt màu nâu nhạt chứ không phải đen láy như giờ. Để sở hữu một đôi mắt như này, cô đã phải cắn răng chờ 12 tiếng đồng hồ để thay đổi màu mắt của mình. Và để trở thành Cung Nhị Thần, cô đã phải học cách bắt chước bộ dạng của một người, từ nụ cười, cái nhíu mày hay là cả nét trầm tư nơi mi tâm. Ba năm, ba năm để từ một cô gái xấu xí, không nổi bật để trở thành người con gái trong mộng của chàng ti phú đào hoa. Nhưng hôm nay lúc gặp người thật, ngoại trừ dung mạo bảy phần giống ra, Cung Nhị Thần và Cung Ân Thần chẳng có gì giống nhau cả. Cô ta không có nét sâu tư nơi mi tâm giống với Cung Ân Thần, dù trước đó cô ta nghĩ mình đã rất giống, bởi vì Cung Ân Thần không buồn rầu, cô ấy là con búp bê vô cảm. Cung Nhị Thần từng phải rất khó để học cách khi cười sẽ phải cười tươi, tựa như mầu đơn nở, nhưng mà Cung Ân Thần cười, lại là nụ cười bằng giá của bông mai vào mùa đông. Cô ta nghĩ cô ta phí công rồi.

"Lạc Y, Cung Ân Thần kia không giống những gì cô nói." Cung Nhị Thần thờ dài.

"Tất nhiên rồi, Cung Nhị Thần được dạy dỗ để trở thành Cung Ân Thần của năm mười bảy tuổi, là năm mà Thẩm Hạ Thiên triệt để bán trái tim của mình cho cô nàng đó với cái giá rẻ cằng." Lạc Y nghiêng răng.

Cung Nhị Thần nhếch mép, không nói gì.

Rồi đột nhiên phía sau xe bọn họ vang lên một tiếng động cơ mạnh mẽ, một con siêu xe màu trắng vọt lên bên cạnh bọn họ, Cung Nhị Thần hạ cửa kính xe xuống, chiếc xe mui trần kia đang được lái bởi một cô gái có mái tóc đen nhánh và góc nghiêng tuyệt mỹ. Đèn đỏ khiến hai xe dừng lại, người con gái đó quay sang nhìn Cung Nhị Thần. Đó là cô nàng thật sự rất đẹp. Chiếc áo khoác da cùng khăn quàng cổ màu đỏ có vẻ không hợp cạ nhau.

"Hi!" Cô gái kia cười tươi, vẫy tay.

Lạc Y cũng nhìn sang, "Ồ, Cung Ân Thần."

Cung Nhị Thần nhìn thấy Cung Ân Thần, lòng bàn tay chợt đỏ mồ hôi, sao có thể nhanh như vậy chứ?

"Lạc Y, tôi đang rất muốn tìm cô nói chuyện đấy!" Cung Ân Thần nhún một hồi còi inh ỏi.

Lạc Y vẫn thờ ơ.

"Con búp bê rách cô sắm sửa cũng thật là có tâm." Cung Ân Thần đá mắt về phía cô nàng Cung Nhị Thần.

Cung Nhị Thần phát run, cô ta biết, nhanh như vậy đã biết!

"Lạc Y, nghe nói Kay vứt bỏ cô rồi! Cô là người đàn bà tệ hại, hết lần này đến lần khác đều bị người khác đá đi." Câu nói này của Cung Ân Thần đã thành công chọc giận Lạc Y. Sự bình tĩnh trên khuôn mặt của cô ta đã trở nên méo mó. Lúc đèn xanh bật lên. Hai chiếc xe đã đuổi nhau chạy như điên trên đường.

Cung Ân Thần mấy năm nay đã luyện được trình độ đua xe thượng thừa, cho nên mặc kệ đường đầy xe, cô vẫn lách gọn ghẽ. Cung Nhị Thần nhìn bảng vận tốc trên xe, cô ta chợt thấy lo ngại cho mạng sống của mình. Lạc Y hoá điên rồi.

Việc hai chiếc siêu xe đua tốc độ đã khiến cảnh sát phải nhanh chóng cử người đuổi theo. Cung Ân Thần nhìn con Bugatti cứ bám đuôi xe mình thì bật cười. Cô còn chưa chơi đã. Nói rồi tay lái bỗng nhiên quẹo một cái. Lạc Y phía sau nhún mạnh phanh, hai chiếc xe đâm sầm vào nhau. Vang lên tiếng động cực lớn, mây mẩn, bọn họ bây giờ đã ở ngoại thành, tại con đường lớn và chẳng có mống người nào lúc 1 giờ rưỡi chiều. Hai chiếc xe đó dừng lại ở giữa đường, khói nghi ngút bay lên, trên mặt đường, vết lốp xe hiện rõ. Cung Ân Thần từ từ mở cửa xe, rồi tay đưa lên xoa xoa phần ngực đồ sộ vừa bị va đập vào túi bảo vệ. Đi tới phía chiếc xe bên kia, mở cửa ra. Lạc Y ở phía trong vẻ mặt vẫn chưa hết bàng hoàng còn cô nàng Cung Nhị Thần thì đã ngất xỉu.

"Lạc Y, chú ý một chút, đây chỉ là giáo huấn." Cung Ân Thần mỉm cười, nghiêng răng nghiêng lợi.

Lạc Y nhìn cô ta, "Hà Vãn, tôi chẳng qua chỉ là ngáng chân khiến cô mất 2 triệu đô thôi mà, cô lại nỡ khiến con xe giá 56 triệu đô của tôi cùng con xe 12 triệu đô của cô nát bét sao?"

Cung Ân Thần lắc đầu, "Trong nhà tôi, thứ không thiếu chính là tiền và siêu xe. Nếu thấy tiếc cái con Bugatti nhờ bán thân mà có này của cô thì nói sớm với tôi để tôi bố thí cho một con mới."

Cùng với câu nói xát muối là tiếng xe cảnh sát.

Cung Ân Thần cười tủm tỉm với cô ta, "Xem ai ra tù sớm hơn nhé!"

Cảnh sát nhanh chóng đi tới, Cung Ân Thần ngoan ngoãn cho tay vào còng, trước khi còng còn không quên xin phép gọi hai cú điện thoại.

"Tiểu Diệp à, đón hộ Tiểu Mân Thầu giúp tôi nhé." Lần đầu là gọi cho Tiểu Tiểu Diệp.

Lần thứ hai: "Dung Dĩ, tôi bị tóm rồi, vì tội đua xe với vợ cũ của anh."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thảm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Hôm nay anh lại mơ em

Cung Ân Thần ung dung đi ra khỏi trụ sở cảnh sát, nhìn đồng hồ, 1 giờ sáng, cô ngồi trong này cũng đã 11 tiếng. Dung Dĩ đi tới, ánh mắt đầy vẻ mệt mỏi nói với cô: "Vợ à, đừng động tí là phá xe như vậy."

Cung Ân Thần ôm chặt lấy Dung Dĩ: "Vui mà, hôm nay tôi đã khiến cho vợ cũ của anh hiểu được cảm giác chơi trò."

Dung Dĩ chán ghét đẩy Cung Ân Thần ra, "Thôi thôi, về nhà nào." Vừa nói xong, một bóng hình cũng vừa lúc đi ra khỏi trụ sở, Dung Dĩ nhìn cô ta, tâm phẳng lặng.

Lạc Y nhìn người đàn ông lúc trước là của mình bây giờ đang chiếu cố cho một người đàn bà khác, sự ghen ghét hiện lên, nhưng không nói gì. Cả người lạnh nhạt đi lướt qua bọn họ, tìm tới cái xe màu đen tuyền đỗ ở phía ngoài, có người đi tới mở cửa xe cho cô.

Dung Dĩ chờ Cung Ân Thần về chung cư. Anh ta không vào mà chỉ nói lời tạm biệt.

Cung Ân Thần gạt đầu, lúc này mới từ từ đi vào thang máy. Lên tầng 13, tìm tới phòng 1304, mở cửa. Tiêu Tiểu Diệp vẫn đang làm việc, chiếc máy tính trên bàn vẫn sáng, bên cạnh cô là cốc cà phê bốc khói. Thấy Cung Ân Thần, ánh mắt đầy chế giễu: "Hừm, xe của chồng mà cũng mang đi phá góm nhỉ!"

Cung Ân Thần cười tươi, ồ, con siêu xe mà cô để cho Lạc Y đâm chính là món quà mà Dung Dĩ tặng cô nhân ngày cưới. Kết quả là đã bị đâm nát và giữ lại tại trụ sở cảnh sát. Câu chuyện này rất thú vị.

"Lạc Y làm gì cậu mà cậu đâm cô ta một vô thế?" Tiêu Tiểu Diệp gạt máy tính, tay chống cằm, vẻ mặt rất hứng thú.

"Hôm trước cô ta tặng chất cấm vào chỗ của tôi, hại tôi phải mất hơn 3 triệu nhân dân tệ để dứt lốt và một khoản tiền kha khá để chia đều cho anh em." Cung Ân Thần vút áo da trên ghế sofa, ngồi phịch xuống, tận tình kể.

Vì lo sợ cô "vô công rồi nghề" nên Cung Tử Dương đã chuyển cho Cung Ân Thần ba quán bar lớn ở thành phố X, bắt cô quản lý. Một tuần trước, một quán đã bị cảnh sát vào điều tra, ai ngờ tìm ra ma túy đá, khiến cho việc kinh doanh sứt hẳn, Cung Ân Thần tốn rất nhiều tiền để bịt kín thông tin và làm "sạch" lại quán. Không những thế, Lạc Y còn dám hại cô làm mất hơn 500000 USD đổ vào tiền rượu ngoại nhập khẩu từ Pháp chìm xuống đáy biển. Mẹ nó, cô không giết cô ta đã là tốt lắm rồi.

"Lạc Y dường như không giống với cái vẻ băng thanh ngọc khiết trước đây của cô ta nữa nhỉ!"

"Haha, cô ta còn vì muốn chọc tức tôi mà luyện ra cái cô nàng Cung Nhị Thần kia." Cung Ân Thần đi tới tủ rượu, lấy ly rồi tự rót cho mình một chút rượu Rum, nhắm nháp, ánh mắt đầy thích thú.

"Chả trách, con bé đó nhìn không thuận mắt." Tiêu Tiểu Diệp gạt đầu, bỏ máy tính vào cặp rồi đứng dậy, "Về đây."

"Không ở lại ngủ sao? Đã là 2 rưỡi sáng rồi." Cung Ân Thần nhìn đồng hồ, giọng điệu có chút không nỡ.

"Yên tâm, ngày mai chủ nhật tôi được nghỉ, còn nữa, tài xế của Tỉnh gia đã đợi dưới rồi." Tiêu Tiểu Diệp mỉm cười.

Cung Ân Thần đặt ly rượu Rum xuống, ôm Tiêu Tiểu Diệp một cái thật chặt, "Bảo bối à, anh chỉ còn mình em và con trai."

Tiêu Tiểu Diệp đẩy cô ra, "Thôi thôi."

Cửa nhà đóng lại. Cung Ân Thần cẩn thận khoá cửa rồi đi tới phòng của Tiểu Mãn Thầu, cậu bé kia bây giờ đang cuộn tròn nằm trong chiếc chăn màu xanh dương, mái tóc hơi he vàng dưới ánh đèn cam trông rất bất mắt. Tiểu Mãn Thầu giống cô, đi ngủ luôn phải có ánh sáng. Cô khẽ khàng đóng cửa phòng con trai lại, đi về phòng mình, lấy ra một bộ đồ ngủ mới, tắm rửa rồi đi về chiếc ghế mây ở trong phòng. Cô mở máy tính ra, tìm file mà Justin đã gửi tới cho cô. Cô gái kia đúng thật là Cung Nhị Thần, năm nay 21 tuổi, người Chiết Giang. Chân dung lúc trước của cô ta khác với bây giờ, mũi và miệng rất giống cô nhưng đôi mắt một mí lại phá hỏng khuôn mặt đó. Tuy nhiên một năm trước, cô ta bỗng nhiên xuất hiện với gương mặt giống cô và tuổi cũng thay đổi, 17. Mẹ nó, nghiện làm nghề con sao?

Đột nhiên chuông điện thoại của cô reo lên, đó là dãy số quốc tế lạ. Cô nghe máy.

"Cung Ân Thần, ba ngày trước anh đã làm được điều mà anh vẫn luôn mong muốn. Anh đã nhận quốc tịch Ireland. Anh tính đợi em li hôn với Dung Dĩ xong thì nhất định sẽ kéo em tới đây để đăng kí kết hôn." Người gọi đến giọng điệu dường như không tỉnh táo, có mấy phần say, lại tưởng như vẫn còn rất tỉnh.

Cung Ân Thần biết đây là ai rồi, ông chồng cũ mà cô chẳng bao giờ muốn gặp mặt.

"Thảm Hạ Thiên, Trung Quốc bây giờ đang là 3 giờ sáng." Cô nghiêng răng nhắc nhở người kia.

"Anh biết chứ, vì anh đang ở Bắc Kinh mà. Sáng nay anh đã ngồi trong xe ở trước bệnh viện của em. Trưa nay anh đã bay tới Bắc Kinh. Chiều nay anh nhận được tin là em đã đâm nát con xe mà Dung Dĩ tặng em nhân ngày cưới vào xe của Lạc Y. Và tối nay, anh đã gọi điện tới cho em, vì anh say, say quá rồi." Đánh chết cũng không tin đây là giọng điệu của kẻ say, liệu ai đang chìm trong men rượu mà vẫn có thể bình thần nhớ rành mạch mọi hành động của mình bằng cái giọng nghiêm túc này không.

Cung Ân Thần đang định dập máy thì đã bị một câu của Thảm Hạ Thiên níu lại.

"Tiểu Thần à, mấy đêm nay anh thường mơ thấy em. Mơ thấy em nằm trong lòng anh nhẹ nhàng cười khúc khích, mơ thấy ánh chiều tà quán lấy thân hình đang bế con trai của em. Anh nghĩ, chúng ta xa nhau thế đủ rồi."

"...."

Anh dừng lại một hồi lâu, "Hôm nay anh lại mơ em. Mơ em của năm mươi bảy, lúc đó, em hồn nhiên, ngốc nghếch, hết lần này đến lần khác đều bị anh trêu chọc. Anh tự hỏi, Tiểu Thần của tuổi 17 rất yêu Thiên ca ca, vậy Tiểu Thần của tuổi 27, liệu vẫn còn yêu chứ?"

Cung Ân Thần nắm chặt điện thoại, đáy mắt cô ửng đỏ, giọng cô nghèn nghẹn, "Thẩm tiên sinh, rác mà tôi đây đã vứt rồi thì đừng hòng tôi nhặt lại."

"Nhưng mà Thẩm tiên sinh là loại rác có thể tái sử dụng."

Cung Ân Thần tắt máy. Đầu cô đang bùng lên một nỗi giận. Cô chẳng hiểu vì sao anh lại như vậy. Đột nhiên trong đầu cô lại vang lên câu nói "Anh đã nhận quốc tịch Ireland."

Năm 17 tuổi, vào mùa hạ trời khá mát mẻ, dưới bóng râm của cây sồi già to lớn ở Singapore, Tiểu Thần nằm trên thảm cỏ xanh mướt, đầu gối lên đùi của Thiên ca ca, trên tay cô là cuốn tạp chí, cô mỉm cười nói với anh: "Ireland có một chế độ hôn nhân đặc biệt, hướng con người theo quan niệm hôn nhân Thần thánh, không được mạo phạm hôn nhân, luật pháp nước này cũng nghiêm cấm ly hôn. Cho nên Thiên ca ca, sau này anh nhất định phải lấy bằng được quốc tịch của nước đó rồi về đây cưới em nhé!"

Lúc đó Thẩm Hạ Thiên hai mươi hai tuổi, ngón tay thon dài của anh đang nhặt cánh hoa rơi trên tóc cô, mỉm cười gật đầu, "Rồi anh sẽ cưới em với thân phận là một người Ireland."

Còn bây giờ, vào mùa đông của mười năm sau, khi Cung Ân Thần hai bảy và Thẩm Hạ Thiên ba mươi hai, khoảnh khắc ba giờ sáng, Thẩm Hạ Thiên đã thực hiện được lời hứa mà năm đó mình hứa với cô. Còn cô, cô sẵn lòng cùng anh thực hiện lời hứa đó chứ?

***

Thẩm Hạ Thiên đáp chuyên cơ xuống toà nhà đặc quyền của tập đoàn Lioen tại Bắc Kinh. Sự xuất hiện của vị chủ tịch vốn chỉ bo mình nơi phương Tây đã khiến cho nhân viên hơi sợ. Bọn họ phải tập trung và làm việc với công suất 200% để làm ra báo cáo và bản kế hoạch làm hài lòng vị chủ tịch này. Nhưng có vẻ họ đã quá lo lắng, ngài ấy chỉ là một người đàn ông trẻ tuổi với khối tài sản khổng lồ cùng đôi mắt xanh sâu thẳm và nụ cười tao nhã với lúm đồng tiền sâu bên trái. Anh ta rất đối hiện lãnh và không quá khó khăn. Tuy nhiên, bọn họ đã vui mừng quá vội vì ngay khi kim đồng hồ điểm vào đúng 2 giờ chiều, vẻ mặt của vị chủ tịch đã tối sầm lại, đôi mắt xanh đại dương đã nổi giông bão. Anh ta bắt đầu cau gắt và nóng giận. Sau đó anh ta gọi rất nhiều cuộc gọi với nội dung: "Trước 4 giờ chiều, tôi muốn tất cả bài báo viết về vụ đó phải bị gỡ xuống. Và sau 6 giờ chiều, hồ sơ ghi chép ở trụ sở cảnh sát thành phố X về việc hai siêu xe bốc khói giữa đường chỉ là do một xe nổ lốp mất kiểm soát khiến cho xe phía sau không lường trước mới để xảy ra vụ va chạm."

Và sau đó, toà nhà 35 tầng ấy chìm trong sự lạnh lẽo. 5 giờ 30 phút chiều, cuối cùng cũng tới giờ tan ca, nhân viên cố gắng hạn chế âm thanh từ bước chân của mình, vội vàng rời khỏi toà nhà. Nhưng chiếc Cadilac sang trọng ở trước sảnh đã thu hút, vị chủ tịch kia bưng bưng khí thế ngồi vào xe rồi nhanh như con gió lao tới một nhà hàng cao cấp nổi tiếng bậc nhất ở Bắc Kinh. Người mà hôm nay Thẩm Hạ Thiên gặp chính là mấy vị lãnh đạo ở Bắc Kinh, bữa cơm này được mời là để tỏ thiện chí đối với vị tỉ phú. Thẩm Hạ Thiên mang sắc mặt không tốt vào phòng đặt riêng, nói những lời lẽ đầy lạnh nhạt và uống rất nhiều rượu. Khi Lãnh Phong đỡ anh ra khỏi nhà hàng thì đã là 12 giờ đêm. Anh choáng váng, đi về phía khách sạn, việc đầu tiên làm là gọi tới cho người ở thành phố X. Mọi chuyện đều ổn thoả rồi. Sau đó anh chợp mắt một chút, nhưng giấc mơ đẹp đã không kéo dài được lâu, anh lại tỉnh, anh nhận được ảnh chụp Dung Dĩ ôm Cung Ân Thần trước trụ sở cảnh sát, anh nghiêng răng nghiêng lợi lấy chai rượu mà khách sạn chuẩn bị ra uống sạch. Rồi tiếp theo anh gọi điện tới cho số điện thoại anh đặt ở đầu tiên trong danh bạ.

Ừm, vợ cũ à, anh đã trở thành người Ireland rồi.

Vợ cũ à, đêm nào anh cũng mơ em.

Vợ cũ à, anh nhớ em.

Vợ cũ à, bao giờ em mới li hôn đây. Anh không muốn phải tới nhà thờ vào mỗi thứ bảy để xin Chúa xá tội cho mình nữa đâu.

Vợ cũ à, anh thật sự là rác có thể tái sử dụng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thẩm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: "Thiên ca ca";

Lần thứ hai Cung Nhị Thần gặp Thẩm Hạ Thiên chính là vào chiều ngày 26 tháng 12 ở Bắc Kinh. Lần gặp gỡ này khác với lần trước vì chính Thẩm Hạ Thiên là người bắt chuyện. Cung Nhị Thần sau vụ đâm xe thì hôn mê mất 1 ngày, tỉnh lại thì lại phải nhận nhiệm vụ từ Lạc Y, bay tới Bắc Kinh. Lúc bọn họ gặp nhau là khi Thẩm Hạ Thiên đang lái chiếc Audi vừa mới mua đáng thể thao đi trên phố. Cung Nhị Thần đã chạy ngang ra cản đường anh, tiếng bánh xe ma sát trên đường vì phanh gấp. Thẩm Hạ Thiên bực mình, mở cửa xe, "Cô lại muốn làm gì?"

Cung Nhị Thần nhìn anh, đáy mắt đầy sự ngây thơ, "Thiên ca ca!" Tiếng gọi đó thành công khiến người đàn ông cứng rắn kia bỗng dung dịu đi, vẻ mặt anh ta thất thần.

Lạc Y đã nói với cô, khi gọi tên Thẩm Hạ Thiên, thanh âm phải 3 phần hào hứng 7 phần ôn nhu. Như vậy mới giống với Cung Ân Thần của tuổi mười bảy.

Thẩm Hạ Thiên rất nhanh đã lấy lại sắc mặt, " Cô lại muốn làm gì?"

" Em muốn cùng anh tới buổi hoà nhạc của Nagh." Cung Nhị Thần nhanh chóng trả lời. Nagh chính là vị thần đồng âm nhạc nổi tiếng thế giới, Cung Ân Thần rất thích người đó nên Cung Nhị Thần bắt buộc phải nắm bắt thời cơ này.

Thẩm Hạ Thiên đi tới trước mặt cô ta, tay rắn chắc nắm lấy cằm, bóp mạnh, " Cung Nhị Thần, đừng tốn sức nữa, cô chẳng giống cô ấy một chút nào đâu."

Cung Nhị Thần cảm nhận được xương cằm mình bây giờ tựa như bị bóp nát, ánh mắt cô đỏ ửng lên, miệng mấp máy, " Thiên ca ca, anh làm đau em!"

Lại một lần nữa chạm tới dây thần kinh của Thẩm Hạ Thiên, tay anh ta vô lực hạ xuống, Cung Nhị Thần cuối cùng cũng cảm thấy nhẹ nhõm. Cô nhìn anh, " Thiên ca ca, em đói rồi."

Đã từng có người con gái từng nụ cười nắm lấy tay anh lắc đi lắc lại, giọng đầy nịnh nọt, " Thiên ca ca, em đói meo cả bụng rồi đây này." Hình ảnh của cô gái kia và cô gái đứng trước mặt anh dần nhập vào làm một. Anh chửi thầm một câu, " Mẹ kiếp."

Thẩm Hạ Thiên quay lưng lại, đi về phía xe mình, tay mở cửa xe, nhưng lại ngập ngừng, sau đó ánh mắt chuyển lại về phía Cung Nhị Thần, " Lên xe!"

Cung Nhị Thần nhếch mép, bình thân đi tới mở cửa xe, ngồi bên ghế lái phụ. Thẩm Hạ Thiên ngay lập tức đạp chân ga, xe phóng rất nhanh. Nhanh tới nỗi kim đồng hồ đã chuyển sang bên phải, suýt thì tạo thành góc 180°. Cung Nhị Thần cảm thấy dạ dày mình không được tốt rồi. Cuối cùng cũng dừng lại, Cung Nhị Thần vội mở cửa xe, hai chân cô đã mềm nhũn. Cô vội vàng hít thở bầu không khí.

" Cung Nhị Thần, cô ta không báo với cô rằng Tiểu Thần rất thích đi xe tốc độ, mỗi lần ngồi trong xe của tôi, cô ấy đều hét lên rất thoải mái với vận tốc chạy của tôi sao? Cô đóng giả cô ấy thì cũng phải làm được điều đó chứ!" Thẩm Hạ Thiên rút một miếng thuốc lá ra, châm lửa, anh hút một miếng rồi mỉm cười giễu cợt với Cung Nhị Thần.

Cung Nhị Thần tay nắm chặt, nhưng hình ảnh anh hút thuốc khiến cô có một ý tưởng, nhất định anh ta sẽ lại ngậy người một lần nữa: " Thiên ca ca, anh đã hứa với em không bao giờ hút thuốc nữa."

Quả nhiên cô ta lại đứng, Thẩm Hạ Thiên lại sững người đi, sau đó, là một hành động Cung Nhị Thần không tin nổi. Anh ta dí tàn thuốc vào mu bàn tay của mình, cô có thể cảm nhận được từng lớp da của anh đang cháy lên, cô kinh hãi, vội đi tới, giật lấy tàn thuốc vứt mạnh xuống đường. Cô nhìn xuống tay anh, một lỗ hồng đã bắt đầu rỉ máu, phần xung quanh lưu lại tàn thuốc, mùi thịt chán khiến người ta rùng mình.

" Cần gì phải như thế chứ?" Cung Nhị Thần không rõ giọng mình lúc đó ra sao, chỉ biết là run rẩy, tràn đầy đau khổ.

Thẩm Hạ Thiên hình như không biết đau, ánh mắt vẫn bình thản, tay anh đưa lên vuốt mấy sợi tóc trước trán cô ta, " Cung Nhị Thần, cô học rất giỏi, giỏi đến nỗi tôi cũng tin cô là cô ấy thật. Nhưng cô biết sao không?"

Cung Nhị Thần nhìn anh, cô chìm sâu trong tầng đáy đôi mắt xanh ấy. " Tôi từng hứa với Tiểu Thần rất nhiều điều, không điều nào tôi làm được, cho nên tôi rất ân hận, vì vậy, tôi muốn mình để giành lại phần tình cảm của mình vào cô ấy."

" Thẩm Hạ Thiên, có phải anh từng hứa với Cung Ân Thần là sẽ không bao giờ đụng tới cần sa, ma túy, chất kích thích, thuốc lá phải không? Chính vì lời hứa đó nên năm anh 22 tuổi đã tới Mỹ để vào trại cai nghiện." Cung Nhị Thần nói.

"..." Lời nói này khiến anh không thể thốt nên lời.

" Anh còn hứa với cô ta là sẽ đợi cô ta tới khi cô ta 22 tuổi, học xong, kết hôn, mang cô ta rời đi khỏi Cung gia. Anh đã làm được nhưng lại không thành."

"..."

" Thẩm Hạ Thiên trước đây rất hận Cung Ân Thần, cho nên anh ta đã vẽ ra một viễn cảnh mộng mị cho cô ấy. Cô nàng kia trở thành Alice lạc vào xứ sở mộng mị và Thẩm Hạ Thiên trở thành con thú với chiếc đồng hồ vớ vẩn. Tuy nhiên mộng cảnh đó đã dần thay đổi, người bị dụ vào đã trở thành kẻ săn mồi, Thẩm Hạ Thiên lúc này đây đã bị lạc vào chính giấc mộng của đời mình. Anh ta trở thành gã thợ làm mủ điên với bình trà luôn luôn tự đặt cho mình câu hỏi ngu xuẩn: " Tại sao con quạ lại giống chiếc bàn?" Hay tôi nên nói đúng hơn là " Tại sao người anh ta hận lại có dáng hình của người anh ta yêu." Cung Nhị Thần nhếch mép, cô nói một tràng dài, từng biến hoá thần thái trên gương mặt của người đàn ông trước mặt đều lọt vào mắt cô.

Cuối cùng một giọt nước mắt lăn xuống, tại sao hả? Cung Nhị Thần, sao cô lại khóc, người đáng ra phải khóc đâu phải là cô.

Thẩm Hạ Thiên vuốt giọt nước mắt trên mặt cô, " Cung Nhị Thần, cô rất thông minh, tôi thừa nhận. Cô thành công khiến tôi bị mê hoặc." Anh đặt tay xuống, " Nhưng có một điều cô đã làm, tất cả những gì cô được học về Cung Ân Thần đã dừng lại ở năm cô ấy 17, còn tôi, tôi yêu cô ấy của quá khứ, hiện tại, tương lai. Cho nên đừng phí công nữa, quay đầu đi."

Cung Nhị Thần hét lên, chợt ôm chặt lấy Thẩm Hạ Thiên, " Tại sao cứ nhất định phải là cô ấy? Tại sao cứ phải đôi mắt đen, nốt ruồi ở dưới cằm hả?"

Thẩm Hạ Thiên để mặc cô ta ôm, " Vậy cô nói tôi xem, tại sao lại không thể là cô ấy?"

"..."

"Câu hỏi này tôi đã hỏi Chúa rất nhiều lần rồi, hỏi nhiều tới nỗi mỗi khi tôi tới nhà thờ, tôi cảm tưởng như Chúa đang ở trên trời chán nản với tôi: "Ồ, lại là người với câu hỏi ngu ngốc đó à!" Cung Nhị Thần, cô nói đúng, tôi chính là người thợ làm mũ điên rồ với câu hỏi ngu ngốc."

Cung Nhị Thần buông anh ra, hai mắt cô ửng đỏ, "Thảm Hạ Thiên, cô ta sớm không còn yêu anh nữa."

Anh lắc đầu, cười khổ: "Chẳng sao cả."

Sau đó hai người bọn họ quay trở lại xe, cùng nhau đi ăn tối và cùng nhau tới buổi hoà nhạc của Nagh. Mọi chuyện tựa như vẫn bình thường, không xảy ra bất kì điều gì cả.

Tờ báo ngày mai cũng chẳng xuất hiện bức ảnh chàng ti phú trong tay với cô nữ sinh nào cả.

Cung Nhị Thần trở về khách sạn thì đã là 11 giờ đêm. Cô ta cời bỏ bộ đồ mặc theo kiểu nữ sinh 17 tuổi ra khỏi người, gọi điện tới cho Lạc Y.

"Mọi chuyện vẫn ổn?" Lạc Y hỏi cô ta.

"Ừ." Cô ta trả lời một cách yếu đuối.

"Lại nói dối rồi." Lạc Y từ bên kia mang tới nụ cười chế giễu.

"Lạc Y, tôi nghĩ tôi đã yêu người đàn ông đó. Có lẽ vì phải học cách bắt chước Cung Ân Thần nên đến cả tình yêu của cô ta dành cho anh ấy tôi cũng bắt chước theo."

"Ồ."

"Cho nên tôi không muốn làm Cung Ân Thần nữa, tôi muốn là Cung Nhị Thần, tự tay mang Thảm Hạ Thiên vào tay tôi."

"Tùy cô thôi."

Lạc Y sau khi nghe xong cú điện thoại đó thì đi ra khỏi phòng thay đồ, trên người cô ta mặc bộ đồ ngủ mong tanh không hợp với khí hậu lạnh tanh của tháng mười hai. Cô ta lấy từ trong tủ rượu ra một chai Vermouth, rót hai ly, đưa tới cho người đang đứng ngắm tuyết rơi ở bên cạnh cửa sổ, người đàn ông đó nhận lấy, nhấp môi.

"Những quả táo thối đúng là đã làm nên kiệt tác của một loại rượu. Quả nhiên bề ngoài không dễ đánh lừa mà." Lạc Y cũng nhấp một ít rượu, vị đắng ngọt phảng phất dần lan khắp miệng cô, rượu này quả nhiên không tồi.

Người đàn ông đó quay đầu lại, ánh mắt bình thản nhưng ẩn trong đó là sự giễu cợt, "Lạc Y, có vẻ như cô nàng kia của cô không dùng được nữa rồi."

Lạc Y lắc đầu, "Không đâu, chúng ta vẫn còn một quân cơ khác, Kay ạ."

Dưới ánh đèn cam, khoé môi của Kay kéo cong lên, "Lạc Y, cô không ngu ngốc như tôi tưởng."

"Đương nhiên, đâu phải ai cũng luôn dễ dàng để mình vào thế yếu bị dắt mũi đâu, việc đó chỉ xảy ra khi người ta cố tình làm vậy." Lạc Y lại uống thêm một chút rượu nữa, ánh mắt mê hồn.

Ngay khoảnh khắc ấy, trong đôi mắt của Kay hiện lên tia dao động.

"Em biết, anh chính là Kay. Vì anh là Kay nên em mới hết lần này đến lần khác nhảy vào bẫy của anh." Đó là lời nói của người con gái vẫn ám ảnh tâm trí anh ta hằng đêm, người con gái biến cho tất cả đã tâm của anh bị dập tắt rồi lại được thiêu cháy.

Lạc Y đột nhiên chòng hai tay lên cổ anh, đôi môi mềm áp lên môi anh, gât gong hôn. Sau đó hai thân hình hoà cùng nhau. Nhưng giữa sự gắn bó của xác thịt ấy lại không hề tồn tại tình yêu, vì cả hai bọn họ đều đang tồn tại một hình bóng khác trong tâm trí mình.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thảm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Tiểu Mân Thầu, sao con lại giống ba con như vậy?

Vì tối đó đã lỡ hẹn với Tiêu Tiểu Diệp nên Cung Ân Thần quyết định buổi trưa sẽ mang Tiểu Mân Thầu đi ăn cùng cô ấy. Một điều đáng buồn, xe của cô hư hỏng nặng, phải đưa tới hãng để sửa. Cô và Tiểu Mân Thầu quyết định sẽ đi tàu điện ngầm. Hai mẹ con cô may mắn không đi vào giờ cao điểm nên trên khoang không đông, ai cũng có chỗ ngồi. Tiểu Mân Thầu là lần đầu tiên được đi tàu nên rất hứng khởi, luôn miệng nói với cô về những điều mà cậu

bé thấy lạ. Cung Ân Thần kiên nhẫn giải thích cho con.

Cô để ý, có hai cô gái trẻ ngồi đối diện cứ nhìn điện thoại rồi lại lướt lên nhìn cô. Lại là gì nữa đây? Như bắt gặp ánh mắt đầy lạnh nhạt của cô, hai mắt tò mò đó nữa. Cô lắc đầu, thấy điện thoại bỗng rung lên, cô nhìn tên người gọi, nghe máy.

"Em gái của anh, từ bao giờ em nổi tới vậy?" Justin gọi tới, trò chuyện với giọng rất hứng khởi.

Cung Ân Thần đầu óc bù lù, "Gì cơ?"

"Chà, em chưa lên Baidu xem hình ảnh về em đã nổi tiếng như thế nào rồi sao?" Justin tỏ vẻ ngạc nhiên.

Cung Ân Thần nghe anh, mở Baidu, trời mẹ.

[Phi vụ đánh ghen giữa vợ mới vợ cũ.]

[Buggati hồng thân và câu chuyện chốn hào môn của ông chủ địa ốc Dung Dĩ.]

[Vợ cũ của tỉ phú Ý đánh vợ cũ của ông trùm khách sạn người Trung.]

Hơn nữa còn có tường tận ảnh chụp cảnh hai con siêu xe va vào nhau nằm giữa đường. Cung Ân Thần lắc đầu, mẹ nó chứ....

Tiểu Mân Thầu thấy vẻ mặt chán nản của mẹ bèn ngồi kế tới, ôm chặt mẹ, "Tiểu Thần không vui sao?"

Cung Ân Thần cất điện thoại, lắc đầu, "Mẹ Tiểu Thần chỉ là bị shock thôi."

Tiểu Mân Thầu nắm lấy tay cô, rồi mở lòng bàn tay cô ra, ngón trỏ của cậu bé vẽ trên tay cô từng vòng tròn, "Cậu lớn đã chỉ cho con cách này, mẹ chỉ cần vẽ từng vòng tròn trên tay như thế là một lúc sau sẽ cảm thấy bình thường trở lại."

"Ồ, mẹ cảm ơn con trai của mẹ." Cung Ân Thần hạnh phúc mỉm cười, xoa đầu con trai.

Chuyến tàu của họ cuối cùng cũng tới bến, hai người đi xuống, ra khỏi khu vực tàu ngầm, nhanh chóng tìm thấy con Jaguar trắng của Tiêu Tiểu Diệp. Cô đi tới gõ ngoài cửa xe, Tiểu Diệp ở phía trong nhanh chóng mở cửa.

"Hôm nay đi ăn lẩu nhé, trời mùa đông này ăn lẩu là tuyệt nhất." Tiêu Tiểu Diệp hào hứng

"Được." Cung Ân Thần gật đầu.

Bọn họ mất tầm hơn hai mươi phút để tới quán lẩu nổi tiếng Kim Dạ Sắc. Nghe cái tên thì rất mỹ miều nhưng phong cách nơi đây lại đối lập hoàn toàn. Nó là nhà hàng theo kiểu châu Âu, lạ lùng. Ba người vào đặt chỗ rồi đi tới bàn ăn.

Một lúc sau nồi lẩu được mang lên, Tiểu Mân Thầu quanh năm ở Canada, chưa từng được ăn món lẩu nên nay lại càng thích thú, cậu bé luôn miệng nói với mẹ rằng cậu mong chờ được thưởng thức nó như thế nào. Tiêu Tiểu Diệp thì lại rất hào hứng kể cho cậu bé nghe về những món ăn Trung Hoa khác. Cung Ân Thần tựa cằm ngắm con trai, con cô có khuôn mặt giống với Thẩm Hạ Thiên đến kì lạ, đôi mắt của con khiến cô không thể không nghĩ tới anh ta.

"Mẹ Tiểu Thần, nước lẩu này rất cay sao?" Tiểu Mân Thầu đột nhiên nín lấy tay cô, chỉ vào khoang lẩu Tứ Xuyên với màu đỏ của nước.

Cung Ân Thần gật đầu.

"Mẹ Tiểu Diệp nói chỉ cần con chấm một chút vào lưỡi là miệng con sẽ đỏ rồi sưng như con tôm luộc." Cậu bé to tròn đôi mắt, vẻ mặt không thể tin được.

Cung Ân Thần bật cười, "Đúng vậy, lúc đó thì con sẽ xấu trai."

"Noooo." Tiểu Mân Thầu ôm hai má mình lại, lắc đầu.

Đột nhiên một bóng dáng xuất hiện, người con gái mặc bộ đồ màu đen đi tới bàn của hai người. Điều bộ rất ngạc nhiên.

"Chị Tiểu Diệp! Chị Tiểu Thần!" Lâm Hiểu Khê lúc này vừa vào nhà hàng đã thấy quen quen, bèn tiến lại xem có phải đúng người không, ai ngờ đúng thật.

Cung Ân Thần thật sự rất lâu rồi mới gặp lại Lâm Hiểu Khê, vẻ mặt cũng rất ngạc nhiên. "Hiểu Khê!"

Tiêu Tiểu Diệp thì nhanh chóng bắt lấy tay cô em họ mình, "Tiểu Khê à, đừng nói với bà là chị ở đây nhé!"

Lâm Hiểu Khê liếc mắt, bộ dạng ương ngạnh, "Hôm nay bà ngoại tới Bạch gia, cốt là để đưa chị tới gặp chồng tương lai, vậy mà chị ở đây ăn lẩu, bà không mừng chị là lạ."

Tiêu Tiểu Diệp nài nỉ.

Lâm Hiểu Khê lúc này mới chú ý tới cậu bé nhỏ ngồi bên cạnh Cung Ân Thần. Đôi mắt nâu trầm loé lên tia sáng, ha, xem này.

"Hi nhóc!" Lâm Hiểu Khê vỗ tay.

Tiểu Mân Thầu thấy cái chị xinh đẹp vừa xuất hiện này dường như rất hứng thú với cậu. Ánh mắt nhìn cậu rất là kì quặc. Tuy nhiên, cái chú với bộ mặt tê liệt phía sau mới khiến cậu sợ.

Cung Ân Thần ngay khi bắt gặp Hứa Luật Khôi, cả người run lên, kí ức ở Thái Lan năm nào hiện về. Hứa Luật Khôi cũng tiếp nhận ánh mắt của cô, vẻ ân ý sâu trong đôi mắt màu trà.

"Diệp cô cô và Thẩm phu nhân sao lại ở đây?" Hứa Luật Khôi chònh ghẹo, "Còn có cả cậu bé này nữa."

Tiêu Tiểu Diệp che mặt lại, hôm nay gặp quá nhiều người rồi.

"Vào đây ngồi chung luôn." Cung Ân Thần mỉm cười, rủ hai người đó vào cùng bàn.

Hứa Luật Khôi lắc đầu, ôm vai Lâm Hiểu Khê, "Không được rồi. Hôm nay, có hẹn khác."

Lâm Hiểu Khê đẩy cái tay gọng kìm trên vai mình ra, trừng mắt dẫm chân Hứa Luật Khôi rồi mỉm cười cho hai người, "Xin lỗi, hôm nay quả thật có hẹn."

Cung Ân Thần gật đầu.

"Con trai của cô rất giống với anh ta đấy. Đặc biệt là đôi mắt xanh." Trước khi quay đầu rời đi, Hứa Luật Khôi không nhịn không nhặt chêm vào một câu khiến sắc mặt Cung Ân Thần biến đổi.

Tiểu Mân Thầu vẫn im lặng nhưng trong đôi mắt xanh đã phang phảng sóng ngầm.

Bữa ăn hôm đó, Cung Ân Thần ăn không ngon. Lúc đi về trên tàu điện ngầm, cô im lặng, tay nắm chặt lại với nhau. Tiểu Mân Thầu dường như cũng hiểu được cảm xúc của mẹ nên không nói gì. Khi bọn họ đi tới trước cửa chung cư, một chiếc xe cao cấp đã dừng sẵn ở đó. Dường như là rất lâu rồi, vì tuyết đã phủ trắng xe. Cửa xe mở, một người bước ra ngoài, bộ âu phục sang trọng màu ghi, mái tóc vàng cùng đôi mắt biếc của người phương Tây.

"Cung tiểu thư, tôi là trợ lí của cố vấn pháp luật của ngài Lioen. Hôm nay tôi tới để đưa cô chút hồ sơ về vụ kiện sắp tới giữa cô và ông chủ của tôi." Người đàn ông đó hướng tờ hồ sơ màu vàng trước mặt cô.

Cung Ân Thần nghe thấy sét nổ trên tai, tay cô cầm lấy phong bao, nét mặt đơ cứng.

"Tầm khoảng 2 tuần nữa sẽ có quyết định từ toà án Singapore, lúc đó, ông chủ của tôi và cô Cung sẽ cùng nhau chất vấn trên quan toà."

Chiếc xe SUV cao cấp kia rời đi, Cung Ân Thần vẫn cầm trên tay phong bao, cô nắm chặt lấy tay Tiểu Mân Thầu cùng vào thang máy, khi thang máy dừng ở tầng lầu mà họ muốn đến, Cung Ân Thần bước ra, mở cửa căn hộ của mình.

"Tiểu Mân Thầu, con cho mẹ 1 tiếng nhé!"

Nói xong, cô bước vào căn phòng mà rất lâu rồi cô chưa từng vào. Căn phòng này là phòng trống, ở giữa phòng chỉ có một chiếc ghế. Cung Ân Thần ngồi xuống ghế, cảm nhận được đau đớn đang dấy lên trong tim cô.

"Thẩm Hạ Thiên, vì có gì không buông tha cho tôi?" Cô hét lên. Hai tay ôm lấy đầu.

Thẩm Hạ Thiên ngồi trên máy bay yên lặng, trên bàn trà có một tờ đơn trình trọng ở đó, cây bút vừa được sử dụng vẫn chưa đóng nắp, anh cứ nhìn ngoài ô cửa sổ máy bay, tựa như đang suy tư về một nơi xa xăm.

"Ông chủ, chúng ta đã tới thành phố X rồi."

Anh gật đầu, cầm lấy cây gậy chống xuống đất rồi tự mình bước xuống máy bay. Thành phố X thời tiết rất lạnh, cái giá buốt này khiến cho chân của anh tê tái. Vết thương cũ cứ thế mà nhức nhối lên, khi bước được hết cầu thang, anh mới thở sâu.

Lãnh Phong đã chờ anh sẵn trước, vừa thấy anh thở sâu đã chạy tới đỡ anh.

"Cậu chủ, vết mổ lại nhức ư?" Lãnh phong dìu anh vào trong xe, lên ghế lái phụ rồi ân cần hỏi han.

Thẩm Hạ Thiên gật đầu, "Quanh năm ở Mỹ, bây giờ tới đây lại vào mùa đông, cái chân này không hợp."

Lãnh Phong thở dài, chân của Thẩm Hạ Thiên kể từ vụ nổ năm năm trước đã không ổn, lại vì vụ tai nạn đâm xe vào ngân hàng mà càng yếu hơn. Chưa

được chân đã là kì tích rồi, tuy nhiên thỉnh thoảng vết thương cũ vẫn hành hạ anh. Thông qua kính chiếu hậu, Lãnh Phong nhìn thấy sự đau đớn ảm hiện nơi chân mày của Thẩm Hạ Thiên. Vốn dĩ đâu cần phải chịu khổ như vậy, nhưng chỉ vì người phụ nữ mình yêu, đau đớn mấy cũng gánh nhận.

Điện thoại đột nhiên rung lên, Thẩm Hạ Thiên nhanh chóng bắt máy.

"Nguy rồi, Bạch Niên Vũ bị Lục Ân bắn một phát vào tim, bây giờ đang rất nguy kịch." Chấn Tường Dạ là người gọi đến.

Cả người Thẩm Hạ Thiên rung lên, "Đang ở đâu?"

"Bệnh viện Tỉnh Châu."

"Được, tôi liền đến đó."

Lãnh Phong thấy sắc thái lo lắng trên khuôn mặt của Thẩm Hạ Thiên.

"Tới bệnh viện Tỉnh Châu."

Từ sân bay tới bệnh viện, mất hơn 1 tiếng, khi bọn họ đến nơi, ca phẫu thuật cũng đã hoàn thành, Thẩm Hạ Thiên vì chân đau nhức nên đã phải nhờ tới xe lăn và Lãnh Phong đẩy vào. Khi tới trước căn phòng bệnh, anh thấp thoáng nghe thấy tiếng của ai đó, à, giọng của Tiêu Tiểu Diệp. Anh vẩy tay hỏi Thần Dục đang đứng canh chừng ở ngoài cửa.

"Người phẫu thuật là ai?"

"Một vị bác sĩ họ Tiêu." Thần Dục trả lời.

"À."

Để tránh không làm phiền, anh nói với Thần Dục cùng mình tới cuối hành lang.

"Tại sao Lục Ân bỗng nhiên lại hành động như vậy?"

"Thẩm thiếu, là chuyện liên quan tới Lục Nhi tiểu thư."

"Hắn biết rồi sao?"

"Không phải, là nghi ngờ Thiếu gia chúng tôi đã khiến cô ấy nhảy lầu."

"Chuyện đã lâu vậy rồi mà vẫn chưa nói sao?"

Thần Dục im lặng.

Một lúc sau, cánh cửa phòng bệnh được mở ra, người bước ra đầu tiên là Tiêu Tiểu Diệp, sau đến thư kí Cao. Lãnh Phong chờ tầm 5,7 phút rồi đẩy xe lăn Thẩm Hạ Thiên đi vào phòng bệnh.

Bạch Niên Vũ mới phẫu thuật xong, mặt vẫn còn trắng bệch, thân trên cuốn băng trắng.

"Ha, số tốt!" Thẩm Hạ Thiên nhìn anh rồi châm biếm.

Bạch Niên Vũ gạt đầu, cười khổ, "Cái cô bác sĩ đó, tôi không phản ứng với thuốc mê vậy mà vẫn tiêm thuốc tê cho tôi!"

"Ồ, xem như có ý tốt." Thẩm Hạ Thiên cười nhẹ.

Bạch Niên Vũ nhìn Thẩm Hạ Thiên ngồi trên xe lăn, "Chắc, vết thương tái phát?"

"Ừ, không hợp cái lạnh cho lắm."

"Nhưng mà vì một người con gái, đau đớn như vậy chẳng tiếc hoài đúng không?"

"Không tiếc."

"Hừm, a da!!!" Bạch Niên Vũ hơi cử động, động vào vết mổ, đau thét lên.

Thẩm Hạ Thiên bật cười, "Nghỉ ngơi tốt!"

Bạch Niên Vũ nén đau, gạt đầu.

"À mà, chuyện lần trước xử lí sạch sẽ đi, bọn cảnh sát đánh hơi được điều gì đó rồi đấy!" Bạch Niên Vũ dặn Thẩm Hạ Thiên.

" Rồi."

" Còn nữa, cô ta ở phòng 701."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thảm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Thảm Hạ Thiên, anh ép cô ấy tới như vậy làm gì?

Vào lúc 00:45 phút, Thảm Hạ Thiên đi tới một căn phòng bệnh khác. Ánh đèn của phòng vẫn chưa tắt, người ở đó vẫn đang thức, TV vẫn đang chiếu thời sự về vụ xả súng ở quán bar.

Thấy tiếng mở cửa, người nằm trên giường bệnh quay đầu nhìn, vừa thấy anh, người đó chỉ cười nhạt.

" Ngọn gió nào mang anh tới đây vậy?" Vu Thần yếu ớt nói.

Thảm Hạ Thiên đi tới ngồi bên cạnh giường bệnh, tay chuyển tới vén chăn lên cho cô, " Hừm, đến thành phố X thì chỉ có một lí do."

Vu Thần cười nhẹ, " Thảm Hạ Thiên, cái cảm giác bị thanh sắt xuyên qua người đúng là thốn không chịu được."

Thảm Hạ Thiên nhìn về phía vùng bụng của Vu Thần. Anh lắc đầu, " Là Dạ Minh làm sao, hấn đúng là tàn nhẫn mà."

Vu Thần lắc đầu, " Dạ Minh xuyên tôi một nhát, xem như tôi với anh ta hết nợ."

Thảm Hạ Thiên lắc đầu.

Vu Thần đột nhiên vươn tay tới, cầm lấy tay anh, miệng khẽ run run nói: " Thảm Hạ Thiên à, chúng ta đều là người của một thế giới, chúng ta sống trong một nơi cô độc và cố bám víu lấy ngọn cỏ thanh trong lòng mình. Anh coi Cung Ân Thần và con trai như đức tin vĩnh cửu, anh không cho phép ai làm vấy bẩn đi nó, tuy nhiên, Thảm Hạ Thiên, anh đã bức điên Cung Ân Thần."

Thảm Hạ Thiên ánh mắt lạnh băng hướng lấy cô, giọng nói đầy cương quyết: " Ông ta nói tôi cho cô ấy được tự do năm năm, tôi đã thề trên mỗi thù bằng máu của gia tộc, cho cô ấy khoảng thời gian ấy. Nhưng Vu Thần, một giây cô ấy tự do là một ngày đau đớn của tôi. Tôi chờ đợi biết bao cái định hạn năm năm này, bởi vì tôi biết sẽ được giải thoát khỏi chiếc lồng thủy tinh, nhưng mà, Cung Ân Thần không phải Cung Ân Thần của ngày xưa nữa, trái tim cô ấy mọc lên đầy gai sắc, tưởng như chỉ cần chạm vào thì gai ấy sẽ đâm thủng tim tôi."

Vu Thần rút tay ra khỏi tay anh, " Thảm Hạ Thiên, chính vì anh như vậy nên suốt bao năm qua, tôi chưa từng một giây nào muốn vứt bỏ anh để rời đi. Kể cả khi Tụ Lăng có ý muốn đưa tôi tới Thổ Nhĩ Kỳ để mai danh ản tích thì tôi vẫn không nỡ đi, vì anh còn ở đây, trái tim anh chưa ngu yên được."

Thảm Hạ Thiên cười nhẹ, " Ngoài Cung Ân Thần ra, tôi vẫn là thương cô nhất."

Vu Thần gật đầu, " Anh về đi, tôi mệt rồi, muốn đi ngủ."

Thảm Hạ Thiên gật đầu, tự mình đẩy xe lăn ra, trước khi về, anh có quay đầu lại, mỉm cười với Vu Thần, " Đại Thần, cô không cần phải lo cho tôi nữa đâu, sống vì cô chút đi."

Vu Thần mỉm cười, không nói gì, cánh cửa phòng bệnh được đóng lại. Căn phòng bệnh ấy chỉ còn lại tiếng cô phát thanh viên của bản tin thời sự, còn người trong phòng thì chìm vào khoảng không yên tĩnh.

Thảm Hạ Thiên ngồi trong xe, nghe tiếng nhạc du dương của dương cầm, cả thần trí anh như chìm vào sâu trong từng nốt nhạc. Anh đắm mình vào bài hát đến nỗi Lãnh Phong phải gọi nhỏ anh tận mấy lần anh mới giật mình thoát ra khỏi đó.

" Chúng ta đã tới khách sạn rồi ạ!"

Thảm Hạ Thiên gật đầu, Lãnh Phong mở cửa xe giúp anh, dìu anh lên xe lăn rồi đẩy anh vào sảnh khách sạn. Sau khi quẹt thẻ vào phòng, anh nói với Lãnh Phong rằng anh ổn, anh ta hãy đi nghỉ ngơi đi. Lãnh Phong chần chờ nhưng cuối cùng cũng gật đầu.

Thảm Hạ Thiên tự đứng dậy, vào phòng thay đồ, khi trên người anh chỉ còn độc chiếc quần lót thì dưới ánh đèn vàng cam, vết sẹo phẫu thuật dài kéo từ bàn chân đến tận bắp đùi như con rắn hiện lên. Nó là bằng chứng cho một cuộc phẫu thuật lớn tới như thế nào. Anh vào nhà tắm, ngâm mình trong bồn nước nóng mà khách sạn chuẩn bị sẵn, khi cơ thể dần hấp thụ được với nhiệt độ, vết thương nơi chân mới hết nhức nhối. Về căng thẳng trên khuôn mặt anh cuối cùng cũng thả lỏng. Thảm Hạ Thiên xuyên qua lớp khói bốc lên nhẹ nhẹ, tâm trí truyền về một khoảng không vô tận trong kí ức.

Anh không nhớ lúc mình có nguy cơ phải cắt đứt chân biểu cảm đã như thế nào nữa, bởi vì lúc ấy trong đầu anh chỉ quay mòng mòng xung quanh tin Cung Ân Thần và Dung Dĩ kết hôn. Bọn họ nói với anh rằng sau khi phẫu thuật, anh không nên căng thẳng quá nhiều nhưng chỉ cần nghĩ tới cái cảnh

người con gái trong lòng anh trở thành vợ của kẻ kia lại khiến anh muốn chết đi. Ba tháng đầu nằm trên giường bệnh, bên cạnh anh chỉ có tập ảnh chụp cô. Anh dùng nỗi nhớ cô để làm liều thuốc chữa đau cho mình.

Nếu không phải vì năm năm trước, anh đã dùng cái tên Thẩm Hạ Thiên này để thề với ông già kia là trong vòng năm năm không làm phiền cô thì nhất định anh sẽ bằng mọi giá cướp cô về, giấu cô trong toà lâu đài toàn gai của mình, để cô ở đó, an phận là nàng công chúa độc nhất của riêng mình anh. Nếu không phải vì cái lời thề ấy thì anh và cô đã không mất năm năm lạc nhau.

Thẩm Hạ Thiên ngâm người hơn 30 phút rồi đứng dậy, lấy đồ ngủ thay rồi lên giường. Nhưng chưa kịp ngủ thì điện thoại lại rung lên, anh bắt máy.

"Thiên, anh đã làm gì với cô ấy?" Bên kia là Justin với giọng nói đầy tức giận.

"Anh trai của cậu cả ngày hôm nay chưa được ngủ một chút nào!" Anh bình tĩnh nói.

"Thẩm Hạ Thiên, sao anh phải ép cô ấy tới như vậy chứ?"

"...."

"Thẩm Hạ Thiên!"

"Justin, anh mệt rồi."

"Anh đã hứa với tôi rằng sẽ không ép buộc cô ấy điều gì cả." Giọng Justin đột nhiên trầm xuống.

"Justin, anh không ép cô ấy. Mẹ nó, là cô ấy ép anh, cô ấy bức anh điên lên!" Thẩm Hạ Thiên hét lên với điện thoại.

"..."

"Justin, anh ngủ đây!"

"...."

"Đừng làm bất cứ điều gì dại dột, cũng đừng cố trốn khỏi viện để tới đây! Sự việc xảy ra ngày hôm nay, anh xem như không nhớ gì!"

Đó là lời cảnh cáo cuối cùng Thẩm Hạ Thiên dành cho Justin. Anh đã nhân nhượng cậu em trai này của anh quá nhiều lần rồi. Anh ném máy vào chiếc ghế bành ở bên cạnh rồi khó chịu đi ngủ.

Đêm nay, anh rất tức giận.

Cung Ân Thần sáng dậy thì vào phòng, hôn lên trán con rồi nói với con đã đến lúc phải dậy. Tiểu Mân Thầu bộ dạng ngái ngủ, đầu tóc bù xù nhìn cô, ánh mắt lam buồn sáng vẫn còn hơi mơ màng, mái tóc tơ rối lên. Cậu bé ngoan ngoãn tự mình đi vệ sinh cá nhân.

Cung Ân Thần đã chuẩn bị bữa sáng cho con trai của mình. Khi hai mẹ con cùng ngồi vào bàn ăn thì đôi mắt của Tiểu Mân Thầu cứ dán vào mắt mẹ.

"Tại sao mắt mẹ lại thâm vậy? Nó có quầng ở dưới luôn đấy!"

Cung Ân Thần chỉ mỉm cười nhẹ, không nói gì thêm.

"Tập đoàn tài chính Lioen đã chính thức thầu tóm tập đoàn tài chính lớn thứ hai của Trung Quốc - Hoa thị, từ bây giờ, Hoa thị sẽ là trụ sở chính thứ 51 của Lioen."

Trên TV, vẫn là hình ảnh người đàn ông mặc bộ đồ âu phục màu đen tuyền, mái tóc anh ta đã được cắt tỉa gọn gàng, khuôn mặt góc cạnh được quay kỹ, ồ, vị tị phú kia đúng là không phải là kẻ tầm thường mới nổi mà.

"Ngày hôm nay, Hoa thị chính thức trở thành mảnh hổ trong tay tôi. Tất cả những nhân viên, quan chức của Hoa thị không cần phải lo lắng, tôi sẽ trọng dụng các người. Việc đặt trụ sở tại thành phố X cũng nằm trong kế hoạch ban đầu. Kể từ bây giờ, Thẩm Hạ Thiên này chính là ông chủ lớn của các người." Giọng người đàn ông đó không hiểu sao trở nên lạnh lẽo đến lạ, à, trong thế giới cá lớn nuốt cá bé này, kẻ cầm quyền là kẻ có quyền. Anh ta rất đẹp trai đấy nhưng mà không phải là thứ đồ trong phòng trưng bày đâu, bản chất vốn có của anh ta chính là điều khiển các người nên bây giờ, hơn mấy nghìn nhân viên của Hoa thị đã được nuốt vào cái bụng lớn của anh ta.

"Chú ấy thật giỏi." Tiểu Mân Thầu nói.

Cung Ân Thần gật đầu, "Đúng vậy. Nhưng con không nhận ra đó là ai ư?"

Tiểu Mân Thầu lắc đầu.

"Con có thấy đó giống với thuyền trưởng Hook của con không?"

"Hừm, mặc dù hơi giống nhưng con nghĩ không phải đâu. Chú Hook có mái tóc hơi dài, chú ấy không mặc âu phục mà thường mặc T-shirt. Với lại chú Hook nghèo lắm, chú ấy nói với con là chú ấy không thể ăn một bữa cơm đằng hoàng, và luôn phải ngắm nhìn các gia đình cùng nhau đi chơi vào tối thứ 7 trong đôi mắt thèm thuồng."

Cung Ân Thần cứng đờ người lại, con trai của mẹ à, ba con bây giờ đang là một trong số ti phú trẻ nhất thế giới với khối tài sản mà tiêu cả ngàn đời cũng không hết, anh ta bận rộn tới mức đi lại giữa các nước bằng chuyên cơ riêng như cơm bữa và chi tiêu cho các cô tình nhân của mình mỗi tuần 100.000 USD đấy.

Điện thoại trên bàn bỗng rung lên, Dung Dĩ gọi tới.

"Anh tới ở dưới nhà rồi, hai mẹ con em xong chưa?" Anh tới đón hai mẹ con cô người đi làm, người đi học.

"Chờ em một chút." Cung Ân Thần nhìn đồng hồ, "Tiểu Mân Thầu, con nên giải quyết bữa sáng của mình nhanh một chút."

Cung Ân Thần nói xong thì đứng dậy, vào phòng thay đồ. Khi cô sửa soạn xong thì con trai cũng đã mang cặp và đang tự mình đi giày. Hai mẹ con cùng nhau đi xuống sảnh chung cư.

Dung Dĩ vì chờ hơi lâu nên cả người tựa vào hông xe một cách uể oải, miệng ngậm điều thuốc đang cháy dở. Cung Ân Thần đi tới gạt điều thuốc của anh ta ra rồi dẫm mạnh xuống mặt đất cho tàn cháy hết, cô cúi người nhặt lên rồi bỏ vào thùng rác bên cạnh. Dung Dĩ cười khổ không nói gì, sự việc này xảy ra với anh quá quen thuộc rồi. Anh mở cửa xe cho hai mẹ con.

"Tiểu Mân Thầu đi học vui về!" Dung Dĩ mỉm cười với cậu nhóc.

"Chú Dung à, trường học ở Trung Quốc thật sự rất khác với Canada." Tiểu Mân Thầu lắc đầu.

"Ồ, khác thế nào?"

Trong lúc Tiểu Mân Thầu và Dung Dĩ đang say sưa nói chuyện thì Cung Ân Thần nhận được một tin nhắn. Ồ, Bạch thiếu tới qua đã bị bắn ngay tại chính quán bar của cô ư, được đấy. Tiểu Diệp là người đã phẫu thuật chính cho tên kiêu ngạo đó. Hừm, nghe thú vị.

[Cung Ân Thần à, anh rất khó chịu khi một thằng đàn ông khác chở vợ và con trai của mình đấy!]

Một tin nhắn bất thành linh gửi tới.

Cung Ân Thần nhú mày. Đang định xóa tin nhắn thì một tin nhắn khác lại gửi tới.

[Không nên xóa tin nhắn của anh, em phải hiểu là anh có hàng ngàn cách để khiến em bước xuống chiếc xe đó.]

Tay nắm điện thoại của Cung Ân Thần run lên. [Anh muốn làm gì?]

[Một lát nữa, sau khi em đưa Tiểu Mân Thầu đi học thì lập tức xuống xe ngay và tìm chiếc xe Cadillac đỗ sẵn ở đó và bước vào. Anh sẽ đợi em ở đó.]

Cung Ân Thần im lặng. Sau khi Tiểu Mân Thầu đi vào lớp thì cô nói với Dung Dĩ rằng đã có người đưa cô đi làm. Dung Dĩ không gấp hỏi gì, chỉ gạt đầu giống như anh đã hiểu có chuyện gì đang xảy ra.

"Cung Ân Thần à, mấy năm nay, Thẩm Hạ Thiên sống không ổn chút nào đâu." Trước khi lái xe đi, Dung Dĩ có nói nhỏ với cô một câu.

Cung Ân Thần gạt đầu, rồi đi về phía chiếc xe Cadillac ở trước cổng trường. Lãnh Phong vừa thấy cô đã mỉm cười. "Phu nhân, đã lâu không gặp."

Cung Ân Thần liếc anh ta, "Tôi không phải phu nhân của các người."

"Vâng, phu nhân." Lãnh Phong vẫn duy trì nụ cười thân thiện.

Cung Ân Thần mở cửa xe ra, bên trong không có ai cả, cô cứ nghĩ là anh sẽ ở trong đó. Nhưng thật may quá, không có anh.

"Thẩm thiếu nhờ tôi nói với phu nhân rằng cô cứ yên tâm đi làm, còn việc đi hay đón thì ngài ấy sẽ tự sắp xếp."

Cung Ân Thần im lặng.

Đột nhiên trước mặt cô xuất hiện một bó hoa hồng, cô ngẩng đầu lên, Lãnh Phong mỉm cười, "Và hôm nay ngài ấy vẫn yêu cô như mọi ngày."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thẩm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Cung Ân Thần là con thiên nga đen

Cung Ân Thần bước ra khỏi chiếc xe Cadillac trong sự bất ngờ của đồng nghiệp. Thực ra bọn họ đều biết Cung Ân Thần rất giàu, mỗi ngày đi làm đều bằng xe sang nhưng chẳng phải xe của cô ấy vừa bị đâm sao, không những thế cái bộ dạng đi xuống cùng bó hoa kia cũng thật kì lạ.

Cung Ân Thần ném bó hoa lên bàn của mình rồi chửi rửa một câu, cô nhanh chóng thay bộ đồ bác sĩ của mình vào.

"Đêm qua, một bệnh nhân VIP đã được cấp cứu ở đây." Kiều Vận vừa gặp cô thì đã nói.

"Tôi biết rồi." Cung Ân Thần lạnh nhạt.

"Đêm hôm qua còn xảy ra một trận phong ba giữa Tiêu Tiểu Diệp và vệ sĩ đó. Cô không biết đâu, ngẫu thật sự." Kiều Vận bỏ qua sự lạnh nhạt của cô, miệng vẫn luyên thuyên.

Cung Ân Thần mặc kệ, cứ thế đi thẳng tới phòng bệnh 701. Hôm nay, cô phải kiểm tra vết thương cho bệnh nhân này. Cô gái kia nằm trên giường bệnh, mắt hướng về phía ngoài ô cửa sổ. Mái tóc màu hạt dẻ của cô ta dưới ánh sáng trông rất yếu ớt. Nghe thấy tiếng mở cửa, cô ta hướng ánh mắt về phía Cung Ân Thần, miệng nhát nở nụ cười.

"Là cô à?" Vu Thần nói, thanh âm trong trẻo tựa như suối.

Cung Ân Thần nhìn cô ta, "Tôi đến giúp cô vệ sinh vết thương."

Vu Thần gật đầu, "Cứ tự nhiên."

Cung Ân Thần đi tới bên giường bệnh, bắt đầu rửa qua vết thương, thay băng gạc cho cô gái kia. Cả quá trình cô làm, ánh mắt của Vu Thần đều đặt trên cô, tựa như đang quan sát, suy xét.

"Cung Ân Thần, Cung Tử Dương còn khoẻ chứ?"

Tay của Cung Ân Thần khựng lại, cô ngược ánh mắt lo sợ nhìn cô ta. Người con gái ấy đang mỉm cười, một nụ cười nhạt nhòa.

"Cô là ai?" Cung Ân Thần nghiêm giọng.

Vu Thần vẫn duy trì nụ cười của mình, "Anh ta chưa từng nhắc tới tôi với cô sao?"

"Anh ta?"

"Hừm, nếu xét trong lò luyện sát thủ của Hắc Đế, Cung Tử Dương phải gọi tôi một tiếng giáo quan, còn nếu ra khỏi Hắc Đế thì anh ta sẽ gọi tôi là bạn gái cũ đấy." Vu Thần bình tĩnh nói.

Cung Ân Thần lùi ra sau một bước, Cung Tử Dương chưa từng nhắc tới người con gái này với cô. Hay nói chính xác hơn là cuộc sống của anh những năm xa nhà. Bây giờ, một Vu Thần xuất hiện, không biết sẽ báo hiệu cho cô điều gì.

"Cung Ân Thần, cô không cần phải sợ tôi, tôi chẳng làm gì cô cả, và cũng lười làm gì cô."

Cung Ân Thần nhìn cô ta, "Cô có liên quan với Thảm Hạ Thiên."

Vu Thần biết ngay mà, cô nàng này không phải dạng vừa.

"Cô có thể là sát thủ của anh ta, sát thủ độc quyền được mua từ lò luyện Hắc Đế."

"...."

"Việc cô và người đàn ông tên Tụ Lăng kia tới bệnh viện này đều nằm trong sự sắp đặt của anh ta và Tứ đại gia tộc."

Vu Thần bật cười, ánh mắt sáng rỡ nhìn cô, "Cung Ân Thần, cô rất thông minh, đoán gần đúng rồi đấy, chỉ thiếu mỗi một chi tiết nữa thôi."

"Ồ."

"Mà chi tiết này, rất nhanh thôi, Thảm Hạ Thiên sẽ nói cho cô biết. Lúc ấy, thiết nghĩ, cô sẽ rất sốc đấy."

"Cung Ân Thần, Hạ Thiên từng nói: cô vì anh ấy mà nhuộm đen thế giới của mình, mà anh ấy vì cô, muốn trả lại cho cô sắc xanh của ánh sáng. Hết thấy tất cả mọi điều anh ấy làm đều chỉ vì một lí do đó là cô. Và cho tới tận bây giờ, hơi thở của anh ấy vẫn là vì cô mà duy trì. Nếu không, có lẽ cô đã sớm nhận được tin chồng cũ của mình chết từ lâu rồi."

Cung Ân Thần đi ra khỏi phòng bệnh, Kiều Vận đang đứng nơi cuối hành lang nghe điện thoại, thấy cô thì tắt máy.

" Chắc cô đã nghe chuyện tối qua rồi phải không?" Kiều Vận ý là nhắc đến chuyện náo loạn của Bạch Niên Vũ và Tiêu Tiểu Diệp tối qua mà.

" Ừ."

" Bọn vệ sĩ của Bạch gia làm gắt như vậy là bởi vì sợ sát thủ của Hắc Đế trà trộn vào lợi dụng thời cơ mưu sát. May mà tôi ở đó, có ám hiệu ra lệnh với bọn chúng nếu không thì Tiểu Diệp cũng mơ mới phẫu thuật được cho Bạch Niên Vũ và anh ta có thể đã trở thành một trong số thi thể trong nhà xác rồi."

Cung Ân Thần nhìn anh ta, " Chẳng qua anh là em họ của Bạch Niên Vũ thôi mà."

Kiều Vận nhìn lại cô, " Ha, quên mất, Kiều Vận tôi vẫn là Nhị công tử của Tôn gia."

" Chẳng khác thằng anh của mình một chút nào." Cung Ân Thần bĩu môi.

" Ha." Kiều Vận cười khô khan.

Cung Ân Thần đi đến nửa đường thì gặp Tiêu Tiểu Diệp. Cô vừa bước ra khỏi phòng họp, nhìn chằm chằm, tối qua cô có dặn cô ấy rằng sẽ có buổi phỏng vấn thực tập sinh.

Tiêu Tiểu Diệp coi bộ vẫn còn hơi khó ở nên Cung Ân Thần đành biến trước, chào hỏi loa qua rồi chạy, tuy nhiên cô vẫn kịp đề cập đến chuyện Bạch Niên Vũ.

Cung Ân Thần thiết nghĩ mình cũng nên quan tâm đến Bạch Niên Vũ một chút, vì dù sao anh ta cũng từng cứu hai mẹ con cô một mạng. Cô tìm tới phòng bệnh của anh ta, mở cửa. Lâm Thiên Dương và Chấn Tường Dạ đều ở đó, cả ba người đó đều nhìn cô với ánh mắt ngạc nhiên.

" Sao, sự xuất hiện của tôi khiến các người bất ngờ ư?" Cô tự nhiên đi vào, mỉm cười.

Chấn Tường Dạ liếc xéo cô, " Dung phu nhân cao quý thế làm sao chúng tôi không ngạc nhiên cho được."

Cung Ân Thần nhếch môi.

Lâm Thiên Dương trái lại thì chỉ nhìn cô cười nhạt.

" Dung phu nhân đại giá quang lâm nơi đây không biết là có chuyện gì vậy?" Bạch Niên Vũ tuy sắc mặt nhợt nhạt nhưng vẫn còn hơi sức để châm chọc cô.

" Tối qua các người nổ súng ngay tại quán bar của tôi, cảnh sát bây giờ cũng chặt kín nơi quán để điều tra khiến quán chúng tôi phải tri hoãn, lỗ tiền kha khá. Vậy các người thử nói xem tôi đến đây làm gì?" Cung Ân Thần nở một nụ cười rồi nói.

Trước đây, trước mặt ba người này, cô chưa từng dám nói những lời như thế, vì lúc đó, bên cạnh cô là Thẩm Hạ Thiên, nhưng bây giờ, cô có thể ung dung đàm tiếu với bọn họ. Vứt bỏ hết sự im lặng, ngại ngùng của những năm về trước, điểm tô cho mình lớp áo giáp chắc khỏe, cô bình tĩnh cất lời.

" Giờ thì tôi đã hiểu tại sao, năm năm trước, mặc dù sản nghiệp cả đời của ba có thể bị cuốn đi nhưng mà Thẩm Hạ Thiên vẫn không quan tâm mà lại đi quan tâm cho cô rồi." Lâm Thiên Dương vứt bỏ nụ cười đậm bạc, ánh mắt sáng bừng nhìn cô.

" Vì Cung Ân Thần là thiên nga đen." Chấn Tường Dạ nhắc lại lời nói mà cách đây rất nhiều năm Thẩm Hạ Thiên trong cơn say đã từng nói với bọn họ.

Cung Ân Thần nét mặt không đổi, " Vâng. Nhưng mà, tối ngày hôm qua, vụ ám sát của các người đã thành công lọt vào mắt của một sát thủ rồi đấy. Sáng nay kẻ đó đã gửi tôi cho tôi một khoản tiền để tiền cung cấp video vụ ám sát tối qua cho hắn đấy."

Ngay khi Cung Ân Thần vừa nói xong, căn phòng đột nhiên lặng như tờ. Cô nhếch môi, " Đây chắc chắn là một tin giật gân phải không?"

" Lục Ân là người ám sát anh, tối qua cũng bị vệ sĩ kéo vào xe chạy biến. Còn anh thì nhập viện. Bây giờ kẻ đứng ngoài đang rất hả hê xem các người đầu đá đấy." Lâm Thiên Dương suy nghĩ rồi nói.

Cung Ân Thần gạt đầu, mở máy điện thoại ra, đưa cho bọn họ xem tin nhắn và số điện thoại.

" Số này."

Chấn Tường Dạ nhận điện thoại của cô, xem xét rồi nhanh chóng ghi nhớ con số. Anh ta trả điện thoại cho cô.

Cung Ân Thần nhận lại, quay người định ra khỏi phòng thì thanh âm của Bạch Niên Vũ đã níu chân cô lại: " Thẩm Hạ Thiên tối qua đã đến đây. Hơn nữa.... anh ta bây giờ phải di chuyển bằng xe lăn."

Cung Ân Thần sững người lại, hai tay cô chẳng hiểu sao nắm chặt.

" Cung Ân Thần, nếu có dịp hai người quay trở lại bên nhau, lúc lên giường cởi quần áo, cô nhớ xem kĩ cẳng hai chân của Hạ Thiên nhé!" Chấn Tường Dạ bật cười nhưng lời của anh ta không hề có chút nào là vui vẻ.

Cung Ân Thần quay người lại, kinh diễm nở một nụ cười: "Ồ, Chấn thiếu phải hiểu rằng: họ Cung tôi khi lên giường thường tắt đèn."

Lâm Thiên Dương cười phụt, "Con mẹ nó! Duyệt!"

Cửa đóng lại. Ba người đàn ông nhìn nhau.

"Các anh nghĩ Thẩm gia kia có hi vọng không?" Chấn Tường Dạ quay sang hỏi.

"Có."

"Có."

Bạch Niên Vũ và Lâm Thiên Dương đồng loạt trả lời.

Chấn Tường Dạ mơ hồ, giọng nói có chút thất vọng, "Sao chỉ có mình tôi cảm thấy không vậy?"

Phòng bệnh 701

"Vu Thần, cô quả nhiên mạng tốt!" Người đàn ông mặc áo bác sĩ đứng trước giường.

Vu Thần nhìn anh ta, "Dạ Minh, bộ dạng của anh thế này tôi nhìn không quen."

Dạ Minh biết bây giờ mình chẳng khác gì một tên thiếu gia được bao bọc kỹ, không còn thấy bóng dáng của sát thủ số 1 Hắc Đế nữa. Tuy nhiên, tay anh ta bây giờ là một con dao và nó đang dính máu.

Trên bụng Vu Thần lúc này cũng đang không ngừng chảy máu. Nhưng vẻ mặt của cô ấy vẫn rất bình thường.

"Vu Thần, lúc này tôi chẳng qua chỉ lấy con chip kiểm soát ra khỏi người cô." Dạ Minh lấy chiếc khăn từ trong túi áo ra lau vết máu rồi đi tới chiếc bàn trà giữa phòng bệnh thả vào cốc nước con chip đang dính máu. Cốc nước cứ thế nhuộm một màu đỏ.

Vu Thần mỉm cười nhẹ nhìn Dạ Minh, "Lần này ông già sai anh tới đây làm gì?"

"Tiếp cận Tiêu Tiểu Diệp và...." Dạ Minh nói đến đây thì ngừng lại, ánh mắt sắc lạnh nhìn Vu Thần. "Ám sát con trai của Thẩm Hạ Thiên và Cung Ân Thần."

Vu Thần tay nắm chặt lại, "Nó chỉ là đứa trẻ 4 tuổi."

Dạ Minh không nói gì, ánh mắt sâu thẳm nhìn phía Vu Thần, "Con của chúng ta cũng từng chỉ là một giọt máu, ông già còn giết được, nói gì một đứa trẻ 4 tuổi. Hơn nữa, Vu Thần, cô còn là con gái ruột của ông già. Đến người nhà còn không buông tay thì nói gì đến một đứa trẻ không máu mủ."

Vu Thần nghiêng răng, "Nói tôi biết, làm cách nào để cứu thằng bé ấy!"

Dạ Minh đi tới nắm chặt lấy cổ của Vu Thần: "Có đấy! Mẹ đòi con!"

Vu Thần mặt biến động.

Dạ Minh thả cổ cô ra, nhẹ đặt lên trán cô ta một cái thom nhẹ.

"Tạm biệt, tôi vẫn là phải đi hoàn thành nhiệm vụ. Tiêu Tiểu Diệp vẫn là sẽ rất bất ngờ khi gặp lại tôi đấy."

"Dạ Minh!"

"Yên nào!"

Vu Thần đột nhiên chìm vào giấc ngủ, Dạ Minh rút từ cổ cô ra một chiếc kim nhẹ. Anh ta đặt cô nằm xuống, chỉnh lại chăn cho cô rồi thở dài bước ra khỏi phòng bệnh. Trên áo blouse của anh ta, biển tên màu vàng nổi bật chứng minh thân phận: "Bác sĩ thực tập - Dạ Minh Thụ."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Khế Ước: Thẩm Gia Ôn Nhu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.